

TOMIHIKO MORIMI

Đỗ Nguyên dịch

Xa lộ Chim Cánh Cụt

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

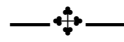
Xa Lộ Chim Cánh Cụt

Tác giả: Morimi Tomihiko

Người dịch: Đỗ Nguyên

Phát hành: IPM

Nhà Xuất Bản Hồng Đức 11-2018

ebook©hotaru-team

Mình mới học lớp Bốn thôi nhưng đã biết được rất nhiều điều, không thua gì người lớn. Đó là nhờ mỗi ngày mình đều ghi chép cẩn thận và đọc rất nhiều sách đấy. Một ngày nọ, các bạn chim cánh cụt đột nhiên xuất hiện ở vùng ngoại ô nơi mình sinh sống. Mình biết sự kiện kì lạ này liên quan đến chị gái có sức mạnh huyền bí làm ở phòng nha địa phương. Và thế là mình đã quyết định nghiên cứu về bí ẩn này...

Thế giới trong đôi mắt của cậu thiếu niên, mỗi ngày đều trải rộng đến vô tận.

Tiểu thuyết đoạt Giải thưởng Tác phẩm Khoa học viễn tưởng Nhật Bản.

TOMIHIKO MORIMI

Sinh năm 1979 tại tỉnh Nara.

Tốt nghiệp đại học và hoàn thành chương trình đào tạo thạc sĩ ngành Nông học Đại học Kyoto.

Năm 2003, tác phẩm đầu tay *Tháp mặt trời* đoạt giải đặc biệt Giải thưởng Tiểu thuyết Kỳ ảo Nhật Bản. Năm 2007, tiểu thuyết *Dạo bước phố đêm* nhận được Giải thưởng Yamamoto Shugoro, đồng thời xếp hạng nhì giải Tác phẩm do các nhà sách bình chọn. Năm 2010, tác phẩm *Xa lộ Chim cánh cụt* giành Giải thưởng Tác phẩm Khoa học viễn tưởng Nhật Bản.

Các tác phẩm khác: Chuyện con cáo, “Chạy đi, Melos!” và bốn truyện ngắn khác thời hiện đại, Gia tộc Uchoten, Nghệ thuật viết thư tình, Hoàng hôn muôn màu, Dạ hành, Nhiệt đới...

IPM xuất bản:

Dạo bước phố đêm

Xa lộ Chim cánh cụt

CÀ PHÊ VEN BIỂN

Mình thuộc dạng đầu óc sáng láng, lại luôn nỗ lực học hành.

Vậy nên tương lai, mình nhất định sẽ trở thành một nhân vật hoành tráng.

Mình mới học lớp Bốn nhưng đã hiểu biết nhiều không thua gì người lớn. Đó là nhờ mỗi ngày mình đều ghi chép cẩn thận và đọc cơ man nào là sách. Có vô số điều mình muốn tìm tòi. Mình tò mò về vũ trụ, sinh vật, biển cả, rồi robot. Mình còn đam mê lịch sử, thích đọc tiểu sử của các danh nhân. Mình cũng từng lắp ráp robot trong nhà để xe, còn được anh Yamaguchi ở quán Cà phê Ven biển cho quan sát thiên thể bằng kính viễn vọng. Biển thì mình chưa nhìn tận mắt bao giờ, nhưng mình đang lên kế hoạch khám phá trong tương lai gần rồi. Khảo sát thực địa quan trọng lắm. Trăm nghe không bằng một thấy mà.

Không việc gì phải xấu hổ khi thua người khác, nhưng thua chính bản thân của hôm qua thì thật đáng hổ thẹn. Ngày này sang ngày khác, mình miệt mài tìm hiểu thêm về thế giới để trở nên tài giỏi hơn mình hôm trước. Ví dụ, còn lâu mình mới trở thành người lớn. Hôm nay đã tính thử, phải 3888 ngày nữa mình mới tròn hai mươi tuổi. Bây giờ mình sẽ xuất chúng bằng hôm nay cộng thêm

phần của 3888 ngày. Không tưởng nổi là tài giỏi tới mức nào đây. Giỏi quá cũng khổ. Mình nghĩ mọi người sẽ ngạc nhiên lắm. Và hẳn là nhiều cô gái sẽ muốn cưới mình. Nhưng không thể chiều ý họ được, vì trong trái tim mình đã có một bóng hình.

Áy náy quá đi mất, nhưng riêng chuyện này thì chẳng làm sao khác được.

Mình sống trong một thị trấn ở vùng ngoại ô. Nơi đây có những quả đồi thoai thoải trải dài cùng nhiều ngôi nhà nhỏ nhỏ. Đi xa dần khỏi nhà ga sẽ thấy thị trấn đang thay da đổi thịt với bao ngôi nhà màu sắc tươi sáng, đáng yêu, tưởng như được dựng bằng bộ xếp hình lego. Hôm nào đẹp trời, cả thị trấn lấp lánh như những viên kẹo ngọt gom lại với nhau.

Từ nhà ga, các tuyến xe buýt tỏa đi khắp thị trấn như những mao mạch.

Nhà mình thuộc khu đất nằm ngay cạnh bến buýt cuối, tính từ nhà ga lại đây thì thuộc mé ngoài cùng của thị trấn mở rộng. Thị trấn đã được chia ô ngay ngắn, vẫn còn vài ô đất trống chưa dựng nhà. Mỗi khi gió thổi qua, đám cỏ dại mọc trên những ô đất vuông vẫn lại xào xạc. Mỗi lần nhìn thấy cảnh đó, mình lại có cảm giác đang chiêm ngưỡng một xa van^[1]. Nhưng mình chưa thấy xa van thật bao giờ, nên suy cho cùng cũng chỉ là phỏng đoán thôi. Một ngày kia chắc mình cũng sẽ đi thám hiểm xa van. Khi thấy những con ngựa vằn thật chạy chơi trên thảo nguyên, mình sẽ cảm thấy thế nào nhỉ? Chắc sẽ hoa hết cả mắt cho mà xem.

Gia đình mình gồm bố, mẹ, em gái và mình. Cả nhà vốn sinh

sống ở một thị trấn thuộc tỉnh khác, đến lúc mình được bảy tuổi chín tháng mới chuyển về đây. Hồi đó, nhà cửa thưa thớt hơn bây giờ. Chưa có quán Cà phê Ven biển, cũng chưa có khu trung tâm thương mại cả nhà vẫn đến vào dịp cuối tuần. Cả một vùng trống rỗng và buồn tẻ, cứ như trái đất thuở chưa có sinh vật sống.

Nghe kể dạo ấy, mỗi khi bố đi tàu điện từ công ty về, rồi đón xe buýt trước cửa ga thì trời đã sập tối, khiến lòng người cảm thấy bất an. Lúc xuống xe buýt, bố chỉ thấy đốm ánh sáng từ nhà mình, như thể đó là ngôi nhà duy nhất giữa chốn đồng không mông quạnh. Dưới đèn đường thưa thớt, bố đi về hướng phát ra ánh sáng lập lòe đó, đến khi nghe thấy giọng cười đùa của mình và em gái mới yên tâm.

Nhưng bây giờ, thị trấn lúc nào cũng sáng trưng.

Đất trống biến mất dần, thay vào đó là nhà cửa xinh xắn, là quán Cà phê Ven biển với món bánh mì thơm ngon, là trung tâm thương mại với nhiều ô tô xếp thành hàng ở bãi đỗ, là trường dạy thêm chất lượng cao, cửa hàng tiện lợi, và một phòng khám nha khoa với nhân viên toàn là những chị gái xinh đẹp. Mình đặc biệt thích phòng nha trông y như trạm không gian đó.

Đường đến trường mỗi sáng đi ngang qua phòng khám này. Mất độ hai mươi hai phút.

Nãy giờ mới chỉ là viết nháp thôi.

Hằng ngày mình đều ghi chép rất nhiều. Nhiều đến mức thiên hạ phải ngạc nhiên. Chắc mình là đứa học sinh lớp Bốn ghi chép nhiều nhất nước Nhật. Có khi nhất thế giới cũng nên. Hôm trước ở

thư viện, mình có đọc tiểu sử của một danh nhân tên là Minakata Kumagusu^[2], ông ấy cũng ghi chép nhiều. Chắc mình không sánh được với ông. Nhưng có mấy học sinh tiểu học được như Minakata Kumagusu đâu.

Nhờ thói quen này, mình mau chóng trở nên sáng dạ hơn người.

Bố hiểu rất rõ điều ấy. Vì bố chính là người dạy mình cách ghi chép. Ngay cuốn sổ ô li bìa cứng màu đỏ mình đang dùng cũng là bố mua cho. Bố khen ngợi nhiệt liệt mỗi lần mình lấp đầy cuốn sổ bằng các ghi chép. Có lúc bố còn thưởng sô cô la nữa.

Có điều, mình hiếm khi viết theo kiểu nhật kí thế này.

Tại sao tự dưng mình lại muốn viết nhật kí ư? Vì hôm qua, mình đã ngồi chuyện trò cùng bố trong quán cà phê, và nhận ra mình đang đối mặt với một giai đoạn vô cùng quan trọng của đời người.

Bố khuyên, “Hãy lưu giữ những khám phá mỗi ngày.”

Vậy nên, mình mới viết nhật kí.

Lần đầu tiên mình tận mắt nhìn thấy chim cánh cụt là hồi tháng Năm.

Trong sổ có đoạn, “Thức dậy lúc 6 rưỡi sáng. Bố thấy hai anh em dậy rồi mới đi làm. Trời trong xanh. Độ ẩm 60%. Có gió nhẹ.”

Mình đưa em gái rời khỏi nhà lúc 7 giờ 35 phút. Bọn mình sống ở một khu dân cư phân lô ngay ngắn như bàn cờ. Lúc 7 giờ 40, lũ trẻ con hàng xóm đã tập trung trước cổng công viên ở trung tâm khu dân cư, rồi cùng nhau lên đường. Đâu đó có tiếng mở cửa lạch xạch, rồi tiếng chó sủa. Máy bán hàng tự động bên lề đường sáng lấp lánh

trong ánh nắng mai. Gió vù vù làm dây điện đung đưa, thổi mát lạnh cả bắp đùi bọn mình.

Mình thích mùa này lắm. Đầu óc thông thoáng hơn.

Em gái mình rất lắm mồm, trên đường đi học hằng ngày đều như thế. Trên trời dưới biển chuyện gì nó cũng nói được.

Kệ cho con em say sưa nói, mình vừa đi vừa đọc ghi chép trong sổ.

Bọn mình đi bộ trên đường xe buýt dẫn đến công viên Thú mở vịt. Tới góc đường có phòng nha, bọn mình rẽ về phía Nam, rồi đi dọc theo hàng cây du Nhật. Đối diện phòng nha là quán Cà phê Ven biển. Quán luôn mở cửa từ sáng sớm, chưa gì đã có người nhàn nhã ngồi uống cà phê ở ghế cạnh cửa sổ nhìn theo chúng mình. Mình tưởng tượng món bánh mì Pháp vừa mới ra lò còn nóng hôi hổi, dậy hương thơm ngào ngạt.

Trời còn sớm nên phòng nha vẫn chưa mở cửa. Mình chợt nhớ ra chiều hôm đó có buổi hẹn khám răng nên kiểm tra lại sổ. Mình đã tự đặt lịch hẹn. Mình chơi khá thân với một chị gái làm ở phòng khám, nhưng giờ này chắc chị còn ngáy khò khò trong căn hộ màu trắng cạnh tháp nước. Chị ấy ham ngủ lắm.

Mình kiểm tra lại một lượt bảng kê những điều cần nói với chị, còn viết thêm vài điều. Mình không chỉ có khả năng vừa đi vừa đọc, mà còn vừa đi vừa viết nữa.

Đúng lúc đó, một anh lớp Sáu đi đâu thốt lên “Ồ kìa!” khiến mọi người khựng lại. Mình đang mãi đọc nên lơ giẫm lên cả gót giày em gái. Thường thì nó sẽ nổi cáu nặng xị, nhưng bấy giờ lại chẳng nói năng gì.

Quá phòng nha một đoạn, có một khu đất trống trải rộng nằm bên trái đường ô tô. Đó là một đồng cỏ bát ngát, vây quanh là cột điện và chia nhỏ bằng những khối bê tông. Cả đám trẻ xếp thành một hàng, đứng đực ra tại chỗ, quên cả thở. Mọi ánh nhìn đổ dồn vào khu đất trống. Em mình thốt lên “Anh ơi!”. Nó siết chặt đôi bàn tay nhỏ trước bụng, mắt mở to như muốn rớt khỏi tròng.

Gió khe khẽ thổi qua, những ngọn cỏ còn đọng sương mai lung linh tỏa sáng. Mình nghe thấy những tiếng kéc kéc như tiếng kin kít của sàn trường học. Ngay giữa khu đất trống rộng rãi có nhiều chim cánh cụt đang tụ tập, lạch bạch đi điếu qua điếu lại.

Chẳng hiểu tại sao chim cánh cụt lại xuất hiện ở thị trấn của chúng mình.

Không một đứa trẻ nào có động tĩnh gì.

Mình muốn quan sát kĩ hơn nên quyết định đến gần. Mình cần phải nghiên cứu xem chúng có phải là chim cánh cụt chính cống không, hay chỉ là một bầy quạ bông dung bị biến đổi gen, thành ra mập mạp, nặng nề, chậm chạp. Những đứa trẻ khác chỉ biết ngẩn người ra nhìn. Không gian chỉ còn tiếng bước chân mình loạt soạt trên cỏ, tiếng gió vi vu làm dây điện đung đưa và tiếng động kì lạ phát ra từ chỗ mấy sinh vật giống chim cánh cụt ấy.

Mình tiến lại gần nhưng lũ chim không hề chạy trốn.

Tuy mình chưa tận mắt thấy chim cánh cụt bao giờ, nhưng lũ này đúng là giống chim cánh cụt y như đúc. Chúng đập đôi cánh ngắn ngủn, bắt đầu di chuyển như vừa nghĩ ra điều gì, dáng đi ngả nghiêng như sắp ngã. Cảm giác lạch lạch, như thể sinh vật từ hành tinh xa xôi nào đó vừa đáp xuống trái đất vậy.

Một con dừng cạnh chiếc xe máy ai đó vút bỏ nằm chổng cho. Nó đứng ngậy ra, ngắm nhìn bầu trời xanh. Đôi mắt tựa mắt già hầu như đứng tròng. Cái bụng trắng bông điếm chút bùn. Chắc nó đã nằm sấp xuống đất lăn qua lăn lại. Mình mở một trang mới trong sổ, ghi ngày tháng và giờ giấc rồi thoãn thoắt phác thảo.

Một lúc sau, người lớn ở gần đấy đến đuôi cả đám đi.

Mình còn muốn nghiên cứu lũ chim thêm chút nữa, nhưng không thể để muộn học nên đành miễn cưỡng gập sổ vào. Vừa bước đi cùng mọi người, mình vừa ngoái đầu nhìn lại. Mấy người lớn cũng đứng ngẩn ngơ trước lũ chim cánh cụt, không hơn gì đám trẻ ban nãy.

Sau đó mình có tra cứu thêm, xem ra chúng thuộc giống cánh cụt Adélie, tên khoa học là *Pygoscelis Adéline*. Trong sách viết chúng phân bố tại Nam Cực và các hòn đảo xung quanh.

Chứ không sống ở khu dân cư vùng ngoại ô.

Lớp học buổi sáng xôn xao bàn tán về lũ chim cánh cụt xuất hiện giữa khu dân cư.

Thấy mình đang giờ sổ xem lại những ghi chép về chim cánh cụt, ngay cả mấy đứa ít khi nói chuyện cũng bu lại đòi xem cùng. Mấy đứa tận mắt thấy chim cánh cụt trên đường đến trường nghiêm nhiên được coi là đã chứng kiến hiện tượng động trời, nên lấy làm đắc ý lắm. Suzuki đã bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy chim cánh cụt, giờ thấy mọi người ồn ào thì nổi cáu. Cậu ta bảo từng nhìn thấy chim cánh cụt trong vườn thú rồi, còn khăng khăng, “Chim cánh cụt nào phải thứ hiếm lạ gì đâu.”

Điều lạ ở đây không phải là chim cánh cụt, mà là chim cánh cụt xuất hiện ở khu dân cư, nên Suzuki phản biện như vậy là sai rồi. Tuy nhiên, cậu ta mà cáu lên thì ai nấy đều sợ, nên lớp học im ắng dần.

Suzuki sẫm soi ghi chép của mình rồi hình mũi cười khẩy, “Chép lại mấy thứ này có gì hay chứ?”

“Suzuki cũng muốn được thấy chúng hả?” Minh hỏi.

“Tao từng thấy rồi.” Cậu ta vênh vác. “Không hứng thú.”

Cô bạn Hamamoto lại gần, “Cậu không hứng thú thật sao?”

Tuy Suzuki nói “Không hứng thú” nhưng cảm giác có vài phần do dự. Hamamoto lại thừa tự tin, đến Suzuki cũng phải nhún nhường ít nhiều.

Cô bạn nhìn những ghi chép của mình rồi lẩm bẩm, “Ra thế.” Bạn ấy còn nói thêm, “Chim cánh cụt dễ thương quá.”

Hamamoto trông như một cô bé phương Tây với làn da trắng bóc và mái tóc màu hạt dẻ sáng. Bạn ấy và mình mới học cùng lớp từ tháng Tư vừa rồi^[3], chưa có nhiều cơ hội trò chuyện. Bạn ấy chủ động sang xem ghi chép của mình thế này, quả là chuyện hiếm. Đủ thấy tin tức về chim cánh cụt gây chấn động đến mức nào.

Cả ngày hôm đó, mình cứ nghĩ mãi về chúng.

Chúng ở đâu ra. Đó là vấn đề.

Trong giờ học, mình liệt kê và nghiên ngẫm sáu giả thuyết về sự xuất hiện của chim cánh cụt. Mình đang viết lia lịa thì cô giáo bước lại gần, liếc qua cuốn sổ rồi cười. Chắc cô không hiểu mình đang viết gì đâu. Mình tốc kí theo cách tự sáng tạo mà.

Sang buổi chiều, có lẽ tại Suzuki nhận nhó khó chịu với hết thầy, cơn sốt chim cánh cụt nguội dần. Trong góc lớp, Hamamoto chơi đánh cờ vua cùng vài người nữa. Trò chơi này chính là do bạn ấy nhiệt tình đem đến lớp phổ biến rủ rê. Suzuki thì quậy tung trời cùng hội Kobayashi ở cuối lớp.

Mình đang xem lại những giả thuyết về sự xuất hiện của chim cánh cụt thì Uchida lại gần.

Bọn mình cũng mới học chung lớp từ mùa xuân vừa rồi thôi. Mình và cậu ấy đã thành lập một đội thám hiểm. Công việc của đội là thám hiểm khắp thị trấn và vẽ tấm bản đồ bí mật. Sau đợt thuyết trình nhóm cực kì thú vị trong tiết Xã hội, mình và Uchida đã quyết định sẽ cùng thực hiện nhiệm vụ vẽ bản đồ khu vực.

Uchida hỏi, “Tan học xong lên tháp nước trên đồi đi?”

“Hôm nay không được rồi. Tan học tớ phải đến chỗ nha sĩ.”
Mình đáp. “Sáng Chủ nhật tớ chưa có lịch gì, hay để Chủ nhật đi cho tử tế.”

“Ừ. Được thôi.” Thế rồi, Uchida phờ phơ quay lại chỗ ngồi.

Mình chẳng biết Uchida có hứng thú với lũ chim cánh cụt không. Đôi lúc cậu ấy rất đổi hà tiện từ ngữ.

Mỗi khi buôn chuyện với nhau, mình luôn tự trách vì lảm mồm quá. Vậy nên, mình hạ quyết tâm từ giờ phải ít nói hơn, phiền nỗi chẳng kiểm chế nỗi. Làm cách nào cũng vẫn nhiều chuyện. Mình nghĩ một người vĩ đại nên kiệm lời thôi.

Trên đường đi học về, mình rẽ qua phòng nha.

Mình phải đến phòng nha vì bộ não của mình làm việc khỏe quá.

Não bộ mình tiêu tốn cực nhiều năng lượng. Nguồn cung cấp năng lượng cho não bộ là đường. Chính vì vậy, mình đã ngốn không biết bao nhiêu là kẹo bánh. Thường thì chỉ cần đánh răng tử tế trước khi đi ngủ là được, nhưng bộ não của mình phải làm việc quá nhiều, thành thử cứ tối xuống là mình buồn ngủ đến mức chẳng cầm nổi bàn chải đánh răng, không kịp vệ sinh răng miệng nữa.

Nhưng mình không ghét đến phòng nha. Mình thích nơi đó lắm.

Chỗ đợi của phòng nha lúc nào cũng yên tĩnh, có mùi thuốc. Dàn dây treo hình con cá màu bạc rủ xuống từ trần nhà. Chậu hoa giả đặt ở cửa sổ, cứ rung rinh trong gió điều hòa. Sofa trắng sờ vào mát lạnh, sàn nhà trắng bóng lộn sạch sẽ. Trên kệ sách trong suốt xếp ngay ngắn những cuốn tạp chí to tướng có bao nhiêu là hình đẹp.

Trong trí tưởng tượng của mình, trạm tàu vũ trụ cũng có bầu không khí như thế này.

Có một người khách cũng đang đợi, nghiêng tai lắng nghe tiếng máy móc từ trong phòng điều trị vọng ra. Người khách ấy chính là Suzuki. Khi nhận ra mình, cậu ta thoáng giật nảy, nhưng mau chóng lấy lại vẻ mặt bình thường.

Như thường lệ, mình lấy tạp chí trên giá xuống, mở ra trên mặt bàn thủy tinh để đọc.

Suzuki là người to mồm và khỏe nhất lớp mình. Mấy đứa lâu la của Suzuki đều nhất nhất nghe lời cậu ta. Mình có hứng thú sâu sắc với hệ thống tổ chức này nên đã đặt tên là “Biên niên sử Đế chế

Suzuki” và đang nghiên cứu chuyên sâu hơn.

Suzuki cũng có bắt nạt Uchida và mấy đứa con trai khác. Chẳng hạn nhét giẻ vào ngăn bàn, gây rối khi đi vệ sinh, cấm đoán đàn em không được nói chuyện với họ, còn viết những cuội vào vở nữa. Chắc Suzuki thấy mấy trò ấy thú vị lắm. Nhưng mình nghĩ hành vi của Suzuki là sai. Bởi lẽ, khi bắt người khác phải chịu đựng để thỏa mãn bản thân, ta phải có lý do chính đáng và làm đúng thủ tục, nhưng hội Suzuki không có lý do chính đáng, cũng chẳng thông qua thủ tục nào.

Mình đóng ập tạp chí lại. Suzuki giật mình.

Mình bắt chuyện “Suzuki này”, làm cậu ta còn giật mình hơn. Cậu ta nhú mày, “Gì đây.”

“Cậu cũng bị bệnh đó hả? Nhìn sắc mặt cậu tớ biết ngay.”

“Bệnh đó là bệnh gì?”

“Hội chúng Stanislaw^[4]. Là căn bệnh một khi trong răng có quá nhiều vi khuẩn thì phải nhổ sạch răng mới khỏi.”

“Cái bệnh khi gì vậy. Tao không biết.”

“O? Cậu không biết sao. Tớ đã nhổ hết răng rồi đấy. Nếu nhổ sạch bách trong một lần sẽ không ăn nổi cơm rồi chết mất, nên mỗi tuần tớ nhổ một ít. Người ta sẽ gắn răng giả vào những chỗ bị nhổ. Có vẻ cậu cũng mắc căn bệnh đó nhỉ.”

“Tao đã bảo tao không mắc bệnh đó mà.” Cậu ta nổi cáu. “Mỗi hàn răng sâu của tao bị bong. Mẹ tao bảo thế.”

“Các mẹ đều nói vậy để trấn an con mình. Chứ bảo con sẽ bị nhổ sạch răng thì đứa nào chẳng sợ xanh mặt không chịu đến gặp nha sĩ.

Nhưng tớ nghĩ cậu có quyền được biết chuyện gì sắp sửa xảy đến với mình.”

“Không lẽ nào...”

“Để ngăn bệnh tiến triển, chỉ có mỗi một cách là nhổ răng thôi. Nếu vi khuẩn từ lợi xâm nhập vào cơ thể, mặt cậu sẽ sưng phù lên như bánh bao. Rồi cậu sẽ sốt cao, từ kẽ răng mọc ra những thứ đắng nghét trông như nấm kim châm. Mặt cậu sẽ méo mó đến độ không thể nhận ra, đau đớn vật vã rồi chết. Đó là bệnh lạ lây lan từ châu Âu, hiện chính phủ đang vô cùng lo ngại. Ngày nào chẳng lên báo.”

“Tao không đọc báo...”

“Vậy mới bảo, cậu nên nhanh chóng nhờ bác sĩ nhổ hết răng đi. Còn hơn là để nấm mọc trong mồm. Chịu đau khoảng một tháng là xong, dễ ấy mà.”

Khi có tiếng gọi “Mời bé Suzuki” vọng ra từ ô cửa sổ, gương mặt của vị Hoàng đế Đế Nhất Đế chế Suzuki cứng đờ như đồng đá. Cậu ta vào phòng khám một lúc thì chị gái bước ra. Từ bên kia cánh cửa đang khép lại, mình nghe loáng thoáng tiếng khóc thút thít của Suzuki. Mình đang cúi mũi đọc cuốn tạp chí thì chị ngồi xuống bên cạnh. Từ người chị tỏa ra một mùi hương dễ chịu. Chị gọi “Nhóc” rồi nhắc cuốn tạp chí khỏi tay mình, “Tại sao em lại nói năng như thế hả, cái thằng này?”

“Như thế là như thế nào ạ?”

“Thằng nhỏ trí trá. Em đã nhồi những điều quái đản vào đầu Suzuki đúng không? Em không tội nghiệp cho thằng bé sao.”

“Tội nghiệp? Đáng tội nghiệp phải là Uchida mới đúng.”

“Ai cơ? Uchida là ai?”

“Em không nói. Đây là chuyện riêng của bọn em.”

“Bướng góm nhỉ. Học đâu ra cái kiểu lươn lẹo thế!”

Chị gái nói “Ôi, táo tợn, thật táo tợn” rồi thả người lún sâu vào sofa, đặt cuốn tạp chí lên đùi lật ra xem. Lễ tân nhắc khẽ, “Này.” Chị gái bảo “Chờ tí đã”, mắt vẫn nhìn tờ tạp chí. “Em phải giáo dục thằng nhóc này.”

Rồi chị cứ thế đọc tạp chí.

Mình đặt tay lên đùi, ngồi thẳng lưng, liếc sang gương mặt trông nghiêm của chị gái. Chị gật gù tán thưởng trong lúc đọc, y như đang đọc sách trong quán Cà phê Ven biển vậy, chăm chú đến nỗi quên bém cả sự tồn tại của mình. Đồng hồ kêu tích tắc. Lễ tân tỏ vẻ lo lắng. Mình thấy nếu cứ trốn việc thế này, kiểu gì chị cũng sẽ bị bác sĩ mắng.

Mình đành nhắc, “Có lẽ em đã cư xử thiếu trưởng thành rồi.”

“Không, em đã phải là người trưởng thành đâu.” Chị nói mà không thèm ngẩng đầu lên. “Vậy nên, cứ làm theo ý mình là được rồi.”

“Tuy Suzuki đã gây ra những chuyện tồi tệ với Uchida, nhưng Uchida không hề yêu cầu em phải trả thù họ. Vì vậy, em không có quyền thay mặt Uchida trả thù Suzuki. Đáng lẽ em cũng phải bàn bạc với Uchida rồi mới làm gì thì làm.”

“Em đúng là một thằng bé phức tạp... Ồ, thấy rồi, thấy rồi. Đây, em xem cái này đi.”

Trang tạp chí chị gái đang nhìn chăm chú này giờ có đăng bức

ảnh chụp lũ chim cánh cụt rờng rần lấp đầy bãi đá. Chị gái khịt mũi, “Chim cánh cụt cũng bí ẩn nhỉ. Không sao hiểu nổi.” Mình định nói về bọn chim cánh cụt hồi sáng. Dù sao hiện trường vụ đó chính là khu đất trống ngay cạnh phòng nha mà. Nhưng chị gái đã nói, “Chị thích cánh cụt lắm. Thích cả cá voi xanh, thú mỏ vịt nữa.” Mình chột buột miệng, “Chi Thú mỏ vịt, họ Thú mỏ vịt nhỉ.”

“Gì cơ?” Chị hỏi với vẻ bối rối.

“Thú mỏ vịt ấy mà.”

“Thú mỏ vịt thì sao?”

“Chúng thuộc chi Thú mỏ vịt, họ Thú mỏ vịt. Em có đọc trong từ điển.”

“Hừm, vậy sao. Nhưng mà mấy sự thật ấy cũng chả là gì so với sự đáng yêu kì lạ của chúng.”

“Đúng vậy.”

“Chị phải tranh thủ lấy cái này ngay.”

Chị xé đánh soạt một cái. Thế rồi, chị ngắm nghía bức ảnh vừa chiếm hữu và nói, “Chúng cũng hơi giống em đấy. Nhỏ bé mà cứ ra vẻ ta đây.”

Khi mình khám rắng xong thi hoàng hôn cũng đã buông xuống, cả thị trấn chìm trong sắc vàng kim.

Ra khỏi phòng nha, mình đi sang khu đất trống bên cạnh. Mình định kiểm tra lại hiện trường xuất hiện chim cánh cụt. Nơi đây vẫn như một dải xa van, cỏ cây đung đưa trong gió, nhưng chẳng còn bóng dáng con chim nào. Chắc người lớn đã hốt chúng lên xe tải,

mang đi nơi khác mất rồi. Không gian bỗng thành trống vắng.

Đứng giữa khoảnh đất, ngược nhìn bầu trời, tưởng đâu mình là hòn đá lăn lông lốc giữa xa van. Nhưng suy đến cùng chỉ là ví von thôi. Có kiến thức đến đâu thì mình cũng không thấm thía được cảm giác của một hòn đá.

Bầu trời trong xanh lem chút màu kem, thật giống bầu trời mình nhìn thấy trong trạm thiên văn của bảo tàng Khoa học và Vũ trụ. Vệt trắng máy bay để lại vẫn còn rõ ràng, vắt ngang bầu trời cong tròn như mái vòm. Một đầu vệt trắng là chiếc máy bay chở khách nho nhỏ. Nếu ngắm thật kỹ, sẽ thấy máy bay di chuyển như đang trượt trên một bề mặt láng mượt, vệt mây kia cũng theo đó dài dần ra.

Hình ảnh một chấm màu bạc chậm rãi vẽ ra đường thẳng thật là thú vị, nên mình đã ngược nhìn bầu trời một lúc khá lâu. Vì vậy mà cổ mình mỏi nhừ. Mỗi khi có vệt trắng máy bay đi qua để lại, mình đều bất giác nhìn theo. Từng hứa với Uchida một ngày kia sẽ cùng nhau đi ngắm cảnh tàu con thoi phóng vào không gian, nhưng nếu nó thú vị thế này, cần cổ mình không quay lại vị trí ban đầu được mất.

Lũ chim cánh cụt giờ thế nào rồi nhỉ. Tại sao chúng lại đột ngột đến thị trấn này. Mình chỉ biết một điều, mình phải nghiên cứu về vụ việc.

Mình chấp tay sau lưng như thám tử lừng danh Sherlock Holmes, rồi chậm rãi bước đi. Mình vẫn nhìn thấy cửa sổ phòng nha đối diện khu đất trống. Bất chợt, gương mặt chị gái hiện ra từ ô cửa sổ, chị nhe răng cười.

Chị ấy bảo mình là đứa “táo tợn”. Chắc chị chỉ coi mình là một đứa nhóc tiểu học nên đánh giá thấp. Chị không biết, nhờ nỗ lực hằng ngày, mình đang nhanh chóng nổi bật hơn người.

“Bị coi thường thật phiền!” Mình lầm bầm.

Con gió thoảng qua làm đung đưa đám cỏ, mùi cà ri thơm lừng từ căn bếp nào đó nương theo gió vu vơ bay tới. Có khi nào là mùi hương từ căn bếp nhà mình chẳng. Mình vừa mở cửa sau vừa hình dung ra cảnh mẹ vẫy tay với mình.

Giây phút đó, bụng mình réo lên vì đói, còn thấy buồn ngủ nữa.

Trong giờ cơm tối, mình hỏi mẹ thì đúng chốc là xe tải đã đến đưa lũ chim cánh cụt đi. Mình tưởng tượng cảnh cả bầy ngoan ngoãn xếp thành hàng nhảy lên thùng xe.

“Mẹ ơi, mấy em ấy từ đâu đến vậy ạ?” Em gái mình gặng hỏi.

“Chúng từ đâu đến nhi.” Mẹ buông từng tiếng chậm rãi. Mẹ luôn ung dung như vậy. “Chắc là ai mang chúng ra bỏ ở đây chẳng. Có những người ruồng rẫy thú cưng mà con.”

“Mấy em ấy bị vứt bỏ đáng thương thật mẹ nhi.”

Em gái nói. Con bé này kể cũng có điểm dịu dàng.

Vậy là, ngày hôm đó kết thúc. Nhưng vụ chim cánh cụt thì vẫn chưa hạ màn.

Hôm sau, mình được biết lũ chim đã biến khỏi xe tải trên đường chuyên chở. Vì tới nơi, người phụ trách ra mở thùng xe thì không còn thấy một con nào. Vụ việc cực kì bí hiểm, đến nổi lên cả báo. Mình đã cắt bài báo ra rồi dán vào sổ.

Đáng ngạc nhiên hơn là, lũ chim cánh cụt lại tiếp tục xuất hiện

trong thị trấn. Theo như ghi chép trong sổ của mình, chỉ riêng tuần đó, người ta đã thấy chim cánh cụt xuất hiện thêm hai lần, vào thứ Tư và thứ Sáu.

Hôm thứ Tư là tầm trưa. Lũ chim xếp thành hàng đi ra khỏi công viên Thú mỏ vịt, đang qua đường thì bị ô tô húc. Nghe nói cả bầy bị tông nảy lên, lăn lông lốc trên mặt đường nhựa nhưng vẫn bình tĩnh chạy đi. Giờ mình đã biết cánh cụt khỏe kinh hoàng.

Hôm thứ Sáu là tầm sáng. Lũ chim đổ bộ vào vườn nhà Yoshida, tức là một hộ gia đình cùng tổ dân phố với phòng nha, rồi chạy cong mông khi nghe chó sủa. Con chó của nhà Yoshida đã táp được chim cánh cụt nhưng chính nó phải kêu ăng ẳng. Lần đầu căn loài chim này nên nó bị bất ngờ chẳng.

Tan học về, mình đến hiện trường xuất hiện chim cánh cụt điều tra không biết bao nhiêu lần, rồi còn đến thư viện thị trấn nghiên cứu về tập tính của loài chim này. Nhưng mình chưa tìm ra được manh mối có ích nào, bí ẩn thành ra càng bí ẩn hơn.

Thứ Bảy, mình bận rộn từ sáng sớm.

Trong khi một phần tâm trí vẫn vẫn vơ quanh cái răng sữa lung lay, mình ngồi ở bàn sắp xếp lại đồng tư liệu. Mình bày tất cả các ghi chép từ trước đến nay lên bàn, đọc lại những phần đã dính giấy nhớ ghi tên hạng mục. Khi thấy điểm nào quan trọng, mình sẽ sắp xếp lại và tổng hợp vào trong sổ. Đây là phương pháp nghiên cứu của mình. Mỗi lần tổng hợp như vậy, mình sẽ vỡ vạc được nhiều điều. Mình chia nội dung nghiên cứu thành các hạng mục khác nhau, như “Đế chế Suzuki”, “Chiến dịch Amazon”, “Chị gái”, hay

“Nhật kí cô em búong bình”.

Ngày hôm ấy, mình kiểm tra các ghi chép và đặt ra một hạng mục mới, đặt tên là “Xa lộ Chim cánh cụt”. Mình sẽ đính vào đây những ghi chép về lũ chim ấy.

Trong sách có viết, lộ trình cố định của loài chim cánh cụt khi đi từ dưới biển lên đất liền được gọi là “Xa lộ Chim cánh cụt”. Mình thấy cách gọi này quá sức hay ho nên đã đem cái tên ấy đặt cho công trình nghiên cứu của mình về sự xuất hiện của chim cánh cụt.

Buổi chiều, mình dựng một trạm không gian bằng lego. Xong xuôi thì luyện cờ. Vì tối nay, mình với chị gái phòng nha có hẹn nhau ra quán Cà phê Ven biển chơi cờ vua.

Tuy chị hay cợt nhả nhưng đích thực là một người luôn nỗ lực. Bởi vì cứ tan làm thứ Bảy là chị lại ngồi học. Mình không rõ học gì, nhưng chị ngồi rìt ở quán cà phê từ chiều tà đến tối mịt, lúc thì ghi chép lúc thì đọc sách.

Những lúc như vậy, chị thường nheo mắt như bị chói, hàng lông mày nhăn lại, gật gù một mình.

Tâm giò mình tới quán, chị cũng sắp học xong. Băng qua khu dân cư ra đường phố, ánh sáng từ quán Cà phê Ven biển mỗi lúc một gần, mình thấy bóng dáng chị ngồi ở vị trí quen thuộc. Những lúc như thế, chẳng hiểu sao lòng mình vui lắm.

Chị dạy mình chơi cờ trong đúng một tiếng đồng hồ.

Cô bạn cùng lớp Hamamoto đang cố gắng phổ cập môn cờ vua. Tuy chưa từng đấu với Hamamoto, nhưng mình đã thích cờ vua khá lâu rồi. Mình thích bàn cờ với từng ô vuông vức, ngay ngắn thẳng hàng, cũng thích cảm giác khi cầm các quân cờ hình tòa thành hay

con ngựa di chuyển khắp nơi. Và mình cũng thích vừa chơi cò vừa trò chuyện với chị. Mình kể cho chị nhiều điều mình ghi trong sổ. Tuy chị cũng có quan tâm, nhưng phần lớn chỉ nói “Hừm”, mắt thì vẫn nhìn đắm đắm vào bàn cò. Cũng có khi chị đáp “Ồ”. Hiếm lắm mới nghe chị khen “Tuyệt”.

Hôm ấy, chị mặc áo len mỏng màu xanh đậm tằm. Mình ngẩng mặt lên khỏi bàn cò, vừa nhìn ngực chị vừa nghĩ, vun cao như quả đồi vậy.

“Này cậu nhóc. Nhìn vào bàn cò đi, nhìn bàn cò ấy.”

“Em đang nhìn mà.”

“Em đâu có nhìn.”

“Em đang nhìn mà.”

“Em toàn nhìn vào ngực chị thì có.”

“Em có nhìn đâu.”

“Em có nhìn không?”

“Em nhìn nhưng cũng không nhìn.”

“Tương lai của đứa trẻ này thật đáng lo ngại.”

Ván đầu tiên chị thắng, ván thứ hai mình thắng. “Ngang tài ngang sức đây,” chị nói.

Mình giảng cho chị nghe về chim cánh cụt. Rằng chúng có nhiều chủng loài khác nhau, như cánh cụt Hoàng đế hay cánh cụt Gentoo. Rằng chúng tụ tập ở những lãnh địa thế nọ thế kia để ấp trứng. Rồi cả Xa lộ Chim cánh cụt nữa. Chị “Ồ” một tiếng. “Đúng là chuyện không tưởng nhỉ?” Nhân thế cười hỏi, “Vậy em suy luận thế nào? Lũ chim cánh cụt từ đâu tới?”

“Em vẫn chưa có đủ thông tin.”

“Chị nghĩ người ngoài hành tinh mang chúng đến đây.”

“Tuy khó lòng phủ nhận khả năng này, nhưng em vẫn chưa tìm ra lý do khiến người ngoài hành tinh phải hành động như thế.”

“Để xâm chiếm. Chim cánh cụt dễ thương mà, họ dùng chúng để lừa người trái đất rồi thừa cơ chúng ta chủ quan thì đánh chiếm trụ sở Liên Hợp Quốc.”

“Ra vậy, cũng có lý.” Nghe mình nói thế, chị gái bày ra vẻ mặt đáng sợ, “Đừng coi thường chị. Chị sẽ nhổ sạch răng của em đấy.”

Nếu mình giảm bớt công suất hoạt động của não thì có thể thức đến khuya, tiếc là độ 8 giờ tối đã díp cả mắt. Những quân cờ cứ mờ dần. Nhìn mình lơ đã lơ đã như thế, chị nạt, “Này, buồn ngủ rồi hả?”

“Em không buồn ngủ.”

“Lại nói dối!”

“Em vận động não bộ nhiều quá nên dễ buồn ngủ mà.”

“Ghen tị quá, chị hay bị mất ngủ lắm.”

“Thức đến nửa đêm cảm giác thế nào ạ?”

“Thế giới nửa đêm vô cùng thần bí đó. Mà, trẻ con không nên biết đến nửa đêm.”

Khi chị bắt đầu dọn dẹp bàn cờ, mình bỗng buồn oi là buồn. Tuy chẳng hiểu tại sao, nhưng càng thèm ngủ mình lại càng buồn thì phải.

“Em cũng mau về nhà đi thôi. Hôm nay nhà em ra đón muộn nhĩ.”

“Còn sớm mà. Em vẫn thức được.”

“Ngủ nhiều mới mau lớn. Về ngủ đi, cậu nhóc.” Chị lẩm bẩm rồi lại gật gù, “Ngủ sớm đi còn lớn nữa chứ.”

Đúng lúc đó cửa mở lạnh canh, bố đã đến đón mình. Đi lẻ loi trong khu dân cư vào đêm tối khá nguy hiểm nên mình đã hứa sẽ đợi bố đến đón. Khi nghe cửa mở, nỗi buồn trong mình lại càng thấm thía, nhưng con buồn ngủ cũng bành trướng theo. Giờ mình không còn lựa chọn nào khác nữa.

Bố cúi chào, chị mỉm cười. Mỗi khi đối diện với bố, chị lại biến thành người lớn. Bố hỏi, “Thằng bé có làm phiền gì cô không?”

“Dạ không. Có phiền gì đâu ạ. Cháu thấy vui lắm, Aoyama thông minh mà.”

“Đương nhiên, em mà.”

Thế rồi, mình chúc chị ngủ ngon và cùng bố đi trên đường đêm về nhà.

Tối hôm đó mình quá buồn ngủ nên quên cả đánh răng. Thật là đáng buồn. Mình cần phải tự lập hơn. Nhưng rồi một ngày kia mình cũng sẽ trở thành chàng trai đủ sức chống chọi những con buồn ngủ. Mình cũng sẽ không lười đánh răng nữa, trở thành một người lớn thật tuyệt vời với hàm răng vĩnh viễn trắng bóc.

Chủ nhật, mình dậy từ 8 giờ sáng, rồi cùng bố ra quán Cà phê Ven biển mua bánh mì về ăn sáng.

Thời tiết đẹp oi là đẹp, mình nhìn thấy nắng mai rực rỡ chiếu xuyên qua tán cây du Nhật. Bố mua bốn bánh mì ngọt và một bánh

mì Pháp. Nhiệm vụ của mình là cầm túi giấy đựng bánh mì Pháp to tướng nóng hổi kia. Miệng túi để mở cho bánh không hấp hơi, mùi hương thơm lừng bay ra.

Đi dọc con đường rợp bóng cây, mình nghĩ chắc giờ này chị gái đã ra nhà thờ rồi. Chị thường đến một nhà thờ nhỏ ở cạnh công viên Thú mỏ vịt. Mình có vào đó một lần.

Về đến nhà, bố giúp mẹ chuẩn bị bữa sáng, còn mình lên phòng gọi em gái dậy. Nếu cứ mặc kệ thì con bé có ngủ bao lâu cũng không biết chán. Vẫn mang tâm lý trẻ nhỏ đây mà. Mình đi gọi nó, nó còn ườn xác oằn oại mãi. Thật là một con nhỏ trời đánh. Cơ mà câu này không có ác ý gì đâu.

Ăn xong bữa sáng, bố nói phải làm việc rồi ra quán Cà phê Ven biển. Những lúc này, bố luôn mang theo một cái cặp nhựa, bên trong để sổ tay, bút máy và nhiều giấy tờ. Mình cũng mong một ngày kia sẽ được nhét thật nhiều tài liệu của mình vào túi nhựa trong suốt như thế, rồi đi đến thật nhiều nơi để tự do nghiên cứu.

Ngồi lì trong phòng nghiên cứu (phòng riêng) trên tầng hai, mình tiếp tục lắp mô hình trạm không gian. Mình đã nghiên cứu ảnh chụp trạm không gian thực và đang cố chế tạo một cái y hệt. Nhưng mình cũng đau đầu vì những khối lego đang có lại rất hạn chế. Cần thêm thật nhiều khối màu trắng nữa.

Mình đang gắng sức tìm ra khối ghép thích hợp thì một cơn gió ấm áp từ cửa sổ lùa vào, loáng thoáng có tiếng mẹ và em đang chăm sóc khu vườn.

Khi mình ăn xong bữa trưa với mẹ và em thì Uchida đến, theo

đúng cái hện thám hiểm.

Mỗi khi đi thám hiểm, mình luôn khoác theo ba lô. Bên trong đựng số ô li, la bàn, một cái chăn nhỏ, ô gấp, bình giữ nhiệt đựng hồng trà ngon ngọt mẹ pha sẵn, cả lương thực dự trữ nữa. Chỗ lương thực này là một ít bò khô ngon lành giàu dinh dưỡng do bố mua về hồi đi Mỹ công tác. Nhưng chỗ lương thực đó chỉ dùng khi cấp thiết thôi. Lương thực dự trữ mà, thật buồn.

“Đi cẩn thận nhé!”

Mẹ và em gái ra tiễn mình.

Khu dân cư vào buổi chiều Chủ nhật thật vắng vẻ, ánh nắng ấm áp. Một con mèo chui ra khỏi khe hở hàng rào, dùng chân nhìn bọn mình.

Bọn mình xuất phát, dần dần rời xa khu dân cư, vừa đi vừa bàn luận về vũ trụ.

Uchida kể cho mình nghe về sự hình thành, sự phình to, rồi lỗ đen của vũ trụ. Mình thì kể về tàu con thoi, trạm không gian hay thang máy vũ trụ. Mình thích tháp nước nằm trên đỉnh đồi cũng bởi trông nó như tàu vũ trụ chuẩn bị rời mặt đất. Khi mình nói sẽ dùng tàu vũ trụ bay đến những hành tinh xa xôi, Uchida lại lo nó bị hút vào lỗ đen. Lúc nào cũng lỗ đen lỗ đen. Cậu ấy còn nói, “Lúc rút nước bồn tắm, tớ thấy y như lỗ đen vũ trụ ấy, sợ lắm.” Uchida thật thú vị.

Phía Đông khu dân cư có một ngọn đồi, trên đồi có tháp nước.

Quanh đồi là một khu rừng rộng chưa khai phá. Quanh rừng là đường nhỏ chạy ngược xuôi, chẳng biết dẫn tới nơi đâu. Vẽ bản đồ tổng thể khu vực này là nhiệm vụ trọng đại của bọn mình.

Hai đứa bước theo những bậc thang bê tông dẫn lên ngọn đồi có tháp nước. Hàng rào cao ngất chắn bên ngoài, chúng mình thấy được tháp nước và bể chứa to đùng tròn úng. Khắp nơi treo biển cấm vào vẽ hình một đứa trẻ bị chết đuối. Hình ảnh kể cũng hơi rợn người.

Đằng sau tháp nước là một khu rừng sâu.

Mỗi khi gió ấm tạt qua đồi, rừng cây lại đung đưa. Gió ào qua rồi, tiếng xào xạc nho nhỏ vẫn còn vọng vang trong khu rừng xanh lá trong suốt.

Uchida còn phải chụp ảnh tháp nước nên hai đứa quyết định tỏa ra làm hoạt động khảo sát của riêng mình. Uchida đi loanh quanh để tìm vị trí chụp ảnh. Mình thì ghi vào sổ cảnh thị trấn nhìn từ trên đồi.

Xa xa là dãy núi trùng điệp tạo thành ranh giới của tỉnh. Đây đó nhấp nhô những trái đồi xanh mượt. Bao mái nhà san sát tằm mình dưới nắng tỏa sáng lung linh. Từ đây có thể thấy căn chung cư như cái bánh kem đang nằm nghiêng theo triền núi, thấy cả chóp nhọn của nhà thờ chị vẫn hay lui tới. Và bắt mắt nhất là tòa trung tâm thương mại to đùng. Những con đường trải dài như đan mấy nơi ấy lại với nhau, ô tô vun vút trên đường nom như những hạt ánh sáng. Nhìn từ đỉnh đồi xuống mới thấy, cả cây trồng dưới phố lẫn vạt rừng che phủ ngọn đồi nơi xa đều đang đu đưa xào xạc. Tuy không có âm thanh nào vọng được đến đây, nhưng vẫn cảm nhận được gió đang vờn qua thị trấn.

Mình đã viết lại toàn bộ những miêu tả đó.

Một lúc lâu sau, Uchida cũng đến ngồi xuống bên cạnh mình.

Hai đứa cùng uống hồng trà.

Thị trấn này có nhiều đồi. Trông tựa tựa những bầu ngực xanh rì mềm mại phập phồng dưới bầu trời trong xanh. Mình vừa nghịch cái răng sữa lung lay sắp rụng vừa nghĩ về ngực.

Dạo gần đây mình thường xuyên nghĩ, cái thứ gọi là ngực này bí hiểm thật đấy. Bầu ngực mà mình thường nghĩ đến là ngực của chị gái, nhưng tại sao ngực chị lại khác với ngực mẹ nhỉ. Rõ ràng là cùng một bộ phận, nhưng sao lại tạo cho cùng một người là mình đây ấn tượng khác nhau đến vậy. Mình đâu có vấn vương ngắm ngực mẹ bao giờ, nhưng nhiều lúc lại ngo ngoảnh ngắm ngực chị gái. Đã thế đôi lúc ngắm bao nhiêu cũng không chán, thậm chí còn tự hỏi nếu chạm vào sẽ có cảm giác thế nào. Càng nghĩ càng thấy cảm xúc của mình thật khó hiểu. Đây gọi là tự chiêm nghiệm phải không nhỉ.

Mình thử trao đổi với Uchida, “Cậu nghĩ thế nào?”

“Tớ chẳng biết gì hết.”

Uchida ngược nhìn tháp nước, vành tai hơi đỏ lên.

Bọn mình kết thúc giờ giải lao tại đó, đang định đứng dậy để tiếp tục cuộc thám hiểm thì chợt nghe thấy tiếng kéc kéc vọng lại. Âm thanh khác hẳn tiếng gió vờn rừng cây. Khi hai đứa nhìn quanh quất để tìm nguồn phát ra tiếng động thì thấy từ đằng xa, lũ chim cánh cụt đang lạch bạch bước đi trên con đường nhỏ dẫn vào rừng.

“Ui chóa.” Uchida thốt ra một tiếng kêu kì dị.

Trên con đường nhỏ uốn lượn qua khu rừng phía sau tháp nước, giờ đây nhóc chim cánh cụt.

Con thì đập cánh chạy, con thì ngo ngác tằm mình dưới ánh nắng lọt qua tàng cây. Mình cùng Uchida tiến vào Xa lộ Chim cánh cụt, lòng có chút hưng phấn. Vì mình nghĩ sắp giải được bí ẩn về lũ chim cánh cụt gây náo loạn khu dân cư dạo gần đây rồi. Mục đích chuyến thám hiểm của chúng mình đột ngột chuyển thành “khảo sát Xa lộ Chim cánh cụt”. Chúng mình cứ đi, đi mãi, quên rừng cây rì rào theo gió, quên việc vẽ bản đồ khu vực, quên cả tháp nước lẫn bầu ngực.

“7! 8!” Uchida kêu lên.

“9! 10! A, 11! 12! 13!” Mình kêu lên theo.

Chẳng mấy chốc, số chim cánh cụt đã vượt qua con số 20.

Chúng mình rảo bước mỗi lúc một nhanh, gần như chạy. Con đường hẹp dần, lũ chim chen chúc ịn mình vào nhau y như chơi trò Oshikura Manju^[5]. Khi chạy đến nơi, bọn mình đã không đếm xuể số chim nữa rồi. Trông thấy mình và Uchida, lũ chim cánh cụt lạch bạch giãn ra nhường đường.

Bọn mình tiến vào càng sâu, chim cánh cụt càng thưa dần.

Mình đã suy luận rằng địa bàn cư trú của lũ chim cánh cụt là cánh rừng này, từ đây chúng đi xuống khu dân cư, nhưng có vẻ không phải như vậy. Con đường nhỏ đột nhiên lại rẽ ngoặt, dẫn đến hàng rào lưới màu xanh lá bao quanh sân thi đấu có khán đài của thị trấn. Bên trong hàng rào, sân đấu trống trơn, không một bóng người. Chỉ thấy một con chim cánh cụt đang tựa vào thân cây nghỉ ngơi, đồng bạn của nó đã mất tăm mất tích.

Uchida nói, “Có vẻ không phải ở đây rồi.”

Hai đứa chưa chịu bỏ cuộc, tiếp tục men theo rìa ngoài sân đấu. Xung quanh lặng như tờ. Bọn mình tìm thấy một cái ô tô tải hạng nhẹ chẳng biết từ đâu ra bị vút trong một bụi cây.

Rồi bọn mình ra tới một khu đất hoang bằng phẳng mọc đầy cỏ dại.

Cột điện cao thế vươn tít tắp lên phía trời xanh như muốn bạt cả gốc. Mé Đông khu đất là bìa rừng. Vạch đám cây cỏ đi về hướng Bắc, hai đứa bắt gặp một cầu thang dài khá dốc, bậc đồ bê tông. Bên dưới là đường ô tô hai làn, bên kia đường là bãi đất để xe buýt quay đầu. Đó là trạm dừng cuối cùng của xe buýt, cũng là điểm tận cùng của thị trấn. Không thấy bóng dáng con chim cánh cụt nào cả.

Bọn mình ngơ ngác nhìn quanh quất. Mãi mê đuổi theo lũ chim cánh cụt, giờ lại thấy hơi ngưng. Những đụn mây lững lờ chặn hết cả nắng, xung quanh ảm đạm hẳn đi. Đứng trước cây cột điện cao thế, mình và Uchida bàn tính dự định về sau.

Uchida nhìn lên cột điện, “Chim cánh cụt ở đâu ra vậy nhỉ?”

Mình dỗi mắt về phía khu rừng, “Hay tại giữa chừng chúng ta đã đi lệch khỏi Xa lộ Chim cánh cụt mất rồi? Có lẽ lũ chim ở trong rừng ra?”

Hai đứa trái tâm bản đồ đang làm dở xuống mặt cỏ, tranh luận về điểm xuất phát của lũ chim cánh cụt.

Say sưa trao đổi, bọn mình không hề nhận ra Suzuki và hai tên lâu la đã vây quanh từ bao giờ. Đến một lúc Uchida ngẩng lên vì tiếng bước chân, mặt liền nhăn như bị.

Suzuki tiến lại chỗ chúng mình với điệu cười xấu xược, cất giọng ghét bỏ, “Ái chà, có cả Uchida đây này.”

Uchida chẳng nói chẳng rằng, thụt lùi ra sau.

Suzuki gầm ghè trừng mắt. “Mày nhé,” cậu ta nói và chộp lấy vai mình. Hai bên cao ngang nhau nhưng cậu ta mập mạp hơn. “Thằng nói láo. Tao phải giết mày.”

“Láo gì cơ?”

“Cái thuyết quái đản mày nói hôm khám răng.”

“Hôm cậu khóc bù lu bù loa ở chỗ nha sĩ ấy hả?”

“Thằng khốn!”

Suzuki đỏ mặt tía tai, lao đến đẩy vai mình. “Mày toàn nói láo! Tao giết mày! Chết đi!”

Mình hơi lão đảo, nhưng vẫn đứng vững.

“Cậu hận đến mức muốn giết tớ cơ à? Nhưng giết tớ cũng có được lợi lộc gì đâu. Giết tớ không dễ đâu nhé, trước khi chết tớ cũng có thể làm mấy việc như moi mắt, cắn đứt tai cậu đấy. Đau phải biết. Rồi cậu còn bị cảnh sát bắt giam. Bố mẹ cậu sẽ khóc. Nếu cậu vẫn hận đến mức muốn giết tớ bất chấp mất tai, mất mắt hay bị bỏ tù, thì tớ cũng đành chịu. Thật tiếc phải nói là tớ sẽ dùng toàn bộ sức lực đánh trả cậu.”

Nghe mình vẽ ra viễn cảnh, Suzuki có vẻ kinh hoàng. “Câm miệng,” cậu ta kêu lên. “Mày đừng phun ra toàn những lời không ai hiểu thế.”

“Tớ chỉ đang cố thuyết phục cậu thôi mà.”

“Im đi.”

“Đúng là hôm đó tớ đã làm sai. Chính vì vậy, tớ xin lỗi cậu. Xin lỗi nhé. Tớ đã gây ra chuyện có lỗi với cậu, và với cả Uchida nữa.”

Thấy mình cúi đầu xin lỗi, Uchida giật thót, “Chuyện gì?”

“Ở phòng nha, tớ đã lỡ tay trừng phạt Suzuki. Uchida không hề nhờ mà tớ lại tự ý trả thù Suzuki như vậy. Uchida còn chưa cho tớ quyền được trả thù thay, tớ lại tự cho mình là người đại diện cậu và có hành động bắt nạt Suzuki, như thế là vi phạm pháp luật. Đáng ra tớ phải xin phép Uchida tử tế, tuyên bố rõ ràng với Suzuki rồi mới đường hoàng bắt nạt.”

“Tớ chẳng hiểu gì cả.” Uchida bối rối ra mặt.

Suzuki lại hậm hực quát “Im ngay”, rồi bật cười ngu xuẩn.

Cậu ta sai lâu la lấy ra một sợi dây dài. “Giờ tao sẽ thi hành hình phạt. Phạt cả hai đứa mày.”

Uchida nắm chặt lấy cánh tay mình.

“Tớ không muốn.” Mình nói. “Bọn tớ đang bận.”

Đúng lúc đó, nụ cười ngu xuẩn của Suzuki đột nhiên biến thành hung hãn, cậu ta lao vọt đến chỗ bọn mình. Uchida hét lớn rồi chạy vọt mất. Mình đã suýt chạy thoát thì bị Suzuki túm tóc giật lại.

Suzuki túm chặt tóc mình, kéo lê vòng quanh. Trò này đau thật đấy.

“Suzuki, tớ đau lắm!” Mình nói. Suzuki chỉ gào lên, “Này thì đau! Này thì đau!” Nếu gãy chân tóc, rồi tóc không mọc được nữa là lỗi của Suzuki cả. Mình nắm chặt lấy cái thứ ở háng cậu ta, để ép cậu ta bỏ bàn tay đang nắm tóc mình ra. Suzuki la oai oái. Vừa thấy tóc lỏng, mình liền húc bay cậu ta. Suzuki lăn lộn trên nền đất khô

cần, gào như võ chợ, “Chó chết! Giết nó! Giết nó!”

Mình hét, “Uchida!” Vai đeo ba lô, tay bắt tấm bản đồ, mình lao về phía Bắc khu đất hoang. “Trốn mau! Chúng ta tạm thời rút lui!”

Hai đứa học tốc lao xuống những bậc thang bằng bê tông từng trải bao mưa nắng.

Nếu là bình thường thì bọn mình sẽ trốn thoát được, nhưng đang chạy xuống cầu thang thì mình ngã lăn ra vì đạp phải một lon Coca rỗng. Không một phút chậm trễ, hội Suzuki đã chồm lên người mình, ép chặt mình xuống.

Mình kêu lên, “Nặng!” Uchida vẫn chạy với tốc độ đáng nể trên con đường trải nhựa vắng tanh dẫn về khu dân cư. Uchida chạy trốn an toàn, coi như trong họa có phúc rồi.

Mình bị lôi về phía trạm xe buýt ở bên kia con đường nhựa. Tiếng là trạm trung chuyển xe buýt nhưng nó phải to cỡ cái công viên bọn mình vẫn tập trung lại cùng đi học, trong góc có một phòng chờ nhỏ kiểu nhà tiền chế và một máy bán Coca tự động đứng lẻ loi.

Suzuki dùng dây trói đứng mình vào máy bán Coca. Đây là một trong những hình phạt nổi tiếng của Đế chế Suzuki, thỉnh thoảng mình cũng thấy mấy cậu trai bị trói vào những thứ đa dạng. Để trả thù vụ vừa nãy, Suzuki cũng thúc vào giữa háng mình, mình chỉ biết kêu “Hự” một tiếng.

Suzuki sai lâu la lộn ngược ba lô của mình, giữ hết mọi thứ ra nền đất.

Cái bình đựng hồng trà bị ném ra khu rừng đằng sau trạm xe buýt. Suzuki nhét tấm bản đồ mình và Uchida đang vẽ dở vào túi

cậu ta. Thế rồi, mấy thằng lôi cuốn sổ ghi chép của mình ra, ném xuống mặt đường nhựa và thi nhau tè vào đó. Chẳng mấy chốc, cuốn sổ thành ra thật thảm thương.

“Cho mày chừa!”

Nói rồi, hoàng đế của Đế chế Suzuki rút lui.

Mình cứ đứng lặng trong tư thế bị trói nghiêng vào máy bán nước. Tên Kobayashi lâu la của Suzuki trói có nghề thật, mình khó mà cựa cựa trong tư thế đứng nghiêm này. Mình có hứng thú với tay nghề của Kobayashi rồi đấy.

Trạm trung chuyển xe buýt trong ánh nắng rạng rỡ chẳng có bóng dáng ai. Bây giờ đang tầm trưa ngày Chủ nhật nên chắc cũng chẳng có chuyến xe buýt nào. Mình lắng nghe tiếng gió, nghĩ bụng đành đợi đến khi có ai đó tới cứu mình thôi, trong thời gian ấy phải cố gắng làm những gì có thể.

Mình đã thành công cử động được thân thể, cho tay vào trong túi. Túi mình lúc nào cũng có một cuốn sổ đặc chế nhỏ nhỏ và cây bút bi bé xíu bố mua tặng. Mình đã dày công tập luyện nên giờ có thể ghi chép lại cả khi tay để trong túi.

Mình nhìn cuốn sổ nằm lăn lóc trên mặt đường nhựa. Cuốn sổ dẫm nước tiểu của hội Suzuki, anh ánh sáng dưới nắng chiều. Mình lật lại kí ức, bắt đầu chép lại nội dung cuốn sổ kia. Mình sẽ làm một bản sao.

Sơn ca vừa bay vút lên trời cao vừa kêu lạnh lót. Con gió ấm áp mơn man mái tóc mình. Một buổi chiều thật trong lành. Mình chẳng còn gì khác để làm, nên cực kì quan tâm đến cái răng sữa lung lay.

Mình ra sức dùng lưỡi đẩy cái răng sữa chỉ mảnh treo chuông kia. Bầu trời xanh là thế, mà mình lại phải ở đây cô độc, vừa đẩy đẩy cái răng sữa vừa lần bước trên những bậc thang cuộc đời! Thấy những suy nghĩ này thật nên thơ nên mình vội chép lại luôn. Dẫu sao mình cũng tính làm thơ. Biết đâu mình lại có cả thiên phú trở thành thi nhân không chừng.

Vì muốn quên đi cái răng lung lay, mình bắt đầu nghêu ngao hát. Chẳng nhớ được bài nào ra hồn nên đành hát Jingle Bells dù trái mùa. “Lan lan la... n,” rồi lại “Lan lan la... n”.

Đúng lúc đó, mình chợt nghe thấy tiếng cười. Mình không hề nhận ra là có người trong phòng chờ xe buýt cạnh máy bán nước. Nhưng thoáng nghe điệu cười, mình đã đoán được người này là ai rồi.

Rốt cuộc, chị gái cũng thông thả bước tới. Chị mặc cái áo màu xanh như thể cắt ra từ bầu trời. Chị cầm theo một cái túi xách, gương mặt lờ mờ nở nụ cười, mái tóc hơi rối.

Chị bước ra nắng, suýt chút nữa giẫm phải cuốn sổ nhưng gạt mình tránh được. Đã thế, rõ ràng chị biết thừa mình ở đây rồi lại còn tỏ vẻ mới nhận ra sự tồn tại của mình.

“Em làm gì ở đây vậy nhóc?”

“Đang đóng giả máy bán hàng tự động ạ.”

“Trò đó có vui không?”

“Em chẳng thấy vui lắm.”

“Em cũng bí ần nhỉ.” Chị gái cười, “Thật ra là em bị Suzuki trả thù đúng không. Em nói dối thế thật xấu.”

“Chị đã có mặt ở đó từ nãy đến giờ thì nên ra cứu em chứ.”

“Nhưng em có bảo chị cứu đâu.”

“Em công nhận chị nói đúng.” Rồi mình hỏi, “Sao chị lại ở đây?”

“Chị định ra ga nên tới để bắt xe buýt, nhưng rồi lại thấy buồn chán phiền phức quá. Thế nên chị ngồi gà gật trong nhà chờ. Thỉnh thoảng có lúc như vậy mà.”

Chị gái tháo dây trói giúp mình. Được thả tự do, mình kiểm kê lại thiệt hại. Ba lô bị giẫm đạp thảm thương nhưng có vẻ vẫn ổn. Mình cũng tìm lại được bình hồng trà bị ném ra rùng, nhưng cuốn sổ ướn nhẹ thì khó mà cứu vãn được.

Chị gái cảm thán, “Đúng là biết bày trò phá hoại ghê. Trông thằng bé Suzuki cũng dễ thương, ai ngờ lại chơi ác thế.”

“Cậu ta là hoàng đế mà.”

“Em nói sao?”

Cái răng vẫn cứ lung lay nên mình đưa ngón tay giữ nó lại. Chị nói, “Hay để chị nhổ cho?”

“Không cần đâu chị. Em sẽ tự nhổ lấy.”

“Chị không làm gì xấu đâu. Chỉ là thực nghiệm thôi.”

“Vậy sao. Em thích thực nghiệm.”

Chị gái lấy trong túi xách ra một bộ đồ may vá, cắt một đoạn chỉ rồi quấn quanh cái răng đang lung lay của mình. Đúng lúc đó, gió cuốn đến thổi tung mái tóc chị, tỏa ra mùi hương thơm ngát. “Nào, cậu nhóc. Chị sẽ giật sợi chỉ này nhé. Làm thế là nhổ được cái răng ra, tuyệt vời không?”

Nhưng khi chị kéo đoạn chỉ, mình lại cử động đúng theo hướng

kéo của chị nên mãi mà không nhớ được rằng. Chị đi lòng vòng trong trạm trung chuyển, mình cũng lò dò đi theo như vệ tinh quay xung quanh.

Chị gắt, “Này. Em đừng có đi theo chị. Đứng yên một chỗ đi.”

Mình không sợ nhớ rằng. Chỉ là cơ thể tự tiện cử động thôi.

Chị gái dừng lại cạnh máy bán hàng tự động màu đỏ, rồi nói, “Chị nghĩ ra ý hay đây.” Chị cho tiền xu vào trong máy rồi mua một lon Coca bóng loáng. “Em nhìn cho thật kĩ nhé,” rồi giơ cái lon lên cho mình nhìn. Chị vừa giữ căng sợi chỉ, vừa ném cái lon lên phía trên bên phải mình. Mình dõi mắt theo cái lon màu đỏ lộn vòng giữa trời xanh, nhưng đầu gần như không cử động. Mình nghĩ cố công làm vậy cũng đâu nhớ được cái rằng.

Cái lon hình trụ vừa xoay tròn vừa bay ngang trời. Trông y như con tàu vũ trụ tận dụng đà xoay để tạo lực hút bên trong. Khi cái lon đỏ tươi sắp sửa biến khỏi tầm mắt mình, mặt ngoài vỏ đột nhiên xuất hiện những vệt màu trắng như kết băng khiến mình thốt lên trong đầu “Ô kìa”.

Hiện tượng đó bắt đầu từ chỗ chữ “la” trong “Coca- Cola”, rồi lan ra khắp mặt bên của lon nước như con sóng dữ lướt trên mặt biển. Mình vừa trộm nghĩ phần lon đã thành màu trắng trông như có bọt nước nổi lên, thì nó lại chuyển sang màu đen. Cả cái lon như đang hít hơi vào để phình ra to hơn. Đôi cánh màu đen nở búp ra từ hai bên. Lon Coca giờ biến thành một cái lon rỗng (to) màu đen trắng bay trên bầu trời. Cả cái lon tiếp tục phình to ra, mỗi lần lộn vòng lại giảm dần độ cao, cạnh đầu lon tròn dần, thò ra một cái mỏ. Nó vỗ cánh phạch phạch, đáp xuống giữa trạm trung chuyển, lăn

vài vòng. Đến khi cái lon chạm rãi ngòi dây thì nó đã không còn là cái lon nữa.

Vụng về vỗ đôi cánh đen, thú “tùng là lon Coca” lạch bạch đi quanh một chút, rồi đứng lại ngược lên nhìn bầu trời xanh như thể thắc mắc, “Đây là đâu?”

Đó là giây phút “chim cánh cụt được sinh ra”.

Mình mãi ngắm nghía con chim cánh cụt đến lúc bất chợt thấy có vị máu loang ra trong miệng, thì quay lại nhìn chị. Chị đứng trước máy bán hàng tự động, đang uống dở một lon Coca mới mua, giơ cho mình xem cái răng sữa vừa nhổ. “Xem này, giật ra được rồi.” Mình nhổ toẹt một bãi nước bọt xen lẫn máu xuống mặt đường nhựa. Chị có mua cho mình một chai nước khoáng nên mình dùng nó để súc miệng cho hết máu.

“Cái đó là gì vậy ạ?” Mình hỏi.

Chị nói “Chim cánh cụt chứ còn gì” và đặt cái răng sữa vào lòng bàn tay mình. Thế rồi, chị vừa uống tiếp lon Coca vừa bước về phía chim cánh cụt. Con chim lạch bạch lại gần, đâm phải chân chị và lao đảo.

Gió vẫn vi vu thổi, chị giơ tay lên quá trán như thể bị chói.

“Chị đây cũng là một bí ẩn đấy.” Chị nói, “Thử giải bí ẩn này xem. Thấy sao? Em nhắm đủ khả năng không?”

Hoàng hôn, mình đi ra quán Cà phê Ven biển.

Nắng từ dãy núi ở rìa tinh hắt ra, nhuộm những đám mây hình vòm trên trời thành sắc hồng đào. Cả thị trấn như thu lại trong một

đài quan sát thiên văn. Quán Cà phê Ven biển nằm ở góc đường sáng rực rỡ như một phòng nghiên cứu kì lạ bên bờ biển.

Bố trải tài liệu ra làm việc bên chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Tuy thấy không nên làm phiền, nhưng mình cực kì muốn tâm sự với bố, liền ngồi xuống đối diện. Có điều, mình không đủ tự tin kể lại rành mạch và tường tận những chuyện bản thân đã mục sở thị cho bố nghe. Vào giây phút ngồi xuống, mình thậm chí còn muốn giữ bí mật này cho riêng mình và chị, không muốn kể với bất kì ai, ngay cả bố.

Mình hiếm khi lặng yên đến thế, chắc bố cũng hơi ngạc nhiên. Bố vẫn đang vẽ chi chít biểu đồ lên cuốn sổ bằng cây bút máy nhưng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn mình qua cặp kính.

“Sao thế con? Có chuyện gì à?” Bố hỏi.

“Bố ơi. Con đã bắt gặp một hiện tượng vô cùng đáng ngạc nhiên.” Mình nói. “Nhưng mà không có bằng chứng khách quan nào cả nên bây giờ con chưa thể nói được gì. Con nghĩ mình cần đào sâu nghiên cứu thêm về vụ này.”

“Con không thể gợi ý cho bố một chút gì sao?”

“Chị gái ở phòng nha.”

“Thêm chút nữa.”

“Con không thể nói rõ hơn được nữa, nhưng chị gái ấy kì lạ và thú vị lắm. Con có hứng thú.”

Bố gật gù, “Bố hiểu rồi.”

“Vậy là con đã tìm ra một đề tài cực kì thú vị.”

Thế rồi, bố cho mình một miếng sô cô la có vị đắng đắng.

Mình dùng tới đầu óc nhiều đến mức tối nào cũng buồn ngủ sớm hơn em gái. Thay vào đó, mình lại dậy sớm. Có những lúc mình dậy còn sớm hơn cả mặt trời mọc. Mình tự tin bản thân là đứa học sinh tiểu học dậy sớm nhất trong khu.

Cánh phải giường mình là một ô cửa sổ khá lớn, thả rèm màu xanh da trời. Ánh sáng ban mai bị tấm rèm chặn lại mờ mờ tạo nên những vạch sáng mờ.

Sáng hôm đó khi mình mở mắt ra, căn phòng có màu xanh biển dịu nhẹ như thể đang chìm dưới nước.

Mình vẫn nằm nguyên trên giường, ngẫm nghĩ xem nếu bản thân là một sinh mệnh cô đơn vừa mới chào đời trong vùng nước nông thì sẽ thế nào.

Bốn tỉ năm xa xưa về trước, từ một vũng nước nhỏ nơi bờ đá, sinh mệnh đầu tiên đã đến với thế giới này. Nó trôi nổi trong lòng nước. Sinh mệnh mới chào đời khi đó thực sự nhỏ bé, rồi nó dần lớn lên, trở nên phức tạp hơn, có loài sinh vật bị tuyệt chủng, cũng có những loài sinh vật sung túc. Tất cả hình thành nên thế giới như ngày nay.

Chúng mình được bố mẹ sinh ra. Bố mẹ cũng được những cặp bố mẹ của riêng họ sinh ra. Cá voi xanh, ngựa vằn, và chim cánh cụt cũng vậy. Mọi sinh mệnh đều được tạo ra từ những sinh mệnh khác. Nhưng một ngày xưa xưa xưa xưa ấy, ở một nơi nào đó, chắc chắn có đứa trẻ được sinh ra đầu tiên không có cả bố lẫn mẹ.

Mình và Uchida từng thảo luận về khởi nguồn của sự sống. Uchida có nói, “Cứ nghĩ đến vấn đề này là đầu tó lại nhức bụng bụng.”

Đứa trẻ kì diệu đầu tiên của trái đất này đã làm thế nào để vượt qua bức tường đầu tiên đó nhỉ.

Mình cho rằng đây là một vấn đề vô cùng lớn lao. Một ngày kia trong tương lai, nếu mình nghiên cứu làm rõ được vấn đề này, có khi còn đạt giải Nobel không chừng.

Mình thích vừa suy nghĩ đến những vấn đề mang quy mô toàn cầu, vừa nhìn quanh căn phòng của mình. Mình thấy mô hình trạm không gian đang dựng dở, thấy từng cuốn sách bố đã mua cho và cả những cuốn sổ ghi chép các kết quả nghiên cứu xếp thành hàng trên giá sách. Trên đầu giá sách còn có mô hình hóa thạch khủng long Triceratops bằng giấy mình được tặng nhân dịp Giáng sinh. Trên bàn đặt quả Địa cầu ông tặng mình làm quà mừng vào tiểu học. Ba lô thám hiểm và cặp đi học để ở mép bàn. Mình cũng để cuốn sổ mới lên mặt bàn từ hôm qua để không quên.

Mình nghe thấy tiếng trò chuyện của bố mẹ vọng lên từ phòng khách. Có cả tiếng đĩa bát va vào nhau. Bố đang dùng bữa sáng đây mà. Mình thích vừa nghe những âm thanh đó vừa lên kế hoạch cho cả một ngày sắp tới. Riêng buổi sáng ngày hôm ấy, mình cảm thấy dường như mình vui hơn hẳn mọi ngày.

“Sao lại thế nhỉ?” Khi còn đang mãi nghĩ ngợi, mình chợt nhớ ra chuyện lũ chim cánh cụt và chị gái.

Là vì mình đã bắt đầu một nghiên cứu vô cùng hoành tráng. Chắc chắn là vậy rồi.

Thế là, mình tự nhiên thấy vui không tả được, liền muốn bật dậy khỏi giường.

Đúng lúc đó, cô em gái hiếm khi dậy sớm của mình phi thẳng

vào phòng, “Dậy đi anh ơi!” Con bé không biết mình đã dậy từ đời thuở nào nên đắc ý. Trong khi mình đây là đang ở trên giường suy nghĩ đến những điều mang quy mô tầm cỡ trái đất đấy chứ.

Em mình phi lên giường rồi nhảy loạn lên như một con căng gu ru con. Mình phản kích, cuốn chặt nó vào trong chăn. Khi con bé thấy không còn cách nào cựa cựa được nữa thì bắt đầu rom róm nước mắt gào lên, “Anh thả em ra! Anh thả em ra!” Mình thấy con bé đáng thương quá nên thả nó ra khỏi chăn, con oắt lập tức cười khằng khặc rồi hét tướng lên, “Ông cụ non sún răng!”

Giữ được sự đạo mạo của kẻ làm anh quả là công việc vô cùng khó khăn.

Cả những lúc ở trên trường, mình vẫn tiếp tục nghiên cứu về chị gái và lũ chim cánh cụt.

Mình vẽ hình chim cánh cụt vào cuốn sổ mới tinh, phân tích kỹ lưỡng tình cảnh ngày đó chị tạo ra chim cánh cụt từ lon Coca. Mình còn suy nghĩ xem bí mật của chị nằm ở đâu. Nhưng mình chỉ mới được tận mắt chứng kiến cảnh cánh cụt sinh ra có một lần, mình cần nhiều dữ liệu hơn. Mình cần đến sự hỗ trợ của chị. “Hôm nay tan học thì rẽ vào phòng khám nhờ chị vậy.”

Giờ nghỉ giải lao, Uchida lại gằn, im lặng đứng trước bàn mình. Tuy Uchida vốn là dạng người ít nói nhưng hôm đấy có vẻ còn trầm lặng hơn bình thường. Mình còn đang cảm thấy quái lạ, thì cậu ấy lại nói một câu thật kì, “Aoyama giận tớ hả?” Mình vô cùng ngạc nhiên. “Sao cậu lại nói thế?”

“Hôm Chủ nhật, tớ đã chạy trốn bỏ lại Aoyama mà.”

“Tớ không giận đâu. Từ hồi năm tuổi tớ đã chẳng hề giận ai rồi.”

“Nhưng mà,” Uchida cúi gằm, “Tớ thực sự đã chạy trốn. Hành vi đấy là không tốt!”

“Đấy là một phán đoán Thông minh mà. Lúc đó, Uchida có quay lại cũng chỉ tổ khiến cả hai đứa cùng bị bắt thôi. Vậy nên chỉ cần mình cậu thoát được là đã tốt lắm rồi.”

“Vậy sao? Tớ đã hành động thông minh ư?”

“Thông minh.”

“Thế thì tốt quá.” Uchida tươi tỉnh trở lại.

Trong góc lớp, hội Suzuki và đám con gái đang tụ tập khá ồn ào. “Hamamoto đang đánh cò với Suzuki đấy.” Uchida cho mình biết. “Là Suzuki khiêu chiến trước.”

“Hiếm có thật.”

“Do Suzuki trêu chọc Hamamoto nên bạn ý khiêu khích cậu ta.”

“Suzuki thật là phiền phức.”

Khi mình kể cho Uchida nghe vụ hội Suzuki đã tè lên cuốn sổ ghi chép của mình và cướp mất tấm bản đồ đang vẽ dở, cậu ấy tức tối. “Mấy đứa nó quá đáng quá! Thực sự!”

“Nhưng tớ đã chép lại bản khác rồi, cậu cứ an tâm. Bản đồ thì vẽ lại cái mới là được. Tớ thấy làm tấm bản đồ mới còn nhanh hơn là tìm cách lấy lại cái kia từ chỗ Suzuki.”

“Aoyama cũng không giận Suzuki nhỉ?”

“Cứ sắp sửa nổi giận thì nghĩ đến ngực là được. Mỗi khi nghĩ đến nó, lòng tớ lại bình yên.”

“Tớ thấy Aoyama tài giỏi... Nhưng cậu không nên nghĩ quá

nhều đến những chuyện đó.”

“Chuyện về ngực á?”

“Tớ cũng không biết nữa. Nhưng cứ có cảm giác không nên.”

“Tớ đâu có nghĩ suốt về nó đâu. Mỗi ngày chỉ tầm ba mươi phút thôi mà.”

Hôm đó, cứ đến giờ giải lao là Suzuki lại ra thách đấu cờ với Hamamoto. Suzuki dùng nhiều thủ đoạn, như cố ý phân tán tư tưởng, lừa tráo quân các kiểu nhưng không tài nào thắng nổi. Hamamoto đánh cờ rất siêu. Đến giờ tan học, lũ bạn trong lớp bu quanh Suzuki mặt đã đỏ ạch và Hamamoto đang bình thản nhìn bàn cờ. Mình nhòm thử thì thấy Suzuki thua bết nhe, chẳng còn đường thoát nữa rồi. Cậu ta nghĩ nát óc mới đi thêm được một nước, Hamamoto lập tức có nước đi đáp lại. Động tác của cô bạn chuẩn xác y như một robot bé gái đang xếp sô cô la thành hàng, khiến mình vô cùng ấn tượng.

Suzuki đột nhiên ngẩng đầu lên khỏi bàn cờ. “Gì vậy!” Cậu ta nổi cái nhặng xị.

“Có gì đâu, tớ chỉ xem thôi!”

“Không được xem! Không được xem!”

Suzuki tuyên bố, “Tại Aoyama làm tớ mất tập trung!” Và xáo tung bàn cờ lên. Thế rồi, cậu ta kéo theo hội Kobayashi rời khỏi lớp. Mình còn phải kinh ngạc, vậy mà Hamamoto không hề nổi cái dù bàn cờ đã loạn xạ. Bạn ấy nhặt từng quân cờ xếp vào hộp, thậm chí “Không xứng làm đối thủ”, như thể đang ngâm nga câu hát trên thảo nguyên. Mình và Uchida đều thống nhất ý kiến rằng, “Hamamoto cừ quá!”

Sau khi chia tay với Uchida trên đường về, mình rẽ vào phòng nha.

Mình lại ngồi vào sofa trắng và lấy tạp chí từ trên giá xuống, mở trên bàn đọc như mọi lần. Mình tìm thấy một bài đặc san về vũ trụ trên tạp chí nên đọc hăng say. Bài viết dài đến mấy trang gồm chữ và hình minh họa đẹp. Mình tự thấy bản thân đã hiểu rõ về vũ trụ, nhưng những câu chữ trong này vẫn hơi khó với ngay cả mình. Mình thầm nghĩ, “Cần phải nghiên cứu nhiều hơn mới được.” Sau khi khám răng xong, mình kể cho bác sĩ nghe điều này và chú ấy nói, “Cháu cứ mang cuốn tạp chí đó về cũng được.” Chú bác sĩ của phòng khám này luôn hợp tác với những nghiên cứu của mình.

“Chị gái nghĩ làm ọ?”

“Hình như cô ấy không được khỏe.” Bác sĩ nói. “Lo hả?”

“Lo ọ.”

Bác sĩ chẳng nói gì chỉ cười xòa vỗ đầu mình.

Khi mình quay ra ngồi đợi ngoài phòng chờ thì chị lễ tân nói, “Có bưu thiếp cho em này.” Đó là một tấm bưu thiếp có hình chim cánh cụt đứng một mình trên nền tuyết trắng xóa. Chỗ mũi tên chỉ vào con chim cánh cụt có ghi chú một câu “Em đang đứng ở đây đó.” Là nét chữ của chị.

Ghi chép về giấc mơ của mình.

Chị gái đang đứng trên một bờ biển lớn nhồn đá. Xung quanh tiêu điều, không loài thực vật nào sống nổi. Chẳng hiểu sao mình lại biết như một lẽ hiển nhiên, rằng đây là bãi biển thuộc kỉ Cambri^[6].

Những chuyện trong giấc mơ lúc nào cũng kì lạ như vậy. Ở nơi tận cùng của biển, ánh chớp sáng lóa chạy dài như một bộ phim tài liệu về châu Phi mình từng xem. Bầu trời xanh thẳm nhưng lại khá sáng sủa. Mình là đứa nhóc tiểu học dậy sớm nhất trong thị trấn này, đó chính là màu trời mình vẫn thường nhìn thấy qua kẽ rèm cửa sổ.

Mình vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của chị khi đứng trong hố đá. Trông chị có vẻ buồn ngủ lắm, và còn thoáng vẻ buồn bã. Chị nhặt lên một hòn đá lăn lóc dưới chân. Bề mặt hòn đá bóng loáng như thể được làm từ nhôm vậy. Chị lăn nó trên lòng bàn tay, cứng, lạnh, và lấp lánh ánh sáng.

Chị ôm nó vào ngực để sưởi ấm. Đến khi ước chừng nó đã đủ ấm, chị ném xuống biển. Viên đá xoay tròn sáng lên lấp lánh rồi rùng mình như bóng nước, giãy tiếp theo liên trương phình. Những bọt nước sáng màu bạc không ngừng nổi lên trên bề mặt hòn đá, bọt nước này đẩy bọt nước kia, nuốt lẫn nhau. Như thể vừa xảy ra một phản ứng hóa học cực mạnh. Viên đá mỗi lúc một to, nó dần to hơn cả mình rồi to hơn cả chị. Rơi xuống mặt biển rồi nó vẫn tiếp tục phồng to.

Cuối cùng, một con cá voi xanh cực lớn màu bạc hiện ra.

Con cá voi xanh đó đã tiến hóa thành chúng ta, chẳng hiểu sao mình lại thấy suy nghĩ này hợp lý. Cứ nghĩ chị gái chính là người đã tạo ra chúng mình là mình lại thấy vui khôn tả. Nhưng chị lại có vẻ buồn ngủ, cô quạnh. Mình mong chị sẽ kể cho mình tại sao chị lại buồn thế.

Khuôn viên trường tiểu học của mình là một miếng đất hình

vuông với mỗi cạnh cỡ 180 mét.

Tầm tháng Chín đến đầu tháng Mười năm lớp Ba, mình đã nghiên cứu về các vật thể hình vuông. Mỗi khi tìm thấy vật gì hình vuông trong thị trấn mình đều ghi chép lại. Mình thích hình vuông đến mức nghĩ rằng, nếu thị trấn được phân thành từng khu đều chẵn chẵn như trang giấy ô li, kéo dài đến tận đường chân trời thì quá tuyệt vời!

vuông là tuyệt vời nhất. Mình thích những trang giấy kẻ ô li, vui sướng mỗi khi tìm ra mảnh đất trống hình vuông. Trường tiểu học của mình nằm trên một mảnh đất hình vuông, các tòa nhà cũng là hình vuông, thật là một điều đáng mừng.

Mình và Uchida từng đi một vòng ngoài trường.

Sau giờ tan học, để tránh các thầy cô tìm ra, bọn mình đã thận trọng vòng bên ngoài hàng rào sân trường, đi qua sân cỏ trống, bãi đỗ xe. Nhờ chuyển thám hiểm đó, bọn mình đã xác thực được hình vuông lớn chuẩn vuông. Không chỉ vậy, chúng mình còn tìm thấy một lối vào khác ngoài cổng chính ở sau lò đốt rác. Đó là một cánh cửa nhỏ hình vuông trên bức tường khối. Chúng mình còn phát hiện ra một con mương trong đồng cỏ trống cạnh trường.

Hai đứa có vẽ lại những phát hiện này vào bản đồ. Tấm bản đồ đó đã bị Suzuki lấy đi mất nhưng mình vẫn nhớ rõ những phát hiện kia.

Thứ Tư tan trường sớm nên mình và Uchida ra chỗ con mương xem thử. Bọn mình đang khảo sát xem nó từ phía nào đổ tới, đây là một kế hoạch nhằm tìm ra nguồn nước. Mình đặt tên cho kế hoạch

này là “Chiến dịch Amazon”, Uchida thích lắm. Tuy buồn là nghiên cứu “Xa lộ Chim cánh cụt” không tiến triển thêm chút nào, nhưng mình vẫn còn nhiều nghiên cứu khác. Một dự án dừng lại thì những cái khác vẫn phải tiến đều.

Sau giờ tan học, chúng mình chuồn ra từ lối đi bí mật sau lò đốt rác, ra bên ngoài hàng rào trường học bằng ngang đồng cỏ. Trời nhiều mây nhưng mình biết không cần lo mưa giông. Đôi lúc nắng chiếu qua khe hở giữa những đám mây xám, đồng cỏ chúng mình đang dạo bước lại rạng rỡ như trời lên từ mặt nước. Mặt trời chỉ ló ra được một lúc, rồi mọi thứ lại chìm vào màu tối nhờ, như thể ai đó cứ bật tắt nút công tắc của bầu trời.

Mình vừa nhìn la bàn vừa tiến bước, Uchida vung vẩy cây cỏ nhổ lên từ mặt đất.

Cậu ấy bảo, “Người ta từng dự định xây trường mầm non ở đây đấy.”

“Nhưng giờ vẫn là bãi đất trống nhỉ?”

“Chắc dự án bị ngừng rồi. Hoặc người ta quyết định xây thứ khác.”

“Nếu họ xây nhà ga ở đây thì tốt quá.” Mình nói. “Có nhà ga bên cạnh trường học sẽ tiện lắm.”

Con mương bọn mình đang khảo sát chạy từ Đông sang Tây. Nó được kè bằng bê tông, có bề ngang độ một mét. Mực nước chỉ cao đến ngực bọn mình. Trên bờ bên kia, đám trúc đại mộc tươi tốt. Đoàn khảo sát đi về phía Bắc để tìm kiếm nguồn nước.

“Uchida, cẩn thận ngã đấy.”

“Nguồn nước là nơi như thế nào nhỉ? Một con suối, hay giếng nước nào chẳng?” Uchida nói. “Aoyama, cậu đã bao giờ thấy giếng chưa?”

“Tớ biết lý thuyết.”

“Nếu là một miệng giếng sâu hoắm thì đáng sợ nhỉ. Như hố đen vũ trụ ấy.”

Trúc đại ngày càng rậm hơn, lối đi của đoàn khảo sát đã bị che khuất. Bọn mình đi bên bờ mương, nhưng phải vạch đám trúc đại kia mới có thể đi tiếp được. Đôi lúc, bọn mình còn nhìn thấy cá boi lội tung tăng trong con mương. Giờ có quay lại nhìn cũng chẳng thấy bóng dáng ngôi trường đâu, chỉ còn thấy hàng rào bao quanh sân trường.

Cuối cùng, một hàng rào bị đám cây đại che phủ hiện ra trước mắt chúng mình. Con mương còn chảy tiếp vào bên trong nên dù hơi băn khoăn, bọn mình vẫn quyết định trèo qua hàng rào này. Biết đâu nguồn nước lại nằm trong đấy thì sao.

Hàng rào này bao quanh một khu đất hình vuông với độ dài mỗi cạnh khoảng 25 mét. Nơi đây có hồ trữ nước trông y chang kim tự tháp úp ngược, nối với con mương kia. Nước chỉ xâm xấp dưới đáy nên có vẻ chúng mình không cần sợ bị ngã vào. Mặt nghiêng của hồ trữ nước được lát bằng bê tông, cây cỏ xanh mọc kín khe hở giữa những khối bê tông đó. Trong làn nước, bọn mình còn thấy thứ gì như thực vật vũ trụ kết ra loại quả nhìn tương xúc xích, cỏ hoang cũng mọc rậm rạp quanh hồ trữ nước. Chắc hẳn đã lâu không có ai tới lui chốn này. Bọn mình có cảm giác như vừa khám phá ra một di

tích văn minh cổ đại.

Trong lòng hồ trữ nước có một cái tháp nhỏ màu xám, nối với bãi đất bên ngoài bằng một cây cầu hẹp. Bọn mình đi đến trước cầu nhưng nó đã bị khóa, không cho ai bước vào.

“Hay có ai sống ở đây?” Uchida nói với vẻ bất an.

“Chịu. Nhưng tớ nghĩ trong đây chỉ có các loại máy móc kiểm tra lượng nước thôi, cỏ đã mọc cao đến thế này, chắc mấy chú bên Cục Thủy lợi quên bém nó mất rồi.”

“Nguồn nước là chỗ này ư?”

“Tớ không nghĩ vậy đâu. Đằng kia vẫn còn đường nước mà. Tớ nghĩ nước chảy từ nơi khác đến, chỉ là tạm thời được trữ lại ở chỗ này thôi. Không thì nước sông sẽ tràn mất.”

“Ha ha!” Uchida cảm thán. “Tớ hiểu lý luận ở đây rồi.”

Mình trái chẵn cạnh hồ trữ nước.

Mình và Uchida gọi cái chẵn này là “căn cứ địa”. Đây là cái chẵn nhều đây nước dãi của em gái mình từ thời con bé còn nhỏ xíu, nhưng mẹ đã giặt sạch nên không cần lo lắng. Nó có giá trị đến mức không ai nghĩ là đồ bỏ đi của con em. Cái chẵn hình vuông, màu xanh đậm tằm sáng. Gấp lại gọn, có thể trái ra làm căn cứ ở bất kì chỗ nào. Đây có thể coi là vật dụng thiết yếu đối với đội thám hiểm.

Ngồi lên căn cứ, mình ghi vào trong sổ thông tin về hồ trữ nước này. Uchida huýt sáo.

Quanh hồ vô cùng yên tĩnh. Nó nằm ở một nơi xa đến mức chúng mình không thể nghe thấy chuông báo hiệu của trường tiểu học.

Nghe mình kể được bác sĩ ở phòng nha tặng cuốn tạp chí về vũ trụ, Uchida ghen tị lắm. Thế rồi, Uchida nhắc đến lý luận “Vũ trụ hình thành từ hư không”. Mình chợt nhớ ra cuốn tạp chí cũng đề cập đến điều này.

Mình cảm khái, “Hư không mang lại cảm giác thế nào nhỉ.”

“Tớ nghĩ không chỉ đơn giản là trống rỗng. Vì bụng mình có trống rỗng thì cũng đâu thể nói là ‘bụng đã thành hư không’ được.”

“Vậy cái trống rỗng đó là rỗng đến mức cảm giác như bụng mình cũng chẳng tồn tại, một sự trống rỗng cùng cực nhỉ.”

“Đúng thế.”

“Tuyệt quá đi.”

“Tuyệt chứ. Không có cả thời gian lẫn không gian.”

“Cả thời gian lẫn không gian đều không tồn tại sẽ như thế nào nhỉ? Đây quả là một vấn đề nan giải.”

“Nếu không có không gian thì bọn mình chẳng ngồi ở đây được, thời gian không trôi đi nên cũng chẳng thể làm bầm nói ‘nơi đây không có thời gian’.”

Uchida nói xong câu ấy thì nói thêm, “Đáng sợ thật. Khi bọn mình chết đi sẽ đến một nơi như thế sao.”

“Có lẽ từ trước khi sinh ra, bọn mình đã luôn ở một nơi như thế rồi.”

“A, vậy sao?”

“Nhưng chúng ta hoàn toàn không còn chút kí ức nào cả.”

Uchida nhăn mặt. “... Cứ nghĩ đến những điều này là tớ lại ong cả thủ. Xong rồi lại thấy có gì đó quay cuồng.”

Bọn mình cứ ngồi trên tấm chắn như vậy, những bụi cây đại mộc lia chia ở bờ bên kia hồ trữ nước lạo xạo lay động. Không phải chúng đang đung đưa theo gió. Có con gì đang trốn đằng sau bụi cây. Mình vội gập cuốn sổ lại. Uchida cũng giật bắn, chộp lấy cánh tay mình.

Có tiếng kéc kéc, rồi một con chim cánh cụt thò mặt ra. Nó dường như cũng chẳng để tâm đến bọn mình, lạch bạch bước đến ven hồ nước. Rồi cứ đứng lặng đó như mấy triết gia Hy Lạp cổ.

“Nó đang làm gì vậy nhỉ?”

Uchida nói. “Lũ chim cánh cụt đó từ đâu đến vậy?”

“Tớ không rõ.”

Mình lờ nói dối Uchida mất rồi.

Chỉ mình biết lũ chim cánh cụt đó đến từ đâu. Mình đã quyết định tạm thời sẽ không kể cho bất cứ ai biết phát hiện đó, kể cả người ấy có là Uchida.

Nếu biết được năng lực tạo ra chim cánh cụt của chị, các đoàn nghiên cứu thuộc phòng nghiên cứu của chính phủ hay trường đại học và nhiều chỗ khác nữa sẽ đổ xô đến thị trấn này. Họ sẽ bắt chị về nghiên cứu, tìm ra phương pháp tạo chim cánh cụt, đem đi công bố ở Hội nghiên cứu Chim cánh cụt. Nếu mọi chuyện thành ra như vậy, mình sẽ không thể gặp lại chị, cũng không thể tự mình nghiên cứu về Xa lộ Chim cánh cụt nữa. Với mình, điều này cực kì khó chịu.

Mình biết nói dối Uchida là không tốt, nhưng nghiên cứu này mình phải âm thầm tiến hành thôi.

Cho đến khi con chim cánh cụt chậm chậm biến mất sau bụi rậm, bọn mình vẫn ngồi yên bên bờ hồ.

Quán Cà phê Ven biển có một ô cửa sổ trời khá lớn, anh chủ quán Yamaguchi phải dùng một cái que đặc biệt dài để mở ô cửa đó. Bên cạnh cửa sổ trời treo một mô hình cá voi cực lớn. Nắng chiếu qua ô cửa, con cá voi sáng lên màu bạc, cơ thể hình thoi khẽ đung đưa, cái miệng há to cười có vẻ đặc ý. Trông con cá ấy như tàu vũ trụ trong tương lai xa xôi nên mình luôn ngưỡng mộ nó.

Khi mình hỏi anh Yamaguchi con cá voi đó thuộc giống nào, anh ấy chỉ nói “Em cứ tra thử xem”. Anh Yamaguchi hay cho mình ngó vào kính thiên văn của anh, nhưng đôi khi lại giao bài tập cho mình theo kiểu này. Mình quan sát thật kỹ mô hình đó rồi vẽ lại vào sổ, sau đó đem so sánh với từ điển hình ảnh trong thư viện. Khi mình giải đáp được đó là “cá voi xanh”, anh Yamaguchi đã thưởng cho mình một kem sô đa.

Cá voi xanh thuộc phân bộ Cá voi tấm sừng hàm họ Cá voi vây, bộ Cá voi. Cá voi vốn đã to lớn lắm rồi, cá voi xanh lại càng thuộc hàng khổng lồ. Nghe nói nó có thể dài đến hơn 30 mét. Thật đáng ngạc nhiên khi biển cả lại tồn tại loài cá to đến mức không thể nhét vừa bể bơi 25 mét của trường.

To lớn là một điều đáng tự hào. Dù sao thì, mình quá nhỏ bé.

Cá voi xanh vừa sinh ra, có con đã dài đến 7 mét, nặng khoảng 2 tấn. Chỉ một cái lật mình khi ngủ của bé cá con cũng đủ đè mình dẹp lép. Với lại, chắc chắn bãi phân mấy bé đó thải ra sẽ to đến hải hùng. Mình không thể độ nổi. Mình chỉ còn biết cảm khái.

Lúc ở quán Cà phê Ven biển, mình thường nói chuyện với chị về cá voi xanh.

Mỗi khi mình nhắc đến những bé cá voi xanh mới sinh, chị lại cười khùng khục.

Mình dậy từ sớm, nhét hết dụng cụ thực nghiệm vào trong ba lô rồi ra công viên Thú mỏ vịt.

Khu dân cư sáng Chủ nhật lúc nào cũng yên tĩnh.

Khi đi ngang qua quán Cà phê Ven biển, anh Yamaguchi vẫy tay chào mình qua ô cửa sổ nên mình cũng vẫy tay chào lại. Mình đi dọc tuyến đường xe buýt, cơn gió Tây Nam ấm áp thổi qua, những tán lá trong thị trấn ánh lên lấp lánh. Những đám mây trông không khác gì mấy con cừu nhỏ trôi lững lờ trên bầu trời xanh trong tròn vàng vạc. Nhỏ cây cỏ mọc um tùm trên ô đất trống, mình vung vẩy đi như đang cầm cây gậy chỉ huy.

Công viên Thú mỏ vịt nhộn nhịp người tập thể dục buổi sáng. Ghế ngồi và dụng cụ tập thể dục xếp dọc con đường tản bộ. Có người dẫn chó đi dạo, lại có những người đang đầm đĩa mồ hôi chỗ đồng dụng cụ thể dục. Chú bác sĩ ở phòng nha đang tập cơ bụng, trên cổ vắt một cái khăn lau. Mình cất tiếng chào chú, “Chào buổi sáng bác sĩ.”

Cạnh công viên Thú mỏ vịt là nhà thờ, sáng Chủ nhật người ta thường tổ chức cầu nguyện ở đây. Mình biết chị vẫn thường đến nhà thờ này. Nhà thờ của thị trấn này chỉ to cỡ ngôi nhà mình đang ở, nhỏ hơn nhiều so với những nhà thờ châu Âu mình từng thấy trên tivi. Nhưng trên mái có gắn hình thập giá, đích thực là một nhà

thờ. Trong lúc đợi chị cầu nguyện xong ra đây, mình ngồi ghi chép trên một băng ghế trong công viên.

Cuối cùng cũng thấy chị ra khỏi nhà thờ, mình vẫy tay. “Chào chị.”

“Chào em. Đang ngồi sưởi nắng đấy hả?” Chị ngồi xuống bên cạnh mình. Thế rồi chị ngoẹo đầu sang một bên nhìn như đang ngủ.

“Chị buồn ngủ lắm ạ?”

“Chị chẳng ngủ được mấy mà. Lại còn mơ thấy mấy giấc mơ quái lạ nữa. Khổ lắm.”

“Đáng lo đấy.” Mình nói. “Vậy liệu có thể thực nghiệm được không đây?”

Chị ngáp một cái. “Thực nghiệm? Thực nghiệm gì cơ?”

Mình cực kì thận trọng, nhỏ giọng thì thầm, “Chim cánh cụt!” Chị gái cũng nhỏ giọng theo, “Em đã giải đáp được rồi?”

“Em chưa giải đáp được. Chính vì vậy em mới muốn thực nghiệm xem sao.”

“Hừm. Thực nghiệm xong rồi liệu có giải nổi không?”

“Không làm thử sao biết được. Chị giúp em được không?”

“Được chứ. Dù chị hơi buồn ngủ.”

Mình quyết định chọn trạm trung chuyển xe buýt, nơi lần đầu thấy chị tạo ra chim cánh cụt, làm địa điểm thực nghiệm. Nơi đó sẽ không có những ánh mắt tọc mạch. Trong lúc đi bộ dọc theo tuyến đường xe buýt đến trạm trung chuyển, mình nhờ chị gợi ý đôi chút để có thể giải được bí mật này. Nhưng chị buồn ngủ quá, chị chớp chớp mắt ngẩng đầu lên ngắm bầu trời. Thế rồi, “Hôm nay chị có

cảm giác chim cánh cụt sẽ không xuất hiện đâu.” Chị buông ra một câu như vậy. Chị có nói thật không đấy, hay lại trêu chọc mình như mọi khi, mình cũng chẳng biết nữa.

“Thành thật mà nói, chị cũng chẳng biết tại sao mình lại làm được điều đó nữa. Những khi chị cảm thấy vui vẻ, cảm thấy ngứa ngáy trong lòng thì chim cánh cụt sẽ xuất hiện. Bùm một cái.”

“Lúc nào cũng là khi tung lon Coca ọ? Như lúc chị cho em xem ấy.”

“Cũng có lúc khác.”

“Vậy là chị không rõ nguyên nhân của việc này nhỉ.”

“Đấy là việc của em còn gì?”

“Chị chỉ có thể tạo ra chim cánh cụt thôi ọ? Em cũng muốn xem các loài động vật khác nữa. Dơi chẳng hạn.”

“Đúng là được voi đòi tiên. Chị không biến ra được dơi đâu.”

Chị gái thờ dãi. “Em có thể nghiêm túc nghiên cứu hơn được không?”

“Từ khi sinh ra, em vẫn luôn nghiêm túc.”

Trạm trung chuyển ngày Chủ nhật vắng tanh, không một bóng người. Sau khi kiểm tra bảng giờ chạy xe buýt trong phòng đợi, chúng mình biết xe buýt sẽ không đến trong vòng 30 phút tới. Chị đứng ở ngay giữa trạm, nheo mắt nhìn lên bầu trời.

Mình tháo ba lô xuống, bắt đầu xếp ra những thứ mang đi từ nhà. Có máy ảnh mượn bố, cuốn sổ ghi chú, lọ mút rỗng xin mẹ, hộp kẹo mình vẫn nhấm nháp trong giờ giải lao giữa buổi nghiên cứu, quả bóng mềm hay chơi cùng Uchida, cái gối nhỏ hình vuông

đặt trên sofa ngoài phòng khách và hộp kính bố không dùng nữa. Mình xếp chúng quanh chị.

“Cái gì thế này?” Chị hỏi với giọng nghi ngại.

“Những mẫu vật em dùng cho thực nghiệm đó, muốn xem chúng có thể biến thành chim cánh cụt hay không.”

“Chị sẽ đứng đây ném mấy thứ đó sao?”

“Đúng vậy... Còn em đã đứng đây nhỉ?”

“Chị quên rồi. Chuyện xưa như trái đất rồi còn gì.”

Bầu trời vẫn xanh trong, những làn gió dễ chịu vẫn thổi, đâu đây còn nghe cả tiếng chim sơn ca véo von. Trạm trung chuyển không một bóng người. Mình đã ghi hiện tượng lần trước thành các mục để đánh dấu. Mình cẩn thận kiểm tra lại từng mục một. Ổn rồi. Chúng mình bắt đầu tiến hành thực nghiệm.

Hộp mút rỗng, hộp kẹo, quả bóng mềm, cái gối, hộp đựng kính lần lượt bay vút lên bầu trời xanh. Mình giữ chặt cái máy ảnh nhìn chăm chú, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra. Mình ra máy bán nước tự động mua một lon Coca, rồi để chị ném cả cái lon đó. Kết quả cũng y chang. Sai ở đâu nhỉ. Mình đọc lại cuốn sổ ghi chép, rồi chợt nhớ ra cái lon đã xoay tròn như tàu vũ trụ tự sinh ra trọng lực. Mình nhờ chị ném lại một lần nữa.

“Vẫn phải ném sao?”

“Tinh thần thực nghiệm mà.”

“Vậy hả. Em đúng là nhà khoa học nhí.”

Thế nhưng, kết quả vẫn y như vậy. Chẳng có gì xảy ra cả. Mình còn cẩn thận quấn chỉ quanh rặng, cho chị giữ rồi mới ném cái lon

ra. Dù vậy vẫn kết thúc trong thất bại.

Thực nghiệm thất bại làm mình thấy buồn.

Mình đã thử xem xét các yếu tố khác nữa. Cái răng sữa lung lay của mình, thời gian diễn ra vào tầm chiều, còn cả chuyện mình bị trói vào máy bán hàng tự động, cả vụ hội Suzuki đã tè nátбет cuốn số của mình, có nhiều yếu tố lắm. Nhưng chúng có vẻ không liên quan gì đến sự xuất hiện của chim cánh cụt.

Trong khi mình còn đang ngó đăm đăm vào cuốn số, chị gái lững thững đi dạo.

“Em có nóng vội cũng không được gì đâu. Chị nghĩ hôm nay không thể tạo ra được.”

“Thực sự chị không thể tạo ra được sao? Hay chị lại đang trêu em?”

Mình cảm thấy ân hận vì lỡ thốt ra một câu nói thiếu trưởng thành như thế. Chỉ vì thực nghiệm thất bại mà mình quay ra nghi ngờ chị gái đã giúp mình làm thực nghiệm. Trước khi nghi ngờ chị, mình nên xem xét lại những giả thuyết của mình mới phải.

“Vậy thì tự em làm lấy đi.” Chị ùng ùng bỏ đi.

Trong khi mình còn đang cố nhét mấy thứ đạo cụ thực nghiệm vào trong túi, chị đã hùng hổ leo lên những bậc thang bê tông dẫn về phía sau sân thi đấu của thị trấn. Lúc mình đang vội vàng định qua đường thì chị kêu to tương vang vọng khắp vùng. “Phải vậy tay xin đường chứ!” Mình vội đứng im như thể bị trúng phải bùa phép. Khi mình vậy tay xin qua đường xong xuôi thì chị đã đứng ở trên

đỉnh cầu thang rồi.

Leo lên hết bậc thang bê tông dài, mình thấy bãi đất hoang đầy cỏ dại trải rộng phía sau sân thi đấu của thị trấn. Nơi này đã diễn ra trận chiến hoành tráng giữa mình, Uchida và Đế chế Suzuki. Giữa cánh đồng hoang là cột điện cao thế vươn thẳng. Nối tiếp đồng hoang là cánh rừng lờ mờ tối. Đó chính là rừng sâu trải rộng từ ngọn đồi nơi có tháp nước. Thảm hiểm khu rừng này nguy hiểm, nên cả mình và Uchida cũng vẫn chưa thể vẽ được bản đồ của nó.

Gió thổi đến mang theo hương thơm dễ chịu, cây cối xung quanh dập dờn như sóng ngoài biển khơi. Chị gái đứng trên bờ biển. Chị khẽ giữ mái tóc, đôi mắt nhìn quanh rồi lầm bầm, “Nơi này chẳng có gì nhỉ.”

Mình lại gần chỗ chị. “Em xin lỗi.” Mình nói. “Em đã nói những điều không ra dáng người lớn.”

“Em nào có phải người lớn, không sao đâu.”

“Sau 3881 ngày nữa em sẽ trở thành người lớn.”

“Ngạc nhiên thật. Em còn đếm kĩ đến thế sao.”

Cách chỗ hai chị em đứng một khoảng, con chim sơn ca bay vọt lên từ bãi đất hoang, vừa kêu chiếp chiếp vừa phi thẳng đứng về phía bầu trời xanh. Cứ như nó đang ở trên thang máy vũ trụ vậy. Chị lấy tay che trán nhìn theo. Dần dần bóng con chim sơn ca cũng mất hút, chỉ còn nghe thấy tiếng kêu của nó. Cổ mình lại thấy đau rồi.

“Đây là một khu đất trống phải không?”

Chị vừa nhìn quanh vừa nói. “Người ta sẽ xây thứ gì ở đây nhỉ?”

“Có thể là nhà ga mới ạ.”

“Tuyến đường sắt chạy ra tận biển ư?”

“Vâng.”

“Tốt quá. Chỗ này cũng gần phòng nha, thế thì tiện biết mấy.”

“Nếu có tuyến đường sắt, quán Cà phê Ven biển sẽ trở thành quán cà phê ven biển đích thực.”

“Được rồi. Vậy ta đi thám hiểm chút nào.” Có vẻ chị hết giận rồi.

Hai chị em đi trong bãi đất hoang. Chị trở khu rừng bên tay phải, “Em đã bao giờ bước vào khu rừng đó chưa?”

“Một chút thôi ạ, em chưa thám hiểm sâu vào trong. Trong rừng khá nguy hiểm nên bọn em cũng cần thận trọng.”

“Quái vật xì xám^[7] sẽ xuất hiện đấy.”

“Quái vật xì xám là thứ gì vậy ạ?”

“Một loại quỷ trong sách.”

Khi bọn mình đi đến bên cột điện cao thế, chị nói, “Tạm nghỉ ở đây thôi.” Mình cũng quyết định mở căn cứ tại đây luôn. Mình lấy ra cái chăn màu xanh đậu tằm từ trong túi, trải trên cỏ.

“Đây là căn cứ địa.”

“Cậu nhóc, cái này là chăn mà.”

“Căn cứ địa đấy.”

Chị gái ngồi lên trên cái chăn nhỏ. Chị nói “A, thoải mái thật”, rồi nhìn lên bầu trời. “Ra thế, là căn cứ địa sao.”

Mình vẫn luôn nghĩ như vậy, trải chăn ra lập căn cứ ngắm nhìn cảnh vật, sẽ khác với cảnh ta thấy khi đang dạo bước. Bầu trời và

mặt đất dường như rộng hơn. Mình lấy cuốn tạp chí nhận được ở phòng nha ra đọc. Trong khi mình còn đang mải mê nghiên cứu về lỗ đen vũ trụ, chị dựa vào lưng mình. Nhiệt độ từ lưng chị thật kì lạ, vừa ấm lại vừa lạnh.

“Xin lỗi em, chị đã không thể tạo ra chim cánh cụt.” Mình nghe thấy tiếng chị từ sau lưng vọng lại.

“Chị không cần phải xin lỗi đâu.”

“Có lẽ chị không biến ra được nữa. Thời gian này chúng thỉnh thoảng mới xuất hiện.”

“Chắc chắn phải có quy tắc.”

“Liệu em có nắm bắt được không nhỉ? Chị còn không hiểu nổi cơ mà.”

“Em thông minh mà.”

“Em đúng là tự tin quá.”

Con gió mỏng manh khắp cánh đồng hoang, ấm áp và vô cùng khoan khoái. Mình chỉ nghe thấy mỗi tiếng gió, mình có cảm tưởng như đang ngồi trên căn cứ địa ở nơi tận cùng thế giới quan trắc gì đó. Chị quay sang, ngó vào cuốn tạp chí mình đang đọc.

“Bác sĩ đã phải vất vả lắm mới đọc được bài báo này đó. Em đọc được khá quá nhỉ.”

“Có chỗ hiểu, có chỗ không hiểu. Em vừa đọc vừa tra cứu thêm ở các sách khác.”

“Có viết gì thú vị không?”

“Có ‘Chân trời sự kiện’ đặc sắc.”

“Nó là thứ gì vậy?”

“Khi một ngôi sao lớn đến tuổi già, nó sẽ không thể nào chống đỡ nổi trọng lượng của chính mình nữa và vỡ ra. Do có trọng lực nên nó sẽ dần thu nhỏ lại vào trung tâm. Càng thu nhỏ thì vật chất càng bị đè nén, trọng lực cũng ngày một lớn hơn. Cứ tiếp tục như thế mãi, trọng lực sẽ lớn khủng khiếp, một tia sáng cũng không lọt ra ngoài được. Một khi thành như thế, bên ngoài không thể quan trắc tình hình bên trong. Người ta gọi ngưỡng giới hạn không quan trắc được đó là ‘Chân trời sự kiện’.”

“Hừm”.

Chị thốt gọn. Chị vốn chẳng có hứng thú với vũ trụ.

Đúng lúc đó, chị thốt lên “Ô kìa” và nhìn về phía khu rừng. Mình cũng giật mình vì tưởng Quái vật xì xám xuất hiện thật, nhưng người xuất hiện ở khoảng giữa khu rừng và cánh đồng hoang lại là một cô bé nhỏ xíu.

“Hamamoto.” Mình khẽ lầm bầm. “Bạn cùng lớp của em.”

“Một bé gái không nên đi lại một mình ở đây.”

Hình như Hamamoto đang suy nghĩ điều gì đó, bạn ấy chậm rãi đi dọc ranh giới giữa rừng và khu đất hoang rồi đi thẳng về phía sân đấu của thị trấn. Mình cũng chẳng biết bạn ấy có nhận ra hai chị em đang ngồi đây không nữa.

Ghi chép liên quan tới lời đồn thổi trên lớp.

Ánh trắng bạc xuất hiện trên đỉnh đồi nơi có tháp nước. Đó không phải là trăng thật mà là ánh trăng ma quái. Lũ chim cánh cụt đi ra đi vào trên bề mặt ánh trắng bạc. Đứa trẻ nào chứng kiến cảnh

đó sẽ mắc bệnh.

Chính vì vậy, không được nhìn tháp nước trên đồi vào ban đêm.
Ngoài ra, nhất định không được đi vào trong rừng.

Tuần sau đó, mình cùng Uchida lên thư viện thị trấn sau giờ học.

Mình thích thư viện thị trấn hơn thư viện trên trường. Bởi vì thể loại sách ở đây phong phú hơn hẳn, lại còn có sofa nâu êm ái nữa. Mình lúc nào cũng ngồi đúng sofa đó. Sofa nằm khuất bóng giá sách như một ngôi nhà bí mật, khi mình đọc sách và ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài khung cửa kính dài dọc, sẽ thấy khu vườn bên trong thư viện. Trong khu vườn đó bày một tác phẩm nghệ thuật trông hết như quả trứng khổng lồ màu bạc sáng lấp lánh. Lúc nào thấy mệt mỏi vì phải sử dụng đầu óc quá sức, mình chỉ cần nhìn ngắm quả trứng đó để đổi gió, vô cùng tuyệt vời. Mỗi khi ngắm quả trứng màu bạc lấp lánh đó, mình lại cảm thấy đầu óc hoạt động hiệu quả hơn.

Mình đặt cuốn sổ ghi chép lên trên đùi, vừa đọc sách vừa viết chữ nhỏ vào đó để ghi chú lại những đoạn mình thích. Dùng cách đấy, mình không cần mượn sách về, sau này vẫn có thể nhớ lại được những điểm quan trọng.

Mình ngồi trên sofa, đọc cuốn Thuyết tương đối mà thủ thư giới thiệu. Mình không hiểu được đoạn này trong cuốn tạp chí bác sĩ ở phòng nha cho, nên quyết định đọc những cuốn sách khác để nghiên cứu thêm.

Mình vừa đọc sách vừa ghi lại vào sổ phương trình “ $E=mc^2$ ”^[8].
Quả là một phương trình kì diệu.

Mình đã được bố dạy lý thuyết về phương trình nên hiểu được ý nghĩa của phương trình này. Cho đến tận hồi lớp Hai, mình vẫn nghĩ “=” tương đương với “đáp án là?”. Ví dụ, “đáp án của $2 + 2$ là?” chẳng hạn. Nhưng mình đã lầm. “=” có nghĩa là hai vế trái phải có cùng một giá trị. Khi được bố dạy cho điều này, mình nhớ bản thân có cảm giác cực kì quái lạ như thể trời đất đảo lộn luôn vậy đó.

Uchida ngồi ở cái sofa bên cạnh mình, đọc một cuốn sách về chim cánh cụt.

“Đúng là chim cánh cụt ăn cá nhỉ.” Uchida lẩm bẩm.

“Sở trường của chim cánh cụt là bơi ngoài biển mà. Nó bơi y như tàu vũ trụ.” Mình giải thích cho cậu ấy.

“Lũ chim cánh cụt kia chắc cũng ăn cá nhỉ?”

Uchida đang nhắc đến lũ chim cánh cụt xuất hiện ở thị trấn chúng mình đây mà. Mình suy nghĩ một lúc. Dù sao thì lũ chim cánh cụt đó vốn chỉ là mấy lon Coca. Lon Coca liệu có ăn cá không đây.

“Tớ cũng không biết nữa, nhưng chắc chúng ăn cá đấy.” Miệng nói vậy nhưng mình không mấy tự tin.

“Quanh vùng này không có cá mấy nhỉ.”

“Con mương đó có ít cá nhỏ mà. Nhưng có khả năng lũ chim cánh cụt đó chưa ăn gì.”

“Cậu có nghĩ lũ chim cánh cụt đó là hồn ma không?”

“Tại sao?”

“Có lời đồn mà. Ánh trăng ma quái ấy. Aoyama đã nghe nói đến chưa?”

“Tớ có ghi lại. Nhưng đó chỉ là tin đồn thôi. Chúng mình đã thấy chim cánh cụt nhiều lần mà có đứa nào ốm đau gì đâu. Lòi đồn đó cũng không có bằng chứng xác thực gì, tớ chẳng sợ.”

“Đúng nhỉ. Chắc ổn cả thôi.”

Uchida có vẻ an tâm hơn một chút. Cậu ấy nhìn chăm chăm vào cuốn sổ của mình. “Cái này là tiếng Anh hả?”

“Đây là phương trình. Là Toán học.”

“Aoyama hiểu cả Toán học cơ à? Cậu giỏi thật đấy.”

Mình đang giải thích về $E = mc^2$ thì Uchida tự dưng im bật như bị kinh ngạc. Hamamoto đang đứng ở đâu bên kia lối đi giữa hai giá sách. Lần đầu tiên mình thấy bạn ấy ở thư viện thị trấn. Mái tóc màu hạt dẻ óng ánh. Tay ôm chặt cuốn sách vào lòng. Hamamoto vẫn chưa trưởng thành nên đương nhiên là không có ngực.

Hamamoto bước dọc lối đi hướng về phía này.

Bạn ấy nhìn vào cuốn sổ ghi chép của mình lăm lăm, “Thuyết tương đối?” Mình vô cùng ngạc nhiên. Không ngờ có đứa học sinh tiểu học khác ngoài mình biết về thuyết tương đối.

“Tớ đọc cuốn sách đấy rồi. Aoyama đọc có hiểu không?”

“Hơi khó hiểu. Tớ chưa rõ lắm.”

“Tớ cũng vậy. Khó thật đấy.”

Cuốn sách Hamamoto đang ôm kè kè là một cuốn về hải dương học.

Cái tính không tự mãn là một điểm hơn người ở mình.

Bạn ấy trở cuốn sách Uchida đang đọc rồi bật cười “Chim cánh cụt!” Sau đó lại đều đều bước đi. Khi bọn mình nhìn theo, bạn ấy

còn quay lại le lưỡi về phía chúng mình y như bức ảnh chụp Einstein, rồi mới biến mất sau giá sách. Đương nhiên là trông nhả nhận hơn Einstein nhiều.

“Hamamoto đúng là một cô bạn kì lạ.” Uchida nhận xét.

“Ừ, kì lạ, nhưng đáng ngưỡng mộ đấy.”

“Ừ, đúng. Tớ cũng định nói như vậy. Tại mình nói bạn ấy kì lạ nghe có vẻ hơi giống nói xấu sau lưng.”

Trong khi mình đọc sách, ghi chép và đi thám hiểm, cũng có những người khác đang làm nghiên cứu của riêng họ như Hamamoto. Mình chợt cảm thấy cần tự kiểm điểm lại suy nghĩ bản thân là đưa học trò cấp một lỗi lạc nhất thị trấn này. Hamamoto có khi còn lỗi lạc hơn mình gấp mấy lần. Mình không thể chủ quan được.

Về ba nguyên tắc của bố.

Khi dạy mình cách giải quyết vấn đề, bố đã chỉ ra ba phương pháp suy nghĩ có ích. Mình đã ghi lại những điều này ở bìa sau cuốn sổ để lúc nào cũng có thể xem được, chúng luôn giúp đỡ mình khi giải toán. Đó là những phương pháp sau.

- Chia nhỏ vấn đề.
- Thay đổi góc nhìn vấn đề.
- Tìm những trường hợp tương tự.

Mình đã chia nghiên cứu Xa lộ Chim cánh cụt ra làm hai vấn đề lớn. “Chị” và “chim cánh cụt”. Mình quý chị nên toàn tập trung vào việc nghiên cứu chị. Thế nên nghiên cứu mới bế tắc. Nếu thay đổi

góc nhìn vấn đề, lũ chim cánh cụt cũng là bí ẩn. Mình cần phải nghiên cứu nhiều hơn về chúng.

Mình cũng định tìm kiếm một số trường hợp tương tự.

Nhưng đây là chuyện cực kì hiếm gặp. Chẳng biết đã từng có trường hợp nào tương tự chưa.

Chiến dịch Amazon.

Mình và Uchida men theo con mương sau trường tiểu học một lần nữa, đi đến tận cái hồ trữ nước kia. Ngày hôm đó độ ẩm lớn, nhiệt độ cao, cảm giác như mùa hè bỗng nhiên đã tới rồi. Cây cỏ dọc hai bên mương cũng có vẻ cao hơn khá nhiều.

Hôm đó, Uchida lặng lẽ lắm. Mỗi lúc như thế, mình cũng cố luyện giữ im lặng. Nếu phải yên lặng suốt hai tư tiếng đồng hồ thì khổ sở quá nhưng khoảng hai tiếng thôi thì mình chịu được. Mình vừa im lặng vạch đám trúc đại tiến lên, vừa nghĩ đến nghiên cứu Xa lộ Chim cánh cụt vẫn còn tắc tịt.

Chúng mình lại đến chỗ hồ trữ nước. Hôm trước vừa có mưa nên mực nước trong hồ dâng lên đôi chút. Chúng mình đi quanh hồ, đến tận đầu nơi con mương đổ vào hồ trữ nước. Chỗ đó cũng có hàng rào.

Lần trước, bọn mình đã dùng cuộc thám hiểm tại đây. Hôm nay nhất định phải đi xa hơn.

Leo qua hàng rào, bọn mình đi dọc theo con đường nhỏ hẹp cạnh con mương. Ở đó trúc đại cũng mọc rậm rạp nên trông hơi âm u. Mãi bọn mình mới chui ra khỏi đám trúc đại kia, thì lại lọt vào

một nơi có những cánh đồng nối tiếp nhau với rừng trúc bao quanh. Con đường lát đá và con mương ngoằn ngoèo như đan vào nhau, chạy dài giữa những khoảnh ruộng. Đây đó còn có cả cửa xả nước nhỏ bằng sắt. Có nước chảy vào, nhưng ruộng vẫn chưa gieo cấy gì.

“Cứ như bọn mình đã đi ngược thời gian ấy.”

Uchida mãi mới mở nổi miệng.

“Nhưng có khu trung tâm thương mại kia.” Minh nói rồi chỉ về phía bên kia rừng trúc. Ở nơi đó có khu trung tâm thương mại bọn mình vẫn đến mua đồ mỗi cuối tuần.

Hai đứa băng qua khu đồng ruộng. Trời đã nóng còn oi, đứa nào cũng mồ hôi đầm đìa.

Đi đến giữa chừng, bọn mình gặp một con đường bí ẩn thẳng tắp tách khỏi đường lát đá, cắt ngang đồng ruộng, hai bên đường là hai dãy thông. Con đường đó dẫn đến một ngôi đền tưởng như bị rừng trúc nuốt gọn. Minh và Uchida lập căn cứ địa ở bậc thang đá ngay bên dưới cổng Torii^[9] của đền, hai đứa vừa uống hồng trà lạnh vừa lau mồ hôi. Cái bình giữ nhiệt lấp lánh ánh bạc trông như một dụng cụ dùng để tiến hành thực nghiệm trong vũ trụ. Bọn mình ghi ngôi đền này lên tấm bản đồ mới làm lại.

“Xem này, còn chi tiết hơn cả tấm bản đồ bị Suzuki cướp mất luôn.”

“Đúng đó.” Uchida vui mừng.

“Máy cậu ấy có xem bản đồ cũng đâu biết được bọn mình đã phát hiện ra ngôi đền này.”

Nghỉ ngơi xong, bọn mình lại tiếp tục đi qua ruộng. Phía bên kia

khu ruộng bị rừng trúc bao quanh là làn đường ô tô. Hai đứa thấy xe tải to ùng, thấy ô tô riêng đang nhộn nhịp qua lại.

“Aoyama này, hay cậu lật đố Suzuki đi.” Uchida đột nhiên nói. “Tớ nghĩ cậu lập Đế chế Aoyama cũng được đấy.”

“Tớ không lập Đế chế Aoyama đâu. Tớ đâu có muốn làm Hoàng đế. Hơn nữa một khi lập ra Đế chế Aoyama, hai đứa mình sẽ không thể tự do đi thám hiểm như thế này nữa.”

“Ừ nhỉ.” Uchida suy nghĩ một lúc rồi nói. “Đúng là tớ cũng thấy thế này tốt hơn.”

Đây là đường hai làn xe nên có khá nhiều ô tô. Đường quốc lộ đây mà. Con mương kia sẽ chảy qua đường hầm bên dưới con đường này, đi sang phía bên kia. Đường hầm tối đen như hũ nút nên bọn mình đi cẩn thận, nhưng có hẳn đường dành riêng cho người đi bộ nên hai đứa cũng thấy yên tâm.

Sau khi đi được qua bên kia hầm, con mương đó gặp phải một bãi đỗ xe nên rẽ hướng về bên phải. Bọn mình dừng lại, quan sát bãi đỗ xe hoang phế kia. Một cái ô tô khá lớn đã hỏng bị vứt bỏ nơi đó. Bãi đỗ xe này có vẻ thuộc về nhà hàng nằm cạnh đường quốc lộ nhưng nhà hàng đó hình như cũng đã bị bỏ hoang. Có lẽ nó đã ở đây từ lâu rồi, trước cả khi thị trấn của chúng mình được xây dựng. Phần mái hoành tráng trông như mấy tòa thành kiểu Nhật, đám quạ bầu đây trên đó.

“Bọn mình đi khá xa rồi đấy.” Uchida bất an lên tiếng.

Con mương vẫn tiếp tục kéo dài ra phía sau bãi đỗ xe và nhà hàng. Xung quanh lại có nhiều cây cỏ mọc um tùm. Mỗi lần nghe thấy tiếng quạ kêu, Uchida lại túm chặt lấy áo mình.

“Con nương này chạy đến tận đâu đây?” Minh lầm bầm. “Liệu có đi đến tận cùng thế giới không?”

“Tận cùng thế giới?”

“Tớ lúc nào cũng có cảm giác như vậy đấy. Mỗi lần được bố lái xe đưa đi chơi, tớ cứ nghĩ không biết nơi mình sắp đến có giống tận cùng thế giới không.”

“Đó là nơi như thế nào?”

“Tớ cũng không rõ. Nhưng chắc đó là một nơi chẳng có gì cả, trống rỗng. Sẽ có một phòng nghiên cứu nhỏ quan trắc nơi tận cùng thế giới. Không ai có thể đi quá được điểm đó. Tớ tưởng tượng như vậy đấy.”

“Chỗ đó đáng sợ nhỉ.”

“Tớ lại không thấy đáng sợ mấy. Tớ muốn đến một nơi như vậy.”

Hồi vừa chuyển về thị trấn này, mình mới lên bảy.

Bây giờ, mình biết về thế giới qua mấy lần thám hiểm với Uchida và những lúc được bố lái xe đưa đi chơi. Nhưng thế giới với mình của ngày đó nhỏ bé lắm. Chỉ có độc ngôi nhà của chúng mình được xây trong khoảng đất trống rộng hoác, mình từng cho rằng ngôi nhà của mình chính là căn cứ nghiên cứu quan trắc tận cùng thế giới. Từ ngôi nhà từng sống khi còn bé ở tỉnh khác đến đây, mình của hồi bảy tuổi đã nghĩ bản thân đi xa lắm rồi. Mình còn nghĩ nơi đây là rìa thế giới, chỉ cần leo qua đỉnh đồi kia là đã đến được tận cùng của thế giới rồi. Mình cảm thấy mình có trách nhiệm phải thám hiểm nơi tận cùng thế giới.

Vậy nên, Chủ nhật nào mình cũng dậy thật sớm, một mình đi thám hiểm thị trấn này. Đến cả bây giờ, khi biết được tận cùng thế giới còn xa xôi lắm, mình vẫn tiếp tục thám hiểm cùng với Uchida như thế này.

“Aoyama, cậu thực sự nghĩ con mương này chảy từ nơi tận cùng thế giới đến sao?”

“Thật ra tớ không nghĩ vậy đâu.” Mình nói. “Tớ chỉ muốn nói giá mà như thế thì tốt.”

“Hơn nữa, quả Địa cầu tròn cơ mà.” Uchida nói. “Trái đất làm gì có tận cùng.”

“Đúng đấy. Vậy nên, nơi tận cùng thế giới chắc phải nằm trên vũ trụ rồi.”

Thế nhưng, một bản thân khác trong mình lại cho rằng không phải vậy. Biết là trái đất tròn, nhưng mình vẫn cảm thấy chắc chắn một nơi có vẻ là tận cùng của thế giới nằm ở đâu đó mình đi bộ đến được. Mình cũng chẳng hiểu tại sao nữa. Mình và Uchida hiểu nhau khá rõ nhưng lại không thể giải thích rõ ràng cho cậu ấy về chuyện này, tiếc thật.

Bọn mình lại im lặng, tiếp tục đi dọc theo con mương.

Đột nhiên, con mương không còn cây cỏ bao quanh, xung quanh sáng hẳn. Một hàng rào khá mới màu xanh chạy dọc theo con mương. Nơi đó vừa phá rừng để san đất dựng nền, những khu đất trống trải rộng đợi được xây lên thành chung cư. Cảnh này khá giống quang cảnh thời thị trấn chúng mình sắp sửa được xây dựng. Và có một điều nằm ngoài dự đoán, chúng mình thấy mặt sau tòa trung tâm thương mại vẫn thường đi lại gần ngay trước mặt. Mình

tự nhiên có cảm giác đã lâu rồi mới trở về với thế giới có người sinh sống.

Mình và Uchida đi ngang qua khu ăn uống trong trung tâm thương mại. Hai đứa ngồi xuống ghế uống lon nước hoa quả. Sau khi kết thúc một chuyến thám hiểm lớn, mua lon nước quả uống, cảm giác mình sắp thành người trưởng thành tới nơi.

Uchida vừa uống nước quả vừa đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

“Aoyama này.” Cậu ấy nói, rồi lại im lặng một lúc lâu. Những khi như vậy, mình chẳng bao giờ thúc giục cậu ấy. Mình vốn cũng chẳng thích bị ai thúc giục trong khi đang suy nghĩ, mình sẽ không làm những điều bản thân không thích với người khác.

Cuối cùng, Uchida nói “Ừm được” rồi bảo mình. “Tớ sẽ nói”.

“Gì thế?”

“Tớ đang âm thầm nghiên cứu về chim cánh cụt. Bắt chước Aoyama đấy.”

“Ồ? Uchida cũng nghiên cứu sao?”

“Và tớ đã phát hiện ra một điều vô cùng kì lạ. Tuy tớ vẫn luôn giữ kín bí mật này nhưng tớ nghĩ chỉ có mình mình thì nghiên cứu này không thể tiến triển được. Tớ không muốn bàn bạc với người khác, nhưng nếu là Aoyama thì được.”

“Uchida đã nghiên cứu theo cách nào vậy?”

Uchida đắc ý nói nhỏ.

“Tớ nuôi chim cánh cụt.”

Uchida mới chuyển từ tỉnh ngoài về đây hồi tháng Ba năm nay.

Bố cậu ấy hằng ngày cũng phải đi tàu điện, đi qua đường hầm xuyên núi ở ranh giới tỉnh để đến công ty. Nghe bảo công ty của bố Uchida nằm trên một hòn đảo nhỏ, kẹp giữa hai con kênh. Bố của Uchida cũng giống bố, phải ra bến đợi xe buýt từ sáng sớm tinh mơ, trời tối mù mới về đến khu dân cư. Mình thấy thật tuyệt vì có khả năng bố Uchida và bố sẽ về cùng chuyến xe buýt.

Khi mình đến thị trấn này, khu tập thể Uchida đang ở vẫn chưa tồn tại. Sau khi nhà mình chuyển tới đây, thị trấn này đã phát triển với một tốc độ chóng mặt. Hồi mình vẫn còn đi tìm nơi tận cùng thế giới vào mỗi ngày Chủ nhật, có lẽ mình đã từng nhìn thấy khu tập thể của Uchida đang được xây dựng trên lưng chừng đồi.

Mình đến nhà Uchida chơi.

Uchida sẽ cho mình xem bí mật của cậu ấy.

Trên sân thượng, ngọn gió thổi đến mang hương vị của mưa. Thị trấn của bọn mình trải rộng ở bên kia lớp rào cao ngăn không để ai bị ngã. Bầu trời vẫn vện xám xịt, màu xanh thấp thoáng giữa những kẽ mây. Mình thấy được ngôi nhà của mình, cả công viên Thú mở vạt lẫn ngọn đồi nơi có tháp nước.

Trong khi mình còn đang mãi ngắm cảnh, Uchida đã biến đi đâu mất, mãi một lúc sau mới chậm rãi quay trở lại. Đằng sau cậu ấy, một con chim cánh cụt nhỏ xíu lạch bạch bước theo như thể tưởng nhầm Uchida là chim bố. Đi được nửa chừng, con chim cánh cụt chợt dừng bước như nhớ ra điều gì. Khi Uchida quay lại rồi rung rung người, cánh cụt cũng bắt chước rung rung thân thể. Nó đã hoàn toàn trở nên thân thuộc với Uchida rồi.

Một lúc sau, con chim lại bước tiếp. Nó tới gần chỗ mình, ngực

uốn ra.

“Tớ tìm thấy nó ở bãi đỗ xe của khu tập thể, liền đem giấu ở đây.” Uchida đắc ý nói.

“Cậu giấu cũng kỹ đấy nhỉ.”

“Có ai lên thì nó trốn đi thôi.”

“Con chim cánh cụt này thông minh ghê.”

“Đúng đó. Tớ nuôi nó mà.”

Uchida ngồi thụp xuống, đối mặt với con chim.

Cậu ấy dùng ngón tay sờ bụng con chim cánh cụt nhưng nó cũng chỉ khẽ động mở. Nó không kêu lên pi pi, cũng không grừ grừ trong cổ họng như mèo nhà. Nó cứ nhìn ra đằng xa. Có lẽ nó đang nghĩ đến Nam Cực. Đối với chim cánh cụt, nơi này là một xứ sở xa lạ mà. Nếu một mình mình bị lạc ở Nam Cực, xung quanh toàn là chim cánh cụt thì cũng sẽ thấy chơ vơ như vậy thôi. Mà vốn dĩ, mình cũng không chịu được cái lạnh của xứ Nam Cực.

Nghĩ đến đây, mình chợt nhớ con chim cánh cụt này được sinh ra từ lon Coca. Nó không biết gì về Nam Cực. Chúng do chị sinh ra, quê hương của trấn này.

“Tớ lo lắm.”

Uchida vừa nhìn cánh cụt vừa nói. “Con chim cánh cụt này không ăn. Kể từ khi đến đây, nó không hề ăn thứ gì cả.”

“Thế thì không được rồi.”

“Ừ. Trong cuốn sách tớ đọc ở thư viện có viết là chúng ăn cá, nhưng tớ cho cá nó cũng không ăn. Thịt nguội, dưa chuột, cơm nắm, cho gì nó cũng không ăn. Có bày ra bao nhiêu đồ ăn ngon

trước mắt, nó cũng cứ nhìn đi đâu xa xôi lắm.”

“Nhưng to béo thế này, có vẻ khỏe mạnh mà nhỉ?”

“Tại sao lại vậy? Aoyama, cậu có biết không?”

Thực nghiệm của Uchida đã phá vỡ thường thức. Lũ chim cánh cụt do chị tạo ra cũng biết vỗ cánh, biết đi lạch bà lạch bạch. Những hoạt động đó nhất định cần đến năng lượng. Nếu lũ chim cánh cụt không ăn uống gì, chỉ có thể cho rằng chúng có cách hấp thu năng lượng khác. Một nguồn năng lượng chúng ta chưa biết đến. $E =$ Năng lượng cánh cụt. Minh giờ sổ ghi chép ra, viết “Năng lượng cánh cụt”.

Một lúc sau, con chim cánh cụt lạch bạch lượn vòng. Nó đi quanh Uchida như vệ tinh. Uchida có vẻ vui lắm. “Đây cũng là bí ẩn nhỉ?”

“Năng lượng cánh cụt. Bí ẩn này cực kì thú vị. Tớ sẽ nghiên cứu thử xem.”

“Nó có liên quan gì tới thuyết tương đối không?”

“Chuyện đấy thì tớ chưa rõ.”

Uchida đặt tay lên đầu con chim cánh cụt. “Cậu có thể giữ bí mật chim cánh cụt ở đây cho tớ được không?”

“Tớ hứa. Tớ là người đàn ông biết giữ bí mật mà.”

Tối thứ Bảy, mình ra quán Cà phê Ven biển.

Quán Cà phê Ven biển về đêm luôn chiếu rọi ánh sáng rực rỡ ra bên ngoài. Chẳng thấy bóng dáng vị khách nào khác, chỉ thấy chị đang ngồi chống cằm tại cái bàn cạnh cửa sổ. Có lẽ chị đã học bài

xong rồi.

Mình bước vào trong quán cà phê, chị vẫn cứ chống tay lên cằm, mắt nhắm nghiền. Ánh đèn quán cà phê rọi sáng lên đôi má chị, khiến nó dường như trắng hơn cả bình thường. Cuốn sách Alice ở xứ sở diệu kỳ và thế giới trong gương đặt trên bàn. Đó chính là cuốn sách nói về con Quái vật xì xám. Mình đọc sách trong khi đợi chị tỉnh dậy. Lần đầu tiên mình thấy bức tranh cậu thiếu niên cầm kiếm đánh nhau với Quái vật xì xám. Đây chính là loài sinh vật “Quái vật xì xám” mà chị từng nhắc đến, nếu có sinh vật như thế này ẩn náu trong rừng thật, ngay cả mình cũng bó tay chịu trói. Chẳng có cơ thắng nổi con quái vật này. Mình mở sổ ra, chép lại bức tranh con Quái vật xì xám. Mình thấy mình vẽ cũng khá được.

Mãi rồi chị cũng mở mắt ra.

“Xin lỗi nhé cậu nhóc. Chị ngủ thiếp đi mất.”

“Chị buồn ngủ lắm ạ?”

“Đúng là chị thiếu ngủ thật. Mơ thấy ác mộng mà”

“Chị mơ thấy gì vậy ạ?”

Giấc mơ của chị thế này.

Chị luôn ngồi trên cái sofa ở phòng chờ của phòng khám. Quầy lễ tân vẫn có ánh sáng lay lắt, nhưng chẳng có ai. Phòng chờ chìm trong sắc tối bập bùng, ánh sáng xanh nhạt như sắp sửa hoàng hôn từ bên ngoài cửa sổ hắt vào. Cái cây giả trang trí trong góc phòng chờ nhìn kì quặc khác thường. Có thứ trông như ống nhựa dựng đứng trong chậu cây, phần đầu nó mở rộng to tương như một cây kèn trumpet. Chẳng hiểu vì sao, chị lại biết nó là một loài sinh vật bị tuyệt chủng từ xưa lắm rồi. Có ai đó đang ngồi trên sofa cùng chị.

Ban đầu, chị đã nghĩ là mình. Nhưng bóng lưng ngời đó cũng phải cỡ người trưởng thành. Cơ thể trắng toát ướt đầm lại nhom nhóp. Chị không thấy mặt kẻ đó. Theo như chị nói thì đó có thể chính là Quái vật xì xám. Quái vật xì xám lắm lắm điều gì đó. Giọng nói nhỏ, vụn vỡ như bong bóng nổ căng. Chẳng hiểu nổi nó đang nói gì. Chị chỉ muốn nhanh chóng thoát ra khỏi phòng chờ nhưng không có ai gọi nên chị chẳng thể rời đi.

“Giấc mơ như thế đấy. Thật ghét quá đi.”

“Chị đang đợi gì ở phòng chờ vậy ạ?”

“Chị cũng chẳng biết nữa.”

Mình chợt nhớ ra mình từng mơ thấy chị. Chị đứng trên bờ biển thuộc kỉ Cambri, biến ra cá voi xanh từ hòn đá.

“Em cũng giỏi mơ mấy giấc mơ kì lạ nhỉ. Chị không tạo ra cá voi xanh đâu.”

Chị ngẩn ngơ yên lặng một lúc lâu.

“Chị buồn ngủ.” Mình nói thử.

“Ừ, buồn ngủ.”

Thế rồi, mình chơi cờ cùng chị. Mình nói về cuốn sách Alice ở xứ sở diệu kỳ và thế giới trong gương vừa mới đọc được một chút. “Đó là câu chuyện về xứ sở bàn cờ chị nhỉ.”

“Nên chị mới định đọc. Ban đầu Alice chỉ là một quân tốt nhưng cuối cùng lại trở thành nữ hoàng đấy.”

“Em được làm quân hiệp sĩ thì vui quá.”

“Em âm mưu phi một bước thành người lớn chứ gì.”

Tuy chị là người dạy mình chơi cờ nhưng chị cũng là con người

phiền phức, thường nhầm lẫn các nước đi. Chính vì vậy, mình luôn chú mục vào ngón tay đi cờ của chị. Để giữ gìn danh dự cho chị, mình phải viết trước là chị không có giờ trò trí trá như Suzuki đâu. Chỉ là chị lơ đễnh thôi.

Tình trạng của chị có vẻ không ổn lắm nên mình hơi lo. Mình chợt nảy ra ý nghĩ phải chăng chuyện sức khỏe của chị không tốt có liên quan đến việc lũ chim cánh cụt xuất hiện. Ví dụ có thể thành lập giả thuyết "Chim cánh cụt xuất hiện làm tình trạng sức khỏe của chị xấu đi". Mình nghĩ đến năng lượng cánh cụt suy ra từ thực nghiệm của Uchida. Tuy cách thức vẫn là điều bí ẩn, nhưng có thể lũ chim cánh cụt dùng năng lượng của chị để sống cũng chưa biết chừng.

"Chị này, em nghĩ chị không nên tạo ra lũ chim cánh cụt nữa thì hơn."

Mình nhỏ giọng nói.

"Tại sao thế?"

"Có lẽ vì chúng nên sức khỏe của chị mới xấu đi đấy."

"Có lẽ là thế thật. Nhưng chị thích tạo ra chim cánh cụt lắm."

Chị cười. "Em bảo muốn chị tạo ra thứ gì ý nhỉ?"

"Đoi ạ. Không được là cá voi xanh đâu đấy."

"Nó sẽ phá hủy tất cả mọi thứ mất nhỉ."

"Nhưng mà em nghiêm túc đó. Em lo cho chị."

"Cảm ơn em."

Đúng lúc đó, đèn trong quán cà phê đột nhiên tắt phụt, tối thui. Mình chẳng biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Chị thì thào, "Gì vậy?"

Thị trấn bên ngoài ô cửa sổ cũng tối đen. Bên kia màn đêm, anh Yamaguchi đang dọn dẹp chỗ quầy nói “Mất điện?” rồi sục sạo gì đó.

“Aoyama, em sợ à?” Chị hỏi mình. Giọng chị trong bóng đêm nghe dịu dàng quá đỗi.

“Nếu chỉ là mất điện thì em chẳng sợ. Nhưng em thấy buồn ngủ rồi.”

“Trong đêm đen, con người thật vô tích sự nhỉ.”

“Loài doi thì không sao. Chúng dùng sóng âm để nhìn mà.”

Mình muốn nhìn thấy gương mặt chị trong bóng tối, nên cố gắng tập trung nhãn lực hết cỡ nhưng vô dụng. Mình nhắm nhin ngòì im ở đó, gió cứ mơn man trên mặt. Khi đầu dần gục xuống, mình có cảm giác dường như gió nổi lên trên bàn cờ.

“Có một hiện tượng kì lạ đang diễn ra.”

“Chị cũng vừa nhận thấy.”

Con gió xuất hiện từ bàn cờ ngày một lớn hơn, trong phút chốc, mình nghe tiếng pụp pụp pụp như thể có nhiều bọt nước nổ tung. Ngay lúc đấy, gió mạnh hơn hẳn, thứ gì đó đang vỗ cánh phần phật bay tóa ra từ trên bàn cờ. Chị ngửa người ra hét lên một tiếng thảm thiết, anh Yamaguchi kêu lên, “Gì thế gì thế?” Mình đơ người, cảm nhận những cơn gió đen đang tới tấp bay lên từ trên bàn cờ.

Sau khi có điện lại và đèn bật sáng, trên bàn cờ hai chị em đấu nãy giờ không còn một quân cờ nào. Và quanh chỗ con cá voi xanh treo trên gờ ô cửa trời, nhiều doi đang bay lượn. Anh Yamaguchi kêu lên đầy ngạc nhiên “Chúng từ đâu bay vào vậy?”

Bản thân chị cũng kinh ngạc. “Tạo ra được rồi kìa!” Chị khẽ thì thầm.

“Chị làm cách nào vậy?”

“Chị cũng không biết nữa. Giải đáp bí ẩn là công việc của em mà.”

“Em hiểu rồi.”

Chị và mình ngoắc tay với nhau.

Giây phút đó là lần đầu tiên mình chạm vào ngón tay chị, nhưng mình có cảm giác ngón tay đó khác hẳn với ngón tay cho vào miệng mình ở phòng nha. Ngón tay này gầy đến mức tưởng như có thể bẻ gãy ngay bây giờ, còn mát lạnh như thủy tinh.

Chủ nhật, gia đình mình đi trung tâm thương mại.

Trung tâm thương mại này được xây dựng sau khi nhà mình chuyển về đây. Cuối tuần nào nơi này cũng đông không khác gì công viên giải trí. Mình thấy nơi này lúc nào cũng sáng bóng như được dựng từ khối lego, lại còn cực kì to. Quán cà phê, nhà hàng, cửa hàng thời trang, cửa hàng đồ điện gia dụng, hiệu sách, còn có cả rạp chiếu phim nữa, bên trong trung tâm thương mại không khác gì một thị trấn thu nhỏ. Trạm không gian vũ trụ trong tương lai chắc cũng như thế này chăng.

Gia đình mình chia thành hai nhóm: mẹ và em gái, mình và bố. Một tiếng sau sẽ tập hợp ở nhà hàng trên tầng cao nhất. Em gái nói sẽ được mua cho quần áo mới, nên nó phấn khích lắm.

Mình và bố ra cửa hàng văn phòng phẩm.

Bố con mình thích đồ văn phòng phẩm, nên tháng nào cũng phải ghé qua cửa hàng này một lần. Mãi ngắm nghía nào là compa, thước kẻ, rồi những quyển sổ ghi chép đầy màu sắc, hai bố con quên cả thời gian. Bố luôn thủ sẵn một cuốn sổ trong tay, viết nhiều thứ. Có lúc bố viết cũng nguệch ngoạc. Bố thích cuốn sổ đó lắm, có lúc còn ngắm nghía nó trong phòng khách, lại còn luôn mang nó theo mỗi lúc đi ra quán Cà phê Ven biển. Mình luôn nghĩ, để trở thành một người như bố, nhất định phải nhớ mang theo sổ ghi chép trong người. Vậy nên, khi lần đầu tiên được bố mua cho cuốn sổ ô li và dạy cách dùng, mình đã vô cùng sung sướng. Mình cho rằng rồi đây mình chắc chắn sẽ trở thành một người xuất chúng như bố.

Cuốn sổ mình đang dùng là một cuốn sổ gáy xoắn ô li với những đường kẻ màu ghi nhạt. Nó nhỏ hơn nhiều so với cuốn sổ bố dùng nên có thể mang đi bất cứ đâu. Giấy khá dày và mịn. Mình có ghi chép bao nhiêu bằng bút bi cũng không thấy mỏi tay. Khi viết điều gì đó lên cuốn sổ ưa thích, mình thấy sung sướng. Vậy nên, việc gì mình cũng ghi lại bằng sạch. Mình thông minh sáng dạ vượt qua được trình độ tiểu học như thế này cũng nhờ công cuốn sổ cả.

“Con chọn cuốn nào?”

Bố luôn mua cùng một loại sổ. Nên mình cũng làm y như vậy.

Sau khi lượn một vòng nhà sách, hai bố con đi lên nhà hàng trên tầng cao nhất. Trong lúc đợi mẹ và em gái, mình lấy cuốn sổ từ trong túi ra, lật qua lật lại những trang giấy còn mới tinh chưa có nét bút nào. Rồi mình sẽ viết lên trang giấy này bao nhiêu phát hiện, nghiên cứu cũng như suy nghĩ của mình. Được tự tay viết chong chóng những kết quả nghiên cứu bằng nét chữ của chính mình là điều

biết bao phần khích chứ. Mình nôn nóng muốn viết ngay gì đó vào.

Mình nhìn ra bên ngoài từ ô cửa sổ nhà hàng. Khu rừng đằng sau trung tâm thương mại đã bị phá đi xây nên, mở ra những khoảng đất trống trải rộng, nhìn thấy cả con muông mình và Uchida đã đi men theo. Lần nào đến trung tâm thương mại này mình cũng nhìn ra đấy nhưng nếu không đi cùng Uchida, chắc mình cũng không phát hiện ra được con muông nọ. Vẫn còn nhiều thứ mình chưa biết lắm.

“Bố này. Giả sử ở đây đang có một vấn đề cực kì khó nhằn.”

“Bố hiểu rồi.” Bố cười. “Giả sử có vấn đề cực kì khó?”

“Những lúc như thế, con sẽ áp dụng ba quy tắc của bố.”

“Quy tắc gì nhỉ. Chia nhỏ vấn đề. Thay đổi góc nhìn vấn đề. Tìm những trường hợp tương tự?”

“Vâng. Nhưng cũng có khi chỉ với ba quy tắc đó, ta vẫn không tìm ra được lời giải phải không ạ?”

“Đương nhiên rồi, vẫn còn nhiều cách suy nghĩ khác nữa. Cực kì nhiều.”

“Ví như?”

Bố nghiêng đầu, cầm cuốn sổ mới cứng lên. Bố lật lật cuốn sổ như thể đang đọc thứ gì quan trọng lắm đã viết vào đó và nói. “Ví dụ khi con về nhà và định bật đèn lên. Con ấn công tắc nhưng đèn không bật. Đây là một vấn đề. Con sẽ nghĩ thế nào?”

“Công tắc bị hỏng.”

“Cũng có thể là như thế. Nếu con nghĩ vậy, vấn đề sẽ thành ‘công tắc bị hỏng’. Nhưng nếu là do thị trấn mất điện như đêm hôm

qua thì sao. Như vậy vấn đề không phải là công tắc bị hỏng. Nếu con cứ mãi nghĩ công tắc bị hỏng thì có cật lực nghiên cứu về cái công tắc đến mấy cũng không tài nào tìm ra được câu trả lời.”

“Bởi vì vấn đề không nằm ở cái công tắc nhỉ.”

“Đầu tiên, ta nhất định phải hiểu rõ vấn đề ở đây là gì.”

“Nếu là con, con sẽ kiểm tra đèn các phòng khác nữa.”

“Đấy cũng là một phương pháp. Nếu đèn các phòng khác không bật được, vấn đề có lẽ nằm ở hệ thống cầu dao trong nhà. Nhưng có khả năng vẫn chưa giải quyết được vấn đề. Tiếp theo con kiểm tra xem nhà bên cạnh thế nào... là có thể tìm ra được vấn đề thực sự nằm ở đâu rồi?”

“Con đã hiểu ạ.”

“Đây là điều quan trọng nhất. Cũng là điều khó nhất. Nếu là một bài toán, câu hỏi đã ghi sẵn ở trước mắt con. Nhưng trong cuộc sống, ngay cả câu hỏi là gì ta cũng không biết rõ. Sẽ có lúc ta loay hoay không hiểu ra là đang bị mất điện, cứ đâm đầu vào nghiên cứu cái công tắc.”

“Bố cũng có lúc sai sao?”

“Đương nhiên là có. Ai cũng sẽ có lúc sai.”

Bố lặng lẽ nói. “Con người ta thường phải sai nhiều lần mới biết được vấn đề là gì. Nhưng với những người được rèn luyện, dần dà họ sẽ trở nên giỏi hơn trong việc tìm ra nó.”

Mình đã viết điều đó vào trong cuốn sổ mới cứng.

Mình phải nắm bắt được rõ ràng vấn đề nằm ở đâu.

- Tại sao chị có khả năng biến ra chim cánh cụt từ lon Coca?
- Tại sao chị có khả năng biến ra dơi từ quân cờ?
- Tại sao có lúc chị tạo ra được chim cánh cụt, dơi, có lúc lại không thể?
- Năng lượng cánh cụt là gì?
- Năng lực của chị có liên quan gì đến tình trạng sức khỏe hay không?

Nghiên cứu về Xa lộ Chim cánh cụt còn chưa có tiến triển nào, tháng Sáu đã tới.

Cuộc sống trên trường khá yên ổn. Cũng không gặp rắc rối gì lớn với hội Suzuki.

Hội Suzuki có vẻ đang đăm đuổi đi thám hiểm theo tấm bản đồ lấy được từ tay bọn mình. Máy cậu ấy tung tin trong lớp về bản đồ như thể tự mình khám phá ra vậy. Khi nghe nói Suzuki cũng đã lập đội thám hiểm đi dọc theo con mương như bọn mình, Uchida có vẻ chán nản. Nhưng đến khi hỏi chuyện kỹ hơn, dường như hội Suzuki đi ngược hướng hành trình của hai đứa mình.

“Nếu thế thì vẫn ổn cả. Máy cậu ấy đi xuôi xuống hạ lưu mà. Không lo chạm mặt nhau đâu.”

“Nhưng hội Suzuki cũng thật quá đáng. Đó là con sông chúng ta tìm ra cơ mà.”

“Uchida này, suy cho cùng bọn mình muốn tìm đến đầu nguồn mà. Chúng mình đâu thể cùng lúc thám hiểm cả hai đầu sông. Hội Suzuki tự dừng lại đi thám hiểm hộ mình, cũng tốt còn gì.”

“Aoyama không thấy giận sao?”

“Tớ nghĩ đến ngực rồi mà.”

Mình cũng muốn tự mình thám hiểm xem con mương đó chảy đến nơi nào. Nhưng mình vẫn còn nhiều nghiên cứu khác cần để tâm đến. Dẫu mình có là một cậu học trò tiểu học lỗi lạc đến mức nào, ôm đồm nhiều thứ quá cũng không ổn. Riêng hai nghiên cứu Chiến dịch Amazon và Xa lộ Chim cánh cụt đã là quá khủng đối với một đứa học sinh tiểu học rồi. Chưa kể mình còn nghiên cứu cả về Đế chế Suzuki nữa. Giờ cứ mặc hội đấy. Về sau nếu mình có thể làm hòa với hội Suzuki, tấm bản đồ của chúng mình sẽ còn phong phú hơn nữa.

Tiện nói luôn, vị hoàng đế Suzuki của Đế chế Suzuki đã thảm bại dưới tay Hamamoto, nên cậu ta không thích có ai chơi cờ trong đế quốc. Nhưng Hamamoto có vẻ không để tâm đến mấy chuyện đó, nên mọi người đều vui vẻ chơi cờ. Ý chí của Hamamoto mạnh mẽ đến mức đánh bay cả Suzuki luôn.

Hamamoto đã chơi cờ với tất cả mọi người trong lớp. Và bạn ấy thắng tất cả mọi người trừ mình.

Bạn ấy thông minh, lại cao cờ. Mình đây cũng thực sự thông minh, và cũng cao cờ lắm. Chính vì thế khi hai đứa mình đấu nhau, cả lớp xúm đông xúm đỏ lại xem. Cả Suzuki cũng lén lút theo dõi tình hình. Khi quân mã của mình tung hoành, bàn tay lúc nào cũng vận hành như robot trong công xưởng sô cô la của Hamamoto đã dừng lại, mình nghe thấy tiếng thở dài của cả lớp. Suzuki còn nhỏ giọng nói, “Xử nó đi, Aoyama.”

“Suyt! Im lặng đi!”

Hamamoto giơ ngón tay lên quát Suzuki im lặng, mắt vẫn chăm chú nhìn vào bàn cờ. Đôi má trắng xinh mọi khi, riêng hôm đó lại đỏ hồng. Bạn ấy thôi phù những sợi tóc màu hạt dẻ rủ xuống. Trông giống y như một cô bé thích sô cô la được tặng cho một hộp sô cô la đủ vị, nhìn chăm chăm vào bàn cờ như thể muốn ăn tươi nuốt sống chúng luôn.

Thú thật, mình thắng hoàn toàn là do bạn ấy sơ suất đi lỗi. Đó là một tình thế giàng co, phần thắng có thể thuộc về bất cứ bên nào. Trận đấu máu lửa đến vậy đấy.

Mình thấy ván cờ cực kì thú vị, và mình khẳng định Hamamoto cũng nghĩ vậy. Bởi sau khi ván đấu kết thúc, bạn ấy không hề tỏ ra cay cú mà còn cười đến đỏ hồng đôi má, thậm chí còn bắt tay mình. Hai chúng mình là đối thủ ngang sức ngang tài.

“Aoyama, chúng ta sẽ còn đấu lại nhé.” Hamamoto nói.

“Được.” Mình đáp.

Khi đấu cờ với chị ở ngoài quán Cà phê Ven biển mình đã kể lại chuyện này. Chị là người dạy mình chơi cờ mà, biết đâu lại được chị khen ngợi một câu. Nhưng chị lại nói, “Em nhường cho người ta thắng có phải hơn không. Em đúng là vẫn còn trẻ con lắm, cậu nhóc à.”

“Thì em có phải người lớn đâu.” Mình vắn lại.

“Em chỉ ra vẻ con nít khi có lợi cho mình thôi. Giờ em đang già vờ thua chị chứ gì?”

Mỗi khi gặp nhau, chị đều hỏi, “Nghiên cứu Xa lộ Chim cánh cụt thế nào rồi?” Mình chẳng biết đáp sao nữa. Chị cứ chọc mình suốt,

nên mình cảm giác có khi chị đã biết được đáp án của những bí ẩn kia rồi, cố ý bắt nạt mình thế thôi. Nhưng có nghĩ như vậy thì mình cũng tuyệt đối không nói ra lời. Nếu mình nói, chắc chắn chị sẽ giận mình mất.

“Cậu nhóc, em có giải được bí ẩn này không?”

“Chị có vẻ thích thú ghê ha?”

“Chứ sao không? Có vấn đề gì à?”

“Đây là một vấn đề cực kì nan giải. Nên em cần thời gian nghiên cứu.”

“Nhanh nhanh lên cho chị đi.”

Thế rồi, chị nói thêm câu này.

“Nếu em không giải cho nhanh, chị sẽ không đưa em ra biển chơi đâu.”

Hình như chị đến từ một thị trấn ven biển.

Ở nơi đó, núi chạy đến tận ngay cạnh biển, trong thị trấn có nhiều con dốc dẫn xuống biển.

Chị đã từng sống trong một ngôi nhà trên đồi, lúc nào cũng được ngắm biển. Con gió biển ùa vào qua cửa sổ, cả giá sách lẫn quần áo hay giường chiếu khi đó luôn tỏa ra mùi của biển. Vậy nên chị mới nói cơ thể chị có mùi của biển. Tuy chị đã cho mình thử người cánh tay nhưng mình chỉ ngửi thấy một mùi hương dễ chịu, mình cũng chẳng rõ đó có phải mùi của biển không nữa. Đáng tiếc là mình chưa từng ra biển bao giờ.

Chị có nói, “Một lúc nào đó, chị sẽ đưa em ra biển chơi.” Bố mẹ

chị vẫn sống ở thị trấn ven biển đó, chị bảo các bác sẽ vui nếu mình đến chơi. Chính vì vậy, hai chị em đã hứa sẽ cùng nhau ra biển. Sự sống được sinh ra từ biển, mình là một con người, mình phải nghiên cứu về biển.

Năm nay, mình nghe nói người ta sẽ xây một tuyến đường sắt mới.

Tuyến đường sắt này chạy đến từ phía bên kia dãy núi nằm ở ranh giới tỉnh, hình như thị trấn của chúng mình sẽ xây nhà ga mới nữa. Bố nói mọi thứ mới chỉ ở giai đoạn lên kế hoạch, cũng chưa biết bao giờ thì hoàn thành được. Khi nghe nói tuyến đường sắt đó sẽ đi qua cả thị trấn nơi chị sinh ra, mình đã vui mừng. Như vậy mình và chị ra biển cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Vừa chơi cờ, mình vừa kể cho chị nghe về tuyến đường sắt mới này.

“Lên chuyến tàu đó là đi thẳng được ra biển luôn nhỉ.”

Chị nói, “... Vậy là thị trấn này cũng thành thị trấn ven biển rồi.”

Ra thế, mình trộm nghĩ.

Ngày đó, hồi mình và chị vừa mới chơi cờ cùng nhau, quán cà phê chúng mình ngồi chơi còn chưa có cái tên Cà phê Ven biển. Anh chủ Yamaguchi đã đặt một cái tên khá khó nhằn bằng tiếng nước ngoài nên lúc đấy mình chẳng biết phát âm kiểu gì. Chị cũng không biết phát âm từ đấy ra sao, đến bố cũng chịu. Từ đó khó đến thế đấy.

Nếu xây xong tuyến đường sắt ấy, thị trấn này sẽ thành thị trấn ven biển, quán cà phê này cũng thành quán cà phê ven biển nên chị đã đặt cái tên Cà phê Ven biển đó. Ban đầu cũng chỉ có mình và chị

gọi vậy thôi. Nhưng khi anh Yamaguchi nghe được chuyện này, anh đột nhiên mang mô hình cá voi xanh về treo cho hợp với cái tên mới.

Người trong thị trấn cũng dần gọi là quán Cà phê Ven biển. Tuy tấm biển treo ngoài quán vẫn để nguyên cái tên ngoại quốc khó đọc kia, nhưng mọi người cũng quên bém sự tồn tại của nó rồi.

Mỗi khi có người hỏi tại sao lại là Cà phê Ven biển, mình lại đem chuyện về tuyến đường sắt mới và thị trấn ven biển ra kể.

Vậy nên trên lý thuyết, mình cho là thị trấn này cũng ở ven biển.

Vì Uchida chuyển đến từ thị trấn ở tỉnh ngoài nên cậu ấy vẫn có bạn bè ở nơi cũ. Đến tận giờ, họ vẫn còn điện thoại, thư từ cho nhau. Theo như mình tìm hiểu được, muốn đến thị trấn ngày trước Uchida sống cần phải lên tàu điện đi qua ranh giới tỉnh, rồi lại phải đổi tàu một lần nữa. Đó là một thị trấn khá xa xôi, mất đến hơn một tiếng tàu điện chạy từ thị trấn chúng mình.

Uchida nói muốn cho người bạn ở thị trấn kia xem con chim cánh cụt.

Uchida chưa bao giờ đi tàu điện một mình, lại còn phải mang theo con chim cánh cụt thì cực kì vất vả. Vậy nên, mình quyết định giúp cậu ấy. Hôm Chủ nhật, khi mình đến nhà Uchida, cậu ấy đã chuẩn bị sẵn cái chuồng chó mượn được từ một đứa bạn trong lớp, đang đợi mình.

Con chim cánh cụt đang lạch bạch đi trên sân thượng. Hôm đó, thời tiết oi ả lắm nhưng nó có vẻ không hề hấn gì. Mình đã ngồi xổm xuống quan sát thật kĩ nhưng không thấy nó có vẻ gì là không

khỏe. Theo lời của Uchida, con chim cánh cụt này đã không hề ăn gì hơn ba tuần nay rồi. Bí ẩn về năng lượng cánh cụt lại càng sâu thêm. Nếu như phát hiện ra cách thức sử dụng năng lượng cánh cụt này một cách hiệu quả, có khi mình còn được nhận giải Nobel ấy chứ. Chắc chắn đây sẽ là lần đầu tiên một học sinh tiểu học nhận được giải Nobel.

Uchida dang hai tay ra, con chim cánh cụt lạch bạch lại gần. Chắc nó quý Uchida lắm. Thế rồi, chúng mình cho cánh cụt vào trong chiếc lồng màu hồng. Lúc đó, mình đã chạm vào cái cánh đen của nó. Mình giật mình vì thấy nó cứng như nhựa đường vậy, thật đáng ngạc nhiên. Lưng của nó có lông nên không trơn bóng như mình tưởng mà mềm mại. Con chim này cũng thông minh, không hề làm loạn lên khi bọn mình bắt vào trong lồng. Chỉ ngồi yên, không kêu gì.

“Chắc sẽ vui lắm đây!” Uchida nói.

“Người bạn đó của cậu ấy hả?”

“Ừ. Cậu ấy sẽ vui khi thấy chim cánh cụt. Cậu ấy phải nằm viện nên không đi chơi sở thú được mà.”

“Bạn ấy bệnh à?”

“Ừ. Tớ cũng không rõ lắm nhưng cậu ấy đã phải nhập viện từ khá lâu rồi.”

“Nếu bạn ấy vui đến vậy, tớ cũng sẽ vui.”

Trong khi chúng mình đi xe buýt ra ga, Uchida cứ chọc ngón tay vào trong cái lồng chứa con cánh cụt không biết bao lần. Con cánh cụt dùng mỏ cạ cạ vào ngón tay Uchida. Có lẽ làm thế khiến nó thư thái hơn phần nào.

“Không sao đâu. Chịu đựng chút thôi!” Uchida bắt chuyện với con chim cánh cụt.

Mình lãnh trách nhiệm mua vé tàu ở ga. Khi mình mua xong vé đưa cho Uchida, cậu ấy cảm động nói, “Aoyama như bố tớ vậy.” Nhưng mình cũng chỉ biết lý thuyết thôi, đây cũng là lần đầu tiên mình tự đi tàu.

Hôm nay trời trong xanh, trong toa tàu cũng sáng sủa.

“Bạn đó là người thế nào?”

“Hồi đó cậu ấy sống cùng khu chung cư với tớ. Cũng đọc nhiều sách và nhiệt tình nghiên cứu y như Aoyama vậy. Cậu ấy biết nhiều thứ lắm, không chỉ mỗi chim cánh cụt đâu.”

“Người bạn này chắc cũng có hứng thú với vũ trụ đúng không? Lỗ đen chẳng hạn.”

“Cậu ấy thích lắm đấy. Nếu Aoyama cũng làm bạn với cậu ấy thì tốt quá rồi.”

“Khi chuyển nhà chắc cậu buồn lắm?”

“Buồn chứ. Đến tận khi cùng Aoyama lập ra đội thám hiểm, tớ thực sự muốn quay lại nơi đó.”

“Còn bây giờ?”

“Giờ thì có lúc muốn có lúc không.”

Hai đứa ngắm phong cảnh thị trấn chạy qua bên ngoài cửa sổ. Cả hai đều vô cùng phấn khích vì sắp đi xa khỏi thị trấn của mình. Mình thầm nghĩ Nhật Bản thật rộng lớn. Bố và bố Uchida cũng đi làm bằng con tàu này. Đường phố trước cửa ga cũng dần mất hút, rồi chúng mình nhìn thấy đồng ruộng và rừng trúc. Sau khi dừng ở

hai nhà ga, con tàu đi vào trong đường hầm qua núi ở ranh giới tỉnh. Đường hầm đó đã đen như hũ nút lại còn dài. Bọn mình nghe tiếng tàu chạy xình xịch vang dội âm ỉ.

Uchida nhìn chăm chăm vào trong cái lồng với vẻ mặt lo lắng. “Aoyama, chim cánh cụt có vẻ mệt mỏi lắm.”

Mình vội vàng nhòm vào trong lồng. Con chim cánh cụt cuộn mình ngồi bẹp dưới đáy lồng.

“Hay là nó bị say tàu rồi?”

“Làm sao đây Aoyama?”

“Tóm lại, bọn mình cứ xuống ở ga tiếp theo đi đã. Lúc bị say ô tô cũng chỉ cần xuống xe, nằm nghỉ một lúc là ổn mà? Tớ nghĩ cứ chậm rãi quan sát tình hình của nó xem sao.”

Bọn mình xuống ở ga tiếp theo.

Đó là một cái ga nhỏ nằm giữa sông, bọn mình chưa từng đến lần nào. Từ nhà ga ở trên cao nhìn xuống có thể thấy một trạm trung chuyển xe buýt được vây quanh bởi những tòa nhà nhỏ bé. Đối diện trạm trung chuyển là phố mua sắm và khu dân cư. Những đám mây lững lờ đang tụ lại thành cụm mây vũ tích. Phía Bắc của sân ga dẫn đến một khu rừng xanh mướt. Ngay cả lúc này đây, cảm giác như màu xanh của rừng cây kia sẽ ùa vào ngập cả ga. Con tàu đi rồi, sân ga vắng tanh.

Hai đứa chúng mình để cái lồng xuống một góc ga rồi quan sát tình hình chim cánh cụt.

“Nó có ổn không nhỉ.” Uchida lo lắng nói. “Ban này khỏe đến vậy mà.”

“Xin lỗi nhé. Tớ cũng không biết lý do tại sao.”

“Không. Có phải lỗi của Aoyama đâu. Là tớ đã ép nó đi...”

Giọng Uchida nhỏ dần. Cậu ấy không rời mắt khỏi con chim cánh cụt, tóc mái bay bay trong khi cái đầu mái ngó vào lồng. Gió đang thổi. Mình tự nhiên cảm thấy kì lạ. Sân ga đâu có gió thổi, đám cây rừng rậm rạp ở phía Bắc nhà ga cũng đâu thấy đung đưa gì. Có mỗi tóc mái của Uchida bay bay. Mình liếm ngón tay, cố tìm hướng gió. Sau khi chỉ tay ra nhiều chỗ khác nhau, mình nhận thấy gió thổi từ trong lồng ra.

“Uchida.”

“Gì thế?”

“Cậu đứng tránh cái lồng ra một tí đi.”

Mình kéo Uchida ra xa, kiểm tra chắc chắn nhân viên nhà ga đang không nhìn, rồi mở lồng. Con chim cánh cụt nặng nề bước ra. Cái lưng đen cong oằn lại, nhăn nhúm. Đôi cánh cũng xuôi ra, có vẻ chẳng còn cả sức để đập phạch phạch. Dường như giữ được thăng bằng cũng đã hết sức của nó rồi.

Đột nhiên, con chim cánh cụt hếch mỏ lên nhìn Uchida. Nó kêu kiu một tiếng.

Giây phút đó, đám lông mượt mà từ chân đến đỉnh đầu của con cánh cụt xù cả lên. Những đọt sóng nhỏ xuất hiện trên lớp lông như vẽ nên những vòng xoắn ốc, chạy khắp cơ thể con cánh cụt. Nó giương mỏ lên như thể sắp nuốt gọn con cá nào đó, ưỡn căng người hướng về bầu trời như đang chờ đợi điều gì.

Một cơn gió cỡ vòi rồng nhỏ nổi lên.

Mình ôm lấy đầu Uchida tránh gió.

Giây tiếp theo, thứ mình thấy là một lon Coca có cánh đang bay trong không trung. Đến khi nó rơi xuống sàn nhà ga, đôi cánh nhỏ dần như quả bóng xì hơi rồi biến mất. Con gió nổi lên chỉ trong tích tắc. Trong nhà ga tĩnh mịch không một bóng người, chỉ có thanh âm của lon Coca rơi xuống đánh cái coong. Không còn thấy con chim cánh cụt đâu nữa.

Mình đứng đơ ra.

Uchida cũng không thể thốt nên lời.

Mình bước lại gần, nhặt lon Coca lên quan sát thật kỹ. Nó vẫn lạnh như vừa ra khỏi máy bán hàng tự động. Đến mức những giọt nước thấm ướt đầm bàn tay mình.

Lúc đó, cuối cùng mình cũng nhớ ra. Chuyện gì đã xảy ra với xe tải chở chim cánh cụt khi lần đầu chúng xuất hiện trong thị trấn?

Mình đặt tên cho hiện tượng này là “Cánh cụt bốc hơi”.

Có lẽ mình sẽ viết thêm dòng này vào sổ ghi chép.

- Tại sao chim cánh cụt lại bốc hơi khi đi tàu?

TRẠM QUAN TRẮC

Tóc của mình là một cái máy đo độ ẩm có tính chính xác cao. Dựa theo độ uốn của tóc, mình có thể tính được độ ẩm của ngày hôm đó.

Thị trấn giờ lúc nào cũng chìm trong mưa, mái tóc của mình cứ xoắn tít lại. Mực nước của con sông chảy qua thị trấn dâng cao, dãy núi ranh giới tỉnh thường thường chìm trong màn mưa mù xám xịt. Bất cứ lúc nào cũng nghe thấy tiếng những giọt nước tí tách rơi phát ra từ trong rừng.

Uchida tin rằng vào thời điểm này, trong rừng sẽ hình thành những đầm lầy không đáy. Chúng mình là đoàn thám hiểm thông minh nên đành tạm gác Chiến dịch Amazon lại và chuyển sang nghiên cứu “Mùa mưa”. Bọn mình cắt những bản đồ dự báo thời tiết từ trong báo ra dán vào sổ, còn dùng bút nhớ tô lại khối khí áp cao biển Okhotsk và Ogasawara bằng màu khác nhau nữa. Trong khi hai ông anh đang say sưa nghiên cứu, em gái mình cũng bắt chước dùng bút nhớ tô bảy sắc cầu vồng lên tờ báo. Nó có vẻ đặc ý gọi, “Anh ơi, xem này, xem này!” Khi mình nói “Em đúng là nghệ sĩ,” thì con bé phồng mũi hài lòng.

Chú chim cánh cụt thân thiết bấy lâu đã biến mất nên Uchida

đang ảo não.

“Có lẽ nó không phải chim cánh cụt đâu nhỉ.”

Uchida lầm bầm. “Nếu là chim cánh cụt thực sự thì không thể đột ngột biến mất như vậy được.”

“Vậy cậu nghĩ nó là gì?”

“Tớ chịu. Nhưng nó không còn đây nữa rồi. Buồn quá.”

“Tớ lấy làm tiếc.”

“Cậu có biết tại sao nó lại biến mất không?”

“Đây là một nghiên cứu cực kì khó khăn. Đối với cả tớ.”

“Aoyama mà còn kêu khó thì đúng là khó thật rồi.”

Dù thân thể con chim cánh cụt vẫn là một bí ẩn, nhưng Uchida đã thân với nó rồi, và một sinh vật lại đột ngột biến mất như vậy, đúng là chuyện đáng buồn. Nhưng mình lại không thể an ủi cậu ấy. Đừng nói là an ủi, mình thậm chí còn phải giữ bí mật chuyện chị gái tạo ra chim cánh cụt.

Thật không hay ho gì khi phải giấu bạn bè những chuyện quan trọng như vậy.

Cảm xúc này người ta gọi là “khó chịu”. Thế rồi, khi mình đang sống và nếm trải cảm xúc khó chịu trong lòng thì nhận được điện thoại của chị.

“Chị sắp tạo ra chim cánh cụt đó. Em có muốn thực nghiệm không?”

Mình thấy chị đích thực là một người bí ẩn.

Chủ nhật, mình đến nhà thờ gặp chị. Những đám mây xấp mịn

bạc xám xen lẫn giăng đầy trời, nhưng vẫn có thể nhìn ra màn trời xanh trong giữa những kẽ mây. Khi mình đi dọc con đường xe buýt về phía công viên Thú mỏ vịt, nắng luồn qua những đám mây, chiếu sáng một phần thị trấn. Phần hừng sáng kia lại trượt thẳng một đường như thể ai đó ở trên trời đang quét tia laser kiểm tra cấu trúc phân tử của thị trấn chúng mình.

Chị vừa ra khỏi nhà thờ đã cười toe với mình, có vẻ tâm tình khá tốt. Thấy chị vui vẻ thế, mình cũng mừng.

Mái tóc chị lúc nào cũng sáng bóng như nhôm làm mình thấy ghen tị không ngoi. Khi mình khen tóc chị thẳng, chị lại vò đầu mình rồi nói, “Tóc em thì xoắn hết cả lên nhỉ.” Tóc mình xoắn tít như thế là do các phân tử tóc uốn cong rồi kết hợp lại đấy chứ, có phải lỗi của mình đâu. Nhưng mình cũng chẳng phản biện làm gì.

“Nào, tiến hành ở đâu đây?” Chị nói.

Mình nghĩ vẫn nên thực nghiệm ở trạm trung chuyển xe buýt.

Bọn mình lại đi dọc theo đường xe buýt. Trạm trung chuyển đó nằm ở đoạn cuối khu dân cư mình ở. Nhà cửa thưa thớt dần, khu đất trống rộng rãi đập vào mắt.

Trong khi hai chị em còn đang dạo bước, mưa lại rơi. Những hạt mưa mỏng mảnh như sương. Thế rồi, tiếng mưa rơi rào rào bao bọc lấy mọi thứ. Mình lấy từ trong ba lô ra cái ô gấp mẫu mã mới nhất. Khi mình bấm nút bật ô, nó bung ra như máy thăm dò của NASA bật ăng ten lên vậy. Chị thì mở một cái ô lớn màu xanh lá cây, nó cong tròn như bầu ngực.

Tuy hai chị em đã che ô nhưng những hạt mưa nhỏ bay khắp không gian vẫn lọt được vào dưới tán ô, bắn vào mặt và cánh tay

hai người.

“Cứ như đang đi trong lon sô đa vậy nhỉ.” Chị cảm thán.

“Cây cối sẽ khỏe mạnh.”

“Rừng cây rồi sẽ mượt mát lắm đây. Thế này cũng tốt.”

“Chị thấy có thể biến ra chim cánh cụt ạ?”

“Đúng đấy. Có vẻ sẽ biến ra được. Chị muốn tạo ra chim cánh cụt. Em hãy quan sát cho kỹ và tìm ra cơ chế sản xuất chim cánh cụt của chị nhé.”

“Trách nhiệm này có vẻ nặng nề hơn em nghĩ đấy.”

“Đừng nói mấy lời bực nhược thế, em là nhà khoa học nhí mà?”

Mình vừa dạo bước cùng chị vừa kể về vụ chim cánh cụt bốc hơi. Cũng kể luôn về bí ẩn năng lượng cánh cụt nữa. Chuyện Uchida nuôi chim cánh cụt là một bí mật nên mình không kể đến chuyện đó. Chị lắng nghe với vẻ mặt nghiêm túc nhưng chỉ xoay xoay cái ô, lẩm bẫm, “Bí ẩn ghê!”

Trạm trung chuyển đẫm mưa chẳng có lấy một bóng người, trông nó còn rộng rãi hơn mọi khi. Khu rừng phía sau mịt mù như được phủ một lớp bông. Máy bán hàng tự động sũng nước mưa vẫn đang đợi ai đó đến mua nước. Làm cái máy bán hàng tự động quả là cô đơn. Lúc nào mình cũng đồng cảm với nó.

Thế rồi, chúng mình bắt đầu thực nghiệm.

Chị mua một lon Coca từ máy bán hàng tự động. Mình đứng bên cạnh cái máy, quan sát động tác của chị. Chị quay sang mình và gật đầu, “Hây” một tiếng rồi tung cái lon lên. Cái lon màu đỏ xoay tròn rồi bay vào giữa màn mưa. Nó cứ thế rơi thẳng xuống mặt

đường nhựa, vang lên một tiếng coong khô khốc. Mình chạy lại, nhặt lon lên. Nó móp một tí nhưng không thấy chút dấu hiệu nào của chim cánh cụt.

Chúng mình lặp lại thực nghiệm này ba lần nhưng vẫn không thể biến ra chim cánh cụt.

“Thực nghiệm thất bại.”

“Không thể thế được.” Chị lên tiếng.

“Nhưng cái lon có biến đổi gì đâu.”

Chị vừa nói “Kì lạ thật,” vừa xoay xoay cái ô màu xanh lá cây.

Đúng lúc đó, mình thấy “hiện tượng” xảy ra.

“Hiện tượng” lần này xuất hiện trên bề mặt chiếc ô của chị. Mới đầu mình tưởng đó chỉ là giọt nước đọng lại. Những giọt nước này cũng cùng màu xanh lá cây như cái ô. Nhưng, chúng chuyển động một cách kì dị. Những giọt nước nhỏ kết lại với nhau trở thành giọt nước lớn hơn. Nó cứ thế to dần lên. Đột nhiên, nó phồng to ra y như bong bóng nước rồi vỡ cái bụp, phần vừa vỡ ra biến thành những cánh hoa màu hồng nhạt. Những giọt nước xuất hiện không ngừng, như thể chúng rỉ ra từ bề mặt ô. Khi chị xoay ô, những bông hoa đủ màu sắc chạy dọc bề mặt ô, bao mầm xanh nho nhỏ chồi lên từ những kẽ hở. Cảm giác như đang xem một màn quay nhanh về sự sinh trưởng của thực vật vậy.

Trận mưa nơi trạm trung chuyển dịu nhẹ như sương mù, bầu không khí nơi đây cực kì tĩnh lặng. Mình muốn quan sát hiện tượng này thật kĩ nên đi vòng quanh chị đang xoay ô.

“Em thấy sao?” Chị vừa nhìn lên cái ô vừa nói.

“Một hiện tượng vô cùng đặc sắc đang diễn ra.”

Đám thực vật đang đánh nhau giành chỗ trên cái ô của chị. Thân cây non nhú dài vẽ thành những đường xoắn ốc. Mình quan sát được rõ đám cúc họa mi đang chạy thành hàng song song với viền ô. Cái ô của chị như thể đang được tô vẽ từng lớp lại từng lớp, nó chìm trong muôn hoa đua nở, những mầm cây tươi xanh quăn quýt với nhau vươn thẳng lên bầu trời xám xịt. Quả nhỏ vàng ươm đang phình lên nơi rìa ô, lớn thành một thứ hoa quả mang màu sắc tươi sáng nom như quả xoài. Cuối cùng, phần ngọn những thân cây cứng cáp vừa mọc lên từ bề mặt ô bung nở, thành những đóa hướng dương vĩ đại. Khi chị đứng đưa cái ô, những bông hướng dương cũng đứng đưa theo. Vài nhánh dây leo rủ xuống từ chiếc ô, chị quăn chúng vào ngón tay rồi cười nắc nẻ. Chiếc ô giờ đã thành một khu vườn thực vật nho nhỏ rồi.

“Hay thật.” Chị nói.

“Lần đầu tiên chị tạo ra thực vật sao?”

“Lần đầu tiên đó!”

Ánh nắng như ánh đèn pha lọt qua kẽ nứt của đám mây, chiếu sáng rực rỡ trạm trung chuyển xe buýt, cũng chính là hiện trường thực nghiệm của chúng mình. Mưa bóng mây đây mà. Ánh nắng xuyên qua những cánh hoa chiếu rọi gương mặt chị, khiến chị trông như đứng giữa màn ánh sáng chiếu rọi qua lớp giấy bóng kính vậy.

Đúng vào lúc đó, giai đoạn thứ hai của hiện tượng xuất hiện.

Đám thực vật đang sinh trưởng với tốc độ chóng mặt kia đồng loạt khựng lại, đồng loạt úa tàn. Những cánh hoa đủ loại phai màu, hàng loạt thân cây đang vươn cao cũng chuyển dần sang màu nâu.

Hạt hướng dương rơi lộp bộp từ những bông hoa héo rũ xuống mặt đường nhựa. Thế rồi, mấy quả xoài rơi từ trên ô xuống bắt đầu phình to lên, pực pực mọc cánh, và chim cánh cụt được sinh ra.

“Ra rồi! Ra rồi!” Chị gào lên.

Những con chim cánh cụt cứ lần lượt được sinh ra, lạch bạch đi về khu rừng phía sau trạm trung chuyển. Chị ném lại cái lon Coca một lần nữa, nó cũng biến thành chim cánh cụt luôn.

Chiếc ô của chị đã biến thành một thứ kì quái. Trông cứ như một cái giỏ được trang trí bằng cây cối bị bỏ mặc đấy không ai tưới nước. Đám thực vật chuyển hẳn sang màu nâu, như thể đã chết héo cả.

“Thực nghiệm thành công.” Chị nói với vẻ đắc ý lồ lộ trên mặt. “Chị đã nói rồi mà.”

“Thành công rồi. Và em đã nghĩ ra được một giả thuyết.”

“Ái chà! Đúng là cậu em chị.”

“Để xác nhận được điều này, em cần thực nghiệm thêm chút nữa.”

“Vẫn phải làm sao?” Chị thờ dãi. “Em đúng là thằng nhóc biết hành hạ người khác.”

Sau đó, hai chị em vẫn tiếp tục thực nghiệm, mình viết vào sổ một số giả thuyết.

- Khi khỏe mạnh, chị muốn tạo ra lũ chim cánh cụt.
- Chị có năng lực ① tạo ra chim cánh cụt, và có cả năng lực ② tạo ra những sinh vật ngoài chim cánh cụt (như dơi hay thực vật...).

- Khi có ánh nắng thì năng lực ① bộc phát, khi không có ánh nắng thì năng lực ② bộc phát.
- Khi năng lực ② bộc phát, chị cũng không biết thứ gì sẽ được sinh ra.
- Khi dùng năng lực ①, chị sẽ mệt mỏi? (* Cái này vẫn cần thực nghiệm thêm)
- Khi dùng năng lực ②, chị sẽ khỏe hơn? (* Cái này vẫn cần thực nghiệm thêm)

Mình cũng chẳng hiểu tại sao nhưng mẹ luôn vui mừng mỗi khi mình và em gái đi ủng, vậy nên hai anh em luôn phải đi ủng đến trường vào những ngày trời mưa. Em gái mình thỏa mãn khi mẹ đưa đôi ủng màu đỏ cho nó. Mỗi khi mưa về, con bé lại trở nên vô cùng nghịch ngợm, nó xoay cái ô làm nước văng tung tóe, rồi cố ý nhảy vào mấy vũng nước. Với tư cách là anh trai, mình phải kiềm chế hành vi của con bé. Thế nhưng, mình lại hiểu cảm giác muốn đi ủng nhảy vào vũng nước. Đó là một loại cảm giác giống như khi ta đi thám hiểm vậy.

Những lúc đi tới trường giữa trời mưa, mình hay nhìn lên trời rồi lẩm bẫm mấy từ như “mây trung tầng”. Mình không thể mở sổ ra, nên đành vừa đi vừa đọc thuộc lòng tên tất cả những đám mây đã nhớ được. Mây ti, mây ti tích, mây tầng tích, mây vũ tầng. Tùy theo độ cao và hình dạng của đám mây mà tên gọi cũng khác nhau. Mình nhớ được kha khá rồi.

Giờ nghỉ giải lao trên trường, mình hay đánh cờ với Hamamoto. Uchida cũng chơi cờ.

Khi ba đưa chúng mình vây lấy bàn cờ, thỉnh thoảng Suzuki lại chỗ mũi vào. Mình nghĩ cậu ta muốn chơi cờ nên rủ chơi cùng nhưng lại bị từ chối.

Suzuki trải rộng tấm bản đồ ra như thể muốn mình và Uchida nhìn thấy, rồi bắt đầu thao thao về kế hoạch thám hiểm. Suzuki đã lãnh đạo đám lâu la Kobayashi, bắt chước chúng mình lập đội thám hiểm.

“Không biết có thể đi đến tận đâu nhỉ?” Kobayashi đăm chiêu.

“Chẳng biết nữa. Đây là một chuyến phiêu lưu vĩ đại.” Suzuki rà theo tấm bản đồ có vẽ ra dáng đội trưởng đội thám hiểm. Khi nhận ra mình hay Uchida đang ngó, cậu ấy lại nổi cáu. “Gì hả! Không được nhìn!”

Vốn dĩ tấm bản đồ đó là do mình và Uchida chung sức tạo ra, bọn mình có quyền được nhìn chứ. Nhưng mình cũng chẳng thèm nói gì, quay lại chơi cờ với Hamamoto. Không tập trung thì không thể nào đấu ngang cơ với Hamamoto được. Thế là, Suzuki lại tiếp tục oang oang bàn kế hoạch thám hiểm.

Hamamoto vừa nhìn bàn cờ vừa hỏi, “Tấm bản đồ đó là do hội Suzuki vẽ ra à?”

“Không phải!” Uchida nhỏ giọng nói. “Cái đó là của bọn tớ.”

“Các cậu bị cướp hả?”

“Bọn tớ là phe đối lập với Đế chế Suzuki mà.”

“Đế chế Suzuki là cái gì?”

“Suzuki và đồng bọn. Đáng tiếc, bọn tớ và hội Suzuki chẳng thân thiết gì cho cam.”

Hamamoto khịt mũi y như người lớn. “Cần gì phải thân thiết. Sao mà thân với tất cả mọi người được.”

Thế rồi, ánh mắt Hamamoto rời khỏi bàn cờ ngo ngoảnh nhìn đi đâu đó. Mỗi khi chơi cờ, bạn ấy luôn tập trung tới mức tưởng như một con búp bê không hơi thở. Hiếm khi bạn ấy lơ đãng như vậy.

“Hamamoto, cậu sao thế?”

“Aoyama, các cậu đã thám hiểm toàn bộ thị trấn này chưa?”

“Chưa đâu. Tấm bản đồ của bọn tớ vẫn còn chưa hoàn thiện.”

“Ngọn đồi có tháp nước thì sao?”

“Chỗ tháp nước thì có đi rồi.” Uchida nói. “Bọn tớ đã phát hiện ra một con đường nhánh ở phía sau sân thi đấu của thị trấn.”

“Nhưng khu rừng ở đó vẫn còn ẩn chứa nhiều bí ẩn lắm.” Minh nói. “Chính vì thế, tớ đã đặt cho nó cái tên ‘khu rừng Quái vật xì xám’. Tớ cũng định sẽ thám hiểm nơi đó. Khi nào thời tiết đẹp hơn ấy.”

“Nhưng nơi đó có ánh trăng ma quỷ đấy.” Hamamoto lầm bầm. “Nhìn vào là chết đó.”

Vẻ mặt của Uchida lộ vẻ bất an, “... Nghe nói vậy. Chuyện đấy là thật à?”

“Tớ chẳng tin đâu. Lời đồn thổi đấy không có chứng cứ xác thực gì cả. Hamamoto tin sao?”

“Đâu có.”

Hamamoto đáp, nhưng vẫn tiếp tục đắm chìm trong suy nghĩ.

Minh chợt nhớ lại cái lần mình và chị cùng ngồi chơi nơi cánh đồng hoang phía sau sân thi đấu của thị trấn. Lúc đó, mình đã ngạc

nhiên khi thấy Hamamoto đi ra từ khu rừng Quái vật xì xám. Mình đã định hỏi xem lần đó bạn ấy đang làm gì, nhưng rồi quyết định không hỏi.

Mình nghĩ nên tôn trọng sự riêng tư của cô bạn.

Tối thứ Tư, mình có hẹn chơi cờ với chị nên ra quán Cà phê Ven biển.

Mình ngồi vào cái ghế cạnh cửa sổ, đợi chị đến. Đặt mở cuốn sổ trên bàn, mình sắp xếp lại kết quả thực nghiệm ngoài trạm trung chuyển. Mình có vẽ lại vào sổ đóa hoa hướng dương nở ra từ cái ô của chị. Để đảm bảo lưu giữ lại chính xác những gì mình đã quan sát được, mình quyết định phải luyện vẽ nhiều hơn nữa. Sau đó mình đính thêm giấy nhớ phân loại hạng mục vào cuốn sổ. Bổ sung giấy nhớ mới thấy mình đã học được nhiều điều đến mức nào.

Sau khi đắm chìm vào nghiên cứu một lúc lâu, mình ngẩng nhìn con cá voi xanh treo cạnh cửa trời để thư giãn một lúc. Quán Cà phê Ven biển hiện chẳng có vị khách nào khác. Âm nhạc cứ lặng lẽ ngân nga. Ngoài cửa sổ, mình thấy phòng nha giờ đã tối đèn và khu đất trống bên cạnh đó. Mỗi khi thấy mặt mình phản chiếu trên ô cửa kính tối đen, mình lại có cảm giác dường như bản thân trông người lớn hơn chút rồi tự nhủ, “Được, tốt lắm.” Thế nhưng, sáng hôm sau nhìn thử vào gương, mình lại chẳng thấy bất cứ dấu hiệu trưởng thành nào cả. Mình vừa thấy điều này quá mức là lạ, lại vừa thấy thất vọng.

Anh Yamaguchi làm cho mình một cốc nước trái cây thập cẩm.

“Cũng có những lúc thế này nhỉ.” Anh ngồi xuống đối diện

mình.

“Những lúc thế này là thế nào ạ?”

“Bị cho leo cây ấy.”

Mình ghi vào sổ cùm “bị cho leo cây.”

Anh Yamaguchi gãi gãi cái cầm mọc đầy râu. Râu của anh nhìn cứ như đám vụn sắt bám chắc vào cục nam châm. Có dạo mình chìm đắm trong nghiên cứu về nam châm, thích nam châm hơn tất cả mọi thứ trên đời. Mình còn cho rằng không có gì tuyệt vời và bí hiểm hơn nam châm với vụn sắt. Mình nghĩ đến chỗ vụn sắt đang bảo quản kĩ lưỡng trong ngăn kéo.

“Chơi cờ với anh không?”

Anh Yamaguchi đề nghị, nên hai anh em chơi cờ với nhau.

Anh chơi cũng không giỏi lắm, chăm chú nhô râu hơn cả nhìn vào bàn cờ. Trận đấu tiến triển chậm như rùa bò. Giữa chừng mình bắt đầu gà gật, anh Yamaguchi thì đã gà gật rồi. Thế là ván đấu còn chậm chạp hơn nữa, cuối cùng chẳng thêm nổi bước nào.

Nghe tiếng cửa mở, mình cứ tưởng chị đến nhưng lại thấy bố đứng đó. Bố nói, “Bố nhận được điện thoại từ chị. Hôm nay chị bị ốm nên không thể tới được”.

Tiếc thật, nhưng đây là vấn đề sức khỏe nên đành chịu.

Mình chào anh Yamaguchi, “Anh ngủ ngon.”

Anh Yamaguchi đáp “Good night” bằng giọng ngái ngủ.

Mình cùng bố đi bộ trong khu dân cư. Dãy đèn đường xếp hàng cạnh bãi đất trống rộng lớn, tựa như ánh sáng chiếu rọi một trang trại dưới đáy biển sâu. Cả lúc này đây, mình như nhìn thấy từ trong

góc tối của bãi đất trống, những con cá hình dạng kì lạ đang bơi lội tung tăng. Mình đã mượn thư viện cuốn sách Hamamoto giới thiệu về đọc, nên cũng tự thấy bản thân đã nắm được kha khá kiến thức về biển khơi.

“Đáy biển là một thế giới xa lạ đối với chúng ta.” Mình nói với bố. “Áp lực nước cực mạnh đè bẹp mọi thứ, ánh sáng cũng không thể lọt tới. Nơi đó có những loài sinh vật trông như sinh vật đến từ ngoài vũ trụ vậy.”

“Có lẽ đáy biển ăn thông với vũ trụ chẳng.”

Bố đã nói như thế. “Bố nhớ là phi hành gia cũng phải huấn luyện trong bể nước đó.”

“VẬY Ạ?”

Hai bố con im lặng đi bộ một lúc lâu.

“Con mong chị sớm khỏe lại.”

“... Bị cho leo cây đúng là buồn nhỉ. Bố cũng từng trải qua chuyện này rồi. Chẳng hiểu sao cứ thấy mù mịt đúng không?”

“Mù mịt ạ.”

“Cảm giác mù mịt đáng ghét nhỉ.”

“... Đáng ghét thật nhưng cũng phải chịu đựng thôi, đòi mà.”

“Con nói quá chuẩn.”

“Bố này, ‘Good night’ nghĩa là gì?”

“Chúc một đêm thật tuyệt đó con. Tiếng Anh đấy.”

“Chúc một đêm thật tuyệt?”

“Trong trường hợp này, nó cũng tương đương từ ‘Chúc ngủ ngon’.”

Mình phải ghi từ “good night” đó vào trong sổ tay thôi. Lần tới chơi cò với chị, mình sẽ nói câu tiếng Anh “good night” khi chào tạm biệt cho chị ngạc nhiên chơi. Khi chị ngạc nhiên hặc hỏi “Em nói gì vậy?” mình sẽ chỉ cho chị rằng, “Câu này có nghĩa là chúc ngủ ngon đấy.”

Mình còn ghi lại cả chuyện dùng tiền tiêu vặt mua bánh kẹo để cung cấp năng lượng cho não bộ.

Cho đến nay, mình đã ăn nhiều loại bánh kẹo để thực nghiệm tình hình hoạt động của não bộ, thậm chí còn thử ăn đường viên. Sau nhiều lần thực nghiệm, thứ mình thấy cung cấp dinh dưỡng hiệu quả nhất cho não bộ là “bánh ngọt ngực tròn” của một tiệm bánh ngọt gần nhà. Tên thật của nó là một cái tên nước ngoài khó đọc, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em gái mình đã gào lên, “Ngực kìa! Ngực kìa!” Nên mình gọi nó là “bánh ngọt ngực tròn”. Bánh có đường kính khoảng 10 cm, tròn trịa và mềm xốp đến không thể tin nổi. Bên trong còn có nhân kem. Não bộ mình còn cần nhiều chất dinh dưỡng khác ngoài đường để vận hành trơn tru, và tất cả đều có trong “bánh ngọt ngực tròn”. Chưa kể nó còn ngon hơn đường viên vạn lần. Nó mềm đến mức mình phải cảm thán rằng, bánh ngọt có cần phải mềm tới mức này không. Chắc ngực phụ nữ cũng mềm thế này. Thật tuyệt vời.

Mình và Uchida đã quyết định sẽ đi mua “bánh ngọt ngực tròn” trên đường đi học về.

“Rẽ ngang rẽ dọc trên đường về không tốt lắm đâu.” Uchida nói. Cậu ấy có vẻ không được thoải mái.

“Nhưng bánh ngọt ngực tròn ăn ngon lắm đấy. Uchida cũng nên ăn thử một lần.”

“Đấy là tên của nó thật à?”

“Tên đó đặt đấy. Vậy nên khi hỏi mua bánh, cậu nhớ đừng nói là bánh ngọt ngực tròn. Người bán hàng sẽ không hiểu đâu.”

“Aoyama thông minh là vậy, nhưng toàn nói về mấy chuyện này thôi, thật quái dị.”

“Thích ngực thì có gì mà quái dị đến vậy?”

“Không quái dị... nhưng mà quái dị.”

Rời khỏi trường, bọn mình đi ngang qua một con đường lớn có khá nhiều quán xá như cửa hàng giặt đồ, tiệm thuốc hay nhà hàng. Tiệm bánh ngọt đó nằm ngay đoạn rẽ vào đường nhánh dẫn đến nhà máy lọc nước của thị trấn.

Đẩy cánh cửa nặng nề bước vào bên trong, cả cửa tiệm tràn ngập mùi hương ngọt ngào. Trong tiệm có một cái bàn chất đầy bánh kẹo đã được chia vào mấy túi nhỏ hoặc giấy bạc. Tủ kính ở chính diện cửa hàng bày đầy những chiếc bánh nhìn như đồ chơi. Cửa hàng kiêm luôn quán cà phê nho nhỏ, nên hương vị cà phê cũng quyện lại đâu đây. Mùi thơm ngọt ngào quá đỗi, dễ khiến cho người ta cảm thấy buồn ngủ. Chỉ cần bước vào cửa hàng này là mình đã cảm thấy thoải mái lắm rồi. Phấn khích đến mức chẳng thấy sợ gì cả. Nếu lập thêm phòng nghiên cứu thứ hai ở đây, trong lúc nghiên cứu chắc chắn mình sẽ bị sâu răng.

Khi nhân viên xếp bánh ngọt ngực tròn vào túi cho mình và Uchida, Hamamoto mở cửa bước vào, “Các cậu mua đồ hả?”

“Ừ, mua mấy thứ.”

Hamamoto nhìn đồng bánh kẹo xếp trên bàn. Hình như không có ý định mua. Khi bọn mình cầm lấy túi bánh định rời khỏi cửa hàng thì bạn ấy giữ lại.

“Aoyama, tớ có chuyện muốn thảo luận với cậu.”

“Chuyện gì?”

“Aoyama là người học nhiều biết rộng đúng không?”

“Ừ. Tớ đúng là biết khá nhiều thứ.”

Hamamoto nhìn mình bằng đôi mắt to đến kinh ngạc, rồi xoa xoa mái tóc màu hạt dẻ, mái tóc cũng khá xoăn, nhưng vẫn mềm mượt hơn tóc mình. Bạn ấy khẽ cười. “Hai cậu giờ có rảnh không?”

“Cũng không thể nói là rảnh được. Tớ có nhiều nghiên cứu lắm nên lúc nào cũng bận rộn cả.”

“Nghiên cứu gì cơ?”

“Bí mật, tớ chỉ có thể nói đó là nghiên cứu cực kì trọng đại. Nhưng nếu Hamamoto gặp phải vấn đề gì khó khăn thì bọn tớ vẫn có thể giúp cậu nghĩ cách giải quyết.”

Hamamoto đảo mắt quanh tiệm, “Thật ra, tớ cũng đang nghiên cứu vài chuyện.” Rồi hạ giọng. “Tớ muốn nghe ý kiến của các cậu.”

“Có khi nào nghiên cứu đó cũng bắt đầu bằng từ ‘chim’ không?”

Uchida chắc chắn đang nghĩ đến chim cánh cụt. Mình cũng nghĩ như vậy, nhưng Hamamoto lại lắc đầu, rồi nói với vẻ bí hiểm.

“Thứ tớ đang nghiên cứu là Biển cơ.”

Sau khi mưa ngớt mặt trời lại chiếu rạng, trời oi đến mức da mặt

nhóp nháp cả.

Mình và Uchida vừa than nóng vừa đi, trong khi Hamamoto dạo những bước khoan khoái như đang nhảy chân sáo. Có lúc bạn ấy duyên dáng đúng chất tiểu thư quý tộc, có lúc lại y như robot mới nạp đầy năng lượng. Thật khiến mình bất ngờ khôn nguôi. Phía trước Hamamoto, con đường trải nhựa và những mái nhà trong khu dân cư ánh lên lấp lánh dưới nắng. Cao cao trên những mái nhà đó, bầu trời dần trong xanh hơn, trải rộng vô tận. Trên ngọn đồi màu xanh nhìn như khuôn ngực người phụ nữ, tháp nước vươn mình chọc thẳng lên trời. Hamamoto đang hướng đến ngọn đồi đó.

“Hamamoto, cậu định đi đến tận đâu vậy?”

“Cậu cứ đi theo tớ là biết liền thôi.”

Mình ngẫm nghĩ xem nghiên cứu Biển mà Hamamoto đang tiến hành rốt cuộc là gì. Thị trấn của chúng mình ở xa biển. Dẫu cho tuyến đường sắt mới kia có được xây dựng thì bọn mình vẫn phải đi tàu điện mới ra được đến biển. Nhưng nghe giọng Hamamoto thì như thể chỉ cần đi bộ cũng tới nơi vậy.

Chúng mình đi đến trước căn hộ màu trắng của chị gái phòng nha. Thế rồi, Hamamoto trở những bậc thang bê tông nghiêng theo sườn đồi dẫn lên tháp nước.

“Leo lên chỗ này.”

“Tớ biết chỗ này!” Uchida nói. “Lúc trước bọn tớ có trèo lên rồi.”

“Bọn tớ đã từng thám hiểm nơi đây rồi. Vẫn còn xa lắm sao?”

“Có ổn không đây.” Uchida nói với giọng bất an. “Nếu gặp phải đầm lầy không đáy thì chết.”

Hamamoto chỉ nói “Vẫn chưa đến đâu!” rồi bước tiếp.

Bạn ấy leo lên hết cầu thang, đi vòng qua hàng rào chắn quanh tháp nước rồi bước vào đường đi trong rừng. Đây chính là con đường mình và Uchida đã thám hiểm hồi tháng Năm khi lần theo Xa lộ Chim cánh cụt. Mé bên tay trái chính là hàng rào bao quanh sân thi đấu thị trấn, còn tay phải là khu rừng sâu thẳm mình đã đặt cho cái tên Quái vật xì xám.

Tuy mưa đã ngớt hẳn nhưng chúng mình vẫn nghe thấy những âm thanh như tiếng mưa rơi tí tách không ngừng trong khu rừng. Mặt trời chiếu xuống tạo ra những khoảng nắng dầy đó trong khu rừng tối nhờ. Mình đang nghĩ còn tiếp tục đi sẽ ra khu đất hoang có cột điện cao thế, thì Hamamoto lại nói “Đằng này!” rồi trở mé trong một lùm cây. Bọn mình rời khỏi đường nhánh vẫn đi nãy giờ, tiến sâu vào rừng theo một con đường mòn.

“Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?”

Khi mình nói thế, bạn ấy chỉ thản nhiên nói, “Tớ đã đi nhiều lần rồi, không sao cả đâu. Nhưng có thể hơi trơn trượt.” Hamamoto quả là một nhà thám hiểm đáng nể.

Mỗi lần đi ra ngoài thám hiểm, Uchida đều cảnh giác với đầm lầy không đáy. Nghe nói trong rừng sâu hay có những đầm lầy kiểu đó, có thể gây nguy hiểm đến tính mạng.

“Nó hút tất cả mọi thứ vào y như lỗ đen vũ trụ vậy. Một khi lỡ giẫm chân phải thì không thể nào rút ra được nữa đâu.”

“Chỉ cần tưởng tượng cảnh bị lún xuống đầm lầy là đã thấy ghê rồi.”

“Sẽ không thở nổi rồi chết đấy. Chẳng ai phát hiện ra mình luôn.”

Uchida làm mặt nghiêm túc.

Nơi đây không hề vọng đến bất kì thanh âm nào của thị trấn, ở hai bên con đường nhỏ chúng mình đang đi, cây bụi mọc rậm rạp, những tán cây kéo dài tưởng chừng như vô tận. Cảm giác như chúng mình đã đi sâu vào trong rừng rậm nhiệt đới. Một bầy ngài đang bay vo ve giữa những khoảng trống nắng chiếu tới. Khu rừng Quái vật xì xám thực sự sâu. Bọn mình cũng chẳng biết cánh rừng này trải rộng đến tận đâu. Vậy mà Hamamoto vẫn bình thản bước đi như không. Thậm chí còn mang chút hân hoan nữa.

Con đường nhỏ dần dốc xuống.

“Nhóp nhóp hơn rồi đấy.” Uchida bối rối nói. Thế rồi, cậu ấy thét lên “Á!” và rụt cổ lại. Từ đâu cành cây, một giọt nước rơi xuống, thấm ướt cổ cậu ấy. Trong ánh nắng xuyên thẳng xuống như tia laser, bao hạt nước rơi xuống sáng lên lóng lánh. Tựa như cơn mưa bóng mây.

Đột nhiên, Hamamoto vụt chạy. “Sắp tới rồi! Ở đằng kia!”

“Đội đã nào!”

Đương nhiên là bọn mình cũng cố gắng đuổi theo bạn ấy.

Mỗi lần lách qua những cành cây, mình lại thấy đáy bụng sôi sùng sục. Mình có dự cảm, ra được khỏi khu rừng, chúng mình sẽ lọt vào một chốn trông như tận cùng của thế giới, cũng sẽ có một trạm quan trắc nho nhỏ tại đó. Trạm quan trắc đó sẽ là một tòa nhà màu trắng sứ như vỏ trứng, do NASA liên kết với chính phủ Nhật

Bản xây dựng nên để nghiên cứu về tận cùng thế giới. Nhân viên nghiên cứu được cử đến đang sống trong trạm nghiên cứu một mình. Chắc người ấy sẽ ra nghênh đón bọn mình, những người đã đến tận nơi xa xôi này để thám hiểm. Có khi còn mời chúng mình uống trà và ăn bánh kẹo ngon lành nữa.

Mình đã tưởng tượng như vậy.

Đến khi định thần lại, bọn mình đã rời khỏi khu rừng già, ra bên dưới bầu trời xanh rộng.

Đó là một thảo nguyên trông như được trải một tấm thảm màu xanh tươi mát, mượt mà. Không hề có một cái cây cao nào.

Nắng chói lóa chiếu rọi khắp chốn. Khi mình ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, những đám mây màu bạc đơn lẻ đang trôi với tốc độ cực nhanh. Trên khoảng trời cao bốn nghìn mét nơi đám mây vũ tầng hình thành kia, gió đang thổi cuồn cuộn như có thể cuốn bay mọi thứ, nhưng thảo nguyên này lại lặng yên đến kì lạ. Sau khi rời khỏi khu rừng, Hamamoto vẫn không giảm tốc độ, nhanh chân tiến thẳng vào trong thảo nguyên. Con sông nhỏ chảy tới từ cánh rừng Quái vật xì xám uốn lượn ngay giữa trung tâm thảo nguyên như một con rắn lớn. Hamamoto đứng bên bờ con sông nhỏ, quay lại vẫy bọn mình.

Rừng già bao quanh thảo nguyên này. Nơi đây là một vùng đất bị lãng quên ở sâu trong khu rừng Quái vật xì xám. Mình có cảm giác nơi này như một lòng đĩa xúp thật lớn, dùng để trữ đầy thứ chất lỏng nào đó. Khi đi trên thảo nguyên, bầu trời tròn trịa như che phủ phía trên chúng mình, còn đỉnh đầu của mình cảm giác như

đang bị kéo căng về phía bầu trời.

Mình và Uchida lúng túng đi tiếp.

Thế rồi, bước chân của hai đứa chậm dần, cuối cùng dừng lại hẳn.

Đó là ở ngay chính giữa thảo nguyên. Tay Hamamoto đang trở một khối cầu trong suốt kì lạ. Từ chỗ chúng mình nhìn lại, đường kính của nó chừng 5 mét. Nó nằm lơ lửng lặng lẽ trên một độ cao khoảng 30 cm so với mặt đất. Không được nâng đỡ bởi bất cứ thứ gì kiểu như máy móc, động cơ. Vì nó chẳng phát ra âm thanh gì cả. Vật thể kì lạ đó chỉ phản chiếu lại ánh nắng, sáng bóng lên lặng lẽ.

Uchida kéo áo mình, “Thứ gì vậy?”

“Tớ không rõ,” mình nói. “Có thể là một loại tàu vũ trụ mới do NASA sản xuất ra.

Khi hai đứa tính lại gần thứ đó, Hamamoto ngăn lại.

“Dừng lại gần quá thì hơn,” bạn ấy nói với vẻ mặt khá nghiêm trọng.

“Có nguy hiểm hả?”

“Thỉnh thoảng nó sẽ hoạt động. Cũng có lúc lại mọc ra mấy thứ như gai vậy.”

“Nghĩa là không thể đảm bảo an toàn nhỉ.”

Mình ngồi xổm xuống, quan sát phần dưới khối cầu. “Cứ cho là thế đi! Nhưng rốt cuộc thứ này là gì vậy? Một vật thể kì lạ hết sức! Nó lơ lửng trên mặt đất bằng nguyên lý gì nhỉ?”

“Tớ không biết. Vậy nên tớ mới đang nghiên cứu về nó đây.”

“Nó chính là Biển sao?” Uchida hỏi.

Hamamoto gật đầu có chút đắc ý. “Ừ. Tớ đặt tên cho nó đấy.”

Đúng là thứ này trông như thể được tạo ra từ nước vậy. Mỗi lần gió thổi qua thảo nguyên này, bề mặt của khối cầu lại gợn lên những đợt sóng nhỏ. Nó lấp lánh phản chiếu ánh nắng, chậm rãi tự quay vòng. Bề mặt nó có những chỗ như điểm sương trắng, cũng có những chỗ lại mang màu xanh đen đậm. Cứ như mình đang nhìn thấy trái đất được chụp lại từ vũ trụ vậy. Nhưng so với những hình ảnh đó, thứ này còn trong suốt hơn nhiều. Nếu nhìn kĩ, còn có thể thấy cả màu xanh của rừng rậm ở phía bên kia khối cầu đang gợn sóng này.

“Tuyệt vời quá đúng không?” Hamamoto nói.

“Đúng là một vật thể kì diệu!”

Mình rút cuốn sổ ghi chép ra định ghi lại. Mình mở đến đúng một trang mới ghi gần đây, viết về lời đồn thổi trong lớp học. Chính là cái ghi chú “Trên ngọn đồi có tháp nước nổi lên ánh trắng bạc”.

Hamamoto nhìn vào cuốn sổ của mình. “A, lời đồn đó là do tớ tung ra đấy.”

“Tại sao?”

“Nếu lời đồn đó lan rộng ra, sẽ không có đứa nhóc nào lại gần gây phiền nhiễu nghiên cứu của tớ.”

Bạn ấy cười tinh quái. Mình ngạc nhiên không lời nào tả xiết.

“Aoyama, cậu phụ tớ nghiên cứu vụ này nhé?”

“Tớ bận chết đi được... nhưng, tớ cực kì có hứng thú với thứ này.”

“Tớ cũng nghĩ cậu sẽ nói vậy.”

“Chúng ta phải dùng nhiều đến não bộ để làm nghiên cứu... Hamamoto, cậu ăn bánh không?”

“Cậu cho tớ hả?”

Bọn mình ngồi cách Biển một quãng, vừa quan sát nó vừa ăn bánh ngọt ngực tròn. Hamamoto cũng đồng tình là loại bánh này ngon. Mình trộm nghĩ, Hamamoto đúng là không có ngực nhỉ.

Mình vừa cảm nhận nguồn dinh dưỡng được nạp lên não, vừa ngắm nhìn Biển.

Cứ như vậy, não bộ của mình lại bắt đầu bận rộn hoạt động.

Bọn mình dựng trạm quan trắc ở ranh giới giữa cánh rừng và thảo nguyên.

Nghiên cứu hợp tác về Biển lần này chắc chắn sẽ kéo dài tương đối lâu. Rồi sẽ có những ngày mưa, lại cả những ngày nắng nóng đến bức người. Dựng lên một trạm quan trắc thật thoải mái sẽ giúp ích khá nhiều.

Uchida mang ô ngoài trời và ghế gấp tới. Hamamoto thì mang đến một cái võng dùng khi đi cắm trại. Mình mang theo ống nhòm và bạt chống thấm nước. Chúng mình mắc cái võng ở ngay lối vào khu rừng, để những lúc nào nghiên cứu mệt mỏi thì có thể đánh một giấc nghỉ trưa dưới tán cây. Một giấc ngủ ngắn vào buổi trưa sẽ giúp não bộ bọn mình hoạt động nhanh nhạy hơn.

Tại điểm giao giữa rừng và thảo nguyên có một cái ống đựng bút màu cam. Hamamoto đặt nó ở đây để đánh dấu điểm quan trắc cố định Biển. Điểm này cách Biển một đoạn cũng khá xa nên chúng

mình có thể yên tâm quan sát.

“Chúng ta đặt căn cứ ở đây là ổn rồi. Khi nào mệt là có thể chui vào võng nghỉ ngay.” Hamamoto nói.

Uchida dựng cái ô ngoài trời màu trắng lên ngay điểm đặt ống đựng bút.

Đặt mấy cái ghế gấp dưới bóng râm của ô đi biển xong, chúng mình cảm thấy thảo nguyên trải rộng trước mặt cũng không khác bãi biển là mấy. Cái ô to đến mức ba đứa ngồi đây vẫn dư chỗ nhét thêm một người nữa. Mình đã biết thêm được rằng bóng râm ô ngoài trời tạo ra là một trong những bóng râm tuyệt vời nhất trên thế giới này.

Mỗi lần đi qua khu rừng Quái vật xì xám đến quan trắc Biển, mình đều thấy bất an. Mình cứ lo lắng, “Không biết Biển có biến mất không nhỉ?” Thế là trái tim lại đập loạn nhịp, thậm chí có lúc vừa nhìn thấy thảo nguyên lộng nắng bên kia tàng cây là mình đã vùng chạy. Nhưng những lo lắng đó đều thành ra thừa thãi. Mỗi lần chúng mình tới, Biển vẫn vững vàng tồn tại nơi thảo nguyên đó.

Cả những ngày trời đẹp lẫn những buổi mưa dầm dề, Biển vẫn cứ nổi lênh phênh tại đúng điểm đó. Những ngày trời đẹp, nó lấp lánh ánh xanh như một hòn bi ve khổng lồ, còn những ngày mưa tới, nó lại sáng lên màu bạc giữa thảo nguyên xám xịt. Khi mưa tạnh và ánh hoàng hôn chiếu xuống, một phần nửa trên của nó đỏ lên như đang bị thiêu đốt.

Mình dùng ống nhòm quan sát Biển từ trạm quan trắc rồi ghi chép lại.

“Tớ chẳng đọc ra được Aoyama viết gì vào sổ cả.” Hamamoto

nói.

“Đó là phương pháp tốc kí. Tớ có thể ghi chép nhanh hơn bất kì ai.”

“Sổ của Aoyama màu đỏ nhỉ.”

“Sổ của Hamamoto màu xanh nhỉ. Trông có vẻ tốt đấy.”

Hamamoto ôm cuốn sổ nhỏ màu xanh vào lòng rồi cười khúc khích.

Từng trang giấy trong sổ của bạn ấy đều dày dặn hơn trang giấy trong cuốn sổ của mình nhiều, là hàng ngoại. Mở sổ ra sẽ thấy những đường kẻ nhật màu xanh thẳng hàng tằm tấp. Hình như cuốn sổ này là do một người cô đã mua tặng bạn ấy khi đi nước ngoài du lịch, rồi bố Hamamoto, một giảng viên đại học, đã dạy con gái cách ghi chép. Tuy chưa được như mình nhưng Hamamoto cũng là một cô nhóc tiểu học ghi chép khá nhiều, đầu óc thông minh lỗi lạc cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Sổ xanh của Hamamoto được lấp đầy bằng những nét chữ đẹp như in. Bạn ấy ghi lại hết những nghiên cứu về Biển. Những ghi chép đó là về các hiện tượng xuất hiện trên bề mặt của Biển, hoặc về sự thay đổi đường kính của Biển theo kết quả đo đạc từ điểm quan trắc cố định. Một nghiên cứu thực sự tuyệt vời.

Theo lời Hamamoto, hoạt động cơ bản nhất của Biển chính là phình to, rồi lại xẹp xuống. Bạn ấy gọi những lúc to ra là “kì trương phình” và lúc xẹp xuống là “kì thu nhỏ”. Bạn ấy dùng lượng giác để đo đường kính của Biển từ một địa điểm cố định, rồi vẽ thành biểu đồ lên giấy ô li và dán vào cuốn sổ xanh.

“Ra vậy. Nó vẽ nên một đường sóng mềm mại nhỉ.”

“Hiện tại, nó đang trong kì thu nhỏ. Cậu xem, nó đang bé dần đấy.”

“Có lúc còn to gấp ba cơ à. Đáng kinh ngạc thật.”

Khi Biển tiến vào kì trương phình, đến một ngày, hiện tượng Tai lửa đột nhiên xảy ra. Hiện tượng này cũng do Hamamoto tự đặt tên. Mình biết, hiện tượng Tai lửa trong lĩnh vực thiên văn là hiện tượng một phần không khí bị đốt cháy của mặt trời bộc phát và phóng ra bên ngoài.

“Tai lửa là thế nào?” Uchida hỏi.

“Như súng ấy, bắn ra vô số những Biển nhỏ nhỏ. Cậu nhìn thấy sẽ ngạc nhiên lắm luôn.”

Hamamoto cho bọn mình xem hình phác họa trong sổ xanh. Đó là hình vẽ một thứ trông như khẩu súng trời lên từ Biển hình cầu. Từ phần đầu thứ đó, những Biển nhỏ xíu như hòn bi bắn văng ra. Hamamoto còn vẽ một mũi tên chú thích “những Biển nhỏ đã phóng ra”.

“Chỉ mình tớ là không có sổ ghi chép.” Uchida nói.

“Tuy vở trên lớp thì cũng có.”

“Có sổ ghi chép của riêng mình vui lắm đấy. Ta có thể ghi chép lại mọi thứ mình khám phá ra.”

“Nhưng tớ khác với các cậu, tớ có nghiên cứu gì đâu.”

“Cậu có mà!” Mình gào lên. “Lỗ đen vũ trụ này, sự khởi sinh của vũ trụ nữa này.”

“Nhưng cái đó cũng được tính hả?”

“Cứ là những thứ Uchida mới biết được hay nghĩ ra thì cái gì

cũng tính hết.”

Hamamoto nâng niu cuốn sổ của mình y như một báu vật rồi nói, “Cậu thấy điều gì thú vị thì viết vào là được mà.”

Uchida nói về tư lự, “Một lúc nào đó tớ cũng sẽ có cuốn sổ của riêng mình.”

Chuyện khi mình đi cắt tóc.

Đó là một ngày Chủ nhật cực kì yên tĩnh. Những hạt mưa nhỏ mảnh bao bọc lấy cả thị trấn như màn sương, dãy núi nằm ở ranh giới tỉnh tiêu biến trong bầu trời xám xịt. Khi rẽ ở chỗ phòng nha, mình thấy bố đang ngồi làm việc ngay chỗ cửa sổ quán Cà phê Ven biển ở bên kia đường. “Bố có thấy mình không nhỉ?” Khi mình nghĩ vậy và chậm rãi đi tiếp, bố đã ngẩng hẳn đầu lên và nhìn thấy mình. Khi mình vẫy ô, bố đập khe khẽ lên ô cửa kính.

Cửa hàng cắt tóc mình đến ở ngay cạnh tiệm bánh ngọt. Đó là một ngôi nhà khá lạ, mặt tường nhìn ra đường lớn được dựng toàn bộ bằng kính, thành thử người ta có thể thấy hết tình hình cắt tóc bên trong. Mình chẳng hiểu sao họ lại nghĩ ra ý tưởng này. Mình ngồi trên sofa màu nâu đọi, đến lượt thì ra ngồi xuống trước một cái gương lớn. Trong cửa hàng này không có cuốn tạp chí nào mình thích đọc nên mình luôn mang theo một cuốn sách đang đọc dở. Mình còn đang chúm mũi vào cuốn sách thì anh thợ cắt tóc cho mình nói, “Thiên tài đến rồi kìa.”

Điều khiến mình ngạc nhiên là, hôm đó chị cũng ở đây. Chị đến trước mình, đang cắt tóc rồi. Khi mình ngồi xuống ghế, chị gái từ thế giới trong gương cười “Ồ kìa, cậu nhóc”. Chị gái trong gương

trông hơi khác so với chị của ngày thường.

Được xếp ngồi cạnh người quen rồi cùng cắt tóc, cảm giác cứ ngại ngại. Khi cắt tóc, anh thợ thường quấn một cái bạt quanh cổ mình, khiến mình lúc ấy trông y như em bé, dẫu mình có cố làm mặt nghiêm đến đâu cũng vẫn kì kì.

Trong khi anh ấy cắt tóc, mình nhìn gương mặt chị phản chiếu trong gương. Chị đang lơ đãng nhìn vào cuốn tạp chí. Sắc mặt chị hơi xấu, dường như cũng gầy đi không ít.

“Nhóc, em nhìn gì vậy?”

Chị gái trong gương vẫn cúi nhìn cuốn tạp chí và hỏi mình như vậy.

“Em chẳng nhìn gì cả.”

“Em lại nói dối rồi!”

Thế rồi chị nói, “Hôm trước chị không đến được, xin lỗi em nhé.”

“Em bị chị cho leo cây nên đành ngồi nghiên cứu, còn đánh cờ với anh Yamaguchi nữa.”

“Anh Yamaguchi chơi cờ giỏi không?”

“Anh Yamaguchi vừa gà gậy vừa chơi cờ.”

“Đúng là kì tài.”

“Em cũng buồn ngủ mất tiêu.”

“Vậy thì làm sao mà phân thắng bại?”

Sau khi cắt tóc xong, chị rủ mình đi ăn trưa, “Để tạ lỗi vì đã cho Aoyama leo cây, chị sẽ mời em dùng bữa nhé.” Mình gọi về nhà từ cửa hàng. Bố là người nhận điện, “Con đừng làm phiền chị chứ.”

Mình chuyển máy cho chị, chị thừa gửi với bố đúng lẽ.

Mình và chị giương ô dạo bước trong màn mưa.

Trong mưa, chị càng có vẻ nhợt nhạt hơn.

“Chị nhìn không khỏe.”

“Đúng đó. Chị chẳng khỏe chút nào. Còn em có khỏe không?”

“Em thì đại khái là khỏe. Bằng một cách nào đó.”

“Hẳn là bằng một cách nào đó.”

Chung cư màu trắng nơi chị ở nằm trên ngọn đồi có tháp nước. Mới hôm trước thôi, mình còn cùng Hamamoto và Uchida đi ngang qua nơi này, cũng từng nhiều lần ngược nhìn lên ngôi nhà này và nghĩ, “Đây chính là căn chung cư nơi chị sống.” Nhưng bước vào trong này lại là lần đầu tiên. Ngay phía sau căn chung cư là khu rừng Quái vật xì xám, tiếng mưa rơi lên tán lá tạo nên những thanh âm mềm mại.

Mặc dù mình là đứa học sinh tiểu học ổn trọng, bình tĩnh hơn bất cứ ai, ngày hôm nay lại mắc nhiều lỗi. Tháo đôi ủng thôi cũng tốn thời gian, còn làm lộn nhào lọ hoa đặt trên tủ giày. Đã thế còn trượt ngã trên sàn gỗ chỗ lối đi.

“Bình tĩnh lại đi, cậu nhóc.” Chị nhắc.

Căn hộ của chị chỉ có duy nhất một căn phòng lớn. Nó nằm trên lưng chừng đồi nên từ ban công có thể nhìn thấy thị trấn chìm trong màu xám xịt. Giữa phòng đặt một cái bàn tròn bằng gỗ và hai chiếc ghế, có giường và một giá sách nhỏ, một chiếc ti vi màn hình lồi. Đối diện ti vi là sofa nhỏ màu xanh đậu tằm cho một người ngồi. Chắc chị thường ngồi trên cái sofa đó đọc sách hay xem ti vi đây.

Trong khi chị nấu mì spaghetti và làm nước sốt, mình giúp chị trộn salad trong một cái âu trắng. Chị có chỉ cho mình biết là phải pha sốt trong âu trước rồi mới cho rau vào và trộn lên để thành salad. Mấy thứ rau như xà lách và ớt chuông vàng lộn vòng trong cái âu.

Mình có thể tự hào nói mình đã trộn khéo tay.

Hai chị em ngồi vào cái bàn tròn, ăn spaghetti và salad. Mình thấy ngon ơi là ngon. Sau khi cắt tóc, đầu chị nhỏ hơn đôi chút. Đầu mình cũng nhỏ hơn. Mỗi khi chị khẽ lắc đầu, mớ tóc mới cắt gọn lại đung đưa, sáng lên.

“Cắt tóc rồi em có thấy hơi bứt rứt không?”

“Tóc em quăn quéo lắm rồi nên cắt đi thì hơn. Em cảm thấy đầu óc sáng sủa hơn nhiều.”

“Thật thua với em. Em vẫn còn định thông minh hơn nữa hả?”

“Em định thông minh hơn thật mà.”

Để chứng minh mình của ngày hôm nay giỏi giang hơn mình của ngày hôm qua, mình kể cho chị nghe về cơ chế của mùa mưa. Chị kêu “ồ” rồi nói, “Nhưng chị thực sự chán mùa mưa lắm rồi.”

Chị quăn tròn mì spaghetti, ngáp không ngừng.

“Chị buồn ngủ ạ?”

“Rốt cuộc hôm nay chị vẫn chưa khỏe lên tí nào, không đi nhà thờ được rồi.”

“Em mà không đi học là sẽ bị mắng. Chị không đi nhà thờ có bị mắng không?”

“Không có chuyện đó đâu. Chị thích thì chị đi thôi.”

“Chị tin là có thần thánh ạ?”

“Chà, cũng chẳng biết nữa?”

Chị nghiêng đầu. “Đó cũng là bí ẩn mà.”

Sau bữa trưa, chị lôi bàn cờ để trên nóc giá sách xuống. Bàn cờ thật của chị đã mang đến để ngoài quán Cà phê Ven biển rồi. Cái ở nhà chỉ là loại để mang theo người, nó bé đến đáng ngạc nhiên. Trên bàn cờ chỉ to cỡ khăn tay, hai chị em di chuyển những quân cờ nhỏ như hạt đậu. “Giờ em đã mạnh lên nhiều rồi, chị cũng phải luyện tập tử tế thôi.”

“Ngày nào em cũng đánh cờ ở trường. Bạn Hamamoto mạnh lắm.”

“Ồ.”

“Bạn ấy còn biết cả thuyết tương đối nữa.”

“Hô hô. Vậy là, hai đứa tình tứ với nhau hả?”

“Em chẳng tình tứ với ai cả.”

“Ai biết đâu đấy.”

Mình và chị ngồi bệt trên sàn chơi cờ. Chị để mở cửa kính nhìn ra ban công, nên những cơn gió ấm len lỏi vào trong phòng, màn cửa màu trắng khẽ đung đưa. Mưa ngớt dần. Chị nghiêm túc chăm chú nhìn vào bàn cờ, nhưng chỉ một lúc sau đã lại gà gật. Mỗi lần đến lượt chị, mình lại phải đánh thức chị dậy. Những lúc chơi cờ trong quán Cà phê Ven biển là mình buồn ngủ. Hôm nay lại đến lượt chị buồn ngủ.

“Chị buồn ngủ rồi.” Mình thăm dò.

“Chị có buồn ngủ đâu.”

“Chị nói dối.”

“Chị không nói dối.”

Chị nằm ngửa xuống sàn. Ánh sáng yếu ớt từ bầu trời đầy mây mù càng khiến gương mặt chị thêm trắng nhợt. Mình vẫn cứ ngồi quỳ nghiêm chỉnh trước bàn cờ, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt chị. Chị mở to đôi mắt, nhìn lên mình. Đôi mắt ấy chớp chớp. Trông chị không khác gì một cô học trò tiểu học khiến mình cảm thấy đôi chút ngỡ ngàng.

Chị nói bằng chất giọng mơ màng, “Hôm qua em đi ngủ từ mấy giờ?”

“Em lúc nào cũng ngủ từ 9 giờ tối.”

“Ừ đúng. Em chắc không biết nửa đêm là thế nào đâu nhỉ?”

“Nửa đêm tuyệt vời lắm ạ?”

“Tuyệt vời chứ. Mọi người đều đã ngủ yên, thị trấn chìm trong đêm tối, là một cuộc phiêu lưu lớn đấy.”

“Em cũng sẽ luyện tập để có thể thức đến nửa đêm.”

“Em luyện tập cái đó để làm gì? Thức đến nửa đêm chỉ thấy cô đơn thôi.”

“Chúng ta sẽ chơi cờ đến lúc chị thấy buồn ngủ nhé.”

“Đừng làm nhảm nữa, ngủ đi cậu nhóc.”

Thình thoảng chị lại nhắm mắt. Mình còn đang phân vân không biết chị đã ngủ mất hay chưa thì chị lại mở bừng đôi mắt hệt như mấy con búp bê Pháp.

“Sau đợt thực nghiệm đó, chị có tạo ra thứ gì không ạ?”

“Chẳng tạo ra gì cả.”

“Em có một giả thuyết. Em nghĩ chị cứ tạo ra những thứ khác ngoài chim cánh cụt là được. Làm vậy có lẽ chị sẽ khỏe lên. Như lúc chị tạo ra lũ dơi ở quán ‘Cà phê ven biển’ đó.”

“Chị không thích tạo ra những thứ khác ngoài chim cánh cụt.”

“Tại sao thế?”

“Chị mơ thấy mấy giấc mơ đáng sợ lắm.”

“Giấc mơ về Quái vật xì xám?”

Chị lầm bầm, “Kiểu đấy.” Thế rồi chị xoay cổ sang một bên, nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài ban công. “Nếu chị không khỏe hơn, nghiên cứu về chim cánh cụt của em cũng chẳng thể tiến triển thêm nhỉ.”

“Em thấy nếu chị buồn ngủ thì cứ ngủ đi.”

Mình nói, “Good night.”

“Vẫn còn chưa tối đâu,” chị bật cười. Ra là chị biết tiếng Anh.

Thế rồi, chị ngủ thật.

Mình chỉ còn nghe thấy tiếng mưa ngoài ban công và tiếng thờ đều đặn nhỏ nhỏ của chị.

Chị ngủ ngoan, nhắm nghiền cả mắt lẫn miệng. Chẳng như đứa em gái lúc nào cũng nói mớ khi ngủ của mình.

Mỗi lần quan sát gương mặt chị, những câu hỏi như tại sao gương mặt của người này lại trông như vậy, hay ai là người đã tạo ra gương mặt thế này lại trỗi lên trong đầu. Đương nhiên mình biết

gien di truyền là thứ quyết định gương mặt của một con người. Nhưng đó không phải điều mình thực lòng muốn biết. Tại sao mỗi khi say sưa ngắm nhìn gương mặt chị, mình lại thấy vui đến vậy. Với cả, gương mặt luôn mang lại cho mình niềm vui khi nhìn ngắm này, tại sao lại được gien di truyền đúc ra hoàn hảo đến như thế và hiện diện ở nơi đây. Đó mới là những điều mình muốn biết.

Mình muốn ghi lại điều kì diệu này vào trong sổ, nhưng đây là lần đầu tiên mình có cảm xúc kì lạ như vậy từ khi viết sổ, nên không cách nào ghi ra rành mạch được, Mình chỉ có thể ghi lại những từ ngữ ngắn gọn “gương mặt của chị, niềm vui, gien di truyền, hoàn hảo”. Sau đó, mình viết lại thành phần món spaghetti chị nấu cho mình ăn, cả chuyện món spaghetti đó ngon lành đến mức nào. Mình cũng ghi cả công thức đúng làm món salad là chế nước sốt vào trong âu trước rồi mới trộn đều các loại rau.

Sau khi mình đã viết xong hết rồi, chị vẫn còn say ngủ.

Mình chợt nghĩ ra nếu để lạnh bụng sẽ dễ nhiễm bệnh, nên đã mang cái chăn mỏng trên giường xuống đắp cho chị. Mình thấy đây là một quyết định hơi tùy tiện nhưng hợp lý.

“Chị cứ ngủ trên sàn thế này, đúng là cần có một người đắp chăn tử tế hộ.” Mình đã nghĩ vậy đấy.

Hình như phụ nữ trưởng thành không dễ dàng cho đàn ông trưởng thành bước vào trong phòng mình, cũng không ngủ trước mặt những người đàn ông đó. Họ chỉ làm thế nếu như đối tượng là người yêu của họ. Chị cho mình vào phòng, còn ngủ trước mặt mình nữa. Chị làm thế có lẽ vì chỉ coi mình là một đứa nhỏ.

Những người đang ngủ trưa trông thật cô đơn. Chị không ngủ

được vào ban đêm thật đáng thương. Cứ khi đêm về, mình lại buồn ngủ không chịu nổi, cũng thường nghĩ đến những chuyện không vui. Mình lại vẫn mơ nghĩ không biết NASA có sản xuất một hệ thống máy móc có thể chuyển cơn buồn ngủ bất đắc dĩ này từ người sang người được không nhỉ. Nếu có “hệ thống chuyển giao cơn buồn ngủ” đó, chị có thể sử dụng cơn buồn ngủ của mình để say giấc vào ban đêm. Còn mình lại có thể nghiên cứu đến tận khuya, chắc chắn rồi sẽ trở thành một người xuất chúng.

Có vẻ trong khi đầu óc còn mãi nghĩ đến những chuyện đó, mình cũng gà gật lúc nào không hay.

Khi tỉnh dậy đã thấy mình đang đắp chăn nằm ngủ trên giường. Chị ngồi trên sofa đọc tạp chí.

“Em dậy rồi hả?” Chị nói.

“Có lẽ đến lúc em phải về rồi.”

“Đúng đấy. Mưa cũng tạnh rồi.”

Mình ra khỏi cửa, nói lời chào tạm biệt với chị rồi bảo, “Em xin lỗi vì nghiên cứu chẳng có tiến triển.”

“Đừng nản lòng thế.”

Chị cười, “Em là nhà khoa học nhí cơ mà.”

“Một nhà khoa học nhí cũng có lúc nản lòng mà.”

“Đừng có vội. Những phát kiến vĩ đại cần nhiều thời gian.”

Khi mình rời khỏi chung cư, bầu trời phía trên đỉnh đồi mang một màu sắc thật lạ thường. Những đám mây lồi lõm bay vùn vụt khắp trời, nhuộm màu hồng nhạt. Mình chưa từng thấy bầu trời

như vậy bao giờ. Bên kia dãy núi ranh giới tỉnh, mây bị cắt một đường, ánh chiều tà lọt qua khe hở chiếu rọi.

Mình quay đầu lại thì thấy chị đang vẫy tay từ ban công.

Chị cũng nhuộm một sắc hồng nhạt.

Biển là một ẩn số cực lớn mang tầm thế giới, thách thức mọi nhà khoa học.

Mình không tìm ra được nguyên lý lơ lửng giữa không trung của Biển. Trông nó như một khối nước to đùng xanh thăm thẳm, nhưng bề mặt lại không ngừng vận động một cách mãnh liệt. Nó phình to rồi thu nhỏ như thể đang hô hấp. Đôi khi, nó còn sinh ra những cụm xoắn ốc màu trắng trông như bão. Có lúc lại phóng ra những thứ trông như ăng ten vậy. Sau khi chuyên tâm quan sát, mình còn nghĩ Biển cứ như một sinh vật sống kì diệu.

Trên thế giới chỉ có ba người chúng mình nghiên cứu về ẩn số vĩ đại như vậy, điều này khiến mình cảm thấy rất đỗi tự hào. Mình thậm chí còn mơ thấy mình cùng Uchida và Hamamoto tham dự buổi lễ trao giải Nobel. Ba đứa đứng thành một hàng, được người ta đeo cho huy chương của giải thưởng Nobel vào cổ. Là những nhà nghiên cứu dự án Biển, có khi bọn mình còn được đưa tên vào trong sách giáo khoa môn Khoa học cũng nên. Chắc chắn bố mẹ sẽ mừng lắm. Và chị cũng sẽ nói, “Làm tốt lắm, cậu nhóc!”

Chúng mình buộc phải giữ bí mật về nghiên cứu này. Bởi lẽ một khi Biển bị lộ ra thì nhiều nhà nghiên cứu khác sẽ đổ xô đến đây, lấy lý do chúng mình chỉ là học sinh tiểu học mà cướp trắng nghiên cứu này của bọn mình chưa biết chừng. Chính vì vậy, bọn mình đã

thống nhất với nhau sẽ hạn chế bàn về nghiên cứu Biển lúc ở trường. Nhưng cứ mỗi lần nảy ra ý tưởng mới mẻ nào đó mà lại phải nín nhịn thì thật là sâu. Có những lúc không đợi được, mấy đứa lỡ nói chuyện với nhau trong giờ nghỉ giải lao. Uchida cho rằng Biển là một thiết bị được tạo ra bởi một viện nghiên cứu nào đó, mình thì nghĩ ra nhiều cách lý giải những hiện tượng xảy ra trên bề mặt của Biển, trong khi Hamamoto lại đang lên kế hoạch để giao tiếp với Biển. Cả nhóm bọn mình đều hăng say.

Những lúc mình và Hamamoto thầm thì với nhau, Suzuki lại chọc ghẹo, “Tình tứ quá ta!” Thì ra trong Đế chế Suzuki, khi một thằng con trai và một đứa con gái cùng lớp nói chuyện riêng với nhau có nghĩa là tình tứ.

Thấy chúng mình vẫn lặng thinh, Suzuki còn lớn tiếng nói thêm, “Aoyama và Hamamoto tình tứ chưa kìa!”

Hội Kobayashi reo hò, tai Hamamoto đỏ lựng lên.

“Aoyama yêu quý, công cuộc thám hiểm dạo này sao rồi hả cậu?”

Suzuki nói bằng một giọng lịch sự đến kì lạ. “Cậu mãi tình tứ với Hamamoto nên bỏ bê vậy là không được đâu. Bọn mình đang thám hiểm hăng say đây. Bọn mình vẫn không ngừng thám hiểm con sông, còn vẽ cả bản đồ cơ.”

“Bọn này đã phiêu lưu mạo hiểm.” Kobayashi còn gật gù để thêm. “Suýt chết nữa cơ, thật đấy.”

“Bọn tớ không bỏ bê. Chỉ là đợt này đang mưa nên hoãn dự án một chút thôi.”

“Cay cú lắm hả?”

“Cay cú gì đâu. Bọn tớ có phương pháp riêng của bọn tớ.”

“Xì!” Suzuki hình mũi. “Chậm chạp là bọn này sẽ thám hiểm bằng sạch đấy.”

Khi Suzuki rời đi, Hamamoto lăm bằm, “Người đâu lăm chuyện.”

Bạn ấy có vẻ giận, “Ta đi thám hiểm đi! Tớ cũng đi.”

“Tại sao Hamamoto lại giận?”

“Tớ có giận đâu.”

“Cậu không giận thì cứ kệ đi.”

Hamamoto nhìn đăm đăm vào mặt mình. Những lúc thế này, mình thấy ánh nhìn của bạn ấy bỗng như người lớn. Tuy mình đã cố sức bắt chước ánh nhìn đó nhưng không thể làm nổi.

“Để hội Suzuki vượt mặt cũng được sao?” Bạn ấy hỏi.

“Hamamoto này, nếu chúng mình và hội Suzuki giống Scott và Amundsen^[10] cùng đến Nam Cực, thì không nôn nóng không được. Nhưng hội Suzuki lại đang đi xuôi dòng sông tìm đường ra biển khơi, còn bọn tớ lại muốn đi ngược dòng tìm đến nguồn nước. Hai đoàn đi hai hướng ngược nhau, không việc gì phải vội. Hơn nữa tớ cho rằng, tấm bản đồ thám hiểm hội Suzuki làm ra không chính xác đâu.”

“Aoyama không cay cú nhỉ.”

“Tớ theo chủ nghĩa bình tĩnh mà.”

“Nhàm chán thật. Nhưng này, đội Suzuki mà đổi hướng thám hiểm thì cậu tính sao?”

Uchida lại gần chỗ chúng mình rồi nói, “Thế thì phiền đấy.”

“Tớ cũng muốn đi!” Hamamoto nói.

Uchida có vẻ không được thoải mái lắm. “Nhưng mà... đây là nghiên cứu riêng của tớ và Aoyama mà.”

“Thì Biển vốn là nghiên cứu của riêng tớ còn gì. Sau đó Aoyama và Uchida mới cùng tham gia đấy chứ.”

“Đó là do Hamamoto nhờ đến bọn tớ mà.”

“Công bằng chút coi nào.” Hamamoto hình mũi.

“Hamamoto này, thám hiểm dòng sông khá nguy hiểm đó. Có thể bị ngã xuống sông chết đuối. Bọn tớ không khuyến khích cậu tham gia đâu.”

“Tớ sẽ cẩn thận, có ngã thì tớ cũng biết bơi mà.” Hamamoto khẳng khẳng.

Chủ nhật hôm đó là ngày bố lên trường đại học.

Thị trấn của mình có một trường đại học, thỉnh thoảng bố lên đó vào những ngày Chủ nhật. Tuy bố là người trưởng thành đã tốt nghiệp đại học, nhưng trường vẫn có những lớp học dành cho người đi làm. Theo lời bố, trường đại học này mới xây xong không lâu trước khi gia đình mình chuyển đến đây, nên ngôi trường đó đây rầy những tòa nhà mới nằm san sát như thể một khu đô thị tương lai vậy.

Ăn trưa xong, mình chuẩn bị đồ cho chuyến thám hiểm, bố thì đang chuẩn bị đồ để lên trường đại học ở bàn tiếp khách. Bố mở một cuốn sách dày cộp dán đầy giấy nhớ, đang viết gì đó lên sổ bằng bút mực.

“Hôm nay con đi thám hiểm hả?” Bố hỏi.

“Vâng ạ.”

“Chú ý ô tô. Đừng đi vào những nơi nguy hiểm.”

“Vâng. Con sẽ cẩn thận.”

Bố lái xe lên trường đại học nên cho mình đi nhờ đến khu trung tâm thương mại luôn. Bởi mình đã hẹn hội Uchida ở đây rồi cùng nhau đi thám hiểm.

Ngày hôm đó cực kì nóng, tương như hè đã đột ngột lên đến đỉnh điểm. Bầu trời rộng lớn bên trên khu dân cư hệt như bầu trời Hawaii mình từng thấy trong một cuốn tạp chí ở phòng nha, hàng cây bên đường xe buýt rợp một màu xanh lá. Cảm giác chạy ô tô trên tuyến đường xe buýt không một bóng người cứ như đang chạy trên đường cao tốc ven biển vậy. Đường như chỉ cần rẽ ngoặt góc đường trước công viên Thú mở vẹt là có thể thấy được bãi biển sáng lấp lánh. Nhưng mình chưa ngồi xe chạy trên đường cao tốc ven biển bao giờ nên tất cả cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Tạm biệt bố ở bãi đỗ xe trung tâm thương mại, mình đi tới điểm hẹn ở khu ăn uống, đã thấy Hamamoto ngồi sẵn trên băng ghế, gương mặt nghiêm túc y như một con robot, trên đùi đặt một cái mũ to màu trắng, nhìn như sắp sửa đi dã ngoại. Khi mình lên tiếng chào thì bạn ấy cũng hồ hởi đáp lại, “Chào buổi sáng!”

Sau khi mình tới, Uchida cũng đến liền.

Đầu tiên, bọn mình tụ lại ở một cái bàn trong góc quầy ăn uống, họp bàn chiến lược. Mình trải tấm bản đồ mới vẽ lại ra, Hamamoto xem xét nó kĩ lưỡng và “Hừm hừm” với vẻ quan tâm.

“Đường màu xanh này là con sông bọn tớ đang thám hiểm. Khu đất trống phía sau trường là chỗ này. Đây là điểm bắt đầu chuyển thám hiểm của bọn tớ.”

“‘Di tích cổ đại’ là gì thế?”

“Là một thiết bị trữ nước. Tớ thấy nó khá giống một di tích từ thời cổ đại nên đặt cho cái tên đấy. Từ nơi đó đi ngược dòng con sông thì sẽ đi qua một khu đồng ruộng ở đây. Đi xuyên qua đường hầm bên dưới đường quốc lộ sẽ đến một khu đất quy hoạch sắp sửa xây lên khu dân cư. Cứ đi tiếp là ra được phía sau trung tâm thương mại này.”

“Từ điểm này trở đi là một bí ẩn.” Uchida nói. “Chúng ta có thể sẽ tìm được nguồn nước.”

“Mấy thông tin này không có trên những bản đồ chính thức sao?”

“Con sông này không có trên bản đồ mà.”

“Có cả chuyện này sao?” Gương mặt Hamamoto đầy vẻ thắc mắc.

“Có lẽ do con sông này quá nhỏ nên những người làm bản đồ đã bỏ qua nó. Chính vì thế, nhiệm vụ của chúng ta vô cùng trọng đại. Con sông này từ đâu tới, chẳng ai biết cả. Nếu chúng ta khảo sát và làm sáng tỏ được vụ này, chắc những người làm bản đồ cũng sẽ thấy vui lắm.”

“Hừm.”

Hamamoto làm mặt nghiêm trang.

Chúng mình rời khỏi trung tâm thương mại. Lúc đi vòng ra sau

tòa nhà to lớn, mấy đũa nhìn thấy một khu đất hoang vắng y như một sa mạc, dùng để xây dựng khu dân cư sau này. Hamamoto đội mũ trắng lên đầu. Cô bạn nhìn con mương đã được kè bằng bê tông, gương mặt lộ vẻ thất vọng thấy rõ.

“Gì thế này. Tớ cứ tưởng phải là một con sông lớn cỡ Amazon chứ!”

“Có những chỗ nó to như sông Amazon thật đấy.” Uchida nói.

“Có thể đoạn sau cũng sẽ có chỗ to như Amazon thật. Chúng ta không được phép coi thường.” Minh cũng đế thêm.

Nhòm qua hàng rào màu xanh chạy dọc hai bên bờ, mình thấy nước trong con mương sâu thẳm được kè lại bằng bê tông đang chảy cuồn cuộn. Chắc do đợt này mưa nhiều. Mảnh đất được quy hoạch để xây khu dân cư đằng sau trung tâm thương mại cực kì rộng, những cột điện và từng miếng đất tứ giác nối tiếp nhau ngay ngắn. Ánh mặt trời rang mặt đường nóng hừng hực, nhưng gương mặt của Hamamoto bên dưới cái mũ trắng trông có vẻ vẫn mát mẻ.

“Có mùi như mùi tôm hùm đất vậy.”

Uchida vừa nhòm dòng sông vừa nói.

Đúng lúc đó, Hamamoto lại gần từ phía sau kêu “Òa” rồi đẩy lưng cậu ấy. Uchida gào lên thảm thiết, Hamamoto thì cười ngặt nghẽo. Thế rồi, bạn ấy nhẹ nhàng bước đi như thể đang trượt băng vậy, hai bàn tay chắp phía sau lưng, kêu lên, “Toàn là đất hoang!” Uchida thì thào, “Hamamoto đúng là một cô bạn phiền phức.”

Bọn mình vừa bàn luận về Biển vừa đi dọc theo dòng sông. Hamamoto khẳng định cho rằng nhất định phải thám hiểm bên trong Biển.

“Làm thế sẽ nguy hiểm lắm đấy.” Uchida phản bác.

“Đương nhiên chúng ta sẽ không chui vào trong đấy. Nhưng có thể nhét thứ gì đó vào mà.”

“Ý cậu là gửi tàu trinh sát ư?” Minh tiếp lời.

“Tàu trinh sát!” Vẻ mặt Uchida tươi hơn hẳn. “Nghe có vẻ hay đó. Y như thám hiểm vũ trụ vậy.”

Ba đứa bàn tán mấy chuyện đó trong khi vẫn tiếp tục bước đi. Khi chúng mình quay lưng lại nhìn thì thấy trung tâm thương mại giờ đã nhỏ xíu rồi. Nó như một ảo tượng loang loáng đung đưa, tưởng chừng đang ở phía bên kia một sa mạc thực sự. Những chiếc ô tô nối đuôi nhau đi lên nhà để xe ở trên nóc cũng sáng lên lấp lánh.

“Thám hiểm dòng sông cũng không vui lắm nhỉ.” Hamamoto nói.

“Có lúc vui, có lúc không vui.” Uchida nói. “Hamamoto cũng mới nhập môn thôi mà.”

Chúng mình đi qua mặt sau trạm trung chuyển xe buýt đang đỗ đầy xe của thị trấn. Phía bên kia hàng rào có tòa nhà văn phòng hai tầng và máy bán hàng tự động.

Khi đi quá trạm xe buýt, khu đất trống đột ngột kết thúc, họ lại đến một khu vực rộng lớn toàn đồng ruộng. Hàng rào vây sông không còn, đường mương kẻ bê tông len lỏi giữa đồng ruộng. Đồng ruộng đã gieo mạ xong, những mầm non xanh mơn mớn được gieo thành hàng thẳng thớm, cắm ngập mình trong nước. Phía bên phải của chúng mình là con đường quốc lộ kéo dài cạnh cánh đồng, ô tô

và xe tải qua lại nườm nượp.

Đằng sau tòa nhà cũ màu nâu, con mương chảy thành đường nước ngầm. Bọn mình quyết định nghỉ dưới bóng một cái cây mọc ở đó. Hamamoto uống trà trong bình giữ nhiệt, mình thì mở bản đồ ra ghi lại dòng chảy của con sông. Uchida quay trở lại sau khi chạy đi khảo sát tòa nhà màu nâu kia, “Giời ạ!” Cậu ấy nói. “Đây là đằng sau thư viện mà.”

“Suzuki mà thấy bọn mình bây giờ thì thế nào cũng nặng xị cho xem.”

Hamamoto vừa lau mồ hôi vừa nói.

“Bất tiện thật.” Mình chêm lời.

Pháp luật của Đế chế Suzuki nghiêm cấm con trai thân mật với con gái. Suzuki cho rằng mình và Hamamoto đang tình tứ với nhau nên đã làm phiền bọn mình không ít. Mình thấy điều này cũng thật kì lạ. Thứ nhất, vụ việc này không đáng để tốn công tốn sức đến thế. Còn thiếu gì việc khác để làm. Thứ hai, kể cả mình và Hamamoto có tình tứ với nhau thật như lời Suzuki nói thì cũng có phải là chuyện gì xấu đâu. Bạn bè thân thiết với nhau không tốt ư. Mình chẳng hiểu sao cậu ta cứ phải làm loạn lên như thế. Thứ ba, mình và Hamamoto không hề tình tứ với nhau. Mình đã có đối tượng rồi. Lỡ Hamamoto có ý tình tứ gì với mình thật thì mình cũng chẳng thể đáp lại bạn ấy. Thật đáng tiếc.

Sau khi nghỉ ngơi xong, bọn mình lại đi dọc theo dòng sông.

Đi song song với đường quốc lộ được một lúc, nhóm mình ra khỏi khu đồng ruộng, tiến gần đến cánh rừng âm u. Ở bên kia khu rừng, cột điện cao thế chọc thẳng lên trời. Chúng mình đã đứng ở

lối vào rừng. Con mương cứ thế đi thẳng vào sâu trong rừng. Khu rừng đầy bóng cây mát mẻ như thể đang ngập trong nước.

“Đây là khu rừng Quái vật xì xám hả?”

Hamamoto thì thào.

“Khu rừng Quái vật xì xám ở hướng khác mà.”

Bọn mình xịt thuốc đuổi côn trùng lên người rồi đi vào khu rừng.

Rừng cũng có thể mang lại nhiều cảm giác khác nhau. Khu rừng Quái vật xì xám có thể coi là khu rừng trông giống rừng nhất trong thị trấn chúng mình. Một khu rừng trông giống rừng tức là khu rừng mang lại cảm giác như Amazon.

Khu rừng bọn mình đi qua ngày hôm ấy không mang lại cảm giác của Amazon. Nơi đây cảm tưởng như chỉ toàn bụi cây kéo dài vô tận. Những lúc như thế, mình không có dự cảm rằng sẽ đến được nơi tận cùng thế giới. Vì có thể khu rừng mang hơi hướm của Amazon ở ngay trước tận cùng thế giới. Mình đã định nói với Hamamoto những suy nghĩ của mình về nơi tận cùng thế giới, nhưng chẳng hiểu sao lại không thể mở lời. Có lẽ vì Hamamoto sẽ nói mấy thứ như tận cùng thế giới không khoa học.

Do con sông chảy qua hay sao đó mà khu rừng này khá ẩm thấp. Bọn mình phải vừa đi vừa chú ý để không bị ngã nhào xuống sông. Vì chẳng còn hàng rào chắn nữa.

Vừa đi dạo trong rừng, Hamamoto vừa kể về bố. Bác Hamamoto là giảng viên, ngày ngày đều đến trường đại học trong thị trấn dạy học cho sinh viên, làm nghiên cứu này nọ nữa. Bác ấy đang nghiên cứu về trái đất. Mình có hứng thú với công việc của bác.

“Hôm nay bố tớ cũng lên trường đại học đó.” Hamamoto kể,
“Bố bảo hôm nay có lớp học đặc biệt.”

“Bố tớ nay cũng lên trường đại học đấy. Bố nói là có tiết.”

“Ồ! Vậy có khi bố tớ lại đang dạy bố Aoyama cũng nên.

“Thế thì hay quá nhỉ.”

Đúng lúc đó, Uchida đang đi tiên phong chọt khựng lại.

“Sao thế?” Hamamoto hỏi.

Uchida vẫn im thin thít, chỉ về đoạn sông phía trước. Cây cối lòa xòa che phủ, dòng sông mang một màu âm u. Khi nhìn về mặt sông nơi Uchida chỉ điểm, chúng mình thấy mặt nước đang chuyển sang màu trắng và nhẹ nhàng dềnh lên. Cái chỗ dềnh lên đó nhanh chóng lại gần bọn mình.

Hamamoto bám chặt lấy cánh tay mình. “Aoyama, thứ gì vậy?”

“Tớ cũng không rõ nữa.”

“Cá chăng?” Uchida nói.

Chúng mình đứng cạnh bờ sông nhìn thì thấy, thứ đó như đang vệt nước tiến tới, boi qua ngay trước mắt bọn mình. Có vẻ nó là một con cá to đến mức bọn mình cũng chỉ suýt soát giữ được bằng hai tay. Cơ thể nó trắng bóc, trơn láng. Con cá to đến mức không thể nghĩ là nó lại sống trong một con sông chảy trong địa phận thị trấn chúng mình. Khi nó boi qua chỗ chúng mình, nước bắn tung tóe. Hamamoto và Uchida thét lên. Dưới làn nước kia, chúng mình nhìn thấy một lớp da màu bạc sáng bóng trơn trượt như cao su bị ướt.

Sau khi con cá đó đã boi đi xa rồi, bọn mình vẫn còn ngạc nhiên đến không cựa quậy nổi.

“Lúc này là thứ gì thế?” Hamamoto hỏi. “Là cá ư? Trông ghê quá!”

“Dòng sông này mà lại có con cá to đến thế sao?” Minh lẩm bẩm.

“Y như Amazon nhỉ.” Uchida nói.

Cuối cùng, bọn mình cũng ra khỏi cánh rừng. Từ điểm đó trở đi, con sông lại trở thành một con mương có hàng rào vây quanh, chảy qua bãi cỏ um tùm. Hơi nóng bao phủ khiến việc hít thở cũng trở nên khó khăn hơn. Cạnh bãi cỏ là con đường nhựa, những ngôi nhà cao tầng nằm ở bên kia đường trông như thể khu đô thị tương lai. Minh thấy ở đó có thảm cỏ trải rộng với hàng rào bao quanh.

“Ồ, chỗ này là trường đại học mà.” Hamamoto nói.

“Chỗ bố tớ làm đấy.”

Thế rồi, cô bạn bước đi phăm phăm trên cỏ.

“Vụ thám hiểm dòng sông thì tính sao đây?” Minh hỏi.

Cô bạn này đã quên mất chuyện mình mới là đội trưởng đội thám hiểm rồi. Thật đáng buồn. Minh và Uchida rời khỏi chỗ con sông, đuổi theo bạn ấy.

Trường đại học thật vắng vẻ vào ngày Chủ nhật, cực kì tĩnh lặng.

Hình như phòng nghiên cứu của bác Hamamoto nằm ở tòa nhà tên “Tòa nghiên cứu Khoa học trái đất”. Hamamoto kể là đã tới đây chơi khá nhiều lần, rồi đi băng qua mấy tòa nhà. Đoạn đường xen giữa những tòa nhà nghiên cứu khá râm mát, những cơn gió nóng thổi qua tạo ra âm thanh ù ù. Uchida bất an lên tiếng hỏi, “Tự ý đi

vào có sao không?” Cô bạn vẫn bình thản.

Cứ đi như vậy, giữa chừng bọn mình đi qua một bức tường ốp kính uốn cong. Bên trong lớp kính, mình thấy một khu như phòng chờ ngoài sân bay, bày biện nhiều bàn tròn màu trắng. Hamamoto giới thiệu đó là “căng tin”. Rồi đột ngột dừng bước, ngó vào bên trong căng tin. Mình thấy một người đàn ông râu rậm đang nói chuyện với bố ở cái bàn trong góc. Người cùng ngồi nói chuyện với họ chính là chị gái ở phòng nha, thật bất ngờ.

Bố nhận ra chúng mình đang đứng ở ngoài nên đứng bật dậy với vẻ ngạc nhiên.

Người râu ria rậm rì kia cũng nhìn về phía chúng mình.

“Bố tớ đấy.” Hamamoto nói.

“Người có râu đó hả?”

“Ừ.”

“Bộ râu hoành tráng thật nhỉ!”

“Nhìn có vẻ dữ tợn.” Uchida nhận xét.

“Bố tớ dữ lắm đấy.” Hamamoto chẳng hiểu sao có vẻ cao hứng.
“Dữ kinh hoàng luôn.”

Chúng mình đi vào trong căng tin. Mát mẻ dễ chịu vô cùng. Người đưa nào đưa nấy dầm mồ hôi nên phải đi rửa mặt.

“Ngạc nhiên thật.” Bố hỏi. “Hôm nay các con đi thám hiểm trường đại học sao?”

“Không phải đâu ạ. Chỉ tình cờ đến thôi.”

Mình nhìn chị. “Sao chị lại ở đây thế?”

“Chị đến học.” Chị uốn ngực lên.

Bác Hamamoto là giảng viên của trường, hôm nay bác ấy tổ chức “Khóa học mở rộng”. Bố nhìn thấy tờ rơi ở văn phòng hội học sinh nên đã đăng kí, còn bác Hamamoto lại là khách hàng của phòng nha nên chị cũng tham gia. Sau khi buổi học kết thúc, chị ra chào bác Hamamoto, bố cũng vừa vịn ra đến nơi. Trong lúc trò chuyện với nhau thì ba người vào quán uống cốc trà. Thế rồi, bọn mình xuất hiện.

Bọn mình trông như một nhóm học sinh đi dã ngoại vậy, tất cả cùng ngồi vào bàn uống nước hoa quả.

Bác Hamamoto đang nghiên cứu về khí quyển. Con người này to lớn như gấu, cũng chẳng nói nhiều. Đôi mắt to cứ đảo quanh, lúc nào cũng như đang suy nghĩ gì đó. Bác cũng cầm theo một cuốn sổ màu xanh, đặt nó trên cái bàn trong quán. Khi giải thích về điều gì, cả thân thể to lớn đó oằn xuống, vẽ lia lịa lên cuốn sổ. Bác còn tóm tắt lại nội dung buổi học hôm nay để bọn mình cũng có thể hiểu được. Đó là câu chuyện về vụ thực nghiệm thả một quả cầu nhỏ bay lơ lửng trên không trung, để nghiên cứu về thành phần bầu khí quyển. Mỗi khi mình đặt câu hỏi, bác đều điềm đạm trả lời.

Mình rút cuốn sổ ra ghi chép lại, bác Hamamoto còn cho mình xem sổ cá nhân. Sổ dày đặc những công thức toán với biểu đồ khó nhìn, một cuốn sổ tuyệt vời. Nếu có thể viết được những cuốn sổ như vậy thì mình sẽ vui lắm đấy. Mình cho bác xem phần mình ghi chép về cấu trúc của lỗ đen vũ trụ.

“Cháu ghi chép khá tốt đấy. Aoyama có hứng thú với vũ trụ hả?”

“Cháu cực kì có hứng thú ạ.”

“Thế thì tốt. Nhà bác có khá nhiều sách, bác sẽ cho cháu mượn.”

“Bác cũng thích vũ trụ ạ?”

“Thích chứ. Bác không thể nói chuyện với những ai không có hứng thú với vũ trụ đâu.”

“Em không có hứng thú với vũ trụ đấy.” Chị cười. “Vậy là em không trò chuyện được với thầy rồi.”

“Cô luôn tận tâm chăm sóc răng giúp tôi mà. Nên tôi đành bỏ qua chuyện cô không có hứng thú với vũ trụ.”

Chị có vẻ khỏe hơn nhiều so với lần trước mình gặp. Sắc đỏ đã quay về nơi gò má, cũng không có vẻ buồn ngủ nữa. Chị cứ cười mãi thôi. Nhìn chị nói chuyện với bố và bác Hamamoto mới thấy, chị đúng là một người trưởng thành hàng thật giá thật. Những lúc như thế, mình lại cảm thấy hơi buồn. Kì lạ ghê.

“Thầy này, Aoyama có nhiều nghiên cứu làm đó. Bận rộn cực kì.” Chị lại nói, “Em còn nghiên cứu cả về chị nữa đúng không?”

Mình ngạc nhiên trước câu hỏi.

“Nghiên cứu về cô?” Bác Hamamoto nhìn mình.

“Chị ấy là một người thú vị ạ.” Mình thận trọng lựa lời.

“Đúng là như vậy thật. Một con người bí hiểm.” Bác gật gù.

Hamamoto ưỡn ngực. “Con cũng đang hợp tác nghiên cứu với Aoyama đó.”

“Có vẻ vậy nhỉ.” Mặt bác buồn so. “Con còn chẳng chịu kể cho bố nghe con đang nghiên cứu về thứ gì nữa.”

“Vậy nên em mới lơ là nghiên cứu về chị hả?” chị nói. “Các em đang nghiên cứu gì thế?”

“Bí mật. Khi nào kết luận tử tế, bọn em sẽ công bố.”

Bác Hamamoto sắc sảo nhìn mình. Thế rồi, “VẬY CŨNG HAY,” bác nói. “Giữ bí mật thì tốt hơn. Những nghiên cứu thực sự quan trọng không nên tùy tiện nói ra ngoài.”

Chuyến thám hiểm ngày hôm nay của bọn mình dừng lại tại đó.

Trời đã ngả về chiều, Hamamoto cũng có vẻ mệt mỏi rồi. Thành thử, mấy đứa mình và chị đi nhờ xe bố về. Chị ngồi ở ghế phụ lái, ba đứa trèo lên ghế sau. Bác Hamamoto vẫn còn phải nghiên cứu nên chỉ đứng tiền chúng mình ở bãi đỗ. Bác nhăn mặt vì bị nắng chiếu vào, trông không khác gì con gấu từ rừng sâu ra thành phố đang kinh ngạc. Khi Hamamoto vẫy tay từ cửa sổ ô tô, bác cũng vẫy lại, vẫn mặt nhăn mày nhíu.

“Bố Hamamoto có vẻ đam mê nghiên cứu nhỉ?” Mình lên tiếng hỏi.

“Đam mê vô cùng. Nên răng bố tớ mới bị sâu. Do bố vừa ăn đồ ngọt vừa nghiên cứu đó.”

“VẬY NÊN BÁC MỚI PHẢI ĐẾN PHÒNG NHA CHỜ CHỊ NHỈ.”

“NHỮNG NGƯỜI HAM MÊ NGHIÊN CỨU HAY BỊ SÂU RĂNG MÀ.

Nghe vậy, bố lại nhắc, “Con nhớ phải đánh răng cho cẩn thận đấy.” Bố nói chí lý quá.

“Con toàn quên mất đấy. Do bạn quá đó mà.”

“Con đúng là bạn thật. Nhưng, giữa những người bạn đến quên đánh răng và những người tuy bạn cũng vẫn nhớ đánh răng thì ai thông minh hơn đây?”

“Nếu xét về mức độ thông minh thì là người bạn nhưng vẫn nhớ

đánh răng ạ.”

“Aoyama giống bố thật.” Chị bình luận. “Cả tính ham mê nghiên cứu lẫn cách ăn nói.”

“Khi còn bé, tôi hoàn toàn không phải một nhà lý luận như thằng bé này, cũng chẳng ham mê nghiên cứu đâu.”

Khi ô tô chạy qua thư viện thị trấn, rẽ vào đường xe buýt đi về hướng khu dân cư, mình được chứng kiến một hiện tượng lạ. Người đầu tiên phát hiện ra hiện tượng đó là Hamamoto. Bạn ấy chọc hông mình nói, “Bầu trời, bầu trời kia.”

Bầu trời phía đỉnh đồi tháp nước giăng đầy mây. Phần trung tâm đám mây căng phồng lên vồng xuống, phần đỉnh thon dần, xoắn lại như vòng xoắn ốc. Mình chưa từng nhìn thấy đám mây nào như thế. Uchida cũng rướn người nhìn chăm chăm bầu trời và cảm thán, “Kì lạ thật.”

“Hướng đó là khu rừng Quái vật xì xám?”

Hamamoto nhú mày.

Mình có thể đọc nhiều sách, có thể cho tay vào túi ghi chép, cũng có thể dựng được cả một trạm vũ trụ từ lego. Những điều bản thân học được sẽ giúp mình lớn lên thành một người xuất chúng.

Bơi lội cũng là một sở trường của mình.

Hồi mới vào tiểu học, mình vẫn còn là một đứa trẻ chỉ chạm mặt vào nước cũng phải chần chừ. Mình cảm thấy thật bí bách khi phải nín thở ở trong nước. Sinh mệnh rõ ràng được sinh ra từ biển mà lại không thể thở ở trong nước, mình thấy như vậy thật quá có vấn đề. Nhưng trường tiểu học lại yêu cầu phải ra bể bơi học nên bố đã dạy

mình tập bơi, nhờ đó mình đã biết bơi. Giờ thì mình có thể bơi trong nước không khác gì cá heo.

Tháng Bảy đến, lớp học bơi của trường mình cũng bắt đầu. Mọi người thay đồ bơi, tập trung ngoài bể. Bầu trời xanh trong cực kì, những đám mây bông bành trôi.

Trước khi xuống bể bơi, bọn mình phải xếp thành hai hàng đi qua một cái vòi tắm lớn. Mình và Uchida xếp cuối hàng. Uchida không thích bể bơi lắm, nên gương mặt cậu ấy trông như sắp khóc. Hội Suzuki xếp hàng trước bọn mình một chút cũng quay về phía này, rồi gào lên, “Uchida và Aoyama sợ kìa!”

“Tớ có sợ đâu.” Uchida run rẩy nói. “Tớ chỉ thấy hơi hộp thôi. Nhưng không phải vì sợ.”

“Đúng là có những lúc như vậy nhỉ. Tớ cũng cảm thấy tức bụng mỗi khi sấm rền. Nhưng đó không phải là sợ. Chỉ là nhịp tim tăng cao, mồ hôi túa ra, bụng đau quặn lên thôi.”

“Đúng vậy đấy.”

Khi mình ghé cổ lên nhìn thì thấy hàng đầu đã đứng vào bên dưới vòi rồi. Tiếng nước xối ào ào ngày càng gần. Mình nghe được cả tiếng hét và tiếng cười khanh khách của mấy đứa bạn cùng lớp bị hơi nước bao phủ. Hamamoto đã nhét gọn đám tóc tai vào trong cái mũ bơi, mình thấy cậu ấy nhìn về phía này. Cậu ấy nhe răng cười, rồi thản nhiên bước lên, biến mất sau bức tường ngăn cách với chỗ tắm vòi. Cứ như một cái ô tô nhỏ xinh sản xuất ở nước ngoài tiến vào nhà rửa xe. Nước bắn tung tóe lấp đầy tầm nhìn của bọn mình. Mùi Clo hăng hăng xộc đến. Nước lạnh quá. Mình lôi theo Uchida còn đang ôm đầu, đi dưới vòi nước. Mình kêu lên “Oa” còn Uchida

lại thét lên “Á!”.

Bọn mình tập bài khởi động rồi xuống bể bơi. Tuy lúc mới xuống nước có hơi lạnh nhưng khi quen dần sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Nửa đầu tiết bọn mình phải học nhưng nửa sau thì có thể tự do chơi đùa.

Uchida ngồi cạnh bể, chỉ dùng chân vẫy nước. Mình vừa bơi vừa gọi cậu ấy ra cùng nhưng cậu ấy cũng chỉ phẩy tay, “Tớ ở đây được rồi.” Cô giáo mặc một cái áo phông bên ngoài bộ đồ bơi, lép bẹp bước ra ngồi cạnh Uchida, cùng Uchida trò chuyện.

Mình khẽ khàng dìm đầu xuống dưới nước, làm lay động ranh giới giữa nước và không khí. Mình tưởng tượng ra cảm xúc của loài sinh vật mấy tí năm về trước đã dũng cảm từ dưới nước lên bờ lần đầu tiên. Những sinh vật lên bờ lần đầu tiên hẳn sẽ nghĩ, “Khổ sở thật đấy. Chắc mình nên ở lại trong nước thì hơn.” Thử tưởng tượng như vậy, mình lại càng muốn chìm sâu xuống đáy nước. Mình chìm hẳn vào trong lòng nước, những bọt nước tuôn ra từ miệng trong khi mình quan sát một vòng đáy bể.

Khi hoàn toàn chìm trong màn nước, mọi âm thanh trở nên xa xăm, một sự tĩnh lặng đến kì lạ bao bọc lấy mình. Tiếng nhả bọt nước nghe to hơn hẳn. Mình thấy nhiều cơ thể của đám bạn cùng lớp ở xung quanh. Thấy cả vài khuôn mặt nhăn nhó, nhắm tịt mắt hụp đầu xuống nước. Ở phía xa xa là đôi chân đang khua nước của Uchida ngồi trên thành bể. Nhìn lên từ đáy hồ sẽ thấy, mặt nước rung động đong đây ánh sáng. Chỉ cần hít vào được một hơi đủ dài, mình có thể lặn khá lâu. Bí quyết nằm ở chỗ điều chỉnh thật cẩn thận lượng khí và tốc độ thở ra.

Một ngày kia, khi mình cùng chị đi đến thị trấn ven biển, có thể chị sẽ rủ mình ra biển bơi. Thật may là mình biết bơi. Mình chưa từng bơi ở ngoài biển nên cũng không rõ biển mặn đến mức nào. Mình mong chờ đến ngày được cùng chị ra biển.

Qua đám bọt nước mong manh, mình thấy Hamamoto đang trôi nổi trong bể.

Cậu ấy cuộn nhỏ mình lại, phập phồng gần mặt nước trông như một cái phao. Cậu ấy mặc đồ bơi vào thấy cũng giống cá heo. Cá heo dùng sóng âm để chuyện trò với nhau. Cậu ấy nhắm mắt, dường như đang căng tai lắng nghe mọi âm thanh của thế giới trong nước.

“Cậu ấy cũng đang làm tương tự mình chẳng.”

Mình vừa nghĩ đến điều đó thì Hamamoto mở bừng mắt ra. Đôi mắt tròn xoe nhìn mình dưới đáy bể. Cậu ấy phồng má lên, giữ nguyên tư thế một lúc lâu rồi khẽ vẫy tay, từ miệng thổi ra những bọt nước nho nhỏ. Trông có vẻ như cậu ấy định nói gì đó nhưng bọn mình đang ở trong nước nên không tài nào hiểu được. Bọn mình có phải cá heo đâu.

Đúng lúc đó, mình phát hiện ra hai lâu la của hoàng đế Suzuki là Kobayashi và Nagasaki đang có những hành vi mờ ám.

Hai cậu này tiến lại gần chỗ chân Uchida đang ngồi nghịch nước cạnh bể. Rõ ràng là Uchida đang gặp nguy hiểm, nên mình khẽ khàng tiến lại gần Kobayashi và Nagasaki. Mình định sẽ lột đồ bơi của hai đứa, hù chúng nó một phen.

Mình quá chú tâm vào hội Kobayashi nên đã không đề phòng.

Có ai đó lừ lừ tiến lại từ phía sau, chớp lấy đồ bơi của mình. Kẻ này kéo mạnh tay khiến mình giật nảy, trót uống vào cả bụng nước. Mình vội vàng bám vào thành bể, thò đầu lên khỏi mặt nước để hóp hơi. Dù vậy, kẻ đang cố lôi quần của mình vẫn không giảm lực. Dải rút chẳng biết đã bị tuột ra từ lúc nào, quần tụt dần xuống. Một tình cảnh bao thế thảm. Hội Kobayashi đã phát hiện ra, bọn nó cũng bu lại tụt quần mình. Cuối cùng, cái quần bơi của mình đã hoàn toàn bị tuột ra khỏi chân, nửa thân dưới đột nhiên mát lạnh.

Khi mình quay lại thì thấy hội Suzuki đang quay quay cái quần bơi của mình trên đầu, chuẩn bị chạy trốn về đầu bên kia bể bơi.

Cô giáo thối còi. “Nào, các em lên bờ thôi!”

Bạn học đang ướt nhẹp đã leo cả lên bờ, dàn thân thể tập trung trên bờ trông không khác gì đàn cá heo, trơn bóng và sáng lấp lánh. Chỉ còn mình mình sót lại trong hồ. Hội Suzuki cũng đã leo lên cạnh bể, cười cợt nhìn về phía mình. “Aoyama, em sao thế?” Cô giáo hỏi.

Mình nhắc tay lên thành bể, cân nhắc lý do hội Suzuki muốn lột quần của mình. Hội Suzuki thèm muốn cái quần của mình sao. Nhưng mấy bạn ấy đều có quần bơi cả rồi, đồ bơi của mình cũng hoàn toàn thông thường nên có lấy cũng chẳng được tích sự gì. Các cậu ấy chẳng ham gì đồ bơi của mình, chỉ thích nhìn mình khổ sở khi bị lấy mất đồ thôi. Cướp đồ bơi của người khác để phục vụ cho niềm vui của bản thân là điều không tốt. Mình càng khổ sở, chắc chắn mấy cậu ấy sẽ càng thấy sung sướng. Vậy mình càng không hề hấn gì, mấy cậu ấy sẽ càng mất hứng. Mấy cậu ấy mất hứng thì sẽ không làm ra những hành động này nữa.

Sau khi đi đến kết luận đó, mình đã quyết định không được tỏ ra

khó xử.

Mình cứ hiên ngang bước lên bờ. “Ồi!” Cô giáo thốt lên. “Aoyama, đồ bơi em đâu?”

Mấy đứa con gái trong lớp cũng hét lên trong khi hội con trai thì tròn mắt ngạc nhiên. “Aoyama, đợi đã! Đợi đã nào!” Cô giáo cởi áo ngoài ra. Mình uốn ngực như thể vừa bước ra từ bồn tắm, cứ thế đi trên thành bể bơi. Suzuki đã tìm cách trốn sau mấy bạn trong lớp nhưng mọi người lại mở đường ra cho mình. Hamamoto đang đứng đó quát, “Á à!” Cậu ấy bắt lấy cánh tay Suzuki đang định bỏ chạy rồi đẩy về phía mình. Mình đứng trước mặt Suzuki.

“Quần bơi của tớ đâu?”

“Không biết!” Suzuki đáp.

“Quần bơi của tớ đâu?”

“Không biết!”

“Quần bơi của tớ đâu?”

Mình dồn ép cơ thể ướt nhẹp tới, Suzuki vừa khăng khăng “Tao đã bảo không biết!” vừa chạy trốn vòng quanh. Mãi rồi, cậu ta cũng thấy khó xử nên đành khai, “Ở dưới đáy bể ấy.”

Cô giáo quần cái áo quanh người mình.

Sau đó, mọi người cũng tìm được đồ bơi về giùm mình.

Tối hôm đó là một buổi tối vừa tĩnh lặng vừa buồn chán. Tuy thị trấn của mình khi về đêm vẫn luôn tĩnh lặng như dưới đáy biển, nhưng cũng có đêm ta thấy buồn có đêm không. Mình đã từng nghiên cứu về quy luật của những đêm buồn và những đêm không

buồn đấy. Nhưng cuối cùng vẫn không thể nắm bắt được.

Mình rải các khối lego lên bàn trà rồi lắp ráp. Em gái thì đã ngủ quên trên sofa mất tiêu. Mẹ vừa nhấm nháp tách hồng trà vừa hỏi mình, “Con đang lắp thứ gì đó?” Mình đáp, “Tàu trinh sát ạ.” Có được gợi ý từ câu chuyện quan trắc thành phần bầu khí quyển của bố Hamamoto, chúng mình đang lên kế hoạch thực nghiệm gửi tàu trinh sát vào bên trong Biển. Chính vì thế, mình phải thiết kế ra một con tàu thật vững chãi.

Trong khi tay vẫn thoăn thoắt làm, mình kể lại chuyện ở bể bơi. Mẹ im lặng lắng nghe mình nói. Mẹ không hốt hoảng như cô giáo, cũng không có vẻ gì là lo lắng. Mẹ vẫn như mọi khi, dùng đôi mắt hơi mơ màng nhìn mình. Có lẽ mẹ sẽ mắng mình. Thuở bé, khi còn chưa quyết tâm trở thành một người trưởng thành tài giỏi, mình cũng như phần lớn những đứa nhỏ bình thường khác, hay bị mẹ mắng.

“Suzuki đúng là chơi ác thật nhỉ.”

Mẹ thông thả nói. “Tại sao bạn ấy lại làm vậy?”

“Tại sao lại vậy nhỉ. Con cũng không rõ nữa.”

“Con đã thử nghiên cứu rồi sao?”

“Con đã nghiên cứu nhiều lắm luôn. Nhưng Suzuki là hoàng đế của Đế chế Suzuki nên khó làm thân với cậu ấy lắm.”

“Hoàng đế mà.”

“Đúng vậy đấy ạ.”

“Nhưng... nếu có thể thân thiết hơn thì con có muốn kết bạn với cậu bé ấy không?”

“Nếu được thế thì quá tốt rồi ạ. Chỉ cần Suzuki muốn, con lúc nào cũng có thể.”

“Thế là tốt. Mẹ yên tâm rồi.”

Mẹ ăn sô cô la. Đó là thanh sô cô la bố mới mua về làm quà tuần trước, có kẹp lớp kem bạc hà giữa những thanh sô cô la đẹt. Bố và mẹ viện cớ đây là sô cô la cho người lớn nên không để em gái mình ăn. Thế rồi, trong lúc con bé đã ngủ say chẳng hạn, hai người sẽ lén lút cho mình ăn vụng. Mình thấy vui vì vụ này.

Vừa ăn sô cô la, mẹ vừa cười rúc rích như một cô gái nhỏ.

“Con trần như nhộng trời lên khỏi bể như thế, chắc mọi người ngạc nhiên lắm nhỉ.”

“Cô giáo ngạc nhiên lắm ạ. Cô còn dùng áo để quấn quanh người con cơ. Lũ bạn trong lớp cô đưa ngạc nhiên, có đưa thì cười cợt.”

“Hừ người khác như thế cũng không hay lắm đâu con.”

“Nhưng con chẳng còn cách nào khác. Nếu con không rời khỏi bể sẽ bị lạnh, nếu con cứ bối rối ở trong bể thì hội Suzuki sẽ vui.”

“Đúng nhỉ. Nhưng thực sự không còn cách khác sao?”

“Mẹ có nghĩ được cách gì không ạ?”

Mẹ nghiêng đầu, nghĩ ngợi.

“Mẹ chẳng nghĩ được gì cả. Mấy chuyện này là sở trường của con chứ nhỉ.”

Mẹ đã nói thế thì chắc đúng là đáng lẽ mình đã có thể nghĩ ra được phương pháp nào hay hơn. Mỗi khi nói chuyện với mẹ, mình lại có cảm giác như vậy.

Em gái đang ngáy khò khò trên sofa. Đồng hồ sắp sửa nhích kim ngắn sang số chín rồi. Mẹ vừa uống hồng trà, vừa nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. “Hôm nay bố con bảo sẽ về muộn đấy. Có thể nửa đêm mới về.”

“Con buồn ngủ quá. Chắc không đợi bố về nữa.”

“Con không đợi cũng được mà.”

“Bố cứ đi sớm về muộn vậy.”

“Mọi người mà được thông thả ngủ nghề thì tốt nhỉ.”

“Con thì không muốn buồn ngủ lắm đâu.”

Mình biết sáng nào bố cũng đợi ở bến buýt khu phố số năm để bắt chuyến xe buýt của thị trấn. Bố sẽ lắc lư trong xe buýt khoảng 15 phút cho đến khi tới ga tàu. Sau đó, bố chuyển sang đi tàu, vượt qua cả ranh giới tỉnh để đến công ty. Buổi sáng của bố lúc nào cũng đến sớm còn giờ đi làm về thì cũng tùy hôm. thỉnh thoảng có những hôm như hôm nay, bố về vào cái giờ muộn đến mức mình không thể thức nổi nữa. Mùa đông tới, bố sẽ phải rời nhà từ khi trời còn nhá nhem, rồi tối mịt mới lại về đến nhà. Xách theo chiếc cặp táp, bố lúc nào cũng đứng ở bến xe buýt khi trời tối thui.

Những ngày biết rằng bố sẽ về muộn, mình chẳng đợi được bố. Mình thuộc dạng đặt người lên giường là ngủ ngay, nhưng chắc chắn sẽ luôn thầm nghĩ “Bố đang ở đâu rồi nhỉ?” trong một thoáng trước khi ngủ thiếp đi. Có lẽ bố đang ngồi rung lắc trong xe buýt, nhìn ngắm ánh đèn xuyên suốt màn đêm của thị trấn. Bố đã ở gần ngôi nhà của chúng mình rồi cũng nên. Chắc giờ này bố đang đứng ở trạm xe buýt rồi, bố đang đi bộ về phía ngôi nhà của chúng mình rồi. Chẳng hiểu sao cứ nghĩ như vậy là mình lại thấy vô cùng yên

tâm. Thế rồi mình sẽ chìm vào giấc ngủ.

“Bố bảo những lúc đứng đợi ở bến xe buýt, hay khi đi bộ về khu nhà mình, cả lúc đang ở trên xe điện, bố luôn suy ngẫm đấy ạ. Những lúc đó, suy nghĩ hay ho sẽ ập đến.”

“Ái chà, vậy sao?”

“Còn nữa, bố bảo khi ở quán Cà phê Ven biển cũng sẽ nghĩ ra nhiều thứ hay ho.”

“Mà này, tên thật của quán đó không phải là ‘Cà phê Ven biển’ nhỉ? Thế mà mẹ không biết đấy.”

“Đúng rồi ạ. Đó là cái tên do chị đặt thôi.”

Trong khi giải thích cho mẹ nghe nguồn gốc cái tên Cà phê Ven biển, mình đã chẳng thể chống chọi lại cơn buồn ngủ nữa.

Đúng lúc đó, điện thoại gọi tới. Mẹ nhận cuộc gọi nhưng rồi lại chuyển máy cho mình bảo, “Chị gọi đấy.”

“Chào buổi tối, cậu nhóc.” Mình nghe giọng nói của chị có vẻ khỏe khoắn.

“Chào chị.”

“Giọng em có vẻ ngái ngủ nhỉ. A, đã đến giờ đi ngủ rồi sao.”

“Hôm nay em buồn ngủ lắm luôn. Não bộ em đã mệt mỏi rồi.”

“Dạo trước, em có nói chị cứ tạo ra những thứ khác ngoài chim cánh cụt là được đúng không? Giả thuyết của em ấy. Em bảo làm thế có thể chị sẽ khỏe hơn.”

“Giả thuyết Aoyama.”

“Đúng. Có vẻ như giả thuyết Aoyama đã đúng. Chị khỏe hơn nhiều rồi.”

“Chị đã tạo ra thứ gì vậy?”

Chị cười hăng hắc.

“... Cá voi xanh.”

Đáng lẽ mình phải ngạc nhiên hơn rồi khuyên răn chị nhưng lúc đó mình đã buồn ngủ lắm rồi. Cái ống nghe giờ cũng chỉ chực chờ tuột khỏi tay. Vậy nên, mình chẳng thể nói gì, cứ ngẩn ra nắm chặt lấy ống nghe.

“Chà, chắc em buồn ngủ lắm rồi hả?” Chị nói ở bên kia đầu dây.

“Buồn ngủ ạ.” Mình đáp.

“Nhớ đánh răng đấy nhé, cậu nhóc.”

Chị nói. “Good night.”

Cá voi xanh đã xuất hiện trong giấc mơ ngày hôm đó.

Tuy mình đã khẳng định không được, chị vẫn cứ tạo ra cá voi xanh trong nhà mình. Chị nói, “Nó chỉ là cá voi xanh con thôi, không sao đâu.” Nhưng chẳng ổn chút nào. Bé cá voi xanh bị nhích chặt trong phòng khách, không thể cựa cựa nổi, nhìn mặt nó buồn lắm. Mình lo liệu có phải chị đã bị nó đè bẹp rồi không. Mình cố hết sức tìm chị nhưng chẳng thấy đâu. Thế rồi, trong khi mình cuống cà kê như vậy, bé cá voi xanh ỉa ra một cục phân thật to.

Không thể tin nổi. Một giấc mơ hãi hùng.

Tan trường ngày hôm sau, chúng mình lại đi qua khu rừng Quái vật xì xám đến thảo nguyên.

Con gió nồm thổi khắp thảo nguyên, mây vũ tích ùn ùn kéo tới

trên bầu trời. Mình dạo bước một mình trên thảo nguyên lúc lâu. Mình đang suy ngẫm nghiêm túc nên có lẽ trông cũng giống mấy nhà triết học Hy Lạp cổ đại. Khi đi xa khỏi chỗ Uchida và Hamamoto, mình có cảm giác cứ như thực sự đang đứng ở nơi tận cùng thế giới vậy.

Lúc quay đầu lại, mình thấy Hamamoto đang ngồi xõm trên cỏ. Cậu ấy buộc dây điều vào con tàu trinh thám mình lắp ráp bằng lego.

Uchida thì đang ghi chép dưới tán ô. Cậu ấy giở cũng dùng sổ tay như mình và Hamamoto. Cách ghi chép của cậu ấy hơi khác mình. Thường thì cậu ấy hay để cuốn sổ đấy và đắm chìm trong suy nghĩ. Thế rồi khi nghĩ ra được thứ gì đó, cậu ấy chỉ viết ra ít thôi. Mà Uchida nhất quyết không cho mình xem cậu ấy viết gì. Vậy nên, mình cũng không rõ cậu ấy viết gì trong sổ.

Biển vẫn lơ lửng trên thảo nguyên, đang phình to ra, kể từ khi lập trạm quan trắc đến giờ, bọn mình đã ghi nhận đây là đường kính lớn nhất của nó, vẫn đang tiếp tục cập nhật. Bọn mình cũng quan trắc được nhiều hiện tượng xảy ra trên bề mặt của nó và đặt tên cho chúng, như “Tam giác”, “Vòng Hula Hoop”, “Dải Mobius”. Chỉ là, dù bọn mình có đặt tên thì lý do chúng xuất hiện, xuất hiện để làm gì vẫn còn là bí ẩn.

Ngày hôm đó, mình đi vòng quanh Biển nhưng đầu óc lại chỉ toàn nghĩ tới vụ cá voi xanh kia. Chuyện chị đã nói qua điện thoại tối hôm trước. Cứ cho là chị tạo ra cá voi xanh thật thì liệu thị trấn chúng mình có chỗ nào giấu được cá voi xanh không. Lũ chim cánh cụt trốn trong rừng. Nhưng cá voi xanh thì không lang thang trong

rừng được. Mà nó còn to nữa. Càng nghĩ càng không thể hiểu nổi.

Mình nghe thấy tiếng Hamamoto gọi, “Aoyama! Chuẩn bị xong rồi đây.”

Mình tạm dẹp những suy nghĩ kia sang một bên, đi về phía Hamamoto. Uchida cũng từ dưới tán dù chạy đến. Hamamoto lắc lắc sợi dây điều buộc vào con tàu trinh sát. Con tàu trinh sát to cỡ một quả bóng mềm. Bên trong mình có gắn nhiệt kế và đặt đèn pin hơi nhỏ ra bên ngoài sáng nhấp nháy. Để nắm bắt được nguồn năng lượng nào đang vận động bên trong Biển, bọn mình gắn thêm một cây còi nhỏ màu đỏ. Mình muốn thiết kế con tàu trông giống tên lửa hơn, nhưng quá tập trung vào việc làm cho nó thật vững chắc nên không biết tự lúc nào nó lại trở nên nhỏ thó, nặng nề và chậm chạp y như con chim cánh cụt.

“Trông không được đẹp lắm nhỉ.”

“Làm gì có chuyện. Nó là tàu trinh sát mà.” Uchida nói. “Hay ghê. Y như thực nghiệm thật vậy.”

Hamamoto mừng rỡ nói. “Thì đây là thực nghiệm thật mà.”

“Aoyama này, tớ thấy mình nên đặt tên cho con tàu trinh sát này đi.”

“Đúng rồi đây. Trông nó y như con cánh cụt, vậy đặt tên là ‘Trinh sát cánh cụt’ nhé.”

“Nghe đáng yêu ghê.”

Chúng mình đặt tên cho con tàu trinh sát này là “Trinh sát cánh cụt”.

Thế rồi cũng đến bước tiến con tàu ra trận địa, mấy đứa mình

đột nhiên chìm vào im lặng. Biển đang phình to lên nhưng vẫn cứ lơ lửng như thế, chẳng gây ra bất kì tiếng động nào. Bọn mình thấy những thứ trông như vòng tròn màu trắng nổi lên bành trên bề mặt Biển, vừa xoay tròn vừa di chuyển vòng quanh. Hiện tượng này bọn mình đặt tên là “Vòng Hula Hoop”.

“Không phải là tở sợ.” Uchida lầm bầm. “Nhưng lỡ mình thả tàu trinh sát vào trong đó làm Biển nổi giận thì tính sao đây? Không phải là tở sợ đâu.”

“Nó có giận không nhỉ?” Hamamoto cũng có vẻ lo lắng.

“Vấn dĩ chúng ta còn chưa rõ Biển có phải một sinh vật sống hay không cơ mà.” Minh nói. “Nhưng nếu Biển là sinh vật sống thật, đột nhiên thả tàu trinh sát vào người nó thì chắc nó sẽ giận dữ đấy.”

“Vây cố đứng càng xa càng tốt!”

Hamamoto đề nghị.

Bọn mình rảo bước đi trên bãi cỏ, cách Biển một quãng xa. Hamamoto nhẹ nhàng kéo dài dây điều. Minh nắm chặt lấy Trinh sát cánh cụt, đo đạc khoảng cách với Biển. Cũng tầm 15 mét rồi. Uchida nắm lấy đầu dây điều, Hamamoto đang quan sát qua ống nhòm.

“Aoyama, thả được rồi.” Cậu ấy báo.

Minh quay người, quăng Trinh sát cánh cụt.

Trinh sát cánh cụt bay vút lên rồi rơi xuống bán cầu phía Bắc của Biển. Trinh sát cánh cụt rơi thẳng xuống bên trong như bị hút vào, lấy điểm rơi của nó làm trung tâm, thân thể Biển rung động như miếng thạch. Bọn mình thấy ánh sáng đèn pin lấp lóe bên trong Biển

xanh thắm.

“Tiếp cận thành công.” Minh báo.

“Biết ngay không phải là nước mà.”

Hamamoto thốt lên. “Nó giống thạch quá. Sóng sa sóng sánh.”

Đúng lúc đó, đoạn dây điều đang chùng đột ngột căng cứng. Uchida hét lên “Oa oa!” rồi vội vàng thả dài đoạn dây điều ra nhưng không xi nhê. Cậu ấy vẫn giữ chặt đầu dây và bị kéo lê về phía Biển.

“Aoyama! Nguy cấp! Tớ đang gặp nguy!”

Minh lập tức níu chặt lấy người Uchida. Hamamoto cũng vút cái ống nhòm đấy, ra phụ giữ Uchida. Tuy tất cả đều đã cố hết sức dùng cả thân thể nhưng cảm giác không khác gì chơi kéo co với cả một lớp tiểu học. Ba đứa bị kéo lết mông trên thảo nguyên.

“Á a!”

Uchida gào lên, buông tay khỏi dây điều.

Ngay lập tức, sợi dây bị cuốn vào trong Biển. Ánh sáng từ cây đèn pin lập lòe nãy giờ bên trong Biển cũng đã biến mất.

Hamamoto bật dậy, giơ ống nhòm lên nhìn.

“Quan sát sự tiêu biến của Trinh sát cánh cụt đi.” Minh nói.

“Có phải Biển nổi giận rồi không?” Uchida rụt cổ.

Đột nhiên, Hamamoto rời mắt khỏi ống nhòm rồi lẩm bẫm, “Tai lửa!”

Hiện tượng này đã xảy ra ngay trước con mắt quan sát của chúng mình.

Bề mặt Biển mạnh mẽ chuyển động. Làn sương trắng xanh xen

lẫn đang chảy thành dòng. Nếu xét theo vị trí như Địa cầu thì khu vực bán cầu Nam của quả cầu đang không ngừng trôi lên những thứ như bức tường dài màu xanh trắng. Từ vũ trụ nhìn xuống những trận sóng thần cực lớn xảy ra trên bề mặt trái đất có lẽ cảm giác cũng giống thế này. Chúng chậm rãi di chuyển lên phía Bắc, trên đường đi kết nối với nhau, tạo thành hình dạng một đường sóng thần thẳng dài. Nếu đây là một trận sóng thần đích thực thì chắc chắn sẽ lớn khủng khiếp. Có lẽ nó sẽ nuốt chửng cả Nhật Bản, Trung Quốc lẫn Nga luôn.

Bọn mình thận trọng tiếp cận Biển. Ngoài hiện tượng kì lạ đang nổi lên trên bề mặt, mọi thứ vẫn y như bình thường. Năng chiếu vào Biển rồi dội lại, chiếu rọi về phía bọn mình, cứ như thực sự đang ở ven biển vậy.

“Nó di chuyển từ từ nhì.”

“Đây là hiện tượng Tai lửa à?” Uchida hỏi thì Hamamoto lại lắc đầu.

“Chưa đâu. Đây chỉ là giai đoạn đầu thôi.”

Những thứ như sóng thần hiện ra trên bề mặt Biển kia cứ di chuyển tới bán cầu Bắc là nhập lại với nhau, hoàn toàn trở thành một đường thẳng. Thế rồi chúng bắt đầu uốn cong lại như đang định cuộn lấy thứ gì đó. Cuối cùng, những đầu sóng hòa vào với nhau tạo thành một cái vòng thật lớn. Những đợt sóng dâng cao lên, nhô ra vòng tròn như ống khói. Mặt ngoài vòng tròn, những thứ bọt trắng mềm mại đang bông lên như khi ta đánh kem vậy. Mặt trong vòng tròn khác hẳn với mặt ngoài, màu xanh càng lúc càng nồng đậm hơn như thể ngày càng đào sâu xuống đáy biển. Những biển

đổi đó diễn ra chậm rãi, nhưng nó chuẩn xác như đang tính toán, nhìn bao lâu cũng không thấy chán.

Hamamoto đột ngột nắm tay mình và Uchida.

“Nào, đến lúc phải rời khỏi chỗ này rồi!”

“Tại sao?”

“Bởi sắp bắt đầu Tai lửa rồi!”

Chúng mình chạy trốn theo lời Hamamoto cảnh báo.

Khi chúng mình quay về chỗ trạm quan trắc và nhìn lại, vòng xuyên sinh ra trên bề mặt của Biển ngày càng dài ra hướng lên trời, trông như một cái ống trong suốt mang sắc xanh. Một lúc sau, toàn thân Biển như có mạch đập, vang vọng khắp thảo nguyên. Phần đầu cái ống dài đó cứ phồng lên xẹp xuống y như một cái kèn trumpet, bắn ra một khối cầu nho nhỏ. Khối cầu đó vẽ nên một đường hình cung rạch ngang bầu trời trên cánh đồng hoang, bay thẳng vào trong rừng.

Đó chính là hiện tượng Hamamoto gọi là Tai lửa. Thịnh thoảng Biển lại sinh con bằng cách đó. Thấy bảo Hamamoto từng thấy bé Biển con đó trôi lơ lửng trong khu rừng Quái vật xì xám rồi.

Ngọn gió ẩm thấp thổi tới, tiếng xào xạc vang vọng khắp khu rừng Quái vật xì xám. Bầu không khí mang mùi mưa khiến tóc của mình cũng quăn cả lại. Đám mây vũ tích to lớn cuộn cuộn trên trời, phía dưới đám mây thì âm u như loang lổ màu mực tàu. Lỡ ăn phải chắc chắn sẽ đau bụng. Đột nhiên, một ánh chớp chạy thẳng giữa những đám mây, khiến đám mây xám chợt sáng bừng lên trong

khoảnh khắc. Mình thấy một thứ như tia lửa màu xanh nổ bùng trên bầu trời. Một lúc sau, tiếng âm âm vang rền.

Bụng mình đột nhiên nặng trĩu, mình không thể bình tĩnh nổi.

“Sấm đấy!”

“Đám mây đằng kia đang lóe lên kia.” Uchida chỉ về phía đám mây vũ tích. Nó trông như thể một người khổng lồ đang chuẩn bị khom người hướng về phía bọn mình.

“Aoyama, cậu sợ sấm sao?” Hamamoto lên tiếng hỏi.

“Sợ đâu mà sợ. Khi ở trong nhà lúc có sấm, tớ vẫn bình tĩnh. Nhưng mà, nơi này là thảo nguyên, xung quanh chẳng có thứ gì hết, tỉ lệ bị sét đánh trúng là cao đấy.”

Tiếng sấm lại vang vọng. Mình rụt cổ.

“Đám mây đó đang tiến lại chỗ bọn mình thì phải?”

“Khi có tiếng sấm, không được lại gần cây cao, cây có tán rộng, đường sắt, ô tô hay những cái tháp bằng sắt. Ở những nơi rộng lớn trống rỗng như thế này cũng không được. Không được mang đồ kim loại trong người.”

Mình cụp cái ô đi biến lại, chạy về phía khu rừng Quái vật xì xám. Vừa thở phào nhẹ nhõm trốn trong rừng thì Uchida hỏi, “Hamamoto đâu rồi?”

Bọn mình từ trong rừng nhìn ra thảo nguyên thì thấy Hamamoto vẫn đứng ngoài đó. Cậu ấy là một nhà lý luận giỏi như thế mà lại không biết mức độ nguy hiểm của sấm ư. “Hamamoto, nguy hiểm lắm!” Mình gào lên. “Nhanh lại đây!”

Con gió thổi mạnh khiến cỏ trên thảo nguyên rì rào như những

đợt sóng. Hamamoto vừa giữ lại đám tóc, vừa quan sát phía xa xa thảo nguyên. Đám mây vũ tích trông như kem tươi trộn lẫn với mực đen đang lừ lừ tiến lại.

“Có chim cánh cụt!” Cậu ấy gào lên.

Ngay cạnh Biển, lũ chim cánh cụt đã xuất hiện tự lúc nào. Chúng rướn mỏ lên bầu trời xám xịt, đung đưa theo một nhịp nhất định. Có lẽ chúng đang bổ sung năng lượng cánh cụt từ lượng điện đầy tràn trong bầu khí quyển. Lũ chim cánh cụt giữ một khoảng cách nhất định, tập trung quanh Biển. Nhìn như thế tàu vũ trụ mẹ và các nhà phi hành vũ trụ vậy. Cuối cùng vào giây phút đó mình mới nghĩ đến, tại sao mình chưa từng liên kết Biển và chim cánh cụt với nhau.

Biển có những động thái kì lạ dành cho lũ chim cánh cụt. Trên bề mặt nó hình thành thứ gì đó như một sinh vật bốn chân, thứ đó cứ xoay vòng hướng về phía lũ chim cánh cụt. Khi lũ chim cánh cụt bì bạch bước đi, thứ kì dị đó cũng bám theo, khiến bề mặt Biển lay động.

“Sấm sắp đánh tới đấy!”

Hamamoto gào lên với lũ chim cánh cụt.

“Hamamoto, nhanh chạy vào rừng đi!” Trong khi gào lên như vậy, mình chợt nhận ra một thứ gì đó đang di chuyển lọt vào tầm mắt mình. Đó là con sông đổ ra từ khu rừng Quái vật xì xám, quanh co khúc khuỷu nơi thảo nguyên. Một thứ màu bạc đang rẽ nước tung tóe tiến đến.

Hamamoto cũng đang nhìn về phía con sông đó.

Cuối cùng, thứ màu bạc đang xuôi theo sông đó bay vọt lên khỏi mặt nước, đến bên cạnh Biển. Tuy nó vẫn còn bé, chỉ cỡ một con chó

mà thôi nhưng mình biết, nó chính là cá voi xanh. Con cá voi xanh văng nước tung tóe như vậy, khiến lũ chim cánh cụt vẫn đang lạch bạch quanh Biển này giờ kêu lên kiu kiu, vội vàng tháo chạy tán loạn.

Sau khi đuổi hết lũ chim cánh cụt đi, cá voi xanh con lại lặn xuống đáy dòng sông nhỏ.

“Hamamoto, sắp sắp đánh tới đây!”

Mình vừa ôm cây vừa gào, mãi rồi cậu ấy cũng quay người lao thẳng về phía cánh rừng. Hamamoto thở hồng hộc, phi đến chỗ mình. Giây phút đó, một tiếng sấm lớn rền vang, mình rụt cổ lại. Hamamoto cười xòa với vẻ chẳng để tâm. “Aoyama, cậu thấy chưa? Có một con cá lạ vọt lên từ dòng sông.”

“Tớ thấy rồi. Một con cá khá lớn.”

“Sao mà kì lạ ghê nơi.”

Hamamoto nói, đưa mắt nhìn ra thảo nguyên.

Mình sẽ viết thêm mấy dòng sau đây vào trong sổ ghi chép.

- Lũ chim cánh cụt sợ thứ sinh vật có vẻ là con cá voi xanh do chị gái tạo ra.
- Lũ chim cánh cụt và Biển có mối quan hệ trọng yếu nào đó.

3

SÂU TRONG RỪNG

Mình ghi lại vào trong sổ nhiều kế hoạch, rồi từ từ thực hiện chúng.

Kế hoạch thám hiểm cùng Uchida. Kế hoạch đọc sách ở thư viện. Kế hoạch dựng trạm không gian từ lego. Kế hoạch luyện chơi cờ. Kế hoạch cùng chị gái đến thị trấn ven biển.

Mình tận dụng đường kẻ ô li trong sổ để viết ra một thời gian biểu gọn đẹp. Mình phân thành kế hoạch lớn và kế hoạch nhỏ. Những khung thời gian lớn thì chia nhỏ ra nữa. Làm như vậy, thời gian tựa như những khối lego. Sắp xếp tất cả một cách rõ ràng hợp lý là sẽ ra bản kế hoạch giúp mình trở thành một người trưởng thành xuất chúng.

Mình không ghét trường học, nhưng trên trường thì không thể tự do lập thời gian biểu được. Giá như mình có thể tự do phân bổ thời gian của mình ở trường thì có lẽ sẽ vui hơn nhiều.

Mình đã ghi vào sổ một loạt kế hoạch cho kì nghỉ hè. Mình phân chia thời gian, tạo ra thật nhiều ô nhỏ rồi sắp xếp chúng lại với nhau, sao cho có thể làm được càng nhiều việc hay ho càng tốt.

Chuyện xảy ra vào hôm bế giảng. Sau khi nghe bài phát biểu của thầy hiệu trưởng ở phòng thể chất, bọn mình phải làm tổng vệ sinh.

Mình cẩn thận lau ô cửa sổ đến khi nó trong suốt bóng loáng. Trong khi mình đang hăng hái làm việc như thế, Hamamoto cầm theo cái chổi bước lại.

“Aoyama, mai cậu có đi chơi lễ hội mùa hè không?” Cậu ấy hỏi.

“Nhiều khả năng là tớ sẽ đi.” Mình đáp.

Đúng lúc đó, Suzuki vừa phe phẩy cái giẻ lau vừa gào lên, “Tình tứ chưa kìa!”

Hoàng đế của Đế chế Suzuki luôn theo dõi tình hình bọn mình chẳng chút lơ là.

Mình bất giác muốn cãi Suzuki, nhưng Hamamoto quay phắt lại còn nhanh hơn mình và đáp trả, “Đúng đấy, bọn này tình tứ đó! Cậu phàn nàn gì!?” Cả lớp lặng như tờ. Trước giờ chưa từng có đứa nào dám trả treo lại như vậy nên Suzuki cũng chỉ biết tròn mắt nhìn. Rốt cuộc, cậu ta cũng chẳng nói được câu nào, chỉ lẩm bẩm, “Tình tứ thật à...” rồi bỏ ra khỏi lớp.

Hamamoto quay sang mình, “Cậu vừa nãy là nói dối đó.” Cậu ấy thì thầm. “Suzuki phiền quá mà.”

Mình bị ấn tượng.

Trên đường đi học về, Uchida hỏi mình, “Hai đứa cậu thực sự tình tứ với nhau à?”

“Không phải đâu.”

“Thế thì sao Hamamoto lại nói ra câu đó?”

“Nếu bọn tớ cứ chối là không tình tứ gì hết thì Suzuki càng được nước lấn tới. Nên cậu ấy mới nói là tình tứ để khóa miệng Suzuki lại. Đó là chiến lược của cậu ấy thôi.”

“Giờ ạ. Tớ còn giật mình tưởng hai đứa cậu thực sự tình tứ với nhau cơ.”

“Bọn tớ có tình tứ gì đâu.”

Uchida suy nghĩ một lúc lâu rồi nói tiếp. “Có điều, chỉ là suy nghĩ của tớ thôi, nhưng lời nói dối đó không biết chừng sẽ chọc Suzuki càng điên máu hơn đấy.”

“Tại sao?”

“Suzuki thích Hamamoto mà.”

Mình ngạc nhiên dừng bước. “Thế thì lạ quá. Suzuki toàn trêu chọc Hamamoto kia. Thực lòng thích cậu ấy mà lại có những hành vi khiến cậu ấy thêm ghét mình thì không hợp lý chút nào.”

“Tớ không rõ lắm. Nhưng mà, Suzuki thích Hamamoto thật đấy.”

“Sao Uchida biết?”

“Tớ quan sát thôi. Nhưng chắc các bạn cũng biết đó. Chỉ vì Suzuki đáng sợ quá nên không ai dám nói ra thôi.”

Mình ấn tượng với con mắt quan sát của Uchida. Nếu chuyện là vậy thật, chẳng hiểu sao mình lại thấy vui vui mà buồn cười. Thậm chí mình còn nghĩ chỉ cần một chút nữa thôi là mình có thể kết bạn được với Suzuki rồi.

“Là vậy sao. Suzuki lại thích Hamamoto. Tớ chẳng biết gì cả đấy. Có tình cảm như vậy thì cứ nói rõ cho tớ biết là xong thôi mà.”

“Những chuyện đó Suzuki sẽ không nói ra đâu.”

“Tại sao?”

“Vì ngượng đó.”

“Suzuki sao lại phải ngượng vì chuyện cậu ấy thích Hamamoto? Thích một ai đó là điều hết sức bình thường mà. Bố tớ thích mẹ tớ nên mới kết hôn với nhau đó. Nếu bố mẹ tớ không thích nhau thì đâu có sự tồn tại của tớ chứ.”

“Thì đúng là như thế, nhưng...”

Uchida cười. “Aoyama không hiểu được rồi.”

“Là tớ không hiểu sao.”

Bọn mình đi tới trước phòng nha, cơn gió nóng đang lướt trên những đám cỏ nơi trảng đất trống bên cạnh. Bầu trời xanh xuất hiện đám mây vũ tích nhìn ngon miệng như cây kem tươi ta thường ăn ở cạnh bể bơi. Đám ve lẩn khuất trong những tán cây trồng ven đường đang ra rả điệp khúc của chúng. Xa xa trên con đường rải nhựa bọn mình đang bước đi, quang cảnh lay động như chìm trong nước sôi.

Khi chào tạm biệt Uchida, mình cảm thấy từ ngày mai kì nghỉ hè thực sự sẽ bắt đầu rồi. “Uchida này, từ mai chúng ta sẽ bước vào kì nghỉ hè. Cậu nghĩ thế nào về điều tuyệt vời này?”

“Tớ thấy vui lắm.”

“Tớ cũng thấy vui lắm. Bọn mình sẽ làm được nhiều thứ đấy! Tớ có nhiều kế hoạch lắm.”

“Đúng đấy.”

“Uchida cũng đi chơi lễ hội mùa hè chứ?”

“Đi chứ.”

“Tớ cũng đi. Hamamoto hình như cũng tới đấy. Đi chơi lễ hội mùa hè sẽ cảm thấy là nghỉ hè đã thực sự đến rồi. Thấm thía chắc là

để chỉ cảm giác như vậy nhỉ.”

Lễ hội mùa hè của thị trấn chúng mình do Tổ dân phố tổ chức. Người ta treo đèn lồng đỏ khắp công viên, những người dân sống quanh đó dựng lều mở sạp buổi tối. Hồi gia đình mình mới chuyển đến vùng đất này, lễ hội mùa hè hiu hắt lắm, chẳng có cảm giác của một lễ hội gì cả. Nhưng mà, khi những ô đất trống trong khu dân cư được lấp dần, người tham gia lễ hội đông hơn, bầu không khí cũng nhộn nhịp hơn.

Ngày hôm sau, thứ Bảy, từ buổi sáng khi lễ hội mùa hè còn chưa bắt đầu, em gái mình đã nhằng nhằng đòi mẹ mặc yukata cho. Mẹ nói, “Con đợi thêm lát nữa đi,” thế là em mình xì mặt ra y như cái bánh dày. Nó còn kêu “Hứ” nữa chứ.

“Em đúng là bướng.”

“Không liên quan gì đến anh.”

Dạo gần đây, con bé này mới nhớ được từ “liên quan”, thành thử cái gì nó cũng gắt “không liên quan”, “không liên quan” suốt. Mình thực sự chỉ thấy ngạc nhiên thế thôi.

Quá trưa, nhiều tiếng huyền náo từ phía công viên vọng lại, mình cùng bố ra đó quan sát tình hình.

Người ta đang dựng sân khấu nhảy obon ngoài sân bóng, giăng đèn lồng dọc theo đường dây điện. Bố đang bàn bạc vài chuyện với bác tổ trưởng tổ dân phố Yoshida và anh Yamaguchi chủ quán Cà phê Ven biển. Hình như anh Yamaguchi đã đóng cửa tiệm để phụ giúp chuẩn bị cho lễ hội mùa hè từ sáng sớm. Bố cũng bắt đầu giúp mọi người dựng trại nên mình tạm thời quay về nhà, sắp xếp lại

những nghiên cứu của mình. Xong rồi, mình ngủ trưa để tránh buồn ngủ vào buổi tối.

Khi mặt trời lặn, mình cùng mẹ và em gái ra lễ hội chơi.

Lúc dạo bước dọc khu dân cư, mình nghe thấy tiếng trẻ con từ khắp nơi vọng ra, nhìn thấy đây đó những bóng người đang đi về cùng một hướng. Chỉ trong buổi tối lễ hội mùa hè ta mới có thể nghe thấy tiếng người đến tận canh khuya. Em gái mình cuối cùng cũng được mặc yukata nên đang thỏa mãn. Con bé đi dạo trong bộ yukata trông y như con cá vàng lặn cùn một mẫu. Giữa đường nó còn gặp được mấy đứa bạn cùng lớp, cười khúc khích với nhau.

Công viên trong đêm tối như một thế giới khác hẳn.

Công viên hình lục giác giờ đang sáng rực lên nhờ ánh đèn từ các sạp ăn vặt như sạp mì xào của bố, hay dàn đèn lồng treo xung quanh sân khấu. Như thế ánh sáng đang được tích tụ lại dưới đáy màn đêm.

Mình cùng mẹ và em dạo một vòng quanh những cửa tiệm, cũng qua xem bố làm món mì xào nữa. Mình còn chơi cả trò vớt cá. Em gái mình được mấy người hàng xóm dạy điệu nhảy obon, giờ cũng đã bắt đầu nhảy múa.

Mình cũng gặp mấy bạn gái cùng lớp tiểu học. Bạn nào cũng mặc yukata, trong đó có cả Hamamoto. Cậu ấy nói “Nhìn này, tớ mặc yukata đấy” rồi phất lên khoe với mình. “Có hợp không?”

“Không lùn cùn một mẫu nhỉ.” Mình đã đưa ra nhận xét nhưng Hamamoto có vẻ vẫn không vừa lòng. Mẹ khen, “Hợp với cháu đấy.” Cậu ấy cười có vẻ vui lắm, rồi cũng đi nhảy với mấy đứa bạn khác.

“Cô bé đó là Hamamoto đấy à?”

“Đúng rồi ạ. Bạn ấy biết thuyết tương đối đó.”

“Cô bé đó dễ thương thật đấy. Như búp bê vậy.”

Buổi tối lễ hội mùa hè sẽ gặp được nhiều người.

Mình và mẹ còn đang ngắm mọi người múa điệu obon thì thấy chị đi ra từ trong đám đông. Chị đang đi cùng bác sĩ của phòng nha và chị lễ tân. Mẹ chào mọi người, mấy chị cũng cúi đầu đáp lại, “Chào cô ạ.” Chị bảo nãy giờ chị hỗ trợ bên quầy hàng rút thăm trúng thưởng, nhưng giờ đã có người đến thay ca nên liền đi chơi hội.

“Aoyama cũng có hứng thú với lễ hội mùa hè sao.” Chị cười khi khi. “Hay đây là nghiên cứu về lễ hội mùa hè?”

“Tối nay em nghỉ xả hơi thôi.”

“Thế hả. Đúng là thỉnh thoảng cũng phải nghỉ ngơi nhỉ. Hôm nay em không buồn ngủ à?”

“Hôm nay thì không sao ạ.”

Hai chị em đứng với nhau một lúc, xem em gái mình nhảy điệu obon.

“Em không nhảy hả nhóc?” Chị nói.

“Em không nhảy đâu.”

“Tại sao?”

“Em nhảy trông không khác gì con robot. Chắc là do em luôn nghĩ quá nhiều về mặt lý thuyết.”

Bác sĩ phòng nha nghiêm mặt nói, “Biết sao được, cháu là nhà khoa học nhí mà.” Mấy chị cười phá lên. Thế rồi, họ chào mình và đi

tiếp.

Cuối cùng mình cũng tìm thấy Uchida. Cậu ấy đang đi cùng bố mẹ. Mình chạy lại chào, “Cháu chào cả nhà ạ.” Bố Uchida gầy còn mẹ cậu ấy lại đầy đà.

Mình và Uchida tách ra đi riêng, cùng nhau lượn lễ hội mùa hè.

Hai đứa đứng ở nơi ánh đèn lồng đỏ ở góc công viên chiếu tới được, cùng nhau ăn si rô đá bào. Đá bào lạnh như Nam Cực vậy, giữ mát cho bộ não của mình.

Uchida đôi lúc lại thận trọng nhìn quanh quất.

“Suzuki có tới không nhỉ.”

“Tớ nghĩ là có đó.”

“Tớ không muốn gặp cậu ta lắm.”

“Tớ cũng chẳng muốn gặp Suzuki để rồi lại gây sự với nhau. Nhưng cậu ta không có quyền cản trở tự do của bọn mình. Bọn mình được tự do đến lễ hội mùa hè này, cũng được tự do đi thám hiểm.”

Hamamoto và mấy đứa em gái cứ mãi mê nhảy obon. Mọi người có vẻ thích nhảy thật đấy. Hamamoto vừa nhảy vừa vẫy tay với bọn mình. Mình cũng vẫy tay đáp lại.

“A-O-YA-MA.”

Mình nghe có tiếng gầm sau lưng.

Giây phút đó, có người đã thộp lấy quần mình kéo xốc lên. Nửa thân dưới bị ép chặt, giờ mình như vũ công ba lê phải đứng nhón chân. Chẳng biết từ lúc nào, lâu la Kobayashi và Nagasaki của

Suzuki đã túm chặt lấy quần mình.

Suzuki đứng trước mặt mình. Gương mặt to tướng đỏ oạch dưới ánh đèn lồng. Thứ cậu ta đang thủ sẵn trong tay như vũ khí là cây kẹo bông đã nhóp nháp vì nước dãi. Ánh đèn lồng làm nó sáng lên lấp lánh.

“Không được động đây, Uchida.”

Suzuki chĩa cây kẹo bông vào Uchida. Nói làm gì cho phí lời, cậu ấy đã ngạc nhiên đến đơ ra đấy rồi. Mình vẫn đang đứng nhón chân nên cũng không thể có hành động gì. Suzuki ngoạm một miếng kẹo bông, rồi gào lên, “Thằng khốn!”

Mình ăn tiếp si rô đá bào, Suzuki lại cáu lên, “Không được ăn đá bào!”

“Tại sao không? Tớ có quyền được tự do ăn đá bào mà.”

“Buồn nôn! Đừng có phun ra những lời khó hiểu đó!”

“Tớ hiểu tại sao cậu tức giận, Suzuki.”

“Gì cơ?”

“Nếu cậu thích Hamamoto, cậu cứ nói rõ ra cho tớ biết có phải hơn không? Tớ vốn không hiểu được mấy điều đó mà. Tớ cũng định xin lỗi cậu. Tớ với Hamamoto không có tình tứ gì đâu. Vậy nên, nếu cậu thích Hamamoto thì hãy nhanh đi nói với Hamamoto ‘Tớ thích cậu’ là được. Đừng chọc ghẹo gì cậu ấy nữa.”

“Kh, kh, kh, kh, kh,” Suzuki rít lên. “Không phải!. Mà nói cái quái gì thế. Đừng có tự ý quyết định!”

“Tớ cho rằng không việc gì phải ngượng khi thích một ai đó.”

Gương mặt Suzuki giờ đã đỏ gay đỏ gắt. Mình không hiểu tại

sao cậu ấy lại phải giận dữ đến vậy. Cậu ta phun toẹt nước bọt vào cốc đá bào của mình. Giờ chỗ đá bào đó đã hỏng rồi, thật đáng tiếc. Chỗ đá bào kia không ăn được nữa, nên mình túm lấy áo Kobayashi, đổ sạch chỗ đá bào vào cổ áo cậu ta.

Kobayashi gào lên, “Á!”

Tuy mình đã thành công đáp trả Kobayashi nhưng Nagasaki lại dùng hai tay túm chặt quần của mình như các võ sĩ sumo túm đai nhau. Nagasaki khỏe nên mình không tài nào chạy thoát nổi. Đã thế, Suzuki lại còn chọc cây kẹo bông nhóp nhóp nước dãi vào đầu mình.

“Dừng lại đi, Suzuki. Nhóp hết tóc tớ giờ!”

Suzuki lại quát “Thằng khốn!” rồi di chuyển cây kẹo bông loạn xạ ngẫu.

“Suzuki, dừng lại đi!” Uchida gào lên.

“Này, mấy thằng nhóc kia!” Bọn mình đang làm loạn lên như thế thì nghe tiếng chị. “Mấy em đang làm gì thế hả?”

Hội Suzuki đột ngột im lặng. Mấy cậu này cũng sợ chị gái ở phòng nha.

“Nhóc, sao lại có cái que mắc trên đầu em thế kia?” Chị nhìn tóc mình rồi hỏi.

“Que kẹo bông đấy ạ.”

“Kẹo bông là đồ ăn, không được đem đồ ăn ra nghịch.”

“Là Suzuki lăn nó lên đầu em đó.”

“A, thằng kia. Dám mách lẻo à!” Suzuki gắt.

“Mách lẻo thì sao?” Mình trả treo.

Mắt chị trừng to, nhìn chằm chằm Suzuki với vẻ mặt đáng sợ. “Nếu em cứ làm ra những trò như thế nữa, chị đây sẽ nhổ sạch răng em đấy. Còn không gây mê cho đâu.”

“Đau lắm đấy, còn chảy cả máu nữa.” Mình để thêm.

Suzuki xanh mặt.

Chị chống tay vào hông, kêu “Nào, nào” với Suzuki. “Dẫu sao Suzuki cũng là một đứa bé ngoan, em sẽ xin lỗi Aoyama mà nhỉ?”

Suzuki nhìn chị, rồi nhìn mình, rồi lại quay sang nhìn chị. Miệng cậu ta méo xệch. Dường như là bướng bỉnh không chịu nhượng bộ. “Tại sao?” Cậu ta nói. “Tại sao em lại phải xin lỗi chứ?”

“Em cũng là một thiếu niên cứng cỏi đấy nhỉ. Tuy ở phòng khám thì khóc như em bé.”

Thấy chị cười, “Em đâu có khóc!” Suzuki gào lên. “Nói dối!”

Mình hỏi. “Tại sao Suzuki lại ghét tớ đến thế?”

“Ghét thì ghét thôi.”

“Thằng nhóc này xác xược mà.”

Đột nhiên chị lại nghiêng về phe Suzuki. Cậu ta mừng ra mặt. “Đúng đó. Cậu ta tự cao tự đại quá. Toàn nói những lời kì quặc khó hiểu, lại còn nói dối nữa.”

“Ồ kìa, Suzuki. Lưng em có con gì kìa?”

Chị nói thế, rồi vòng ra sau lưng Suzuki. Thế rồi, chị khóa tay cậu ta sau gáy. “Chị làm gì thế! Làm gì thế!” Suzuki gào lên. “Chị là người lớn mà lại nói dối như vậy sao!?”

“Chính vì là người lớn nên mới nói dối đó!” Chị nói. “Nào, nhóc! Ăn miếng trả miếng! Thằng bé phá tóc em thì em phá lại đi!”

Mình cọ cọ đầu vào mặt Suzuki. “Ngừng ngay!” Cậu ta gào lên và cố sức vùng vẫy nhưng bị chị giữ chặt nên chẳng thể làm gì. Suzuki có hơi béo, nên má cậu ấy khá phúng phính. Tóc mình nhóp nhóp dính đầy kẹo bông và nước bọt của Suzuki nên đương nhiên má Suzuki giờ cũng đã dính kẹo bông và nước bọt của chính cậu ta, loang loáng sáng bóng cả lên.

Cuối cùng, chị thả Suzuki ra. “Suzuki giờ cũng đã nhóp nhóp rồi, hôm nay mọi chuyện kết thúc tại đây thôi.”

“Quá đáng!”

Suzuki vừa cố sức chùi má vừa kêu. “Chị toàn thiên vị Aoyama thôi, người lớn mà thế à!”

“Ai quy định là người lớn thì không được thiên vị?”

“Oa, tồi tệ!”

Chị cười hếch mũi rồi uốn ngực. Bộ ngực khê đong đưa. “Không phục thì chống đối thử coi. Đồ trẻ con!”

Sau khi hội Suzuki bỏ đi, mình và Uchida cùng chị đến chỗ con mương trong góc công viên. Mình thử gội đầu nhưng chỉ dùng nước rửa qua thì không thể nào rửa sạch, trả lại mái tóc ban đầu được. Tóc của mình giờ đã bị cứng lại vì đám kẹo bông và nước bọt của Suzuki, trông như thể hợp kim nhớ hình^[11] vậy.

“Cũng bạo lực phết nhỉ.” Chị nói.

“Chị chẳng ra dáng người lớn gì cả.”

“Không đến lượt em nói.”

“Nhưng may có chị cứu bọn em. Cảm ơn chị nhiều.” Uchida nói.

“Em chẳng làm được gì.”

“Thực ra phương châm của chị là không nhúng tay vào mấy vụ cãi nhau của lũ trẻ con, mà thôi kệ đi.” Sau khi nói ra câu đó, chị chỉ lên đầu mình. “Tóc em giờ cứng bết lại cả rồi kìa.”

“Không sao đâu ạ.”

“Em có biết tại sao Suzuki lại bắt nạt em như thế không?”

“Có lẽ là do em quá thông minh chẳng?”

Chị cười cười với Uchida. “Uchida có hiểu không?”

Cậu ấy gật đầu. “Em nghĩ là... em hiểu ạ.”

“Lúc nãy, Suzuki đã làm phiền Hamamoto khi nhảy obon đó. Cô bé đã cáu điên lên.”

“Suzuki hay gây sự với Hamamoto lắm ạ.”

“Chắc Suzuki thích Hamamoto đấy.”

“Sao chị biết được hay vậy?”

Mình lại ngạc nhiên lần nữa. “Uchida mà không bảo thì em còn không biết đâu.”

“Thằng bé thích Hamamoto nên mới gây sự với cô bé đó còn gì. Nhóc con lúc nào cũng nói chuyện say sưa với Hamamoto làm cho thằng bé nó tức.”

“Ừm.”

“Em vẫn còn nhiều điều phải học hỏi lắm.”

“Em buộc phải công nhận điều đó.”

“Hẳn là buộc phải.”

Chị cười khúc khích dưới ánh đèn lồng.

Sau đó bọn mình đi ngắm lễ hội mùa hè thêm vòng nữa. Âm thanh phát ra từ cái loa treo phía trên sân khấu, tiếng rút thăm trúng thưởng, tiếng cười của người lớn trẻ nhỏ, tất cả xen lẫn nhau và chìm vào bầu trời xanh thẫm kia. Nơi đây là cả một thế giới khác với công viên của mọi khi vào buổi tối, khiến mình dâng trào một cảm xúc kì diệu. Chị có vẻ thực sự thích lễ hội mùa hè nên nghiêm túc chơi trò vớt cá, lại còn nhồm nhoàm ăn kẹo bông dù đã lớn tướng.

Khi đến trước sạp bán mì xào, bố đã không còn đứng xào xáo ở bàn nướng nữa, mà đang ngồi uống bia cùng anh Yamaguchi chủ quán Cà phê Ven biển và mọi người. Khi nhìn thấy mấy chị em, bố liền đứng dậy, cúi đầu với chị.

“Hết mì xào rồi ạ?” Chị hỏi.

“Xin lỗi cô nhé. Món này đắt khách hơn tôi tưởng.”

“Chúng ta đến muộn rồi.”

Bố nhìn thấy quả đầu của mình thì có vẻ ngạc nhiên.

“Ô kìa, sao thế này? Quả đầu chất lừ thế kia?”

“Ừm. Vì chút tai nạn nên giờ nó dính bột kẹo bông và nước bọt của bạn Suzuki rồi ạ.”

“Đúng là thảm họa.”

“Nhưng con không sao hết.”

Uchida gặp bố mẹ nên đã về trước. Bố còn phải phụ dọn sạp nữa nên mình, mẹ và em gái về nhà trước.

Đúng lúc mình sắp ra khỏi công viên, Hamamoto chạy lại.

“Aoyama, cậu về sao?”

“Ừ.”

“Tóc của cậu sao là lạ?”

“Đúng đấy. Tóc gặp chút tai nạn.”

“Cậu đừng quên vụ nghiên cứu Biển nhé.”

“Đương nhiên rồi.”

Chúng mình rời khỏi công viên. Đường về của chị nằm ở hướng ngược lại nên hai bên tạm biệt ở ngay trước công viên. Chị cúi đầu chào, rồi ráo bước đi một mình. Chị đi về căn chung cư màu trắng trên ngọn đồi có tháp nước.

Sau khi đi cùng mẹ và em được một đoạn, mình quay lại nhìn.

Không còn thấy bóng dáng chị đâu nữa. Giữa khu dân cư tối om, lễ hội mùa hè bùng sáng lấp lánh không khác gì vòng quay ngựa gỗ.

Mình ghi vào sổ khá nhiều kế hoạch, còn viết cả tiến trình thực hiện chúng.

Kì nghỉ hè tới, mình bận tui bụi. Bình thường mình đã là đứa học sinh tiểu học bận rộn nhất thị trấn này rồi, nhưng vào hè, tự lập xong kế hoạch cho một ngày thì mới thấy, mình còn bận hơn nữa. Có khi mình là đứa học sinh tiểu học bận rộn nhất thế giới cũng nên.

Mình đặt thời gian thức dậy sớm hơn. Có những lúc thậm chí còn dậy từ 5 giờ sáng. Những lúc thức giấc vào giờ đó, đến bố còn chưa ngủ dậy, có lắng tai nghe cũng không nghe ra được tiếng động nào trong nhà. Cả căn phòng của mình lẫn hành lang đều mang một màu xanh biển nhạt nhợt như vùng biển nông kỉ Cambri. Thế rồi,

mình mở cánh cửa sổ hướng về khu dân cư buổi sáng, khí lạnh ban mai ùa vào làm thanh tỉnh đầu óc. Vậy nên, mình tiến hành công việc nghiên cứu vào buổi sáng.

Vì sáng mình hay dậy sớm nên thường ngủ một giấc vào buổi trưa. Những lúc phải ra ngoài quan trắc Biển, mình sẽ ngủ dưới tán dù, còn lúc ở nhà thì cùng mẹ và em gái nằm lăn ra sàn phòng khách, đắp một cái chăn mỏng trên bụng rồi ngủ. Nếu không ngủ trưa, buổi chiều mình sẽ kiệt sức, không cục cựa được gì y như mấy con thú bông của con em.

Trong những ngày quá nóng bức, mình hoặc Uchida sẽ qua nhà nhau để chơi lego, chơi điện tử hoặc bàn luận về vũ trụ. Có lúc mình ra thư viện. Có lúc mình lại cùng Uchida đến nhà Hamamoto, đọc những cuốn sách viết về vũ trụ của bố bạn ấy. Nhà Hamamoto và nhà Uchida nằm trong cùng một tòa chung cư nên có thể đến chơi lúc nào cũng được. Nhà cậu ấy có cả một đài thiên văn thu nhỏ để có thể quan sát bầu trời ngay trong nhà, mẹ Hamamoto còn cho bọn mình ăn nhiều thứ bánh kẹo ngon lành nữa. Mình cho rằng kì nghỉ hè là một phát kiến vô cùng tuyệt vời.

Trong những giờ nghỉ giải lao khi nghiên cứu về Biển, chúng mình ngồi dưới ô đánh cờ, hoặc chơi với quả bóng Uchida mang tới. Nhiều khi bọn mình còn trải bài tây lên cỏ, sát phạt nhau bằng trò chơi hại não tìm cặp bài giống nhau. Sau khi Hamamoto lật tới lật lui đồng bài một hồi, cậu ấy gào lên “Điên mất thôi!” xong nằm lăn ra dưới tán dù. Có lúc, bọn mình cố thủ ngoài thảo nguyên cả một ngày trời nhưng chưa từng thấy có người nào từ khu rừng Quái vật xì xám ra đây. Đây đúng là một thảo nguyên bí mật ẩn sâu trong

khu rừng.

Thảo nguyên này mang lại cảm giác như đang ở vũ trụ vậy, nên bọn mình hay nói chuyện về vũ trụ.

Mình và Uchida mê mải với “lỗ sâu”. “Lỗ sâu” là con đường kết nối vũ trụ của chúng mình với một vũ trụ khác hẳn. Còn có cả ý kiến cho rằng lỗ đen vũ trụ cũng là một dạng lỗ sâu. Uchida có vẻ thích ý tưởng lỗ đen vũ trụ không phải là đường cùng mà là một con đường kết nối với một vũ trụ khác.

“Biết đâu dù bị lỗ đen vũ trụ hút vào vẫn có thể thoát ra đến một vũ trụ khác.” Uchida khẳng định. “Đó là nếu như ta không bị trọng lực đè bẹp giữa chừng.”

“Vậy thì đâu bên kia sẽ thế nào nhỉ?” Hamamoto hỏi.

“Ngược lại với lỗ đen, thì là lỗ trắng thôi.”

Hamamoto thường chơi lego trong lúc nói chuyện. Cậu ấy mang đến một túi toàn những khối lego màu xanh, và dùng chúng dựng nên một bức tường hoàn chỉnh. Cậu ấy không dựng trạm không gian vũ trụ như mình. Cậu ấy chỉ dựng tường, cũng chỉ dùng những khối lego màu xanh. Nhưng cậu ấy có vẻ vui khi dựng tường. Mỗi lần ngồi cạnh nhìn, mình lại cảm thấy trò này trông thật thú vị.

“Hamamoto chỉ dựng mỗi bức tường thế thôi hả?” Mình hỏi thử.

“Chẳng hiểu sao tớ lại thích thế.”

Mỗi khi hết khối lego, cậu ấy lại phá bỏ bức tường đã dựng đi rồi lắp lại từ đầu. “Giá mà có thêm nhiều khối nữa. Lắp được bức tường thật to chắc sẽ tuyệt vời.”

“Chắc sẽ vui đấy.” Minh nói.

“Hamamoto kì lạ thật.” Uchida nói.

“Kì lạ đến vậy sao?”

Hamamoto hỏi dồn nên Uchida méo xệch cả mặt mày.

“... Không kì lạ đến mức phải bảo là kì lạ.”

Hamamoto ôm đống lego vào trong lòng rồi cười hì hì.

Minh tưởng tượng đến cảnh nhiều bức tường hình chữ nhật màu xanh cực lớn xếp thành hàng trên thảo nguyên. Hamamoto trèo lên thang, xếp lên từng khối màu xanh nho nhỏ. Bức tường xanh làm từ nhựa đỏ bóng lên lấp lánh dưới ánh nắng. Bên kia lớp lớp tường xanh là một Biển vẫn lặng lẽ nổi lênh bênh như thế. Minh nghĩ đó có lẽ sẽ là một cảnh tượng tuyệt vời.

Trời trong xanh từ sáng sớm, những ngọn gió nóng thổi vi vu. Đám mây vũ tích tụ lại phía bên kia núi.

Buổi sáng, mình cố thủ trong căn phòng mát mẻ của mình, nghiên cứu tiếp về Đế chế Suzuki.

Sau khi sắp xếp lại những ghi chú từ trước đến giờ, mình viết danh sách tên bạn học cùng lớp vào một trang của cuốn sổ, khoanh tròn lại thành từng nhóm. Cơ số những vòng tròn hiện ra như thể những giọt nước rơi xuống nền gạch lát trơn bóng. Trong hình tròn nhỏ nhất là tên của mình và Uchida. Mình cũng có thể tính thêm tên của Hamamoto vào vòng tròn nho nhỏ đó.

Khi viết ra như thế, mình hiểu được Đế chế Suzuki thực chất cũng chẳng lớn. Thường chỉ có hội Kobayashi đi theo Suzuki thôi.

Nếu xét về số lượng thì cũng chỉ bằng nhóm của mình với Uchida và Hamamoto. Nếu hỏi tại sao Suzuki lại có thể làm vương làm tướng trong lớp, thì chắc là vì những nhóm nhỏ khác đến lúc cần lại đi nghe lời Suzuki. Một hệ thống kì lạ. Thú vị đây.

Sau khi ăn xong bữa trưa, mình chuẩn bị ba lô. Mình sẽ ra ngoài để nghiên cứu về Biển. Khi mình đang đi giày ngoài bậu cửa, em gái réo lên hỏi, “Anh đi đâu đấy!?” Mình đáp, “Anh đi thực nghiệm.”

“Em cũng đi! Cũng đi!”

“Không được.”

“Tại sao chứ!? Tại sao!?”

“Vì đây là một thực nghiệm cực kì khó. Em không hiểu được đâu.”

“Làm gì có chuyện đó. Em hiểu chứ!”

“3 cộng 5 cộng 8 bằng mấy?”

“O...A...”

Tranh thủ lúc con bé còn mãi suy nghĩ, mình đội mũ phi ra khỏi nhà. Mình nghe thấy tiếng con bé kêu gào, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, đây là một thực nghiệm bí mật mà.

Mình với Hamamoto và Uchida gặp nhau trên ngọn đồi tháp nước rồi đi vào trong khu rừng Quái vật xì xám. Những cơn gió nóng lay động cây rừng, ánh nắng len lỏi qua những tầng lá.

Bọn mình định sẽ gửi tàu trinh sát vào bên trong Biển một lần nữa. Mình bắt đầu lắp ráp Trinh sát cánh cụt II bên dưới tán ô. Hamamoto đội cái mũ rộng vành màu trắng, một mình lướt ngang thảo nguyên đi về phía con sông nhỏ. Uchida thì ngồi trên cái ghế

dưới tán ô, nhìn chăm chăm vào cuốn sổ với vẻ mặt y đức một nhà triết học. Con gió hăm hập thổi tới, khẽ lật phần mép sổ lên.

“Uchida, cậu ghi chép những gì vào trong sổ vậy?”

“Ừm.” Uchida ôm đầu. “... Tớ kém khoản giải thích lắm.”

“Vậy sao? Tớ lại thấy cậu giỏi mà.”

“Đây là những điều tớ tự nghĩ ra mà.”

“Vì là những điều cậu tự nghĩ ra nên khó giải thích sao?”

“Giải thích không ổn thỏa sẽ bị chê là đơn giản vậy thôi hả này nọ, buồn lắm. Với lại có thể những điều này thực sự khá là nhàm chán.”

“Tớ nhất định sẽ không chê chán đâu.”

“Có thể Aoyama sẽ không nói vậy, nhưng tớ vẫn thấy ngượng lắm.”

“Ngượng thì phiền đấy.”

“Ừm, đúng là phiền.”

“Cũng giống chuyện Suzuki thích Hamamoto nhưng lại không dám nói ra đấy hả?”

“Tớ cũng chẳng rõ. Có lẽ vậy.”

“Nếu đã là như vậy, tớ sẽ không hỏi nữa. Bác Hamamoto cũng đã nói rồi. Những nghiên cứu thực sự quan trọng không nên tùy tiện nói ra ngoài. Ta phải biết trân trọng chúng mà.”

Thế rồi, Uchida lại tập trung vào việc ghi chép, mình lại tập trung vào lắp ráp Trinh sát cánh cụt II.

Khi mình sắp hoàn thành tàu trinh sát và ngẩng đầu lên thì thấy Hamamoto đang một mình tiến lại gần Biển. “Hamamoto, cẩn thận

đấy nhé!” Mình vừa gào với theo thì cậu ấy giơ tay lên vẫy vẫy. Mình cầm ống nhòm lên xem thử mới thấy, bề mặt Biển đang nổi lên một thứ gì đó trông như mạch máu màu xanh to béo, nó đập như thể đang tuần hoàn máu vậy. Lần đầu tiên mình thấy vật thể như vậy. Hamamoto chấp tay sau lưng, thận trọng đi vòng quanh Biển. Thế rồi, cậu ấy nghiêng đầu.

Đột nhiên, cậu ấy quay về phía mình và vẫy tay gắt. Cậu ấy còn gào lên, “Lại đây! Lại đây!”

“Gì thế?”

Mình vội vàng đứng bật dậy, chạy ra thảo nguyên.

Khi mình chạy đến bên cạnh, cậu ấy cũng chẳng nói năng gì, chỉ giơ tay trỏ phía bên kia Biển. Mình thấy một đứa con trai và một đứa con gái đang quay lưng lại phía bọn mình như muốn trốn trong bề mặt cong cong của Biển. Đứa con gái đang đội một cái mũ rộng vành màu trắng giống Hamamoto, còn cậu trai thì mặc quần lửng giống mình. “Mấy đứa nhóc đó là ai vậy? Từ đâu ra thế?”

Mình thì thào với Hamamoto.

“Tớ chịu.”

“Từ chỗ đặt ô không thấy được nhỉ?”

“Lúc này chỉ có mỗi đứa con gái thôi, giờ đột nhiên lại thêm thằng con trai.”

Hamamoto nhú mày, nét mặt có vẻ lo lắng. Chưa từng có đứa trẻ nào khác xuất hiện nơi thảo nguyên bí mật này. Hơn nữa, những đứa trẻ bí ẩn kia cứ như chỉ đang cố giấu mình trong cái bóng của Biển, chẳng hề có ý định bắt chuyện với bọn mình. Mình và

Hamamoto cùng nhau chậm rãi đi quanh Biển. Và rồi, những đứa trẻ kì lạ kia cũng tiến bước y như bọn mình vậy, không thể đuổi kịp được chúng.

“Này! Các cậu là ai vậy?” Minh gào lên.

Thế rồi, mình nghe thấy tiếng gọi, “Aoyama!” Minh và Hamamoto quay lại thì thấy Uchida đang đứng với vẻ mặt kì quái. “Các cậu nhìn thấy thứ gì thế?”

Bọn mình quay ra phía trước định giải thích cho cậu ấy về những đứa trẻ là lạ kia, thì lại thấy hiện giờ chúng đã tăng lên thành ba người rồi.

“Tăng lên rồi kìa!” Minh hét. “Giờ thành hai cậu trai rồi!”

Lúc đó, Hamamoto nheo mắt lại quan sát rồi nói, “Có lẽ nào kia chính là chúng mình không?”

“Có chuyện như vậy sao?”

Mình giơ cánh tay phải lên vẫy mạnh. Một đứa con trai bên kia cũng giơ tay lên vẫy.

“Hamamoto, cậu quay lưng lại được không?”

Cậu ấy quay lưng đi, thế là đứa con gái ở bên kia cũng quay về phía này. Đứa con gái đó giống Hamamoto như hai giọt nước. Thế rồi, đứa con gái giống hệt Hamamoto ở bên kia cũng đang sẫm soi gương mặt mình, rồi nói, “Đằng này cũng nhìn thấy nè!” Hamamoto đang đứng quay lưng lại bên cạnh mình cũng nói câu y hệt cùng một lúc. Đây là một tình huống vô cùng phức tạp.

Khi quay ra đằng sau, chúng mình thấy có ba đứa trẻ cũng đang ẩn mình dưới cái bóng cong cong của Biển, xăm xoi nhìn về phía

bên kia của Biển.

“Chuyện gì thế này?” Uchida nói thế. “Có nhiều bọn mình vẩy trời.”

Mấy đứa mình quay lại chỗ cây dù, bắt đầu phân tích hiện tượng kì lạ vừa quan sát được.

Mình vẽ vào trong sổ một Biển hình tròn, rồi vẽ thêm mấy đứa mình đang đứng cạnh đó. Thế rồi, mình bắt đầu vẽ những hình mũi tên xoay vòng xung quanh Biển. “Bọn mình có thể nhìn thấy được bóng lưng của chính mình là do ánh sáng đi một vòng quanh Biển rồi mới tới mắt mình. Có lẽ đường đi của ánh sáng đã bị bẻ gãy trong phạm vi xung quanh Biển.”

“Giống lỗ đen vũ trụ ấy hả?” Uchida nói. “Nhưng nếu vậy thì tại sao bọn mình lại không bị hút vào?”

“Chắc ánh sáng bị bẻ hướng nhưng trọng lực không đủ mạnh.”

“Tớ thấy lạ lắm.” Hamamoto nói. “Nếu ánh sáng đã không thể đi thẳng được, vậy thì khi quan trắc Biển từ đây, đáng lẽ chúng ta còn phải thấy hình dạng gì kì lạ hơn chứ?”

Mình cũng chìm vào suy nghĩ. Hamamoto nói đúng.

“Vậy thì, khi bọn mình đứng ở chỗ đó, chỉ có một số tia sáng nhất định đi vòng quanh Biển thôi.”

“Có thể có chuyện đó sao?”

“Chịu. Nhưng lúc nãy khi Hamamoto đi vòng quanh Biển, tớ thấy trên bề mặt của Biển có động thái mới. Một thứ gì đó trông như mạch máu màu xanh đã nổi lên. Có thể thứ đó liên quan đến vụ bẻ

cong ánh sáng chẳng?”

“Cũng có thể nó đang chọc tức mình.”

Uchida nói với vẻ bất an. “Bọn mình đều bị dọa cả còn gì.”

“Nó đang trả đũa vụ bọn mình thả tàu trinh sát vào?”
Hamamoto lầm bầm.

Bọn mình lại ghé vào dưới tán ô, quan sát Biển. Biển đang phình lên to. Nhưng thứ trông như mạch máu mình nhìn thấy lúc nãy đã biến mất.

“Bọn mình phải làm gì bây giờ? Bỏ ý định thả tàu trinh sát vào đó sao?”

Mình cho mọi người xem con tàu Trinh sát cánh cụt II còn đang làm dở. Uchida lẫn Hamamoto đều chăm chú suy nghĩ.

Uchida ngẩng đầu lên, nhìn về phía con sông nhỏ.

“Ánh sáng lại có vấn đề rồi.” Cậu ấy nói. “Tó thấy có bóng người ở chỗ dòng sông kia.”

Mình cũng ngẩng đầu lên. Bên bờ con sông cắt ngang thảo nguyên, có ba đứa trẻ đang đứng đấy.

“Có gì khang khác.” Hamamoto nói.

“Uchida, đấy chẳng phải là hội Suzuki sao?”

“Tấn công!” Đúng lúc đó, tiếng gào của Suzuki vang vọng khắp thảo nguyên.

“Hây a!” Hội Kobayashi mặt mũi mồ hôi đầm đìa rống lên rồi chạy về phía căn cứ của bọn mình.

Nagasaki thuộc dạng to con, cậu ta là đứa nhanh chân nhất, lao vào căn cứ địa của bọn mình.

“Úi!” Uchida bỏ chạy, Hamamoto bị hất sang một bên.

Hai tên Nagasaki và Kobayashi lấy thịt đè người nên mình bị mất thăng bằng, ngã dập mông. Không ngại một giây, Kobayashi đè lên người mình. Mình còn đang cố gắng lật người lại thì Nagasaki lại đè lên Kobayashi đang ở trên người mình luôn. “Hự!” Kobayashi kêu, chày cả dãi. Mình thốt lên, “Ặc!” Nặng quá, lại còn nóng ngọt nữa. Đây quả là một cuộc chiến khỗ sở.

Thế rồi, hoàng đế của Đế chế Suzuki ung dung xuất hiện. Cậu ta ngồi lên trên cả Kobayashi lẫn Nagasaki như một bậc đế vương. Ngày một nặng hơn, đến thở cũng thấy khó khăn. “Nặng quá!” Mình nói thảng.

Suzuki còn nhún nháy, “Nặng ư? Nặng ư?” Mình bị chôn vùi thì đã đành, đến cả hội Kobayashi cũng phải kêu, “Nặng!” Người thấy sung sướng ở đây chỉ có Suzuki thôi. Hoàng đế là cái kiểu này đây. Suzuki ngồi trên người Kobayashi và Nagasaki, nhòm xuống mặt mình, có vẻ đắc ý lắm. Mồ hôi cậu ta rơi lộp bộp.

“Tao thắng rồi. Nhận thua đi!”

“Tớ, không, nhận!” Mình đốp lại. “Tại vì, vẫn, còn chưa, thua, cơ mà.”

“Mày đúng là búong thật đấy.”

“Tớ, búong, đấy.”

Hamamoto đã đứng lên, định lao vào húc Suzuki. Suzuki gùm gùm nhìn cậu ấy. “Đừng có động đậy. Tao giã nát cái mặt thằng Aoyama giò!”

“Tại sao cậu cứ phải làm mấy điều vô ích như thế này chứ?”

“Tại sao, cậu lại, biết được, chỗ này?”

Hamamoto có vẻ ngạc nhiên nhiều hơn là câu giận. “Đồ ngốc.”

“Mày im đi. Chỉ cần Aoyama chịu nhận thua thì tao sẽ tha cho nó.”

“Aoyama, cậu cứ nói thua đi cho xong.” Hamamoto nói bằng giọng lạnh băng. “Dẫu sao cũng chẳng đáng gì.”

“Tớ, không, nói.”

“Aoyama, cậu đừng ngoan cố nữa. Sẽ bị đè nát người đấy.”

“Sẽ, bị, đè, nát, đấy!” Suzuki gào lên rồi tiếp tục nhún nhảy. “Mày lại định kêu chị gái kia đến cứu hả ? Nhờ chị cứu là ăn gian. Mày phải thề với tao không được mách lẻo nữa!”

“Tớ, không, thề thốt, gì hết.”

“Cái gì, thằng gian trá này!”

“Tớ, gian trá, đấy.”

Suzuki cầm nín như thể bị bất ngờ. “Gian trá là không được đâu.” Cậu ta nuốt nước bọt, nói với vẻ mặt nghiêm túc. “Gian trá là không được.”

“Bọn tao đi thám hiểm dòng sông.” Suzuki giơ tấm bản đồ thám hiểm lên. “Bọn tao khác lũ chúng mày, nghỉ hè nhưng cuộc thám hiểm vẫn tiến triển nhanh chóng. Hôm nay bọn tao đã tiến vào khu rừng nguy hiểm này.”

“Dòng sông, đó? Từ, đằng sau, trường tiểu học?”

“Đúng rồi đó. Bọn tao đã đi dọc theo con sông đó tới đây.”

Thì ra con sông nhỏ chảy ngang qua thảo nguyên này là hạ lưu của con sông chảy qua khu đất trống phía sau trường tiểu học. Mình

thấy hơi bực khi bị Suzuki vượt mặt khám phá ra điều đó trước. Nhưng chỉ hơi một chút thôi.

“Tai lửa!” Hamamoto gào lên.

“Gì cơ?” Suzuki ngẩng đầu lên.

Kobayashi đang đề trên người mình cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Biển. Trên bề mặt Biển đang liên tiếp nổi lên mấy vật thể nhìn như kèn trumpet. Tai lửa đã bắt đầu rồi. “Cái gì vậy, nó, đang chuyển động.” Kobayashi nói với vẻ khở sở. “Trông, kinh quá.”

“Thứ đó nguy hiểm đấy. Khí ga sẽ bay ra từ mặt đất.”

“Thứ đó là gì, khí ga? Nếu hít phải, thì sẽ chết?” Kobayashi hỏi.

“Chết đấy.” Hamamoto nói.

“Thế không phải là nguy sao?” Nagasaki tiếp.

Thằng ngồi trên đỉnh là Suzuki lại chẳng chịu động đậy. “Mày lại nói dối đúng không? Bọn mày vẫn bình tĩnh thế còn gì? Tao đây không sợ đâu.”

“Thứ đáng sợ sắp tới rồi đấy!”

Đúng lúc đó, bọn mình nghe thấy tiếng kéc kéc từ đâu vọng lại.

“Gì, tiếng gì đấy?” Suzuki thì thào.

Khi mình quay đầu nhìn thử, thì thấy hình ảnh lộn ngược của chị ở lối vào rừng bên phía Nam thảo nguyên. Chị đội một chiếc mũ rom to đùng, làm như là đầu đàn dẫn theo cả lũ chim cánh cụt. Từ đằng sau những bụi cây trong rừng, lũ cánh cụt túa ra.

“Nào, đi thôi, các anh em cánh cụt! Hạ thằng bé Suzuki kia đi!”

Nghe tiếng chị gào lên, mặt Suzuki biến sắc.

Những tiếng kéc kéc càng lúc càng lớn, hướng về phía bọn mình.

Kobayashi giật mình bật dậy nên Suzuki mất thăng bằng ngã lộn nhào. Giờ thì mình đã có thể chậm rãi lấy hơi được rồi, thật biết ơn khôn xiết. Suzuki tức giận, “Mày làm cái trò gì vậy!” Cả Kobayashi lẫn Nagasaki cũng cúi tiết kêu, “Nặng lắm đấy!” Suzuki gào lên, “À, bọn mày phản hả?”

Thế rồi, trong khi Đế chế Suzuki còn đang mài lục đục nội bộ, lũ chim cánh cụt đã đánh vào.

Có khoảng mười con chim cánh cụt. Chúng xô đổ cái ô, lật nhào cái ghế, vỗ cánh làm loạn cả lên. Mình suýt chút nữa đã bị bọn cánh cụt giẫm cả lên người, hội Suzuki thì bị những cái cánh đó đập tanh tách vào đùi, rú lên, “Đau quá!” Lũ chim cánh cụt mạnh cũng là điều đương nhiên thôi. Chúng dùng những cái cánh kia bay nhảy trong nước không khác gì tên lửa phi vào không gian mà.

Sau khi lũ chim cánh cụt ủa qua, mình định thần lại thì đã chẳng thấy bóng dáng Suzuki đâu nữa rồi. Kobayashi và Nagasaki vẫn đang đứng ngo ra đó.

“Có vẻ Suzuki đã nhanh chân chuồn mất rồi.”

Mình vẫn nằm lẩn trên thảo nguyên, nói ra câu đó.

“Cái quái gì vậy? Khốn kiếp!”

Hai cậu ta nhìn lũ chim cánh cụt đang tụ lại, rồi lại nhìn sang mình. Thế rồi, mấy cậu ấy tặc lưỡi, chạy một mạch vào trong khu rừng Quái vật xì xám. Chị đứng ở ranh giới giữa rừng và thảo nguyên, hướng về hội Kobayashi đang chạy trốn quát lón. “Trong rừng nguy hiểm lắm đấy! Lũ chim cánh cụt lại nhắm vào mấy đứa đó!”

Chị đi lại gần, giúp mình đứng dậy. Thế rồi, chị nhắc vành mũ

rom lên, nhìn về phía Biển ở bên kia thảo nguyên. “Ra thế. Thứ đó là đối tượng nghiên cứu của mấy đứa hả?”

“Đúng vậy ạ.”

“Mấy đứa phát hiện ra thứ kì lạ thật đấy nhỉ. Thế, rốt cuộc thì nó là gì vậy?”

“Em cũng không rõ nữa.”

Chị cười cười với Hamamoto đang đứng cách đó một quãng, nhưng Hamamoto không hề cười. Cậu ấy gờm gờm nhìn chị dưới cái mũ trắng.

“Uchida đâu mất rồi nhỉ?”

“Đằng đó.” Chị chỉ về phía Tây thảo nguyên.

Mình thấy Uchida ra khỏi rừng, đang đi về phía này.

“Uchida, tai lửa!”

Hamamoto gào lên, chỉ về phía Biển.

Phần đầu mấy thứ hình cây kèn trumpet kia bắn ra những Biển nhỏ bé. Một cái đã bay vọt qua đầu bọn mình, lao vào trong rừng. Một cái khác thì lăn lông lốc trên thảo nguyên, tiến thẳng về phía Uchida.

“Uchida, nguy hiểm!”

Mình gào lên như vậy nhưng cậu ấy đã ngừng bước, đứng phỗng đấy nhìn chăm chăm vào Biển nhỏ bé đang lăn đến. Chắc cậu ấy ngạc nhiên quá mức nên cơ thể cũng đơ ra luôn rồi. Biển nhỏ bé kia lấp lánh phản chiếu nắng, như thể một mảnh vụn của bầu trời mùa hè đang lăn mình trên cỏ.

Chị nhật Trinh sát cánh cụt II đang nằm lăn lốc trên cỏ lên.

Chị vung tay một vòng thật lớn rồi ném nó đi.

Con tàu Trinh sát cánh cụt II vừa lùn vừa béo bay vút lên không trung, pup pup phồng mình lên, biến thành chim cánh cụt. Nó đập bạch bạch đôi cánh ngắn ngắn rồi nhảy về phía Uchida. Giây tiếp theo, nó chui thẳng vào Biển nhỏ đang lăn tròn. Biển rùng mình lắc lư như một khối thạch hình cầu. Con cánh cụt đang lộn nhào loạn xạ bên trong Biển chằng. Mình vừa nghĩ vậy thì Biển đã tách một cái, nứt vỡ ra. Những mảnh vỡ to cỡ quả bóng mềm sáng lấp lánh, lăn lông lốc trên thảo nguyên như thủy ngân văng ra từ một cái nhiệt kế cũ bị vỡ.

Những con chim cánh cụt đã đuổi đánh hội Suzuki cũng tập trung lại, dùng mỏ mổ mổ đám mảnh vỡ kia của Biển, chúng vỡ vụn rồi tan biến như sương mù. Lũ chim cánh cụt động đậy mở ra chùng vui sướng lắm.

Trong vòng vây bảo vệ của lũ chim cánh cụt, Uchida cuộn nhỏ mình yên lặng ngồi đó.

“Thôi chào mấy đứa nhé. Gắng mà nghiên cứu.”

Chị vẫy tay, đi ngang thảo nguyên hướng về phía Bắc. Mấy con chim cánh cụt như thể đang bám mẹ cũng lạch bạch đi theo chị, nhưng chị chẳng thèm để ý cứ phăm phăm đi thẳng. Bầy cánh cụt bị bỏ lại phía sau, đứng ngơ ngác trên đồng cỏ. Trông chúng có vẻ buồn.

“Chị ơi!” Mình vẫy gọi, chị đang ở lối vào rừng quay lại, vẫy tay chào.

Thế rồi, chị biến mất vào trong hàng cây âm u. Nhanh như thể một hạt Neutrino^[12] vừa phóng xẹt qua thảo nguyên vậy.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Hamamoto nói.

Mình nhất định phải viết lại phát hiện mới này.

- Lũ chim cánh cụt đã phá hỏng Biển.

Mình cùng bố lái xe ra ngoài.

Sau khi chạy dọc tuyến đường xe buýt trông như đường cao tốc ven biển, bố con mình đi về hướng trường đại học. Ra khỏi làn đường xuyên giữa những tòa nhà của trường đại học, hai bố con gặp một con đường hẹp dẫn vào núi. Hai bố con quanh co ra khỏi núi, đi dưới một con đường hoành tráng không khác gì đường cao tốc.

“Con đường này dẫn đến đâu nhỉ?” Bố nói.

“Sẽ dẫn đến đâu nhỉ?” Mình cũng nói.

Mình thích được bố lái xe chở đi chơi lắm.

Khi ra khỏi nhà, hai bố con không hề quyết định điểm đến. Thấy con đường nào có vẻ hay ho, không biết dẫn đến đâu thì cứ đi thôi. Mình cũng chẳng rõ hai bố con sẽ đi đến nơi như thế nào nữa. Đến bố còn chẳng biết. “Con đường này sẽ dẫn đến đâu đây?” Khi bố nắm chặt vô lăng và lăm bằm như vậy, mình cảm tưởng như con đường trải nhựa này sẽ dẫn đến nơi tận cùng thế giới mà cả bố cũng chưa từng nhìn thấy. Nhưng bố và mình chưa từng đến được tận cùng thế giới. Hai bố con chỉ đi đến một thị trấn nào đó cả hai đều không biết tới, tấp vào một quán cà phê hay quán hamburger nghỉ tạm rồi quay về thôi.

Hôm đó, hai bố con đi đến một thị trấn nằm trên đồi.

Những khu dân cư kéo dài mãi hai bên đường con dốc lớn, không thấy mấy bóng người đi bộ. nắng đổ xuống, xung quanh lặng như tờ. Mới 2 giờ chiều thôi, nhưng lạ kì làm sao màu sắc ánh sáng hắt lên những tòa nhà cứ như ánh sáng lúc chiều tà. Đi được lưng chừng đường lên tháp nước trên đỉnh đồi, bố con mình tìm thấy một tòa nhà màu nâu là câu lạc bộ thể thao. Bên trong có quán cà phê nên hai bố con dừng xe ở bãi đỗ rồi đi vào.

Quán cà phê bật điều hòa mát rượi. Bố uống cà phê, mình cũng uống cà phê. Bố uống cà phê đen, mình thì thêm đường vào. Mẹ không biết chuyện mình uống cà phê. Mẹ không thích mình uống cà phê, nên mình chỉ uống cà phê khi đi ra ngoài với bố thôi. Mình giảm dần lượng đường, luyện cho bản thân khả năng uống cà phê đen.

“Trên đường về, ta ghé hiệu sách nhé?” Bố nói. “Con đã đọc cuốn sách về trạm không gian vũ trụ chưa?”

“Đọc xong rồi ạ. Con còn tham khảo theo cuốn sách đó để dựng trạm không gian vũ trụ bằng lego đấy.”

“Con thấy cuốn sách đó thú vị ở điểm nào?”

Muốn mua sách mới thì mình phải vượt qua được bài kiểm tra của bố đã. Mình phải nói được cho bố nghe cuốn sách mua lần trước thú vị ở điểm nào. Nếu không vượt qua được bài kiểm tra đó, bố sẽ không mua sách mới cho mình. Đó là “luật”. Nhưng mình chưa bao giờ trượt bài kiểm tra này cả.

Mình nói với bố những điểm mình cho là thú vị về cấu trúc và lịch sử của trạm không gian vũ trụ quốc tế. Bố gật gù lắng nghe.

Cuối cùng bố nói, “Bố hiểu rồi.”

“Khi con trở thành người lớn, chắc chúng ta đã có thể du lịch không gian rồi nhỉ?”

“Con nghĩ sẽ tiêu tốn nhiều tiền lắm đấy.”

“Chuyện đấy thì phiền đây.”

“Nhưng một khi dựng được thang máy vũ trụ, có lẽ con người sẽ di chuyển lên vũ trụ dễ dàng hơn nhiều. Nếu được như vậy, con sẽ đi cùng Uchida.”

“Uchida cũng muốn lên vũ trụ à?”

“... Có lẽ Uchida sẽ không đi đâu. Cậu ấy sợ lỗ đen vũ trụ mà. Tuy con nghĩ rằng tỉ lệ vào vũ trụ rồi bị lỗ đen hút mất thấp.”

“Có thấp đến mấy mà Uchida không thích thì chịu rồi.”

“Vâng. Nếu vậy con sẽ cùng Uchida đi xem tên lửa phóng lên không gian. Bọn con đã hứa với nhau rồi.”

Cửa sổ của quán cà phê nhìn ra được bãi đỗ xe, mấy người lớn đến tập ở câu lạc bộ thể thao đang đi qua đi lại. Mình biết, trong câu lạc bộ thể thao có mấy thứ máy móc như đồ chơi vận động của lũ chuột hamster ấy, dẫu ta có đi bộ hay chạy mãi cũng không thể tiến về phía trước. Mình luôn cảm thán đó là một loại máy móc thật thần kì.

“Khi bố lái xe đưa con đi, không hiểu sao con luôn có cảm giác mình sẽ đến được tận cùng thế giới.”

“Được vậy thì thú vị nhỉ.”

“Nhưng con đã là học sinh lớp bốn rồi nên con biết mà, tận cùng thế giới không gần đến thế. Chắc nó ở một nơi nào đó xa, xa lắm bố

nhỉ. Ở tận cùng vũ trụ chẳng hạn.”

“Không phải thế đâu con.”

Bố nói với vẻ mặt nghiêm túc. “Tận cùng thế giới không xa xôi đến vậy đâu.”

“Thật ả?”

“Đúng vậy. Bố cho rằng tận cùng thế giới không chỉ đơn giản là nằm trên bề mặt. ‘Lỗ sâu’ cũng vậy đấy thôi? Chưa biết chừng trên cái bàn ngăn cách hai bố con ta đây lại đang có một lỗ sâu. Nó chỉ xảy ra trong một thoáng, nên có lẽ chúng ta chỉ không nhìn thấy nó thôi?”

Mình nhìn cốc cà phê rồi tưởng tượng hình ảnh một lối đi thông tới vũ trụ khác mở ra đóng lại ngay cạnh nó. Nếu thật vậy thì quả là thú vị.

“Tận cùng thế giới đã bị cuộn lại, chìm vào trong lòng trái đất rồi.”

Bố đã nói một câu kì lạ.

Có lẽ chính vì vậy, mình mới luôn có cảm giác sắp tìm ra được tận cùng của thế giới chẳng.

Bố uống cà phê rồi cười. “Nghiên cứu về chị gái kia có tiến triển gì không?”

“Khó lắm ả.”

“Lần trước khi gặp trên trường đại học, bố có nói chuyện với cô ấy. Một người thông minh, thú vị nhưng đầy bí ẩn. Bác sĩ ở phòng nha cũng nói vậy.”

“Nghiên cứu càng tiến thêm, con càng chẳng hiểu gì hết.”

“Tuy bố không rõ nghiên cứu của con thế nào, nhưng con còn nhớ lời bố nói trước kia không?”

“Vấn đề là gì đúng không ạ?”

“Vấn đề con cần phải giải đáp là gì?”

“Con không rõ nữa. Nhiều vấn đề lắm. Cái nào cũng khó ời là khó.”

“Vậy có lẽ con đang đến gần đáp án rồi đấy.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi chưa biết chừng, những vấn đề đó suy cho cùng chỉ là một vấn đề thôi.”

“Có chuyện đó sao?”

“Có chuyện đó đấy.”

Mình lôi cuốn số ra, ghi vào câu “Có lẽ chỉ là một vấn đề”. Mình cần phải không ngừng suy ngẫm về ý nghĩa của những lời này. Biết đâu nghiên cứu về Xa lộ Chim cánh cụt và nghiên cứu về Biển lại không phải là những nghiên cứu tách biệt, mà là cùng một nghiên cứu?

“Con sẽ suy nghĩ kỹ về điều này.”

“Hãy ghi chép những phát hiện mỗi ngày. Rồi xem xét lại và sắp xếp những phát hiện đó.”

Bố nói thế rồi uống cà phê.

Cuốn sổ màu xanh của Hamamoto có ghi chép lại những thông tin về độ lớn của Biển. Cậu ấy khéo léo tận dụng ô li của cuốn sổ để vẽ đồ thị một cách chính xác. Theo đồ thị đó, có một đoạn thời gian

Biển không ngừng phình to, nhưng tốc độ phình lên gần đây có vẻ chậm hơn.

Ngày hôm đó, bọn mình ở dưới cái ô ngoài thảo nguyên mở cuộc họp họp tác nghiên cứu. Hamamoto đội sùm sụp cái mũ trắng, ngồi trên ghế gấp. Cậu ấy ngồi bó gối có vẻ không vui, cũng chẳng nói năng gì. Uchida và mình cùng nhau ngồi trên cỏ, hơi bất an nhìn lên cậu ấy. Mình biết Hamamoto không vui như vậy là do mình đã khẳng khẳng giữ bí mật chuyện chị có năng lực tạo ra chim cánh cụt.

Hamamoto ngồi trên ghế, nói như thể đang hạch hỏi.

“Aoyama đã biết từ lâu rồi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Aoyama đúng là quá đáng. Tớ đã kể cho cậu về nghiên cứu Biển nhưng Aoyama lại không kể cho tớ nghe nghiên cứu của mình. Tớ cũng muốn biết chim cánh cụt xuất hiện từ đâu cơ mà.”

“Tớ buộc phải giữ bí mật mà. Tớ đã hứa với chị rồi. Với lại, nếu vụ chim cánh cụt này bị lộ ra với người khác, tớ lo chị sẽ bị mấy nhà nghiên cứu bắt đi mất.”

“Tớ là người biết giữ bí mật mà?”

“Cái đấy thì đúng.”

“Aoyama không tin tưởng tớ sao?”

“Không phải thế đâu.”

Mình không biết phải nói sao. “Nhưng mà này,” Uchida lên tiếng. “Giờ thì Hamamoto cũng đã biết rồi còn gì? Vậy là được rồi.”

“Từ giờ, cậu đừng giữ bí mật mấy chuyện như vậy nữa. Nó sẽ

gây trở ngại cho nghiên cứu mà?”

“VẬY SAO?” Uchida nói.

“Chuyện này thì Hamamoto nói đúng. Tớ đã nghĩ Biển và Xa lộ Chim cánh cụt là hai nghiên cứu hoàn toàn tách biệt. Nhưng sau khi xem xét lại những gì mình đã phát hiện ra tới nay, sự xuất hiện của Biển và lũ chim cánh cụt hẳn có liên quan tới nhau. Nếu nghiên cứu tách biệt, ta sẽ không thể tìm ra được lời giải. Bởi lẽ chúng vốn là cùng một vấn đề.”

“Đúng rồi đó!” Hamamoto thẳng thừng.

Uchida mặt buồn so. “VẬY MÀ TỚ KHÔNG HIỂU.”

“VẬY NÊN, TỚ THẤY HỐI HẬN VÌ ĐÃ KHÔNG NÓI CHO HAMAMOTO VÀ UCHIDA VỀ NGHIÊN CỨU XA LỘ CHIM CÁNH CỤT. VÀ TỚ CÓ MỘT ĐỀ NGHỊ. CÁC CẬU THẤY THẾ NÀO VỀ VIỆC NHỜ CHỊ THAM GIA VÀO NGHIÊN CỨU CÙNG BỌN MÌNH?”

Hamamoto và Uchida suy nghĩ về đề nghị đó của mình.

Hamamoto nhú mày.

“TỚ KHÔNG TIN NGƯỜI ĐÓ ĐÃ NÓI THẬT VỚI AOYAMA. NGƯỜI ĐÓ THỰC SỰ KHÔNG BIẾT TẠI SAO MÌNH LẠI TẠO RA ĐƯỢC CHIM CÁNH CỤT Ừ?”

“ĐÓ CŨNG LÀ MỘT BÍ ẨN ĐỐI VỚI CHỊ MÀ.”

“THẾ THÌ KÌ LẠ QUÁ. ĐÓ LÀ CHUYỆN CỦA BẢN THÂN CHỊ CƠ MÀ?”

“NHƯNG CHỊ ĐÂU PHẢI NGƯỜI XẤU. CHỊ KHÔNG NÓI DỐI TỚ VỀ VỤ CHIM CÁNH CỤT ĐÂU. BẢN THÂN CHỊ CŨNG KHÔNG HIỂU TẠI SAO NÊN MỚI NHỜ TỚ NGHIÊN CỨU ĐÓ.”

“AI BIẾT ĐÂU ĐƯỢC.”

“HAMAMOTO GHÉT NHA SĨ NÊN MỚI NÓI VẬY?”

“Không có chuyện đó đâu.”

“Hai cậu lại cãi nhau rồi.” Uchida nói. “Ăn bánh kẹo không?”

Hamamoto rót hồng trà làm lạnh bằng đá từ bình giữ nhiệt ra cốc giấy. Mình lấy ba cái bánh ngọt ngực tròn từ trong ba lô ra. “Chắc mọi người sẽ nổi cáu với nhau nên mua ít bánh kẹo sẽ tốt hơn đó.” Uchida đã khuyên như vậy nên mình có mua một ít bánh trước khi vào rừng Quái vật xì xám.

Trong lúc uống hồng trà và ăn bánh ngọt ngực tròn, Hamamoto cũng đi đi đôi chút.

“Tớ sẽ suy nghĩ.” Cậu ấy nói thế.

Sau khi cuộc họp kết thúc, bọn mình quan trắc Biển một lúc lâu nhưng chẳng có hiện tượng hiếm lạ nào xảy ra trừ việc nó xẹp đi đôi chút. Thỉnh thoảng, khi thấy bóng chim cánh cụt đi lạch bạch ở ranh giới giữa thảo nguyên và cánh rừng, Hamamoto lại gào lên, “Cánh cụt kia!”

Hiện tại, kế hoạch thả tàu trinh sát vào trong Biển đang bị hoãn lại. Trinh sát cánh cụt đã biến mất, Trinh sát cánh cụt II đã biến thành chim cánh cụt thật mất tiêu, giờ chắc đang lang thang đâu đó trong rừng. Còn Trinh sát cánh cụt III thì chưa hoàn thành. Vấn đề là các khối lego cứ liên tiếp đi mất, lại không có nhiệt kế và đèn pin thay thế cho mấy cái đã gài trong Trinh sát cánh cụt I. Hơn nữa, từ hiện tượng quang học bí ẩn lần trước, chúng mình đã đưa ra giả thuyết Biển đang muốn phá bọn mình nên cũng thấy bất an.

Uchida đang chuẩn bị thả con diều cậu ấy tự làm. Bọn mình cũng có giúp một tay. Mình cắt mấy bức ảnh thật đẹp từ cuốn tạp chí được cho ở phòng nha ra đưa cho Uchida dán vào con diều.

Cuối cùng, bọn mình cũng làm xong một con điều rục rở, xinh đẹp.

Chúng mình đem thả con điều đó bay lên bầu trời rồi chạy chơi.

Một tuần sau, gia đình mình về thăm nhà ông bà. Hè năm nào bố cũng xin nghỉ phép lái xe đưa cả nhà đi chơi.

Mình cũng thấy khá buồn khi không được quan trắc Biển nhưng không thể chỉ mỗi mình ở nhà được. Với lại, mình không đến chơi thì ông bà chắc chắn sẽ buồn lắm. Nhân tiện, ông bà là ông bà nội của mình. Trước hôm đi chơi, mình đã dặn Hamamoto và Uchida nghiên cứu thật cẩn thận rồi.

Từ thị trấn nhà mình đến nhà ông bà mất hai tiếng đi ô tô. Nơi ông bà ở xưa cũ hơn nhiều so với khu dân cư nhà mình đang sống. Phía sau nhà ông bà là một ngọn núi nhỏ, luôn nghe thấy tiếng ve kêu vào đợt nghỉ hè. Sâu trong núi có một cái hồ nhỏ xinh trông chỉ như một vũng nước đọng, ông bà có cả một thửa ruộng trồng rau ở cạnh nhà. Trong thời gian ở đây, mình hay đi theo ông giúp đỡ công việc trồng rau ngoài đồng.

Mình quý ông lắm.

Ông luôn đi bộ chậm rãi, nói năng cũng thong thả. Ông là người nói chậm nhất trong nhà. Mình mà nói nhiều quá là ông lại nhắc, “Cháu nói chậm thôi, ông chẳng nghe rõ cháu đang nói gì cả.”

Ông thích ăn đồ ngọt nên mỗi khi hai ông cháu ra ngoài tản bộ, ông lúc nào cũng mua thứ bánh kẹo ngọt nào đó. Mình và ông sẽ vừa làm mấy chuyện như đốt lửa ở bãi đất trống trong góc ruộng,

hoặc đi dạo rừng tre trong núi rồi vừa ăn bánh kẹo. Mình cứ ở cùng ông như vậy và nghe ông kể nhiều chuyện. Chuyện ông từng đi ra nước ngoài hồi trẻ, rồi chuyện bố thời đại học chẳng hạn. Sau đó, mình sẽ viết lại những gì nghe được vào trong sổ.

Tối đến, khi mình mang sổ sang phòng cho ông xem, ông có vẻ hứng thú với nó lắm.

“Cháu đúng là một học giả.”

Phòng ông đầy sách cũ và dụng cụ, lại có mùi như hương trầm, ông không thích dọn phòng, cũng không thích ai di chuyển đồ đạc của mình. Phòng ông có cái sofa cũ êm ái màu xanh lá cây ông vẫn ngồi và một cái ghế gỗ nhỏ nhỏ. Ông ngồi trên sofa, rót cà phê trong bình giữ nhiệt ra rồi hòa thêm đường vào uống. Mình ngồi trên ghế gỗ nhỏ trò chuyện với ông. Căn phòng của ông cực kì bừa bộn, mình chẳng biết ở đâu có cái gì nữa. Bản đồ mình tặng ông chẳng rõ đang ở chỗ nào rồi. “Chắc nó ở đâu đó thôi,” nhưng ông sẽ chậm rãi nói vậy rồi uống cà phê. “Chắc nó ở đâu đó thôi nên không cần lo.”

Bà khác ông hoàn toàn.

Mình cũng quý bà lắm.

Bà vận động liên tục trong nhà, lại nhanh mồm nhanh miệng nhất nhà. Theo lời bố, hồi còn trẻ bà nói còn nhanh hơn nhiều, khi bà nổi cáu lên thì chẳng ai nghe ra bà nói gì nữa. Bà đi đi lại lại trong nhà, dạy mình cách dọn dẹp và sắp xếp đồ đạc trong phòng. Chính bà đã dạy mình, nếu phân loại mọi thứ thật rõ ràng thì tâm hồn sẽ thư thái hơn. Ba nguyên tắc phân loại của bà.

Phân ra những thứ thường dùng và thứ ít dùng.

Phân ra những thứ không thể để mất và những thứ mất cũng

được.

Những thứ khó phân loại thì đừng phân ra làm gì.

Bà phân các thứ đồ ra theo nhiều cách, cho chúng vào trong một cái tủ có nhiều ngăn kéo. Minh thích nhìn bà sắp xếp lại cái tủ đó. Thấy mình đang ở bên cạnh dòm ngó, bà lấy ra những thứ bí ẩn từ trong ngăn kéo, đổ mình đoán được tác dụng của chúng. Có lúc là cái đĩa vỡ, có lúc lại là nút chai rượu. Nếu không dùng đến thì bà đã vứt đi hết rồi nên những thứ bà còn giữ trong đó đều còn dùng được, nhưng không dễ đoán tác dụng của mấy thứ đấy. Thấy mình nhăn nhó, bà lấy làm đặc ý lắm.

Trong ngôi nhà của ông bà, bà chỉ không dọn dẹp mỗi phòng của ông thôi.

“Nếu dọn căn phòng đấy, bà thấy con người đó sẽ chết mất.” Bà từng nói. “Nên không dọn dẹp nơi đó được.”

Mẹ bảo bố giống bà, nhưng quả nhiên vẫn có một phần giống ông.

“Bố con lúc bình thường thì giống bà. Nhưng khi tập trung vào công việc thì lại trở nên giống ông con.” Mẹ nhận xét.

Trong khoảng thời gian ở lại nhà ông bà, gia đình mình ngủ trong căn phòng trống trên tầng hai. Mới đầu, mình không thoải mái lắm vì nó có mùi khác với nhà mình. Đến khi quen với cái mùi đó, thấy ổn rồi thì lại đến lúc phải về.

Hôm sau hôm trở về từ kì nghỉ một tuần tại nhà ông bà, chúng mình phải đến trường tập trung^[13]. Lâu lắm mới lại tới trường,

mình thấy có đũa trong lớp cháy nắng đen thui. Tắm nắng có thể biến đổi con người ta đến mức này, quả là đáng ngạc nhiên. Mình không hay tắm nắng.

Trong lúc đợi cô giáo tới, mình kể cho Hamamoto và Uchida nghe về chuyến đi đến nhà ông bà. Thế rồi, Hamamoto chột ngẩng mặt lên, rồi thì thào. “Suzuki lạ lắm. Có gì đó lạ lắm.”

Mình quay lại nhìn về phía Suzuki. Cậu ấy đang ngo ngác ngồi ở chỗ của mình. Không giống cậu ta chút nào cả. Đám bạn học lâu lắm mới được gặp nhau, đang tay bắt mặt mừng rộn cả lớp học nhưng xung quanh Suzuki lại tĩnh lặng như mặt bão. Dường như cả Kobayashi lẫn Nagasaki cũng khó lại gần Suzuki hay sao đó, mấy đũa đẩy ngược nghịu.

Khi mình còn đang quan sát, Suzuki ngẩng mặt lên nhìn về phía bọn mình. Thế rồi, cậu ta nhìn đi chỗ khác.

“Suzuki sao mà yên lặng quá.” Uchida nói. “Không biết đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Chúng mình chưa từng thấy hoàng đế của Đế chế Suzuki ngồi một mình suy tư như thế.

Con gió nóng lùa vào qua ô cửa sổ mở, đung đưa tấm rèm cửa lớp màu kem. Lớp học đầy những tiếng nói cười vui vẻ nhưng có một lời đồn thổi quái gở đang lan truyền. Uchida đã nghe thấy lời đồn đấy và kể cho mình.

Nghe nói có bạn lớp khác đã nhìn thấy một sinh vật kì dị trong con mương phía Bắc sân thi đấu của thị trấn.

Con mương đó có khoảng 10 mét thành nước ngầm chảy bên dưới tuyến đường xe buýt, nó được dùng cho một hình phạt nổi

tiếng của Đế chế Suzuki tên là “bò qua hầm”. Con mương này dùng để xả nước khi mưa nhiều nên thường thì nó khô ráo, chúng mình có thể bò bằng hai tay hai chân qua đó. Mình cũng có một lần tự mình thám hiểm nơi đó rồi.

Khi đưa bạn đó đi qua con mương thì thấy có một sinh vật to tướng đang ngồi chồm hồm trong đường hầm u ám. Sinh vật đó ướt nhẹp, có mùi tanh của loài cá. Chắc nó phải to cỡ một con chó lớn. Nhưng nó không hề có lông, da trơn bóng. Nó cuộn chặt mình lại nên không rõ đầu nằm ở đâu nữa. Bạn ấy còn đang ngỡ ngàng thì sinh vật đó chợt đuổi mình ra như thể định nhảy bật lên, phát ra tiếng chân đập bèm bẹp rồi chạy trốn vào sâu trong đường hầm. Chỗ bê tông nơi sinh vật đó ngồi ướt chèm bẹp.

“Một loài động vật mới chẳng?”

Uchida nói.

“Hay chỉ là chó mèo hoang gì đó? Có thể nó bị ướt mưa nên trốn vào đó nghỉ.”

“Nhưng trời đâu có mưa?”

Một câu chuyện kì dị.

Ngày tập trung cũng chẳng có gì để làm nên lớp học kết thúc ngay trong buổi sáng.

Chiều hôm đó, mình đến phòng nha để khám răng.

Mình nghĩ cũng nên kiểm tra xem liệu trong khi mình không để ý có lòi ra cái răng sâu nào không. Khi mình bước vào trong phòng khám, đã thấy Suzuki ngồi đợi trước y như cái ngày nọ. Cậu ấy vẫn

mơ màng y như lúc ở trên trường, ngược nhìn cái dàn treo màu bạc hình cá.

Nhận ra mình vừa bước vào, cậu ta giật thót rồi đảo mắt nhìn sang hướng khác.

“Suzuki này.” Mình lật lật cuốn tạp chí và lên tiếng bắt chuyện với cậu ấy. “Đợt trước, bọn mình đã đánh nhau một trận khá hăng đấy nhỉ. Nếu lũ chim cánh cụt không xuất hiện, chắc bọn tớ đã thua rồi.”

Suzuki chẳng nói gì.

“Nhưng tớ vui vì Suzuki và mọi người đã đi thám hiểm dòng sông. Vậy là bản đồ thị trấn sẽ đầy đủ hơn. Đi dọc theo hạ lưu con sông sau trường tiểu học lại có thể đến được chỗ thảo nguyên đó, đây quả là một phát hiện tuyệt vời.”

Mình khen ngợi thế mà Suzuki vẫn cứ như người trên trời. Có gì đó là lạ.

“Hôm nay, Suzuki lạ lắm.”

Suzuki giật nảy. “Tao chẳng có gì lạ cả. Bọn mày mới lạ đấy. Vụ lũ chim cánh cụt hôm nọ kia kìa.”

“Nhiều chim cánh cụt thật nhỉ. Tớ cũng ngạc nhiên.”

“Tại sao lại có nhiều chim cánh cụt thế chứ?”

“Có thể là thú nuôi của ai sống ra chẳng.”

“Đừng có nói xằng. Mày chỉ toàn nói dối thôi.”

“Tớ chỉ nói ‘có thể là’ thôi mà. Đây là cách nói biểu thị khả năng, không thể tính là lời nói dối.”

“Mày lại nói toàn những điều khó hiểu rồi”

Thế rồi, Suzuki hạ giọng xuống. “Tại sao chị gái ở đây lại có thể ra lệnh cho lũ chim cánh cụt vậy?”

“Chuyện đó đúng là bí ẩn.”

“Đâu chỉ có thế.”

Suzuki làm bầm, “Rồi còn thứ kì lạ trên cánh đồng, cái thứ nổi lên phềnh đó...”

“Cái thứ khí ga xả ra từ mặt đất đó ư? Nó thì có vấn đề gì?”

Mình đợi mãi nhưng cậu ta chỉ nhìn chăm chăm vào không khí, chẳng nói năng gì.

“Cậu đang lẩn tránh điều gì sao?”

“Thôi khỏi.”

“Hình như cậu có điều gì muốn nói với tớ mà?”

“Chẳng có gì.”

Thế rồi, Suzuki lại lặng thinh.

“Nếu đã không có gì thì thôi. Tớ sẽ không ép cậu.”

Rốt cuộc, cậu ấy vẫn chẳng nói gì. Khi mình khám xong đi ra, Suzuki đã về mất rồi.

Mình ngồi xuống sofa, đợi người ta gọi tên thì thấy chị đi ra từ phòng khám. Chị ngồi phịch xuống bên cạnh mình. Sofa lún xuống vì sức nặng của chị, mình bị xích lại gần chị như thể bị kéo bởi một hành tinh có trọng lực lớn nào đó.

“Em có nói gì với Suzuki không đấy, cậu nhóc?” Chị nói. “Thằng bé có vẻ lạ.”

“Em chẳng nói gì cả.”

“Thật chứ? Nhìn thẳng vào mắt chị rồi nói xem.”

“Em chẳng nói gì cả.” Mình nhìn thẳng vào mắt chị và lặp lại câu đó. “Ồ kìa?” Chị thốt lên. “Vậy là thẳng bé sợ chị à? Do chị ra lệnh cho chim cánh cụt đuổi đánh nó ư?”

“Có thể là thế. Mà cũng có thể là không. Suzuki đã kì lạ như vậy từ sáng nay rồi.”

Xung quanh chẳng có ai đợi đến lượt nữa nên sau khi thanh toán xong, mình vẫn ngồi lại thì thảo nói chuyện với chị một lúc lâu.

“Chị đột nhiên biến ra chim cánh cụt trước mặt hội Hamamoto, em thấy ngạc nhiên quá xá. Suýt chút nữa thì cả mấy đứa Suzuki cũng chứng kiến cảnh đó rồi. Em nghĩ chị nên hành động cẩn trọng hơn.”

“Xin lỗi nhé. Tại lúc đó Uchida đang gặp nguy hiểm mà.”

“May mà có chị, Uchida mới được cứu.”

“Đúng chưa?”

“Chị đã biết lũ chim cánh cụt phá được Biển sao?”

“Làm sao chị biết được chứ. Chị chỉ chăm chú ném thôi.”

“Từ chuyện này có thể thấy, rõ ràng Biển và lũ chim cánh cụt có mối liên hệ nào đó. Em mong chị có thể giúp đỡ bọn em nghiên cứu Biển. Nhưng Hamamoto lại đang phản đối. Em cần phải thuyết phục được cậu ấy đã.”

Chị nhìn mặt mình, chẳng hiểu sao lại khúc khích cười.

“Chị thấy vụ này có vẻ khó đấy.”

“Vậy sao?”

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, chị đập bộp một phát vào đầu gối.

“Để làm thân với hội Hamamoto, mình cùng đi bơi nhé?”

“Có vẻ vui đấy ạ. Bơi là sở trường của em mà.”

Hoàng đế của Đế chế Suzuki lại một mình tới thảo nguyên, lúc đó là vài ngày sau hôm tập trung.

Cậu ấy đứng ở ranh giới giữa rừng Quái vật xì xám và thảo nguyên, gọi vói về phía bọn mình.

Mình và Hamamoto đang mãi chơi cờ, còn Uchida đang đặt cuốn sổ trước mặt, khoanh tay suy nghĩ. Hamamoto ngẩng đầu lên khỏi bàn cờ, nhìn về phía khu rừng rồi thì thào, “Suzuki đến kìa.”

Hoàng đế của Đế chế Suzuki chỉ có một mình. Cậu ta đứng ngay cạnh cái vũng bọn mình mắc ở bìa rừng, im lặng nhìn xăm xoi về phía này. Không có vẻ gì định tiến vào trong thảo nguyên. Khi thấy bọn mình ngó lại, cậu ta quay phắt đi định về nhưng rồi lại quay lại, vẫn đứng nguyên ở chỗ ranh giới giữa cánh rừng và thảo nguyên.

“Có khi cậu ấy đến để thách đấu đấy.” Uchida nói.

“Nếu là thách đấu thì tớ muốn từ chối.” Mình nói.

“Thách đấu gì chứ, chán mớ!” Hamamoto đứng lên, phất tay về phía Suzuki rồi hét, “Cậu làm gì ở đấy thế? Có việc gì hả?”

Nhưng Suzuki vẫn chẳng chịu ra khỏi khu rừng, nên bọn mình đành đi tới chỗ cậu ta.

Suzuki chẳng nói năng gì, đưa bọn mình thứ đang cầm trong tay. Đó là tấm bản đồ mình và Uchida làm ra rồi bị Suzuki cướp mất. Khi chúng mình trải ra xem thì thấy con sông chảy phía sau trường đã được vẽ thêm, luồn lách quanh thị trấn, băng qua khu

rừng và dẫn tới tận thảo nguyên này bằng những đường cong vụng về. “Cậu trả cho bọn tớ hả?” Mình hỏi vậy thì cậu ấy gật đầu. Không còn khí thế hùng hổ như khi tập kích trạm quan trắc của bọn mình hôm trước nữa. Cậu ấy liếc về phía Biển.

Hamamoto nói có vẻ thất vọng. “Cậu không đến để gây chuyện sao?”

“Không phải.”

“Suzuki, nếu cậu có chuyện gì muốn nói thì mình ra chỗ trạm quan trắc nhé?”

“Tao ở chỗ này thôi.”

Suzuki vẫn đang nhìn về phía Biển. Thế rồi, cậu ta im lặng một hồi lâu, cào loạn mái tóc đã được cắt ngắn. Lần đầu tiên bọn mình thấy một Suzuki trầm trọng nghiêm túc đến vậy.

“Cậu cứ im lặng thì chẳng ai hiểu được đâu.”

Hamamoto nói câu đó có vẻ giận.

Suzuki cũng trưng ra cái mặt có vẻ tức giận.

“Một chuyện vô cùng kì dị đã diễn ra.”

“Chuyện kì dị?”

“Bọn mày có biết gì đấy đúng không?”

“Nếu cậu nghiêm túc kể, bọn tớ sẽ nghiêm túc lắng nghe.”

Thế rồi, Suzuki kể cho bọn mình nghe chuyện kì dị đã xảy ra với cậu ta.

Câu chuyện đó xảy ra vào đợt trước, bắt đầu từ lúc Đế chế Suzuki tấn công vào trạm quan trắc của bọn mình.

Ngày hôm đó, khi chị gào lên “Nào, đi thôi, các anh em cánh

cụt!” rồi bọn chim cánh cụt lao vào quần thảo, Suzuki định tạm thời thoái lui, vội vàng chạy ra khỏi thảo nguyên trốn vào sâu trong rừng Quái vật xì xám. Cậu ta đã nghĩ Kobayashi và Nagasaki sẽ chạy theo nhưng mãi chẳng thấy hai đứa kia chạy đến. “Hai thằng ngố!” Suzuki vừa nghĩ vừa quan sát tình hình từ trong rừng. Một lúc sau, hội Kobayashi lại chạy trốn theo một hướng khác với Suzuki.

Suzuki định đuổi theo mấy đứa đấy nhưng đúng lúc đó, “Tai lửa!” Cậu ta nghe thấy tiếng Hamamoto gào lên. “Là cái gì?” Suzuki thắc mắc, nhìn ra thảo nguyên qua lùm cây thì thấy một thứ trông như quả bóng to làm từ nước đang mạnh mẽ bay ngang thảo nguyên, lao thẳng về phía cậu ấy.

Suzuki la lên trong đau rồi nhắm tịt mắt lại. Cậu ấy cảm thấy như có khối thạch to tương pưng một cái bao trọn lấy mình rồi nhanh chóng xẹt qua. Sau đó, khi thấy không có điều gì đặc biệt xảy đến, cậu ấy run rẩy mở mắt ra thì thấy mình vẫn đang ở trong rừng y như vừa nãy. Cơ thể không hề bị ướt, cũng chẳng có vết thương nào cả. Nhưng khi nhìn ra ngoài thảo nguyên, thì lại chẳng thấy bóng dáng mấy đứa mình một giây trước vẫn còn đứng đó đâu cả. Cũng không thấy chị.

Suzuki cảm thấy hơi lạ nhưng vẫn chạy trong rừng Quái vật xì xám để đuổi theo hội Kobayashi. Có điều, không biết hội Kobayashi đã biến đi đằng nào mất rồi. Khi ra khỏi rừng và ghé qua nhà Kobayashi xem thử, người nhà lại bảo là nãy cậu ta mới rời đi đến nhà Suzuki. Suzuki cảm thấy mọi thứ càng lúc càng kì lạ.

Suzuki bước vào nhà khiến mẹ vô cùng ngạc nhiên, “Ồ kìa, sao vậy con? Đã về rồi sao?”

Thế rồi, khi cậu ấy đi dọc theo hàng cây du Nhật trong khu dân cư về nhà thì vừa đúng lúc thấy hội Kobayashi nhảy ra khỏi nhà mình. Suzuki định gọi từ đằng sau nhưng lại thấy một cậu trai nữa bước ra từ nhà mình cùng Kobayashi và Nagasaki, cậu ấy thầm nghĩ, “Ai vậy nhỉ?” Khi cậu trai nọ quay sang nói gì đó với Kobayashi, Suzuki nhận ra người này giống hệt mình, cậu ấy ngạc nhiên đến mức suýt hét lên. Cậu bất giác trốn sau một cây cột điện, còn cậu trai giống hệt Suzuki kia thì đi cùng với hội Kobayashi.

Khi nhìn lên đồng hồ, cậu ấy cứ ngỡ từ lúc này đã phải là chiều tà rồi nhưng giờ mới chỉ quá trưa một chút thôi. Đầu óc ong ong chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, Suzuki cứ thế về phòng, trùm chăn đánh một giấc.

Đến khi hoàng hôn, cậu ấy bị mẹ đánh thức rồi ra ngoài cổng thì thấy Kobayashi và Nagasaki. Hai cậu bạn kia đang bưng bưng tức giận. Mấy cậu ấy chỉ trích Suzuki đã chạy trốn trước một mình, lại còn bỏ về nhà ngủ. Suzuki đã cố giải thích chuyện xảy ra với mình nhưng lại không thể nói được rõ ràng. Trong lúc cậu ấy ấp úng, hội Kobayashi ngày một điên tiết hơn rồi bỏ về mất.

Kể cả sau đó, Suzuki sợ con người giống y hệt mình kia cũng sẽ về nhà, đến mức không thể nào nuốt trôi nổi bữa tối.

Đó chính là điều bí ẩn Suzuki đã gặp phải.

“Tao đang nói ra điều gì kì lạ lắm phải không? Mấy đứa mà đang khinh tao chứ gì?”

Bọn mình còn chưa nói gì thì Suzuki đã gào ầm lên. “Hội Kobayashi nhất định cũng đang châm chọc tao!”

“Đúng là một câu chuyện kì lạ.”

“Nhưng đó là chuyện thật đấy. Tao không nói dối. Thằng nhóc giống y hệt tao đó là ai? Tao trở nên kì lạ là vì chạm vào thứ kì lạ đó phải không?”

“Chuyện xảy ra với Suzuki đúng là bí ẩn thật. Nhưng tớ không châm chọc cậu đâu. Bọn tớ đang nghiên cứu về thứ kì lạ đã chạm vào cậu mà.”

“Có bằng chứng nào cho thấy Suzuki nói thật không?”
Hamamoto nói.

“Tao đã bảo tao không nói dối rồi cơ mà!”

Suzuki giậm chân, mặt đỏ kè. “Tao không nói dối!”

Trời bắt đầu xẩm tối. Ánh chiều tà đỏ rực vượt qua cánh rừng chiếu vào tận chỗ bọn mình, nhuộm đỏ phía bên kia thảo nguyên. Biển sáng lên lấp lánh. Nếu bọn mình không nhanh chóng rời khỏi khu rừng Quái vật xì xám, mặt trời sẽ lặn mất.

“Nếu bọn mày đang nghiên cứu về thứ đó thì hãy nói cho tao biết chuyện kia là thế nào đi?”

“Không được.” Hamamoto nói.

“Tại sao?”

“Đây là nghiên cứu của bọn tớ. Bí mật với người ngoài.”

“Aoyama, thằng oắt giống y hệt tao là thứ gì vậy? Nói đi!”

“Bọn tớ cần thêm thời gian để nghiên cứu, không thì chưa thể nói được điều gì. Với lại, nếu thực sự muốn biết, cậu nên đề nghị bọn tớ lịch sự hơn chứ.”

Suzuki tức đến phòng má.

“Mấy đứa mày, quá đáng!”

“Có gì quá đáng đâu?”

“Mấy đứa bọn mày lạ lắm nhá. Lén lén lút lút. Vụ chim cánh cụt gần đây, cả thứ kì lạ đang nổi lên phềnh kia nữa. Mấy đứa bọn mày đang có âm mưu gì phải không?”

“Không có âm mưu gì hết. Bọn tớ chỉ đang tiến hành nghiên cứu thôi.”

“Không kể cho tao nghe, tao sẽ nói cho mọi người biết bọn mày đang bày trò kì quái trong rừng. Đến lúc đó bọn mày sẽ phải khai bằng sạch!”

“Thế thì phiền đấy. Như vậy sẽ cản trở hoạt động nghiên cứu của bọn tớ.”

“Cậu dám thì cứ làm thử đi?” Hamamoto tiến lên một bước, nói. “Nếu dám làm thế, cậu biết hậu quả rồi chứ? Cả đời này tớ sẽ không tha thứ cho Suzuki. Cả đời này sẽ hận cậu.”

Suzuki im bật.

Chắc chắn cậu ấy không muốn bị Hamamoto hận cả đời đâu.

Đột nhiên, Hamamoto quay phắt về phía Biển rồi gào lên rõ to, “A!”

Bọn mình cứ ngỡ Biển lại sắp sửa có động thái nào đó nên vội vàng quay lại. Nhưng mà, Biển vẫn lặng lẽ lơ lửng trên thảo nguyên, không có gì thay đổi cả.

“Hamamoto, cậu thấy gì vậy?”

“Không. Nói dối đó.”

Cậu ấy thản nhiên nói ra câu đó.

Thế là bọn mình quay lại, Suzuki chẳng còn ở đó nữa. Cậu ta đã

giật mình chạy trốn mất rồi. Cậu bạn này đúng là sợ Biển lắm đây.

Tối hôm đó, mình cố gắng chống chọi cơn buồn ngủ để xem cuốn sổ, nghiên cứu về chuyện đã xảy đến với Suzuki.

Mình nghĩ có mấy điều quan trọng như sau.

- Suzuki đã nhìn thấy một Suzuki nữa.
- Khi cậu ấy ở trong rừng thì chắc chắn đã chiều tà nhưng rốt cuộc vẫn là buổi trưa.
- Hội Kobayashi cho rằng Suzuki đã chạy trốn trước.

Từ những sự thật trên, mình đã ra được giả thuyết sau.

“Khi bị Biển lướt qua người, Suzuki đã du hành vượt thời gian.”

Đương nhiên, điều này dù sao cũng chỉ là một giả thuyết mà thôi.

Bên kia nhà ga là một khu nhà gọi là “Trung tâm Phúc lợi Hưu trí”, nơi đó có một bể bơi khá lớn. Mỗi khi hè sang, nó lại nhộn nhịp đầy người. Nơi đó có cả cầu trượt nước, cạnh bể bơi còn bán kem bạc hà sô cô la với mì xào nữa. Mình thích kem bạc hà sô cô la lắm. Bể bơi đó chảy thành dòng như sông vậy.

Hội trường tiểu học tổ chức hội thi bơi lội, tất cả học sinh lớp Một đã được thực nghiệm để tìm hiểu sức nước. Các học sinh xuống nước, đi dọc theo cạnh bể. Dần dần sẽ tạo nên dòng chảy, nước trong bể bắt đầu xoáy vòng. Dầu có muốn ngừng bước, dòng chảy vẫn đẩy bọn mình trôi đi. “Đằng sau, quay!” Khi cô giáo đứng trên thành bể vỗ tay hô, bọn mình phải đi ngược lại con đường vừa đi

lúc này. Mọi người kêu ré lên, chân cố trụ vững. Nhưng đó là một việc gian nan. Sức nước quá mạnh. Mình còn cảm thán cá hồi bơi ngược dòng để đẻ trứng, chúng khỏe thật đấy. Bọn mình không phải cá hồi, chỉ biết kêu gào ầm ĩ và cam chịu bị đẩy theo dòng chảy.

Đó là một thực nghiệm vô cùng thú vị.

So với việc nổi trên làn nước không chút lay động, nổi trên làn nước chảy thành dòng thú vị hơn nhiều. Mình nghĩ người phát minh ra “bể bơi tạo sóng” nhất định là cực kì thông minh.

Thời tiết hôm đó đẹp lắm, như khí hậu của vùng đảo phương Nam vậy. Chị sẽ đưa mấy đứa đến bể bơi nên bọn mình tập trung trước phòng nha từ 10 giờ sáng.

Chị đội mũ bóng chày màu xanh đen đậm, trông y như một đứa con trai. Khi mình đến trước cửa phòng nha, Hamamoto và Uchida đã đến rồi. Hamamoto đã cắt ngắn mái tóc màu hạt dẻ trông như tóc của một cô bé ngoại quốc kia. “Cậu cắt tóc rồi.” Khi mình chỉ ra điều đó, cậu ấy đáp, “Đúng vậy.”

Chị trở từng đứa để xác nhận lại số người như thể sắp sửa đi thám hiểm rồi nói, “Vậy thì, ta đi thôi nào.” Bọn mình đi bằng xe buýt thị trấn, ra tới trước cửa ga.

Sau khi ra hồ bơi rồi thay đồ xong, chị cẩn thận bắt bọn mình tập mấy động tác khởi động.

“Nếu các em không khởi động tử tế trước khi vào hồ bơi thì sẽ trụ tim mà chết đó.” Chị nhắc.

Đang nghỉ hè nên bể bơi đông nghẹt. Mặt bể phản chiếu ánh nắng nhìn sáng loáng. Cả người lớn và trẻ nhỏ đều bơi theo dòng

nước. Tiếng nước bì bõm và tiếng người đang bơi lội hò reo vọng lại làm mình nhức hết cả đầu. Minh thấy một đám mây vũ tích trắng phau rõ hình rõ dạng ở phía bên kia cầu trượt, trông nó giống y mây cây kem bán ngay cạnh bể, cảm giác có thể ăn được ngay.

Chị trông như một con cá heo thông minh vậy. Mỗi lần nhảy lên theo điệu khởi động, bộ ngực kia lại nảy theo. Lúc nhìn ngực chị, mình chợt ngộ ra cá heo cũng là động vật có vú nên hẳn cũng phải có ngực. Nhưng ngực của bọn cá heo nằm ở chỗ nào nhỉ, cá heo con bú kiểu gì đây? Nước biển cũng sẽ lọt vào miệng, liệu có bị mặn không nhỉ? Minh còn nghĩ sâu hơn. Nếu cá heo có vú thì cá voi xanh chắc cũng có. Cá voi xanh con mới sinh ra đã to hơn bọn mình rồi, chắc vú của loài đó to đến mức người ta không nghĩ đó là vú.

“Nhóc!” Chị nói rõ to. “Em đang nhìn gì đấy?”

“Em đang suy ngẫm thôi.”

“Nói dối.”

“Thật mà.”

“Không được nhìn chăm chăm vào ngực người khác.”

“Em không nhìn. Em đúng là đang nghĩ đến ngực thật, nhưng không phải ngực của chị.”

Chị thở dài. “Chị hiểu tại sao Suzuki lại ghét em.”

Sau đó, chị đã cho phép nên bọn mình ùa xuống bể. Bể bơi tạo sóng chậm rãi đẩy bọn mình đi. “Chẳng cần bơi nhỉ,” chị nổi lên bênh. Uchida đang nổi bằng phao bơi, cũng cười hờn hờ. Cậu ấy thích phao bơi lắm. Hamamoto chộp lấy rồi lắc lắc cái phao của Uchida, cậu ấy liền gào lên, “Nguy hiểm!” Hamamoto cười ha ha.

Sau khi đánh hai vòng quanh bể, mình giờ ngón lặn sờ trường. Mình quạt nước thật lực, cơ thể tiến lên với một tốc độ chính mình cũng phải ngạc nhiên. Như thể một tên lửa đang lao mình trong không gian vũ trụ vậy. Hơn nữa, mình còn xác định chính xác đường đi, lướt qua được hết những người đang bơi xung quanh. Tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Cảm thấy thỏa mãn vì bơi nhanh nhất ở đây, mình nhô đầu lên khỏi mặt nước.

Thế rồi, mình quá đỗi ngạc nhiên khi thấy mặt chị ở ngay trước mắt, cứ tưởng đã bỏ xa chị rồi chứ. Mặt chị đang ở gần, đến mức nhìn thấy cả những giọt nước đang chảy dọc gương mặt đó, chị cười khì khì. “Em tưởng mình bơi nhanh lắm hả?”

“Em công nhận là chị cũng nhanh không kém.”

“Cảm ơn em. Nhưng bơi nhanh làm chị mệt quá, nghỉ chút đi.”

Chị phăm phăm bơi về phía thành bể, rồi lên khỏi mặt nước. Cái mông của chị cũng sáng bóng lên như cá heo vậy. Chị quay lại, vẫy tay với bọn mình vẫn còn đang trôi trong bể.

Mình chậm rãi bơi lại gần Uchida đang nổi bằng phao.

“Ồ kìa, Hamamoto đâu rồi?” Mình hỏi.

“Đi đâu mất rồi ấy. Nhưng mà thế cũng tốt. Hamamoto quậy lắm, tớ không thích. Cậu ấy cứ cố dìm tớ xuống nước.”

“Phiền thật nhỉ.”

Hai đứa chúng mình trôi nổi cùng nhau.

“Uchida, cậu nghĩ sao về việc cá voi xanh cũng có ngực?” Mình nói.

“Nếu cậu còn nói mấy chuyện như thế, chị sẽ lại mắng cậu đấy.”

Uchida nói với vẻ ngạc nhiên. “Aoyama có vẻ thích ngực quá nhỉ.”

“Tớ có thích đâu. Tớ chỉ đang nghiên cứu về ngực thôi.”

“Vậy không phải là thích sao?”

“Không nhất thiết là vậy.”

Bọn mình vẫn cứ bơi đều đều, nói khá nhiều chuyện về ngực. Nhưng Uchida chẳng mấy khi đáp lời mình. Có vẻ cậu ấy không quá có hứng thú với nghiên cứu về ngực.

“Hamamoto không có ngực nhỉ.” Mình nói.

“Cậu ấy không phải người lớn mà.”

“Kì lạ thật. Thật là một điều bí ẩn.”

Uchida trưng ra vẻ mặt quái dị.

Khi mình còn đang mải nghĩ đến chuyện có ngực và không có ngực, Hamamoto vọt lên từ dưới khoảng nước ngay bên cạnh, bám chặt lấy cái phao của Uchida. “Oa oa!” Uchida kêu lên rồi chìm xuống dưới bề. Hamamoto cười ha ha. Hamamoto cứ thích dìu Uchida như thế thật không tốt chút nào.

Cuối cùng, mình lên khỏi bề trước, đi dọc thành bề tìm chị. Chị đeo kính râm trông y như người nước ngoài, ngồi trên cái ghế đặt dưới một cây ô ngoài trời, chống tay lên bàn. Chị dùng ống hút uống Coca từ một cái cốc trong suốt to tướng.

Khi mình ngồi xuống đối diện, chị vút cho mình cái khăn tắm.

“Lát mua kem cho mọi người ăn nhé.” Chị nói.

“Chắc các bạn sẽ vui lắm đấy.”

“Em xem đám mây kia kìa. Hay thật.”

Mình ngẩng lên nhìn bầu trời xanh. Đám mây vũ tích vẫn còn nguyên đó. Trên thành bể đang ồn ào, náo động cực kì nhưng phía trên đám mây bóng loáng đó lại là một thế giới trống rỗng mà lộng gió. Lúc nào mình cũng nghĩ những chuyện như vậy.

“Hamamoto có vẻ vẫn thận trọng với chị lắm.”

“Khó đấy ạ.”

“Vói chị thì quan trọng là em giải đáp được sạch sẽ bí ẩn kia.”

“Em có nhiều vấn đề cần giải đáp lắm.”

“Lại nói mấy lời yếu ớt rồi.”

“Nhưng bố em nói, có nhiều vấn đề thật ra chỉ là một vấn đề.”

“Em thấy đâu là bí ẩn lớn nhất?”

“Em nghĩ là Biển.”

“Biển à... Thứ đó có vẻ khó nhìn nhĩ. Thứ khó hiểu.”

“Cả chim cánh cụt, cả năng lực của chị nữa, đều có liên quan tới Biển. Em đang suy luận vậy.”

“Cứ làm theo ý em thôi. Mấy thứ đó chị cũng chẳng hiểu.”

Chị nói thế rồi lại uống Coca, nhìn chăm chăm thành bể.

Quan sát gương mặt nhìn nghiêng của chị, mình nhớ đến ngày mình tới căn hộ màu trắng trên ngọn đồi tháp nước, ngắm chị nằm ngủ trên sàn nhà. Mình đã ghi chép lại cẩn thận những gì xảy ra ngày hôm đó vào trong sổ, chắc mình cũng sẽ ghi lại chuyện ngày hôm nay nữa. Mình đã chắc chắn như vậy thì dù thời gian trôi qua bao lâu đi nữa, mình vẫn có thể nhớ lại được chi tiết những kỉ niệm đã trải qua cùng chị.

Nhưng, lúc đó mình chợt nghĩ tới một điều, việc hiện tại mình đang ở bên cạnh chị, và việc mình nhớ lại lúc đang ở bên cạnh chị, là hai chuyện khác hẳn nhau. Giờ mình đang ở bên chị, cạnh bể bơi, trời đang nóng, tiếng người nói tiếng nước vẩy ồn ào, và mình còn đang ngược nhìn đám mây vũ tích trông y như kem tươi. Về sau, mình sẽ đọc lại những điều này, nay chỉ còn là câu chữ được viết trong sổ ghi chép. Mình cảm giác có lẽ sẽ khác biệt, khác hơn nhiều mình vẫn nghĩ. Khác lắm.

Mình đã nghĩ như vậy, nhưng vẫn không thể ghi chép lại rành mạch cảm xúc đấy.

“Này, cậu nhóc.” Chị thì thào. “Nếu chị không thể tạo ra được chim cánh cụt nữa, em sẽ dừng nghiên cứu về chị à?”

“Em nghĩ là không đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chị là một người thú vị.”

Mình ngẩng mặt bê lấp lánh ánh sáng. Hội Hamamoto đã lượn một vòng bể, đang vẩy tay về phía bọn mình. Người lớn, trẻ con, phao bơi với muôn vàn hình dáng phản chiếu nắng hè, tất cả đều đang trôi theo dòng nước. Chẳng hiểu sao tiếng cười của mọi người vọng lại từ đằng đó giờ nghe như đang vọng lại từ một thế giới xa xôi nào vậy.

Chị chống cả hai tay lên bàn, lơ đãng ngắm nhìn bể bơi.

“Muốn đến thị trấn ven biển trong đợt nghỉ hè quá.”

Chị nói. “Nhóc, muốn nhìn thấy biển không?”

Bọn mình tụ tập ở ngoài thảo nguyên, đi quan trắc Biển.

Uchida hứng thú nhìn Hamamoto vẽ biểu đồ vào trong sổ. Theo thông số Hamamoto quan trắc được, Biển đang trong thời kì thu nhỏ, một lần nữa bé lại. Thi thoảng, bề mặt nó có những thứ như sóng nước chuyên động nhưng không có hiện tượng lớn cỡ Tai lửa nữa.

Mình trú dưới tán ô, vẽ biểu đồ vào sổ, tìm cách giải thích giả thuyết Suzuki du hành thời gian. Nhưng đó là một giả thuyết khá lớn mật. Uchida lẫn Hamamoto đều nghiêng đầu. “Tó thấy cần phải thực nghiệm thêm.” Hamamoto nói, Uchida cũng tán đồng. “Đúng đấy.” Mình nghĩ họ nói đúng.

“Suzuki mà chịu vào trong Biển một lần nữa có phải hay không?” Hamamoto nghiêm túc nói.

“Suzuki đã sợ đến thế rồi, không có chuyện cậu ta chịu vào đó nữa đâu.” Uchida phản bác.

“Đúng là khó mà chứng minh được giả thuyết này. Cứ cho đợi đến khi Tai lửa xuất hiện lại, để ai đó chạm vào Biển được bắn ra đi nữa, lần này nó đưa ta về tận kỉ Cambri thì sao? Thế thì không thể trở lại nữa đâu.”

“Hay dùng tàu trinh sát?”

“Khéo léo thả tàu trinh sát vào khi phát sinh Tai lửa?”

“Có vẻ khó đấy. Chưa kể Biển đang trong giai đoạn thu nhỏ.”

Nguyên buổi sáng, bọn mình dành để quan trắc Biển và tranh luận.

Cũng đã đến 12 giờ, bọn mình ăn trưa dưới tán ô như thế đang

đi dã ngoại ở ven biển. Hamamoto và mình mang bánh sandwich theo nhưng Uchida lại rót nước nóng trong bình giữ nhiệt ra nấu mì cốc. “Hay quá,” Hamamoto nói. Uchida có vẻ đặc ý. Ăn mì ăn liền trên thảo nguyên thế này, cảm giác như bọn mình đang đi cắm trại thật vậy, quá tuyệt vời.

Chị đến tham gia nghiên cứu sau khi bọn mình đã ăn xong bữa trưa. Khi mình ngẩng mặt khỏi ván cờ chơi dở, chị đang che ô đứng ở ranh giới giữa rừng Quái vật xì xám và thảo nguyên. Chị nhìn mình cười, khẽ vẫy chiếc ô cho mình thấy rồi rẽ đồng cỏ đi tới. Có lẽ là do ánh nắng gay gắt, mình thấy gương mặt chị hơi tái.

“Nóng quá nhỉ. Nghiên cứu có tiến triển gì không?”

“Không có tiến triển gì mấy ạ.” Mình nói. “Biển không được khỏe lắm.”

“Hình như nó nhỏ hơn so với lần trước chị thấy.”

Hamamoto cho chị xem sổ ghi chép của cậu ấy. “Hiện nó đang trong giai đoạn thu nhỏ ạ.” Cậu ấy nói. “Ra vậy.” Chị chỉ nói thế rồi dùng ống nhòm quan sát Biển.

“Thật ra cái đó là phi thuyền không gian đấy.”

Chị nói. “Chị đã lên phi thuyền đó tới trái đất. Để thống trị loài người.”

Bọn mình ngạc nhiên quá đỗi, chỉ biết im bật.

“Thật ạ?” Uchida hỏi.

“Chém đấy.”

Chị nói dối với vẻ mặt nghiêm túc đến thế, thật bối rối.

“Vậy chị nghĩ nó là thứ gì ạ?” Hamamoto đặt ra câu hỏi.

“Thứ gì nhỉ. Đó là thứ các em đang nghiên cứu cơ mà. Chị không biết đâu.”

“Mối quan hệ giữa chim cánh cụt và Biển thì sao?”

“Chị không biết nữa.”

“Tại sao chim cánh cụt lại phá được Biển?”

“Ngạc nhiên nhò.”

Hamamoto hỏi tới tấp như thế thăm vấn, nhưng chị chỉ cười xòa, hầu như chẳng trả lời được câu nào ra hồn. Hamamoto có vẻ giận, cắn cây bút bi.

Bọn mình nhò chị tiến hành thực nghiệm biến ra chim cánh cụt.

Chị nắm chặt lon Coca mình lấy từ trong balo ra, rời khỏi tán che của cây dù.

“Mấy nhóc, nhìn cho kĩ đây!”

Dưới con mắt nín thở dõi theo của bọn mình, chị ném cái lon, cái lon biến thành chim cánh cụt hoàn chỉnh, lăn lông lốc giữa thảo nguyên. Cảnh tượng này có chứng kiến bao nhiêu lần vẫn không khỏi cảm thán. Con chim vôi vàng đứng dậy, đi về phía chị. Chị giơ ngón trỏ ra rồi quay mòng mòng, con chim cánh cụt như giật mình đứng lại, ánh mắt đuôi theo cử động ngón tay của chị.

“Mắt con chim cánh cụt ấy giờ cũng đảo theo rồi.” Hamamoto thì thào.

“Đứa trẻ dễ thương.” Chị bắt chuyện với con chim cánh cụt đó.
“Mặt thì nghiêm túc là vậy!”

Chán ngón tay của chị rồi, con chim cánh cụt lơ đãng nhìn lên bầu trời.

“Nó không thấy nóng à?” Hamamoto nói.

“Mấy con cánh cụt đó không sao đâu.” Minh đáp.

Minh đã xem xét phương pháp thực nghiệm để tìm ra mối quan hệ giữa chim cánh cụt và Biển. Không thể thả cánh cụt vào trong lòng Biển như tàu trinh sát được. Nếu vì thế mà phá hỏng Biển, nghiên cứu của bọn mình cũng đi tong theo. Ngược lại, nếu như Biển lại làm chim cánh cụt biến mất như lần trước bọn mình thả tàu trinh sát vào, thì tội nghiệp cánh cụt quá. Minh biết đây chính là tình thế tiến thoái lưỡng nan người ta thường nhắc tới.

“Chỉ để nó lại gần Biển là được mà?”

Hamamoto đề nghị.

Vì thế, mình đã làm đại diện ôm chim cánh cụt rồi thử tiến lại gần Biển.

Khi mình ôm cánh cụt bước lại gần, bề mặt Biển hiện lên một thứ có hình dạng như sinh vật bốn chân. Chì thốt lên, “Ồ!” Thứ bốn chân đó màu xanh biển, trông như một khối thạch cứng. Mình ôm con chim cánh cụt đi quanh Biển, thứ bốn chân đó như cũng đuổi theo, di chuyển trên bề mặt Biển.

Mình lại gần Biển thêm chút nữa.

“Nguy hiểm đấy...” Minh nghe tiếng của Uchida vọng tới từ sau lưng.

Con chim cánh cụt hướng mỏ về phía Biển, ngoan ngoãn. Sinh vật bốn chân kia có vẻ run lên, nhẽo nhoẹt đổ ụp xuống. Bề mặt Biển lồm đăn xuống như bị vữa ra. Chỗ lồm xuống đấy cũng run rẩy. Cứ như thể Biển đang bị chim cánh cụt dọa sợ. Con run rẩy

càng lúc càng lớn, bề mặt nó phát ra những thanh âm ồn ào, nảy ra nhiều khối hình nón to cỡ gậy bóng chày.

“Chết thật, chết thật.” Chị nói với vẻ thích thú.

Giây phút đó, một khối hình nón từ Biển kéo dài về phía mình. Mọi người gào lên, chạy tán loạn. Mình vừa chạy vừa quay lại nhìn, vô số khối nón nổi trên bề mặt Biển đang lắc lắc, dường như đang tìm mình và con chim cánh cụt.

Bọn mình chạy lại chỗ ô, quan sát Biển. Những khối hình nón mọc ra tua tủa kia nhỏ dần, rồi mọi thứ trở về trạng thái ban đầu.

Từ đó, không gian trở nên tĩnh lặng.

Mình ngồi bệt xuống cỏ, vẽ lại hình ảnh đám vật thể hình nón trôi lên từ Biển. Bên cạnh mình, Hamamoto cũng ngồi xuống, mở cuốn sổ ra. Chị và Uchida đang chơi với con chim cánh cụt. Chị cúi gập người, vỗ hai tay vào nhau, thế là con cánh cụt lạch bạch đi theo hướng phát ra tiếng động.

“Người đó chắc còn biết được chuyện gì khác nữa.” Hamamoto lầm bầm. Mình ngẩng đầu lên thì thấy cậu ấy đang nhíu mày nhìn chị. “Bí mật của chim cánh cụt, cả bí mật của Biển, chắc chắn chị có biết.”

“Chị không biết mà. Nên bọn mình mới phải nghiên cứu đây.”

“Aoyama thân với chị nên không thể tinh táo suy nghĩ được thôi.”

“Đâu phải vậy.”

Hamamoto nhìn mình. “Cậu giận hả?”

“Không giận. Tớ nhất quyết không giận. Tớ luôn bình tĩnh suốt

24 giờ.”

“Tớ nghĩ cũng có lúc cậu không như vậy đâu.”

“Hamamoto sao cứ phải đa nghi thế chứ?”

Hamamoto đóng ập cuốn sổ vào, lại cắn bút im lặng.

“Đằng kia!” Hội Uchida gào lên rồi chỉ về phía bên kia dòng sông cắt ngang qua thảo nguyên. Lũ chim cánh cụt xuất hiện ở ranh giới giữa rừng và thảo nguyên, chúng đang đưa cơ thể áp sát vào nhau, như thể đang chuẩn bị lao xuống biển. Con chim cánh cụt bên cạnh chị vẫy cánh bạch bạch. Mình không rõ lũ chim cánh cụt ở bìa rừng có nhận ra nó không.

Lúc đó, mình nhận ra dường như chị hơi lão đảo.

Hoàng hôn hôm thứ Bảy, mình đi bộ đến quán Cà phê Ven biển.

Mây vũ tích nổi lên từ phía bên kia dãy núi nằm ở ranh giới tỉnh. Trông nó như được rắc lên chút si rô dâu, mình nhìn đám mây đó mà như nhìn đồ tráng miệng. Mình biết rõ mây là tập hợp của nhiều giọt nước. Vậy mà chẳng hiểu sao lúc nào mình cũng nhìn lên những đám mây và nghĩ, “Trông ngon lành quá đi.” Do mình là một đứa tham ăn chẳng. Trong khi mình vừa đi vừa tưởng tượng đến hương vị ngọt ngào của chúng, đám mây đã dần thay hình đổi dạng, ngấn dần tròn dần. Mình lại tưởng tượng ra bộ ngực của chị.

Chị đang vẫy tay từ cái bàn cạnh cửa sổ quán Cà phê Ven biển.

Trong quán mát mẻ, bầu không khí dịu nhẹ. Con cá voi xanh màu bạc treo trên trần đang đưa theo gió điều hòa. Chị đang ngồi chống cằm, gương mặt đắm chiêu viết gì đó vào sổ. Mới chưa gặp

có vài hôm, hình như chị lại gầy đi rồi.

Khi mình ngồi xuống đối diện, chị đóng cuốn sổ lại rồi cười.

“Chị đang viết gì vậy?”

“Nhật kí bí mật.”

“Nhật kí bí mật?”

“Nên chị không cho em xem đâu. Nhật kí vốn là thứ không thể đưa cho người khác xem mà.”

“Chị cũng đang quan sát bản thân một cách khách quan sao?”

“Em nói mấy điều phức tạp nhỉ. Lại còn ‘một cách khách quan’ cơ.”

“Chị có viết về em không?”

“Đương nhiên là có viết rồi.”

Chị bật cười. “Chị đang nghiên cứu em mà.”

“Em thấy chị có nghiên cứu về em cũng không phát hiện ra được điều gì đâu.”

“Ai bảo thế.”

Lâu rồi hai chị em mới lại chơi cờ với nhau. Gương mặt nhìn bàn cờ của chị xanh tái, những ngón tay di chuyển quân cờ cũng gầy guộc. Đến cả bộ ngực như cũng bị teo nhỏ.

“Chị gầy đi đó.” Mình nói.

“Do không ăn cơm đấy.”

“Tại sao chị lại không ăn cơm chứ?”

“Tại sao nhỉ? Do chị không thấy thèm ăn.”

Khi chơi cờ với mình, chị cũng chỉ toàn uống nước. Uống nhiều

thế bụng chị sẽ bị òng nước mất thôi. “Nước là ngọn nguồn sự sống.” Chị nói thế nhưng lũ cá ngoài biển cũng đâu chỉ sống bằng mỗi nước. Động vật chúng ta cần năng lượng. Mình đề nghị chị nhanh chóng ăn những món giàu dinh dưỡng như chuối, thịt hay Oyakodon^[14].

“Đầu hàng.” Sau khi mình thắng liền ba ván cờ, chị nói. “Em giờ đã là đứa học sinh tiểu học giỏi cờ nhất rồi. Chị không còn là đối thủ của em nữa.”

“Chị không ăn cơm nên đầu óc không chịu hoạt động đấy thôi.”

“Đã bảo chị không muốn ăn mà.”

“Em thì hơi tí là thấy đói.”

“Ăn được này, ngủ được nữa. Em sợng khác gì tiên không.”

“Chị không ngủ được sao?”

“Chẳng ngủ được mấy.”

Chị nhìn ra ngoài ô cửa sổ tối. Hình ảnh phản chiếu của chị chỗ cửa sổ lại càng gầy hơn.

“Em nghĩ chị không nên biến ra chim cánh cụt nữa.”

“Thế thì em nghiên cứu kiểu gì?”

“Nhưng chị mà biến ra chim cánh cụt thì sẽ yếu đi, em lo lắm. Với lại, lỡ như năng lực của chị bị lộ, chắc chắn người của chính phủ với đài báo sẽ tìm đến. Biết đâu các thầy của các trường đại học sẽ tới, lôi chị ra làm thí nghiệm. Người của NASA chắc cũng sẽ đến. Mọi thứ sẽ cực kì náo loạn, rồi chị sẽ không thể cùng em chơi cờ hay làm gì khác nữa. Nếu thành ra như vậy, chị không thấy buồn sao?”

“Làm gì có chuyện đó. Em nghĩ người lớn sẽ tin mấy chuyện này

sao?”

“Em nghĩ không thể chủ quan được.”

“Vậy em cứ kể cho bố nghe xem, chắc chắn bố em sẽ không tin đâu.”

“Đúng là em cũng không rõ bố có tin không.”

“Thấy chưa?” Chị nói với vẻ đắc ý lắm. “Mà lỡ như vụ náo động kia xảy ra thật, chị sẽ chuồn mất tăm trước khi người ta kịp biến chị thành vật nghiên cứu. Thế là tốt rồi phải không?”

Mình lại thấy không tốt chút nào.

Tối đó, mình và chị lên kế hoạch đến thị trấn ven biển. Khi nào chị lại thèm ăn, sức khỏe tốt hơn chút, chúng mình sẽ cùng nhau đi. Mình sẽ đi trên chuyến tàu điện bố vẫn đi mỗi ngày, sau hai lần chuyển tàu chúng mình sẽ đến được thị trấn ven biển chị từng ở. Mình đã ghi vào trong sổ tên tuyến tàu chị kể. Quãng đường còn xa hơn nhiều đường tới công ty bố. Bọn mình sẽ phải đi tàu điện suốt khoảng ba tiếng.

“Cạnh ngôi nhà chị từng sống có nhà thờ đấy.”

“Nhà thờ giống cái ở thị trấn này ạ?”

“To hơn nhiều ấy chứ.”

“Chị cũng từng đi nhà thờ đó ạ?”

“Không đâu. Hồi đó, chị chỉ toàn đứng ngoài nhìn thôi.”

Mình cũng chẳng biết trên đời có thần thánh không nên không hiểu rõ lắm chuyện chị đi nhà thờ.

“Có thần thánh thật không ạ?”

“Có không nhỉ?” Chị nghiêng đầu. “Chị cũng không biết.”

“Đi nhà thờ cũng không biết được ạ?”

“Em thử hỏi bố xem có thần thánh không đi?” Chị nói.

Mình dần thấy buồn ngủ, mãi bố mới đến đón mình. Bố cũng nhận ra chị đã gầy đi nhiều, “Trông cô nhợt nhạt quá.” Bố nói. “Xin lỗi, cháu nó đã phiền cô đúng lúc mệt mỏi thế này.”

“Không sao đâu ạ.”

Chị tươi cười vẫy tay với mình, “Ngủ ngon nhé.”

Mình cùng bố đi trong khu dân cư tối mịt về nhà.

Khí trời về đêm mát mẻ hơn nhiều. Bầu trời tràn ngập sao sáng. Cắm trại trên thảo nguyên ở sâu trong rừng Quái vật xì xám nhất định sẽ còn nhìn thấy nhiều sao trời hơn thế này. Nếu có kính thiên văn, chắc còn thấy được cả vành đai sao Thổ nữa. Nhưng mà, khi nghĩ tới rừng già lúc nửa đêm, còn cả Biển lơ lửng ngoài thảo nguyên trong đêm tối kia, đến cả mình cũng cảm thấy sợ hãi. Biển trong đêm trông như thế nào nhỉ. Chắc sẽ phát ra ánh sáng màu bạc.

“Sắc mặt của chị xấu nhỉ. Cũng gầy đi khá nhiều.”

Bố lo lắng nói.

“Chị bảo do không thèm ăn ạ.”

“Bắt người ta chơi với mình trong lúc đang mệt mỏi như vậy là không tốt đâu.”

“Con cũng nghĩ vậy. Từ sau con sẽ chú ý.”

Mình đã nghĩ đến chuyện kể cho bố nghe về vụ chim cánh cụt, nhưng đúng là mình không muốn kể chuyện này với bố. Đâu đó trong lòng mình thầm hy vọng bố sẽ tin, nhưng cũng có một phần khác lại mong bố đừng tin.

Tiếng gió đập vào cửa sổ đánh thức mình dậy. Đã 6 rưỡi, đáng lẽ mặt trời đã mọc rồi nhưng nay trời vẫn tối như thể sáng mùa đông. Bầu trời mình nhìn thấy qua khe hở của rèm âm u như bị loang màu mực, cảnh hoa thủy mộc trong vườn cũng đang bị gió thổi lay lắt. Bão đến rồi.

Mình còn đang ngồi trên giường quan sát bầu trời thì nghe thấy tiếng mẹ nói từ tầng một vọng lên, “Anh đi cẩn thận nhé.” Bố chuẩn bị đi làm. Mình nhìn ra bên ngoài qua cánh cửa ướt nước mưa, thấy bóng lưng bố đang đi về phía trạm xe buýt. Cái ô oằn mình trước gió. Mình lo bố sẽ bị gió thổi bay mất. Khi mình thử mở hé cửa sổ ra một chút xíu, cơn gió nồm ẩm thốc đến, hạt mưa táp vào mặt mình.

Mình rời giường. Hành lang và cầu thang trong nhà đều tối om. Mình nghe thấy tiếng cửa kính rung lắc phát ra từ trong nhà.

Mẹ sắp sửa chuẩn bị bữa sáng dưới phòng khách tầng một, thế là mình giải thích cho mẹ về thực nghiệm ngày hôm nay. Thấy tình hình của chị, mình nảy ra suy nghĩ thử thực nghiệm tuyệt thực.

“Vậy nên, hôm nay con sẽ không ăn đâu ạ.”

“Mẹ phản đối những thực nghiệm kiểu đó.”

“Mai con sẽ ăn nhiều gấp đôi. Chỉ một ngày thôi không sao đâu mà mẹ?”

“Chuột chũi không ăn một ngày sẽ chết đấy.”

“Con có phải chuột chũi đâu.”

Mẹ miễn cưỡng gật đầu.

“Ít ra con cũng phải uống nước cam nhé.”

Đây là thực nghiệm nên buộc phải đặt mình vào trường hợp

giống y như chị.

“Con sẽ uống nước.”

“Tùy con!” Mẹ nói với vẻ buồn buồn. “Thích làm gì thì làm!”

Mưa và gió bão quá kinh khủng nên hôm đó mình không thể ra khỏi nhà. Mình mở hé cửa sổ trong phòng, đo đạc sức gió bằng đồng hồ đo tự chế. Mới tiến hành thực nghiệm như vậy thôi mà tình trạng của cái bụng đói đã khiến mình lập tức phải để ý. Mình vốn định ghi chép lại tình trạng đói bụng của mình một cách khách quan, nhưng mình không biết nên viết thế nào để miêu tả được mức độ đói bụng. Mình có nghĩ về việc làm thế nào để so sánh tình trạng đói của chị với tình trạng đói của mình, nhưng cũng chỉ có cái bụng đói luẩn quẩn trong đầu thôi. Nếu có tích trữ bánh kẹo trong ngăn kéo, kiểu gì mình cũng lôi chúng ra ăn ngay.

Mình cũng không ăn trưa.

Sau khi trải qua khoảng thời gian khổ sở, mọi thứ tạm thời dễ dàng hơn. Mình dùng khối lego dựng lên thật nhiều bức tường như Hamamoto vẫn làm. Sau đó mình nằm lăn trên giường đọc một cuốn từ điển tranh về sinh vật, nhưng bụng lại đói, mình không thể tập trung vào cuốn sách được. Mình không ăn sáng, cũng không ăn trưa. Thế rồi, khi mình nghĩ đến chuyện sẽ bỏ cả bữa tối, bỗng dưng muốn khóc.

Đầu giờ chiều, mình xuống tầng một lấy nước uống.

Con em đang dán người vào cửa kính nhìn ra ngoài vườn. Con gió mạnh thốc đến làm ô cửa kính rung lên, con bé giật mình tránh ra xa, “A, giật cả mình!”

“Cửa sổ sắp vỡ rồi!”

“Không vỡ đâu.” Mình nói cho nó hay.

Mình thấy không khỏe nên nằm lăn ra sàn phòng khách. Em gái ngồi xuống cạnh mình. “Sao anh lại không ăn cơm thế?” Nó hỏi. “Anh ốm à?”

“Anh không ốm.”

“Nhưng cũng không khỏe nhỉ.”

“Con ngủ trưa à?” Mẹ hỏi, rồi mang cái chăn ra cho mình. Cả nhà đắp chăn lên bụng rồi nằm lăn trên sàn phòng khách. Em gái mình cứ cảm rằm điều gì đó nhưng cuối cùng cũng ngủ thiếp đi. Con em mình chỉ cần đắp chăn lên bụng là ngủ được ngay. Thường thì mình cũng ngủ ngay đấy nhưng hôm nay chắc tại bụng đói quá, chẳng tài nào ngủ nổi.

“Hôm nay con không ăn cả bữa tối luôn hả?” Mẹ hỏi bằng giọng ngái ngủ.

“Không ăn ạ.”

“Tùy con thôi. Bụng đói lắm rồi phải không?”

“Nhưng con đã quyết theo thực nghiệm này rồi nên sẽ nhịn.”

Mẹ lầm bầm than mình bướng, rồi cũng bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Mình vừa lắng nghe tiếng gió bão đang rung chuyển cả ngôi nhà, vừa nhìn lên trên trần. Mình đang cảm thấy buồn. Cả trong nhà lẫn ngoài kia đều u ám, chẳng có hứng làm gì. Không ngờ bụng đói cái là thế giới lại trở nên sâu thẳm như vậy.

Nhưng rồi, dường như mình cũng gà gật dần.

Ai đó đang lay mình. Chẳng hiểu sao mình lại giật mình tỉnh

dậy, thấy trong nhà đã tối hẳn rồi. Gió bão đã yếu đi nhưng bầu trời vẫn xám ngoét, mưa rơi lác đác, hàng hiên ngoài vườn ướt đẫm. Mẹ đi đâu mất rồi, cái chăn mẹ đắp đã được gấp lại gọn ghẽ. Con em vẫn choàng chăn quanh người, ngồi bệt bên cạnh mình, vẻ mặt con bé trông khá bất an.

“Sao thế?”

Khi mình hỏi vậy, nó đột ngột khóc thút thít.

“Mẹ chết mất,” nó vừa khóc vừa nói, mình thực sự kinh ngạc. Mình ngỡ rằng trong lúc mình đang ngủ đã có chuyện gì xảy ra với mẹ rồi. “Mẹ đâu rồi?” Mình vội vàng bật dậy hỏi, nhưng con bé chỉ lắc đầu. Mình ngồi xuống cạnh em gái, chậm rãi hỏi nó, “Tại sao mẹ lại chết chứ?” Khi hỏi vậy, mình cũng chợt hiểu ra câu nói “Mẹ chết mất” của em gái có nghĩa là “Một lúc nào đó mẹ sẽ chết”. Cũng hiểu được em gái mình đang nghĩ tới chuyện tương lai và bị dọa sợ.

“Đó là chuyện của mãi về sau cơ.” Mình nói.

“Nhưng đúng là sẽ chết còn gì?”

Nó nhất quyết không bỏ qua. “Cả bố rồi cả anh nữa cũng sẽ chết phải không?”

“Đúng thì đúng.”

“Tại sao chứ?”

“Bởi con người cũng là sinh vật. Sinh vật một lúc nào đó sẽ phải chết đi. Cả chó, cả chim cánh cụt hay cá voi xanh cũng vậy.”

“Em không thích.”

“Em có cứng đầu nói thế cũng không làm được gì đâu.”

Con bé trùm chăn kín người rồi không ngừng rấm rức khóc.

Chắc ngủ trưa dậy, nó thấy mẹ đi đâu mất, đã thế mưa bão làm trong nhà tối thui, nó đơn độc một mình nên mới nghĩ linh tinh.

Mình hiểu tại sao con bé khóc.

Hồi mình còn chưa hiểu biết nhiều, vẫn bướng bỉnh và quen được nuông chiều, khi biết rồi một lúc nào, đó những người quan trọng với mình sẽ phải chết đi và không thể gặp lại, mình cũng giống như em gái đã ngạc nhiên lắm lắm. Mình đương nhiên biết một lúc nào đó mọi sinh vật sẽ phải chết đi, nhưng thực sự, thực sự chưa từng cảm thấy những chuyện đó có liên quan đến mình. Đến khi nhận ra đâu có may mắn tới đâu, hay đâu có ghét đến mức nào bản thân cũng không thể trốn thoát, mình cảm thấy như có một bức tường to tướng, đen ngòm đang hùng hục ép tới.

Mình phát hiện ra điều đáng sợ đó vào nửa đêm, nên đã đi đến tận phòng ngủ của bố mẹ, định giải thích cho hai người biết điều mình vừa phát hiện ra. Nhưng điều đó quá sức đáng sợ, nên mình chẳng thể nói được lời nào. Chắc lúc đó mình thậm chí đã nghĩ nếu mình nói điều đấy ra miệng, chuyện kinh khủng sẽ xảy ra.

Em gái đang khóc rung rức thế kia, nhưng bụng mình giờ đói quá nên đầu óc chẳng hoạt động nổi, không thể nói được câu an ủi nào cho con bé vui lên. Nhưng kể cả bụng mình đã no, có lẽ mình cũng chẳng biết nói gì. Mình biết có giải thích đến mấy, con bé cũng sẽ không lý giải được chuyện “Sinh vật sẽ có lúc phải chết đi”. Bởi chính mình đây cũng không thấy thuyết phục với lời giải thích đêm đó.

Mình vỗ vỗ đầu cô em gái đang khóc lóc.

Mình chỉ biết làm vậy thôi.

Cuối cùng mẹ cũng về. Mẹ chỉ đi ra ngoài gửi ít đồ cho hàng xóm.

“Ồ kìa, chuyện gì thế?” Mẹ ồn ào hỏi, rồi kéo rèm và bật điện lên. Cảm giác bất an ngập lòng hai anh em mình đột nhiên biến mất như tuyết tan.

Mình giải thích cho mẹ lý do em gái khóc.

“Ôi, đáng thương quá.” Mẹ nói rồi ôm lấy con bé.

Tối hôm đó, mình ở lì trong phòng dù đã đến giờ cơm tối.

Bụng đói lắm rồi, lại thêm vụ khóc lóc của em gái càng khiến tâm trạng mình buồn thảm hơn. Lần cuối cùng mình cảm thấy buồn bực đến như vậy là lúc nào nhỉ, buồn đến mức mình không tài nào nhớ ra nổi. Mình không ghi chép lại về những điều này nên chẳng nhớ gì hết. Mình đã nhận ra nỗi buồn vốn chẳng thể đong đếm. Cũng như mình chẳng thể đo được bản thân đang đói đến mức nào.

Mình thấy không có chút sức lực nào nên nằm lăn trên chăn nhìn ra ngoài cửa sổ. Bão đã qua, mây trên trời đã tản bót. Mũi mình giờ nhạy cảm quá, dường như mùi đồ ăn ngon lành của bữa tối đang vãn vơ đến tận đầu hành lang. Mình nghe thấy cả tiếng dọn bát đĩa trên bàn phòng khách, rồi tiếng em gái hỏi, “Anh đâu ạ?” Khoảnh khắc đó, mình nhận ra mình thích bữa tối của mẹ đến mức nào.

Mình nghĩ chị đã phải khổ sở đến mức nào. Những lúc thế này, mặt chị tái xanh, nhìn không khỏe như thế cũng không quá chút nào.

Mình lấy sổ ra, sắp xếp lại những phần ghi chép về chị. Mình

muốn quên đi cơn đói nên cố gắng nhớ lại những lúc chị khỏe mạnh và những lúc chị ốm, thêm ngày tháng và ghi vào sổ. Mình lập thành bảng những lúc chị khỏe, những lúc chị không khỏe, thấy chúng cứ lặp đi lặp lại như tàu ngầm khi trời khi súp vậy. Những lúc chị yếu đến mức không thể gặp là 0, có thể gọi điện hay nhắn lại là 1, gặp được nhưng trông có vẻ yếu là 2, khi khỏe mạnh là 3, khi có thể gọi ra chim cánh cụt là 4, mình đánh số như thế, lập một trục thời gian nằm ngang rồi vẽ thành biểu đồ. Nối các điểm với nhau theo dạng sóng, mình được biểu đồ sức khỏe của chị.

Mình cảm thấy thỏa mãn vì có thể nghiên cứu đến mức đó trong khi bụng đang đói meo, rồi chui vào trong chăn.

Lần tiếp theo tỉnh dậy đã là nửa đêm.

Sáng ngày hôm sau rồi. Vậy là mình đã vượt qua được một ngày thực nghiệm hoàn chỉnh. Mình chẳng thể đợi đến sáng nên chạy xuống tầng một. Mẹ và em gái đã ngủ cả rồi nhưng đèn phòng khách vẫn bật. Bố đang vừa uống rượu vừa xem ti vi. Nghe thấy tiếng chân mình, bố quay lại.

“Ồ, con dậy rồi đấy hả.” Bố nói. “Đói lắm chứ gì?”

“Bố ơi, con cạn kiệt năng lượng rồi.”

“Có vẻ là một thực nghiệm vất vả đây.”

“Đợi một chút nhé.” Bố đứng dậy đi vào bếp. Thế rồi, bố lấy ra phần sandwich mẹ đã chuẩn bị sẵn, hâm lại nồi canh thập cẩm khoai tây thịt nguội cho mình. Khi bố đặt bát canh bốc khói lên bàn, mình có cảm giác mình có thể thồn được hết cả đám hương thơm này luôn. Khi cho đồ ăn vào miệng, mình mừng đến rịn nước mắt. Cả bát canh ngồn ngộn khoai tây lẫn cái bánh sandwich phô mai,

đều ngon hơn bất cứ món nào mình từng ăn trong đời. Mình múc thêm bát nữa, ăn sạch chỗ còn thừa trong nồi.

“Ngon lắm hả?”

“Ngon ạ.”

“Thế, kết quả thực nghiệm ra sao? Con đã hiểu được chưa?”

“Vâng. Con hiểu rồi ạ.”

Sau khi bão tan, những ngày nắng nóng lại về. Đã sang nửa cuối tháng Tám.

Thời điểm đó, mẹ kể cho mình nghe những lời đồn thổi kì lạ trong thị trấn. Máy cái hòm thư bưu điện và máy bán hàng tự động biến mất. Bóng đèn trên đường xe buýt không biết tự lúc nào đã mất tiêu. Vô số con chim to tướng không tìm thấy trong từ điển động vật đậu trên cột điện cao thế, rồi người ta còn thấy bóng con quỷ trông như khi nhảy múa chỗ tháp nước lúc chiều tà. Có cả chuyện ban đêm, người ta chứng kiến loài sinh vật kì dị vừa giống con cá màu trắng vừa giống con thằn lằn đi trên đoạn đường trước cửa nhà cộng đồng.

“Từ dạo chim cánh cụt xuất hiện, toàn xảy ra những chuyện kì lạ nhỉ?”

Mẹ đã thốt ra câu đó.

Vụ hòm thư bưu điện và máy bán hàng tự động biến mất thì có thể là do ai đó trộm mất. Đám chim đậu trên cột điện cao thế, đám khi chỗ tháp nước, loài sinh vật như bò sát trên đường có thể là vật nuôi của ai sống ra. Nhưng mình nghĩ có khi những hiện tượng kì lạ

này đều có liên quan đến nghiên cứu của bọn mình. Nếu đúng như bố đã nói, có những vấn đề thật ra chỉ là một vấn đề.

Mình muốn đi gặp chị, nhưng không biết từ hôm không được khỏe đến giờ thì chị thế nào rồi. Mình đã một lần thử đến căn hộ của chị, nhưng bấm chuông cửa lại không thấy ai đáp. Mình muốn chị ăn uống gì đó nên đã để lại nước cam và bánh mì ngọt thơm mềm trong một cái túi treo ở năm đấm cửa. Mình xé một góc sổ, ghi “Là em, Aoyama đây.” rồi cho vào trong túi.

Nhưng theo đồ thị tự tổng hợp được, thì mình đoán chị sắp khỏe lại rồi. Vì đường đồ thị ổn định, nên mình biết sắp đến kì phục hồi của chị.

Và, đồ thị đó đã mở đường dẫn mình tới phát hiện tiếp theo.

Bọn mình đi tới trạm quan trắc.

Khi bọn mình vừa đi từ trong rừng Quái vật xì xám ra ngoài thảo nguyên, Hamamoto đã thốt lên, “Ồ kìa?” Nguyên nhân là, Biển đáng lẽ phải vào thời kì thu nhỏ đã lại về thời kì trương phình, bắt đầu to lên. Ánh nắng từ bầu trời xanh rọi xuống, Biển sáng lên lấp lánh, trên bề mặt nổi lên khá nhiều cuộn xoáy.

Hôm đó, mình ngồi dưới tán dù, đọc lại sổ của mình rồi đính thêm giấy nhớ tra cứu. Uchida thì thả điều. Bên cạnh mình, Hamamoto đang ghi chép lại quan trắc về Biển. Cậu ấy dùng bút nhớ để sửa lại đồ thị bán kính của Biển cho thật sạch đẹp.

“Hamamoto giỏi ghê.” Mình khen.

“Giỏi chưa?” Hamamoto cười khì.

Mình muốn xin Hamamoto cho chép lại nên lấy sổ ra. Mình lật giờ sổ thì thấy biểu đồ vẽ quy luật sức khỏe của chị mình tự vẽ ra. Đó là thành phẩm khi mình rỗng bụng nghiên cứu nên trông lộn xộn hơn nhiều biểu đồ Biển của Hamamoto. Nhưng hình dạng tổng thể của hai biểu đồ giống nhau.

“Xem này.”

Mình đặt sổ của mình xuống cỏ, rồi đặt sổ của Hamamoto ở dưới để so sánh.

Hai đồ thị có đường sóng tương tự nhau. Khi Biển vào kì trương phình, chị sẽ khỏe lên. Còn khi Biển vào kì thu nhỏ, chị sẽ yếu đi.

Hamamoto tròn mắt kinh ngạc, một lúc sau cậu ấy đã bình tĩnh trở lại.

“Nhưng hơi lệch này. Không trùng khớp hoàn toàn.”

“Tình trạng sức khỏe của chị sẽ thay đổi vài ngày sau khi Biển đổi chu kì. Chỗ đỉnh này với chỗ đỉnh này, hai bên đều có cùng một khoảng cách. Có liên quan tới nhau đó.”

“Tuyệt quá, Aoyama.”

Hamamoto gào lên. “Phát hiện lớn đấy!”

Thấy hai đứa chúng mình loạn lên như vậy, Uchida vội vàng chạy tới. Sau khi mình giải thích cho cậu ấy nghe về phát hiện vừa rồi, cậu ấy cũng hớn hờ nói, “Đúng là phát hiện lớn! Nhưng điều này có ý nghĩa gì?”

“Nghĩa là chị có mối quan hệ sâu sắc với Biển.”

“Thì sao?” Uchida hỏi tiếp.

“Thì là...”

Mình ngẫm ngợi. Vậy tóm lại điều này nghĩa là sao? Chị tạo ra chim cánh cụt. Chim cánh cụt phá Biển. Rồi độ lớn của Biển có liên quan đến sức khỏe của chị. Đây là mối quan hệ kiểu gì vậy?

“Đây mới chỉ là một phát hiện thôi, tớ chưa lập được giả thuyết. Mình cần chị giúp đỡ thêm, nghiên cứu tử tế đã. Hiện tại, tình trạng sức khỏe của chị đang không tốt nên chưa thể làm được gì.”

“Bọn mình nên đề phòng người đó thì hơn.” Hamamoto nói với vẻ mặt nghiêm túc. “Tớ nghĩ mình nên giữ kín bí mật về phát hiện lần này.”

“Tại sao?”

“Nếu chị là người ngoài hành tinh thật thì tính sao bây giờ?”

Uchida có vẻ bất an rõ rệt. “Chị đã bảo đấy là nói dối mà?”

“Nếu chị là người ngoài hành tinh, còn Biển là phi thuyền không gian thật thì tính sao? Nếu người đó nghĩ ta đã biết được bí mật, rồi giết chúng ta thì sao...”

“Ý kiến của Hamamoto kì lạ thật đấy.” Mình nói. “Nếu vậy, mấy người ngoài hành tinh đó sẽ không im lặng để yên cho chúng mình nghiên cứu đến tận bây giờ đâu.”

“Có thể họ chủ quan vì cho rằng chúng ta chỉ là trẻ con.”

“Hamamoto đa nghi thôi.”

“Tại sao Aoyama lại tin tưởng người đó? Cậu hãy tỉnh táo lại đi.”

“Tớ vẫn tỉnh táo đấy chứ. Tớ mong Hamamoto hãy suy nghĩ có lý hơn.”

Mình và Hamamoto cự cãi, gườm gườm nhìn nhau.

Uchida phất tay nói, “Các cậu đừng cãi nhau nữa. Tớ nghĩ cả hai cậu bây giờ đều không hợp lý chút nào.”

Hamamoto hình mũi.

“Aoyama thích ngực nên thích chị chứ gì?”

“Tớ công nhận là tớ thích ngực. Nhưng chuyện tớ thích chị là vấn đề khác hẳn.”

“Nhưng chị có ngực còn gì?”

“Lại còn to nữa chứ.”

“Thôi đủ rồi!”

Hamamoto gào lên, mình và Uchida đều giật mình.

Giờ mình chẳng còn hiểu chuyện gì với chuyện gì nữa. Sau đó, Hamamoto chỉ cần môi im lặng, bọn mình có bắt chuyện cũng không thèm đáp. Cậu ấy ngồi dưới tán ô, làm mặt lạnh băng như nữ chúa tuyết, liên tục lắp những bức tường màu xanh từ khối lego. Bầu không khí bên dưới tán dù quá khó chịu nên mình và Uchida đi dạo ngoài thảo nguyên.

Đến một nơi cách tán ô khá xa, Uchida quay lại.

“Phù, ngạc nhiên quá đi. Hamamoto lại có lúc tức giận đến vậy.”

“Bí ẩn nhỉ.”

“Hamamoto đúng là một con người phiền phức.” Uchida nói. “Nhưng tớ cảm giác mình hiểu được lý do Hamamoto nổi cáu lên như thế.”

“Uchida hiểu sao?”

“Nhưng tớ không nói đâu. Vì tớ cũng không dám chắc.”

“Cậu kể ra có phải đỡ cho tớ không.”

Lúc đó, chúng mình nghe thấy tiếng kéc kéc từ bên kia cánh rừng vọng lại.

Còn có cả tiếng kêu khỏ sở như tiếng thét của một loài chim nào đó.

Uchida bám chặt lấy cánh tay mình rồi hỏi, “Gì thế?” Tiếng kêu vang ra từ phần rừng nằm ở phía Nam thảo nguyên. Một thứ nào đó lớn đang đập vào cây, làm lá cây xào xạc lay động.

Bọn mình nhìn thấy một thứ màu trắng đang len lỏi qua những tàng cây u ám. Đám cây ngáng tầm nhìn khiến bọn mình không thấy rõ nhưng cơ thể nó to cỡ một con chó, trắng muốt, bóng nhẫy lên như đang bị ướt nước. Tứ chi lại trông như tay chân loài người. Cảnh tượng đó quá đỗi dị hợm nên bọn mình không thể cự quậy nổi.

Sau khi thứ màu trắng đó tan biến vào trong rừng sâu tăm tối, bọn mình lại nghe thấy âm thanh nghe như tiếng chim ré lên.

“Gì thế? Cái thứ vừa rồi?” Uchida nói.

“Dường như có điều gì kì dị đang diễn ra.

Mình nói.

Mình ghi lại những phát hiện trọng yếu vào trong sổ.

- Khi Biển phình to, chị sẽ khỏe lại.
- Khi Biển thu nhỏ, chị sẽ yếu đi.

XA LỘ CHIM CÁNH CỤT

Báo cáo cuối cùng về Chiến dịch Amazon.

Mình và Uchida quyết định tiếp tục thám hiểm dòng sông. Vì tâm trạng của Hamamoto cần thời gian lắng xuống, chị thì đang không khỏe. Khi tạm dừng một nghiên cứu, bọn mình vẫn phải tiếp tục nghiên cứu khác.

Lần thám hiểm trước, bọn mình đã xác minh được dòng sông đi qua khu đất trống đằng sau trường tiểu học chảy tới từ phía sau trường đại học. Vậy nên, lần này bọn mình lên kế hoạch đi ngược dòng tiếp từ điểm đó.

Bọn mình hẹn gặp nhau ở điểm dừng xe buýt trên tuyến đường chính, đón xe đến trường đại học. Tuyến xe đi ngang qua thư viện thị trấn, chạy dọc theo đường quốc lộ. Từ cửa xe nhìn ra, lúa ngoài đồng đang lũ lượt trở đồng, tựa như đồng cỏ xanh mượt. Những đám mây trôi nổi trên bầu trời xanh y như bầy cừu. Trừ cái rằng sữa đang lung lay như sắp sữa rơi ra, hôm nay là một ngày thích hợp để đi thám hiểm.

Lắc lư trên cái xe buýt, mình nói, “Lâu lắm mới chỉ có hai đứa mình đi thám hiểm nhỉ.”

Uchida vui vẻ nói, “Đúng đấy.”

Khi bọn mình xuống bến buýt gọi là “Trước cổng đại học” trên đường quốc lộ, hơi nóng làm đầu mình quay cuồng. Ánh nắng chói chang rọi sáng rực cổng trường đại học. Từ cánh rừng phía bên kia đường quốc lộ, tiếng ve sầu nhíp nhàng vọng lại. Xe tải xẹt qua tạo ra những làn gió nóng, bụi mù cuồn cuộn. “Không khí bụi bẩn quá nhỉ,” Uchida nói.

Chúng mình đi bộ trong trường đại học yên lặng như tờ. Khi đi dọc theo những con đường xen giữa các tòa nhà, bọn mình có cảm giác như đang đi trong mê cung. Ánh sáng của căng tin đã tắt, có tấm biển “Đóng cửa” treo trên cửa ra vào làm bằng kính.

Ra đến phía sau trường đại học, bọn mình đã tới điểm kết thúc của lần thám hiểm trước, cỏ mọc đầy, côn trùng bay loạn. Con sông bị vây lại bằng hàng rào, chúng mình ngồi xõm xuống mặt đất, trải rộng tấm bản đồ ra, dùng la bàn để xác định phương hướng.

Dòng sông chảy vòng theo mặt ngoài của trường đại học. Ở đó có khu đất trống rộng được san bằng, ô đất được kè cả bốn cạnh bằng bê tông khô cằn. Không chỉ có đất trống, còn có cả mấy tòa nhà kì lạ trông như phi thuyền đáp xuống mặt đất.

“Nơi này có phải phòng nghiên cứu gì đó không nhỉ?”

“Cứ như đã tới tương lai ấy.”

Nhưng bọn mình không có thời gian để xem xét những tòa nhà này.

Sau khi rời khỏi khu đất được san bằng ấy, bọn mình gặp một con đường rải nhựa chạy qua cánh rừng, con mương chảy dọc bên phải con đường đó. Con đường xuyên suốt cánh rừng này nhìn quen. Đó chính là con đường mình đã đi lúc lái xe ra ngoài cùng bố.

Bờ bên kia con nương đầy trúc mọc hoang, khí lạnh tràn ra.

Tiếp theo là một con đường hình chữ Y. Bên tay trái là đường hai bố con mình đã lái xe khám phá trước đây. Còn đường bên tay phải dẫn vào trong lòng một ngôi làng cổ. Con nương cũng chảy về phía đó.

“Đợt gần đây, tó có cùng bố đi ô tô theo con đường bên này rồi.”

“Con đường bên này dẫn tới đâu vậy?”

“Tó chưa vẽ lại chính xác vào bản đồ nên cũng không rõ lắm. Nhưng bố con tó đã lên tới một thị trấn nằm trên dốc, rồi vào quán uống cà phê. Mỗi lần tó và bố đi thám hiểm bằng ô tô nhất định phải uống cà phê.”

“Aoyama uống được cà phê à? Như người lớn ấy nhỉ.”

“Nhưng tó không uống ở nhà.”

“Tó thích thạch cà phê lắm.”

“Tó cũng thấy thật ra thạch cà phê ngon hơn nhiều. Nhưng gì cũng cần luyện tập mà.”

Bọn mình luôn lách qua những tòa nhà cũ kĩ. Chúng không giống những ngôi nhà trông như được dựng lên từ khối lego ở thị trấn của bọn mình. Có tường đá, có cả mái ngói cổ xưa. Một vài nhà còn đặt máy cày trước cửa. Rải rác xung quanh cũng có cả đồng ruộng, chuồn chuồn bay đi lượn lại đông nghịt. Bọn mình còn thấy một bà lão đang làm việc giữa đồng ngẩng mặt lên, dùng khăn lau mồ hôi, nghe thấy cả tiếng chuông gió rinh rang vọng lại. Cứ như mình đã tới nhà ông bà nội vậy.

“Bọn mình đã đi được khá xa rồi đấy nhỉ?” Uchida nói.

“Có cảm giác bọn mình đã đi xa lắm rồi ấy.”

“Aoyama, cậu có cảm thấy con sông này đúng là từ tận cùng thế giới chảy đến không?”

“Đúng đó.”

“Nếu thật vậy, nhất định sẽ thú vị lắm. Giờ tớ cũng đã nghĩ thế.”

Ngôi làng xưa cũ này có vẻ mát mẻ hơn thị trấn chỗ chúng mình. Chắc do ở đây có nhiều đồng ruộng.

Hai đứa cũng đã đi bộ khá lâu, liền trái cây chặn ra làm căn cứ địa trên bậc đá của một ngôi đền nhỏ. Thế rồi, chúng mình rót trà lúa mạch mát lạnh từ trong bình giữ nhiệt ra uống, ăn bánh bông lan lấy từ ba lô ra.

Con gió từ phía ruộng thổi về hong khô mồ hôi trên người bọn mình.

Cạnh bậc đá của ngôi đền là một cây thông to, già. Ngôi đền này chắc đã có ở đây từ lâu trước cả khi bọn mình được sinh ra, cây thông này chắc chắn cũng đã có từ trước khi bọn mình ra đời.

“Cây cối đúng là sống lâu hơn con người nhỉ.” Mình nói.

“Đúng đấy.”

“Nếu đem so với lịch sử trái đất thì con người như chết ngay lập tức luôn ý.”

“Đúng thế thật.”

Thế rồi, mình nhớ đến chuyện con em đã khóc trong phòng khách tối om ngày bão. Hôm đó, mình đã thấy bất an nhưng giờ ngồi cùng Uchida trên phiến đá lạnh thế này, tắm ánh nắng nóng nực, mình lại không hề thấy bất an chút nào.

Khi mình kể lại chuyện hôm em gái khóc, Uchida lẩm bẩm, “Tớ hiểu cảm giác đó.”

“Uchida cũng có nghĩ đến chuyện đó hả?”

“Tớ lúc nào cũng nghĩ đến. Nhất là khi đêm về.”

“Ngày nào cũng thế?”

“Ngày nào cũng thế. Tớ sợ một lúc nào đó mẹ rồi bố sẽ chết đi, cũng sợ rồi mình sẽ chết. Bản khoăn tại sao bọn mình lại chết? Ai đã quyết định điều đó?”

“Nhưng mọi sinh vật nhất định sẽ phải chết. Uchida hiểu điều đó mà phải không?”

“Tớ hiểu chứ. Nhưng hiểu được là một chuyện, yên tâm được lại là chuyện khác.”

Uchida chậm rãi và thận trọng nói. “Khác hẳn.”

“Đúng nhỉ. Tớ cũng cảm thấy thế.”

“Vậy nên, tớ hiểu cảm giác của em gái Aoyama.”

Một lúc sau, Uchida lấy ra cuốn sổ trong ba lô. Đó là cuốn sổ cậu ấy vẫn dùng để ghi chép ở trạm quan trắc ngoài đồng cỏ. Uchida làm mặt như một nhà triết học, lật sổ rồi nói, “Tớ đã phát hiện ra một điều vô cùng kì lạ đấy.”

“Tớ có thể hỏi là gì không?”

“Chẳng biết tớ có thể giải thích rõ ràng được không nữa. Có thể tớ sẽ nói ra những điều kì lạ.”

“Thế cũng được. Tớ muốn nghe.”

“Là Aoyama nên tớ mới nói đấy. Đừng nói cho hội Hamamoto nhé.”

“Tớ hiểu mà.”

Đó là phát hiện của Uchida nhưng cậu ấy không có vẻ đặc ý chút nào. Cứ như nói phát hiện đó thành lời là một điều đáng sợ.

“Vấn đề tớ nghiên cứu chính là: Chết là thế nào?”

Uchida bắt đầu nói.

“Về thế giới sau khi tớ chết. Nghĩa là tớ có chết đi rồi, mọi người vẫn sẽ sống, nhưng tớ đã không thể nghĩ về những người còn sống nữa. Tớ đã nghĩ xem điều đó nghĩa là thế nào. Tớ đã suy nghĩ suốt về nó, thế rồi tớ nhận ra. Có khi nào không ai trong số chúng ta chết đi chẳng?”

Uchida bất an nhìn mình.

Mình yên lặng lắng nghe.

“Cái chết của những người khác và cái chết của tớ khác hẳn nhau. Điều này thì chắc chắn là khác biệt rồi. Khi ai khác chết đi, tớ vẫn còn sống, tớ nhìn cái chết từ bên ngoài. Nhưng khi tớ chết thì lại không như vậy. Thế giới sau khi tớ chết đi không còn là thế giới nữa. Thế giới đã kết thúc tại đó.”

“Nhưng đối với những người khác, thế giới vẫn còn tồn tại đúng không?”

“Bởi vì những người khác đang nhìn cái chết của tớ từ bên ngoài. Không nhìn với tư cách của chính tớ.”

“Ví dụ Uchida đột ngột chết ở đây, thì đối với Uchida, thế giới đã kết thúc. Nhưng tớ vẫn còn đây, nên đối với tớ thế giới vẫn chưa kết thúc?”

“Đúng là như thế... Đúng là như thế, nhưng...”

Uchida có vẻ cuống. Có lẽ đáng ra mình không nên nói những lời thừa thãi. Mình đã cố gắng để hiểu được điều cậu ấy muốn nói.

Giương mặt đỏ gay của Uchida đâm đũa mồ hôi. Cậu ấy suy nghĩ một lúc lâu rồi kẻ một đường trên trang giấy mới tinh, tách nhánh thành hình chữ Y. Một bên cậu ấy ghi chữ “Còn sống”, bên còn lại ghi chữ “Đã chết”.

“Ví dụ, tớ gặp phải tai nạn giao thông ở đây.”

“Tai nạn lớn không?”

“Tai nạn lớn đấy. Có thể tớ sẽ chết, cũng có thể không. Vậy thì, đường kẻ bên này là thế giới khi tớ đã chết, còn đường kẻ bên này là thế giới khi tớ vẫn còn sống.”

“Vậy thì, hiện giờ bọn mình đang ở thế giới bên này nhỉ?”

“Khi còn sống tớ sẽ gặp phải nhiều tai nạn, có thể chết cũng có thể không chết. Lúc nào cũng sẽ là một trong hai trường hợp này, đúng không? Mỗi lần như vậy, thế giới lại bị phân nhánh. Thế nên, bản thân tớ nhất định vẫn sẽ sống ở thế giới ‘Còn sống’ bên này.”

“Nhưng một cậu của thế giới còn lại thì đã chết rồi đúng không? Nếu tớ của chiều thế giới này có tồn tại, chắc chắn tớ sẽ nghĩ Uchida đã chết.”

“Thế giới của Aoyama thì là như vậy. Nhưng mà, ở thế giới phía bên này, tớ chắc chắn vẫn sống. Mỗi lần phân chia như thế, tớ sẽ tiến đến bên ‘Còn sống’, cứ thế tiến rồi lại tiến.”

“Sao cậu có thể chắc chắn thế?”

“Vì một tớ đang nghĩ về điều này chắc chắn vẫn còn sống, ở thế giới tớ đã chết rồi, tớ sẽ không thể nghĩ được điều như vậy nữa. Thế

giới đó đã kết thúc rồi mà.”

“Nhưng mà...”

“Trong thế giới của Aoyama, có thể tớ sẽ chết. Nhưng đó là do Aoyama nhìn cái chết của tớ từ bên ngoài. Không phải là tớ đang nhìn chính mình. Tớ đã sang thế giới bên này mà... Cậu hiểu chứ?”

Uchida bất an nhìn vào mắt mình.

Có vẻ mình hiểu được phần nào điều cậu ấy muốn nói.

“Tóm lại, cứ cho là tớ chứng kiến Uchida chết, cũng không biết được liệu đối với bản thân Uchida thì cậu đã chết thật hay chưa, phải không? Không thể chứng minh được điều đó.”

“Đúng rồi! Đúng rồi!”

Mình khoanh tay suy nghĩ. Cảm giác thật kì diệu. Thực sự mình chưa từng nghĩ đến những điều như vậy bao giờ.

“Điều này không chỉ áp dụng với mình Uchida mà còn cả với tớ nhỉ?”

“Điều tớ nói chính là ý đó, sẽ không một ai trong chúng ta chết đi.”

“Đây là một giả thuyết cực kì tuyệt vời đấy.”

“Khi nghĩ ra điều này, chính tớ cũng kinh ngạc. Nhưng tớ không đủ tự tin mình có thể giải thích điều đó rành mạch với Aoyama, nên vẫn cứ nghiên cứu một mình suốt. Mà đây cũng mới là giả thuyết thôi.”

“Một nghiên cứu vĩ đại đấy.”

Uchida trông như thể đã trút bỏ được một gánh nặng, cậu ấy vui vẻ cười.

Bọn mình lại tiếp tục bước đi, rời khỏi ngôi làng xưa cũ.

Hướng bọn mình đi một lần nữa dẫn ra đường quốc lộ. Con sông lại thành đường nước ngầm, chảy bên dưới đường quốc lộ. Điềm đến tiếp theo là một khu rừng rậm rạp. Bọn mình trái tằm bản đồ ra trước lối vào khu rừng, vẽ lại đường đi của con sông đến tận điểm này. Con sông vẽ thành đường cong bao trọn lấy trường đại học nhìn ra đường quốc lộ. Khu rừng trước mặt có lẽ là khu rừng trái dọc theo hướng Nam Bắc, nằm giữa đường quốc lộ và thị trấn chỗ chúng mình, chắc chắn chúng mình chưa từng thám hiểm nơi này.

“Bọn mình vẫn còn thời gian cho đến lúc hoàng hôn. Mình sẽ đi đến lúc nào còn có thể.”

Hai đứa xịt thuốc chống côn trùng rồi đi vào trong rừng.

Những bụi cây thấp mọc um tùm nơi hai bên bờ sông dốc xuống. Con sông tiếp tục chảy, luồn lách dưới đáy một thung lũng tối tăm ẩm ướt. Tiếng ve từ bốn phương tám hướng vọng lại, như thể muốn ép nát hai đứa ra.

Khu rừng có vẻ sâu khiến bọn mình có ý định rút lui, nhưng chẳng mấy chốc hai đứa đã đi ra được mặt bên kia khu rừng. Nơi đó là một thảo nguyên rộng lớn. Phía bên kia thảo nguyên lại là một cánh rừng. Từ chỗ bọn mình nhìn sang, bên tay trái là hàng rào dài thẳng tắp ngăn cách giữa thảo nguyên và khu dân cư, phía xa xa là những ngôi nhà nhỏ như được xây bằng khối lego nối đuôi nhau thẳng tắp, đúng chuẩn mực. Đây chắc là khu dân cư lân cận. Và phía bên phải từ chỗ bọn mình nhìn sang là bức tường cao như nhà tiền chế chạy dài bất tận. Mình thấy nó khá giống Vạn Lý

Trường Thành. Bức tường đó có vẻ không dễ trèo qua như hàng rào.

Bọn mình đi men theo con sông, xuyên thẳng thảo nguyên.

Uchida nhổ những rặng cỏ cao rồi vung vẩy. “Nguồn nước nằm trong khu rừng kia chẳng?”

“Tớ chịu.”

“Nguồn nước trông thế nào nhỉ?”

“Đây cũng chỉ là tưởng tượng của tớ thôi, nhưng có lẽ nó sẽ là một cái hồ lớn như biển của kỉ Cambri vậy, đong đầy nước trong vắt. Thế rồi, ở đó sẽ có những loài động vật kì lạ. Cạnh hồ là một phòng nghiên cứu nhỏ dùng để quan trắc hồ nước đó. Nhưng đó cũng chỉ là tưởng tượng của tớ thôi.”

“Nếu thế thì sẽ thú vị đấy.”

Bọn mình chưa gì đã vượt qua thảo nguyên đó. Con sông chảy ra từ trong rừng.

Vừa đi trong rừng, mình vừa dùng la bàn xác định phương hướng đến mấy lần rồi xem cả bản đồ. Thế rồi, mình suy đoán thử xem dòng sông từ đâu chảy lại. Con sông uốn lượn rẽ về phía bên phải.

“Kì lạ thật đấy.” Mình lẩm bẩm. “Khu rừng này nối với rừng Quái vật xì xám. Hình như con sông này chảy từ rừng Quái vật xì xám đến. Bọn mình đang vòng trở lại thảo nguyên đó.”

Mình vừa bước đi vừa ngược lên nhìn, ánh nắng đang len lỏi qua những tán lá. Ánh sáng đó dần chuyển sang màu đỏ, vậy là sắp hoàng hôn rồi.

Trong khi mình còn đang nhìn vào la bàn, Uchida thốt lên,

“Chim cánh cụt!”

Bờ sông bên kia có một con chim cánh cụt đang đứng. Xung quanh chẳng có con nào khác. Con chim cánh cụt chỉ có một mình, nhìn sao mà u sầu hết như cái máy bán hàng tự động đặt ở trạm trung chuyển xe buýt. Nó cũng thản nhiên y như cái máy đó luôn. Con chim cánh cụt đó chỉ nhìn thẳng, bọn mình tiến lại gần cũng không hề động đậy. Cứ như nó đang tập trung suy ngẫm điều gì.

“Nào, nào.”

Bọn mình cất tiếng, rồi đi qua trước mặt con chim cánh cụt.

Sau khi đi được một đoạn, mình quay lại thì thấy nó vẫn giữ nguyên tư thế, ngây ngô đứng cạnh bờ sông.

Đúng lúc đó, bọn mình thấy một sinh vật màu trắng nhão nhoẹt bò lên từ dòng sông đang chảy trước mặt con chim cánh cụt. Sinh vật đó cỡ một người lớn to béo. Tuy cơ thể nó trông như một con cá voi xanh cỡ nhỏ, nhưng lưng lại có đôi cánh nhỏ như loài dơi. Sau đó, nó vụng về bò bằng tứ chi trông như tay chân loài người thu nhỏ. Mình đã từng dùng nguyên một ngày để lật tung cuốn từ điển tranh về sinh vật trong thư viện, nhưng cũng chưa từng thấy loài sinh vật nào như vậy cả.

Uchida cũng ngạc nhiên, nắm chặt lấy quần áo mình.

Giây tiếp theo, sinh vật cá voi xanh nửa vùi đó tấn công con chim cánh cụt. Con cánh cụt lo lắng nãy giờ bật kêu lên kiu một tiếng. Con cá voi xanh nửa vùi đó há to miệng, nuốt chửng cánh cụt. Thế rồi cả cơ thể nó phình lên to kèn càng như thể được bơm khí heli vậy. Cái miệng hé mở phì ra con gió, làm cây cỏ trong rừng đung đưa không ngừng. Thế rồi, sinh vật đó thở ra một tiếng “Hề

phù” kì dị, chậm rãi quay trở lại dòng sông.

“Uchida, cậu có nhìn thấy điều vừa nãy?”

Mình nói. “Sinh vật kì quái đó là gì? Nó nuốt gọn con chim cánh cụt rồi.”

“Tớ chưa từng nhìn thấy sinh vật như vậy bao giờ.”

Hai đứa bọn mình đã nhìn thấy con chim cánh cụt biến mất nên cảm thấy cực kì bất an.

Nếu còn ở lại chỗ đó, bọn mình sợ sinh vật kì lạ vừa nãy sẽ lại bò từ dưới sông lên, liền nhanh chóng rời đi. Trên đường rời khỏi rừng, mình nghĩ đến mấy lời đồn thổi đang lan rộng trong thị trấn đợt gần đây. Những con chim to tướng đậu trên cột điện cao thế. Con quái vật giống loài khỉ trên tháp nước. Sinh vật nhìn như thằn lằn bò trên con đường phía trước nhà cộng đồng.

Phía bên kia tàng cây, chúng mình nhìn thấy ánh sáng.

“Chúng ta sắp ra khỏi rừng rồi.” Uchida vui mừng nói. “Có lẽ là nguồn nước!”

Bọn mình vừa gõ vào thân cây như gõ vào nhạc cụ vừa chạy về phía ánh sáng. Thế rồi, khi vừa lao ra khỏi khu rừng tối tăm, bầu trời đột nhiên trải rộng xanh mượt trên đầu bọn mình, nắng rạng rỡ như thể đang ở một quốc gia phương Nam. Con gió nóng vi vu thổi, thảo nguyên trải rộng trước mắt chúng mình gọn sóng y như mặt biển. Mình chợt nhận ra tiếng ve đã ngừng kêu tự bao giờ. Chẳng còn nghe thấy bất kì âm thanh gì khác ngoài tiếng gió.

“Aoyama, bọn mình biết chỗ này.”

“Điều này thật kì lạ quá.” Mình lẩm bẩm.

Con sông bọn mình đang đi dọc theo mềm mại chạy giữa thảo nguyên, rẽ một đường về phía tay trái.

Nơi thảo nguyên phía bên kia con sông, Biển đang trôi nổi lững lờ. Nó đã phình lên to kênh càng, nắng chiếu xuống bề mặt nó tán xạ ra khắp cánh đồng, giăng thành lưới phập phồng. Đi trong lớp lưới ánh sáng này, mình có cảm giác như đang chìm vào vùng biển nông thuộc kỉ Cambri.

Mình ngồi xuống thảo nguyên, trải rộng bản đồ ra.

“Suzuki đã nói là cậu ấy đi thám hiểm xuôi xuống hạ lưu con sông đằng sau trường tiểu học phải không? Rồi cậu ấy ra đến thảo nguyên này. Là chuyện hôm mấy cậu ấy tấn công trạm quan trắc của chúng ta.”

“Đó là đường màu xanh vẽ ở đây nhỉ?” Uchida trở bản đồ.

“Mặt khác, bọn mình cũng xuất phát từ cùng một điểm với đội Suzuki, thám hiểm ngược lên thượng nguồn con sông. Bọn mình đi vòng qua đằng sau thư viện thị trấn và trường đại học, cuối cùng cũng lại về tới thảo nguyên này. Tóm lại là, dù đi xuống hạ lưu hay lên thượng lưu của con sông, đích đến của chúng ta cuối cùng vẫn sẽ là nơi đây. Tớ thấy thật khó tin.”

Đây quả là một bí ẩn phức tạp.

Mình và Uchida im lặng đứng dậy, băng qua thảo nguyên.

Bọn mình lại gần trạm quan trắc chỗ cây dù đi biển. Hamamoto đang ngồi trên ghế. Cậu ấy nhận ra bóng dáng bọn mình, liền nhìn vào ống nhòm. Thế rồi, cậu ấy giơ tay lên vẫy. Chúng mình nghe thấy cả tiếng gọi, “Này!”

Chúng mình cũng giơ tay lên vẫy lại.

“Hamamoto sẽ nói không có bằng chứng thôi. Hoặc là xét về mặt khoa học thì quá kì lạ.”

“Bọn mình đã quan trắc được hiện tượng đường ánh sáng bị Biến bẻ cong. Cũng đã quan sát được hiện tượng mây trên bầu trời thảo nguyên này biến thành hình dạng là lạ. Mình còn lập ra giả thuyết Suzuki đã du hành vượt thời gian khi tiếp xúc với Biến. Thời không xung quanh Biến khác hẳn với thường thức của chúng ta. Vậy thì, dòng sông bọn mình thám hiểm tuần hoàn quanh cùng một khu vực, nguyên nhân có lẽ cũng là vì Biến chẳng?”

“Giả thuyết mới đấy nhì.”

“Theo giả thuyết của tớ, đây vốn là một thảo nguyên không được phép tồn tại. Một nơi mà ánh sáng có thể bị bẻ ngoặt như thế, còn có thể đi xuyên thời gian, cả con sông chảy thành một vòng tròn nữa, nó phản lại mọi quy tắc trong thế giới của chúng ta.”

“Vậy Biến là thứ gì? Aoyama đã biết chưa?”

Mình quay lại, nhìn về phía Biến đang lơ lửng bên kia thảo nguyên.

Mình chợt nhớ đến những lời bố đã nói trong quán cà phê trên đồi.

Tận cùng thế giới đã bị gấp lại, lặn vào trong lòng trái đất rồi.

Mình cần phải lướt lại một lượt cuốn sổ của mình thật cẩn thận.

Chiến dịch Amazon đã kết thúc, hợp thành một với nghiên cứu Biến.

Theo những phát hiện từ trước đến nay, rõ ràng nghiên cứu về Biển và nghiên cứu Xa lộ Chim cánh cụt là một.

Hơn nữa, nghiên cứu về lũ chim cánh cụt cũng tức là nghiên cứu về chị.

Tất cả đều là một vấn đề.

Chị gọi điện cho mình.

“Này, cậu nhóc. Chị đã khỏe lại rồi đấy.”

“Em đã biết nhất định là chị đang khỏe lại rồi.”

“Tại sao?”

“Em là nhà nghiên cứu chị mà. Người biết rõ về chị nhất thế giới này.”

Chị cười khúc khích ở đầu dây bên kia.

“Em tạm ngừng nghiên cứu đi, cũng đến lúc chúng ta đi biển chơi rồi nhỉ? Kì nghỉ hè sắp hết mất rồi.”

“Vâng.”

Vậy là, hai chị em mình hẹn nhau cùng đến thị trấn ven biển.

Buổi sáng ngày hẹn, mình dậy sớm hơn thường lệ. Chỉ là, mình dậy quá sớm nên lúc đẩy mặt trời còn chưa mọc. Mình mở cửa sổ ra, hít vào luồng không khí buổi sớm. Quan sát bầu trời màu xanh thẫm như lớp kính kia, mình thầm nghĩ hôm nay là ngày đầu tiên mình được ra biển, liệu thời tiết có thuận lợi không đây. Mình ở bên khung cửa sổ đợi trời rạng, rồi mặt trời cũng nhanh chóng trời lên, bầu trời đổi từ màu xanh đen thẫm sang màu xanh trong veo.

Mình tưởng tượng đến cảnh buổi sớm ở thị trấn ven biển. Nghe

bảo ngôi nhà nơi chị sinh ra nằm trên đồi cao nhìn ra biển, là một ngôi nhà xưa cũ giăng đầy dây trinh đẳng ba chẽ. Bố mẹ của chị vẫn đang sống ở đó, lúc nào cũng có làn gió mặn nồng vị của biển thổi đến, leo hết con dốc cạnh nhà sẽ thấy một nhà thờ cổ.

Mình đi về phía trạm trung chuyển điểm hẹn, thấy chị đội mũ trắng, đang nhìn bảng giờ xe buýt. “Lâu rồi không gặp,” chị cười. Mình mừng khi thấy chị đã khỏe lại.

“Cảm ơn nước cam và bánh ngọt của em nhé.” Chị nói.

“Chị đã nạp dinh dưỡng chưa ạ?”

“Nạp rồi.”

“Em cũng đã thử thực nghiệm nhịn ăn như chị.”

“Thật là. Sao em cứ phải làm những chuyện như thế?”

“Đó là một thực nghiệm khốn khổ. Em nghĩ mình sẽ không thử một lần nào nữa đâu.”

“Đúng đấy.”

Chị trở đồng hành lý của mình rồi cười. “Nhiều đồ ghê chưa. Em định du lịch mạo hiểm chắc?”

“Em phải chuẩn bị cho nhiều việc. Có chuẩn bị vẫn hơn chứ.”

Bọn mình từ trạm trung chuyển lên xe buýt thị trấn, hướng tới nhà ga.

Nếu hệ thống đường sắt mới nối tới thị trấn của chúng mình theo đúng kế hoạch, thì sẽ không phải đi vòng vèo bằng xe buýt như vậy nữa mà cứ thế đi thẳng tới thị trấn ven biển nơi chị sinh ra. Mình mong ngày đó đến thật sớm. Nhưng cũng phải mấy năm nữa hệ thống đường sắt kia mới bắt đến thị trấn của chúng mình. Đến

tận khi mình đã thành người lớn cũng nên. Mình không thể đợi được tới tận lúc đó.

Đây là lần đầu tiên cùng chị đi xa mà chỉ có hai người, mình thấy hơi bồn chồn.

“Lần đầu tiên trong đời em được ra biển đấy nhỉ?”

“Một ngày đáng để kỉ niệm đấy ạ.”

“Vậy ai là con người tốt bụng đã đưa em ra biển đây?”

“Là chị ạ. Em biết ơn chị.”

Chị lắc lư trên chiếc xe buýt, kể cho mình về thị trấn ven biển. Thị trấn đó được dựng nghiêng theo triền núi, nên mỗi khi có mưa là con đường trước nhà lại ngập trong nước mưa chảy xối xả thành dòng trông như thác nước, rồi thì mỗi khi chị đi tàu điện từ ngôi trường ở thị trấn bên cạnh về lại thấy bao ánh đèn rải rác trên triền núi tối đen trông như ngọc quý.

Khi đến nhà ga, mình mua vé tới điểm đến theo hướng dẫn của chị. Đó là một ga nằm ở xa, xa đến mức phải dò đến tận góc bản đồ tuyến đường sắt mới ra. Bọn mình ngồi xuống băng ghế ở sân ga đợi tàu.

“Mai bố em sẽ đi Pháp.”

“Ái chà, bố em đi xa thế.”

“Việc của công ty ạ, bố phải đến một viện nghiên cứu lớn ở bên Pháp. Em chưa ra nước ngoài bao giờ, chị đã đi bao giờ chưa?”

“Chị cũng chưa từng. Nhưng Pháp tuyệt vời lắm. Bố em đi công tác có lâu không?”

“Khoảng ba tuần ạ.”

“Vậy thì em nhớ phải trông nhà cho tốt đấy nhé.”

“Em sẽ làm tốt, luôn nhớ đóng cửa nẻo tử tế. Ngày mai bố sẽ đi từ sớm, nên em cũng phải dậy thật sớm.”

Cuối cùng tàu cũng tới, hai chị em lên tàu.

Bên ngoài cửa sổ, những tòa nhà, khu dân cư, cả cánh đồng trước ga đều lần lượt lướt qua. Bầu trời xanh như biển. Một thắc mắc nổi lên trong đầu mình, tại sao biển xanh, trời cũng xanh nhỉ? Mình lôi sổ ra ghi lại.

Cứ ngồi trên tàu điện đi qua đường hầm ở ranh giới tỉnh như vậy, chắc chắn hai chị em sẽ tới được thị trấn ven biển. Nhưng sau khi bọn mình đi qua ga tiếp theo, tình hình sức khỏe của chị đột nhiên xấu đi. Chị dựa vào người mình, thở một cách khó khăn. Mình ngạc nhiên ngẩng đầu lên thì thấy chị đang nhắm tịt mắt, trán rịn mồ hôi. Má chị trắng như bụng chim cánh cụt vậy.

“Chị thấy không khỏe ạ?”

“Chị thấy hơi choáng thôi.”

Chị nhắm mắt, nhíu mày lại.

Nghe chị thở ra những hơi nặng nhọc, mình chợt nhớ bản thân đã có lúc lên tàu rồi phải xuống giữa chừng như vậy. Mình có cảm giác nếu cứ cố ngồi lại trên tàu, sẽ có chuyện xấu xảy ra.

“Hôm nay mình đừng ra biển nữa.”

Chị có vẻ bất mãn. “Tại sao thế? Chị chỉ cần nghỉ ngơi một chút...”

“Cố quá là quá cố đấy. Em nghĩ hôm nay nên từ bỏ thì hơn.”

Đến nhà ga ngay trước đoạn đi vào đường hầm ranh giới tỉnh,

mình kéo tay chị xuống tàu. Sân ga khá vắng vẻ, đoàn tàu đi hướng ngược lại đang dừng ở phía đối diện. “Không về đâu.” Chị nói, nhưng mình vẫn cứ kiên quyết kéo chị lên chuyến tàu đó.

Thế rồi, mình ở trên tàu ngắm khung cảnh trôi ngược lại so với lúc nãy cho đến khi tới nơi.

Hai chị em xuống ở ga tàu của thị trấn. Trong lúc lên xe buýt đi về, chị chẳng nói năng mấy. Mình cũng giữ im lặng.

Lúc chúng mình về đến trạm trung chuyển là tầm 11 giờ.

Sau khi xe buýt đánh một vòng chữ u hướng về phía nhà ga, trạm trung chuyển lại vắng tanh. Chị ngồi xuống băng ghế trong phòng đợi để nghỉ. Mình ngồi xuống cạnh chị, uống hồng trà đựng trong bình giữ nhiệt. Mình mời chị hồng trà lạnh nhưng chị không uống. Lần đầu tiên mình thấy chị trong tình trạng tồi tệ đến mức đấy. Phòng chò nóng, mồ hôi chảy ra như những giọt nước.

Cuối cùng, chị đứng dậy. Chân lão đảo không vững nên chị bám lấy vai mình. Mình cố trụ thật vững để chị không bị ngã. “Cho đến sáng nay chị vẫn khỏe lắm cơ mà,” chị nói. “Xin lỗi em, cuối cùng lại không ra biển được.”

“Không sao đâu ạ.”

“Nghĩa hiệp quá. Nhưng trẻ con đáng lẽ thường bú sữa hơn chứ.”

“Thì em không phải trẻ con mà.”

“Rõ là đồ trẻ con mà.” Chị cười khúc khích. “Ngày mai lại đi nhé.”

“Em thấy để sau cũng được.”

Chị áp lon Coca lạnh mua từ máy bán hàng tự động lên trán, ngo ngác nhìn lên bầu trời xanh y như lũ chim cánh cụt ngày đó ở thảo nguyên.

“Mùa hè sẽ qua mất.”

“Tiệc vui cũng sẽ có lúc tàn thôi mà.”

“Chí lý.”

Chị nói thế rồi lảo đảo bước đi.

Mình vội vàng đến bên cạnh đỡ lấy chị.

Cái bóng đen lờm của hai chị em đổ lên mặt đường nhựa nóng như chảo lửa.

Khi đi đến giữa trạm trung chuyển, chị đang nắm vai mình bước đi lại chợt ngồi thụp xuống. Mình cũng ngồi xuống, xoa xoa lưng chị. Mặt đường nhựa nóng như thế mà người chị vẫn lạnh. Lạnh như nước đá. Thế nhưng cái trán trơn bóng, trắng nhợt của chị vẫn đầy mồ hôi.

Chị cứ gục đầu xuống, rên lên khổ sở.

Những hạt mồ hôi rơi xuống từ trán chị sáng lên trên mặt đường nhựa. Chúng nổi trên mặt đường nhựa như những hạt thủy tinh. Mình đang nhìn thì thấy chúng chậm rãi chuyển động. Nhưng đó là do lỗi giác của mình, sự thật là mặt đường phía dưới đang chuyển động.

Mình vẫn để nguyên tay trên lưng chị, nhìn quanh quất.

Lấy hai chị em làm trung tâm, đoạn đường nhựa nơi trạm trung chuyển uốn lượn như đất sét mềm dẻo, xoắn tít lại. Không hề có một tiếng động nào. Tùy vào tốc độ dòng chảy, nó tạo thành tầng

tầng lớp lớp như mặt cắt của bánh Baumkuchen^[15]. Sau đó, từng lớp bánh bắt đầu phồng lên xẹp xuống, dập dờn như sóng vỗ. Mặt đường nhựa mềm mại và sóng sánh đó ánh lên lấp lánh như thể dính nước, mình thấy không khác gì một công xưởng sản xuất caramel.

Giữa những cơn sóng mặt đường nhựa tan chảy đó, mình nhìn thấy nhiều thứ với những hình dạng khác nhau. Có những thứ nhìn như tay chân người, lại có những thứ như mang cá đóng vào mở ra, rồi thì cái sừng phân nhánh phức tạp, hoặc là một đôi cánh lớn. Chúng hợp rồi lại tách, hợp rồi lại tách, nổi lên trên mặt đường nhựa rồi biến mất. Cảm giác như có thứ gì định trời lên từ dưới mặt đường nhưng lại không có hình dạng nhất định.

Đường nhựa gồng lên, mình thấy một thứ trông như lưng cá voi cỡ bé. Mấy con như vậy hiện ra, lượn vòng quanh mình và chị. Từ cái lưng đó, sừng, rồi đôi cánh, cuối cùng cả tay chân cũng mọc ra.

Chị khở sở lắm bầm, “Quái vật xì xám.”

Mình chẳng thể làm gì, chỉ biết quan sát hiện tượng quái gở đó.

Mình không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, nhưng hiện tượng đó nhanh chóng lắng lại, mặt đường nhựa trở về như cũ. Không còn lưu lại bất kì dấu vết nào của hiện tượng vừa rồi.

“Mình bị sao vậy trời?”

Chị lầm bầm. Hai tay ôm lấy mặt.

“Toàn những điều kì lạ. Cứ đến nửa đêm, sẽ có sinh vật từ nhà chị đi vào trong rừng. Thứ sinh vật ướt nhep, bò bằng bốn chân. Thứ sinh vật ghê tởm.”

“Quái vật xì xám?”

“Không biết nữa. Chuyện luôn xảy ra vào những lúc chị đã ngủ say. Chị cảm thấy nó đã đi ra thôi.”

“Chị đang tạo ra Quái vật xì xám.”

“Trong vô thức. Chuyện này là thế nào đây, cậu nhóc?”

Mình đã không thể nói được gì.

Buổi sáng hôm bố xuất phát đi Pháp, một màn sương cực dày bao phủ thị trấn.

Mình muốn đi tiễn nên cùng bố ra tận trạm trung chuyển. Bố xách theo cái túi du lịch mới cứng vừa mua ở trung tâm thương mại. Em mình vẫn còn đang ngủ nên mẹ ở lại nhà.

Sương mù thấm ướt người bố và mình, không khí buổi sáng lạnh tựa mùa thu. Đi bộ trên tuyến đường xe buýt, mình thấy phía cuối con đường nhựa như tan biến trong màn sương. Cả hàng cây trồng dọc con đường của thị trấn, nhà cửa, khu đất trống mọc đầy cỏ, máy bán hàng tự động, tất cả đều chìm trong sương sớm. nắng chiếu xuống, khiến cả khu vực bừng sáng màu vàng kim. Khi đứng trước tráng đất trống rộng phủ đầy sương kia, mình có cảm giác như nhìn thấy một buổi sáng ở châu Phi vậy.

“Mất bao lâu để đến Pháp vậy ạ?”

“Hơn mười tiếng, phải đi bằng máy bay.”

“Một ngày kia con cũng sẽ tới Pháp.”

“Con muốn bố mua quà lưu niệm gì?”

“Con muốn sổ ạ. Cuốn sổ hàng ngoại như của Hamamoto ấy.”

“Vậy bố sẽ mua số cho con nhé.”

Hai bố con đi bộ trong màn sương. Bố xách cái túi du lịch to tướng, bước phăm phăm. Cái túi nặng đến mức mình mình không tài nào xách nổi. Bố thật là khỏe.

“Nghiên cứu tiến triển tốt chứ?”

Mình suy nghĩ. “Con đã biết rằng mọi vấn đề chỉ là một vấn đề rồi.”

“Ba tuần nữa bố mới về. Nên con có điều gì muốn hỏi thì hỏi luôn bây giờ đi.”

“Con cũng chẳng biết mình phải hỏi gì nữa.”

“Ái chà, sao lại yếu ớt thế?”

“Tuy con biết những điều này có liên hệ với nhau, nhưng chúng liên hệ với nhau kiểu gì thì con chịu. Nó phức tạp đến mức con không lập ra được giả thuyết nào cả.”

“Con hãy viết tất cả những thứ có liên hệ với nhau vào một tờ giấy lớn. Từ những điều con thấy kì lạ tới những phát hiện nhỏ xíu. Điều quan trọng là phải viết tất cả lên một tờ giấy. Và con nhớ viết nhỏ hết mức có thể nhé.”

“Tại sao lại phải viết nhỏ ạ?”

“Để có thể thấy tất cả những điều quan trọng trong một cái liếc mắt. Cứ nhìn đi nhìn lại nhiều lần. Phần ghi chép nào với phần ghi chép nào có liên quan tới nhau, trong đầu con sẽ hình thành nhiều khả năng liên kết. Hãy luôn nghĩ đến nó, kể cả khi con ăn cơm, hay lúc con đi dạo. Rồi những ghi chép của con lúc nào cũng sẽ tự do bay lượn trong đầu. Làm vậy rồi mỗi ngày ngủ đầy đủ.”

“Làm như thế thì con sẽ hiểu được sao?”

“Một lúc nào đó, nhiều thứ sẽ đột ngột liên kết lại với nhau. Một ghi chép liên kết với một ghi chép khác, rồi nó sẽ lại hút tới một ghi chép khác nữa. Thế là Eureka^[16] thôi!”

“Nếu làm đến thế rồi mà vẫn không hiểu?”

“Thế thì cứ chơi đến khi nghĩ ra là được. Có những lúc cũng nên chơi mà.”

“Vậy con sẽ thử.”

Bố và mình đã đến trạm xe buýt.

Trạm xe buýt trông thật hiu quạnh trong màn sương. Cả điểm đỗ xe buýt lẫn phòng đợi đều mịt mù trong sương sớm. Hàng cây đối diện trạm trung chuyển ngập đến một nửa trong biển sương dày đặc. Cả con đường nhựa cũng chìm trong sương, mình bắt đầu thấy lo không biết xe buýt có đến được không.

Khi hai bố con đang đợi xe buýt, mình thấy một bóng người từ trong màn sương đi tới. Người đó chậm rãi rảo chân như đang đi dạo. “Là chị!” Mình ngạc nhiên nói.

“Chào buổi sáng.” Chị nói.

“Chào buổi sáng. Cô đang đi dạo à?” Bố hỏi.

“Đi dạo, mà cũng tiện thể qua tiễn chú luôn. Hôm qua Aoyama có nói nay chú đi Pháp mà. Aoyama, em phải trông nhà cho cẩn thận đấy nhé.”

“Em sẽ cẩn thận mà.”

“Sắc mặt cô đã tốt hơn nhiều rồi nhỉ.” Bố nhìn vẻ mặt chị và nói.
“Hôm trước gặp cô ngoài quán cà phê, trông cô khá yếu nên tôi

cũng thấy lo.”

“Hôm qua cũng vậy, cháu có hẹn đưa Aoyama ra biển chơi vậy mà giữa đường lại bị mệt.”

“Nếu con trai tôi cứ cố nài ép cô...”

“Con đâu có nài ép chị đâu.”

“Quá say mê nghiên cứu là một khuyết điểm của thằng bé mà.”

“Con thấy bình thường. Bố này, bố không có việc gì khác để lo lắng à?”

“Đương nhiên là lúc nào bố cũng lo lắng chứ. Nhưng mấy chuyện đó lại thành hiển nhiên quá rồi, không còn có thể tính là lo lắng được nữa. Đúng rồi, con trai tôi hiện đang nắm trong tay một vấn đề khá hóc búa thì phải.”

“Cháu có biết.”

“Nhưng trên đời có những vấn đề không nên lý giải vẫn hơn.”

“Vậy sao?”

“Nếu con trai tôi bị cuốn vào vấn đề như vậy, thằng bé chắc sẽ bị tổn thương. Tôi chỉ lo việc đẩy thôi.”

Bố nói ra những lời đầy bí hiểm như thế.

Nghe thấy tiếng động cơ, chị quay lại.

Từ trong con đường phủ sương, một chiếc xe buýt to đùng chậm rãi chạy tới. Mình thấy kì diệu khi có một chuyến xe buýt chạy qua điểm đỗ tận cùng thị trấn này đến tận sân bay. Mình thầm nghĩ sẽ thật tuyệt nếu một ngày kia, mình cũng lên xe buýt như vậy và khởi hành vào trong vũ trụ.

Tài xế xuống xe, nhét túi du lịch của bố vào khoang để đồ.

“Bố đi đây.” Bố đặt bàn tay to lên đầu mình.

“Bố đi nhé.” Minh nói.

Sau khi xe buýt rời đi, mình cùng chị tản bộ trong màn sương mù. “Thị trấn trông như tận cùng thế giới ấy nhỉ,” chị nói. Thấy mình đang nghịch cái răng sữa lung lay, chị cười, “Để chị nhổ cho nhé?”

“Không cần. Em tự nhổ được.”

Mình có ghi lại cẩn thận vào sổ một cuộc đối thoại tương tự trước đây giữa hai chị em. Đó là hồi tháng Năm, khi chim cánh cụt lần đầu xuất hiện ở thị trấn này, cũng là lúc mình vừa mới bắt tay vào nghiên cứu Xa lộ Chim cánh cụt. Từ đó đến nay đã 113 ngày trôi qua. Đã có nhiều chuyện xảy ra, nên mình cảm giác bản thân đã trưởng thành vượt định ngưỡng 113 ngày rồi.

“Nhóc này, em vẫn chưa giải được bí ẩn sao?”

“Vẫn cần thêm chút thời gian ạ.”

“Chị sẽ đợi em.”

Hai chị em chia tay trước cửa nhà mình.

Chị thong thả đi trong khu dân cư ngập sương. Mình vừa kéo cái răng sữa vừa nhìn chị rời đi. Bên kia màn sương, dường như chị đang nói điều gì đó, mình vội vàng gào lên, “Chị nói gì thế?” Nhưng chị cứ đi thẳng. Mình chẳng biết chị đã nói gì.

Mình vẫn đứng trong màn sương dày đặc, kéo kéo cái răng sữa. Đột nhiên, cái răng long ra, trong miệng loang đầy vị máu.

Mình đặt cái răng sữa lên bàn tay quan sát, rồi vào nhà.

Kì nghỉ hè vừa kết thúc và năm học mới bắt đầu chưa lâu, trường chúng mình đã được một phen đại náo.

Vì sao ư, vì hội Suzuki đã bắt được một sinh vật kì dị chưa ai từng thấy đem tới trường. Mấy đứa học sinh lớp khác cũng ghé qua nhao nhao đòi xem, cả học sinh khối trên khối dưới cũng thay phiên nhau đến ngó nghiêng. Thậm chí cả các thầy cô cũng tới xem nữa.

Mấy thầy cô thận trọng kiểm tra sinh vật đó, nhưng nhìn từ đâu theo kiểu gì cũng có vẻ là sinh vật thật. “Một phát hiện tuyệt vời,” có thầy cô khen. Nhưng cũng có thầy cô thấy ghê quá mà bỏ đi mất.

Hoàng đế của Đế chế Suzuki lại được thể huênh hoang.

Hội Suzuki cho sinh vật đó vào trong một cái bể nước, đặt tí phía cuối lớp cho những đứa trẻ tò mò tới xem. Một bày trẻ con lít nhít bu quanh bể. “Sinh vật sẽ bị giết mình đó.” Suzuki phủ vải lên chỉ cho mọi người ngó một chút. Thế rồi, cậu ta đắc ý kể là đã bắt gặp sinh vật này đang bò chậm rãi ở sân thi đấu của thị trấn.

Bọn mình nghĩ cậu ta sẽ cho xem nên cũng xếp hàng, có điều khi đến lượt bọn mình, Suzuki nhanh chóng che cái bể đi. “Mấy đứa mà thì không được,” cậu ta đe dọa. “Đây là nghiên cứu của bọn tao mà.”

“Mọi người đều xem mà?” Hamamoto nói. “Tại sao chỉ bọn tớ không được?”

“Bọn mày có kể cho tao biết nghiên cứu của mình đâu? Lý do đấy.”

Mình phải công nhận lý lẽ của Suzuki về một mặt nào đó cũng hợp tình hợp lý.

Tình hình trở nên quá náo loạn, thành thử giáo viên phải chuyển cái bể của Suzuki vào phòng giáo vụ. Mấy đứa nhóc đến xem sau khi cái bể bị chuyển đi đã phải thất vọng quay về. Suzuki cũng cảm thấy bất mãn vì không thể khoe khoang nữa, nhưng thầy giáo nói, “Về sau, thầy còn phải nhờ em hỗ trợ các nhà nghiên cứu về phát hiện này đấy.” Thế là cậu ta lấy lại lòng kiêu hãnh, tiếp tục khoe khoang.

“Các thầy cô bảo nên để các nhà khoa học lỗi lạc nghiên cứu về sinh vật này.” Uchida kể cho mình. “Nếu nó là một chủng loài sinh vật mới, họ sẽ đem ra phát biểu trong hội nghị khoa học.”

Theo lời kể của những đứa đã nhìn qua sinh vật đó, mình vẽ lại một hình ảnh tưởng tượng vào sổ. Nó to cỡ con mèo. Hình dáng khá giống cá voi, lớp da trơn mượt bóng loáng. Nó có tay và chân trông khá kì quái, như một biến thể ngắn ngủn của chân tay người. Trên lưng có cánh trông như cánh dơi. Tuy nó khá nhỏ nhưng tương đối giống sinh vật đã nuốt chửng chim cánh cụt mình và Uchida chứng kiến trong rừng.

Hamamoto nhìn vào cuốn sổ của mình. Cậu ấy thì thầm, “Cậu có nghĩ đây là sinh vật do người đó tạo ra không?”

“Đây chính là Quái vật xì xám.”

Mình thì thào. “Chị tạo ra đấy.”

Tin tức hội Suzuki bắt được một sinh vật kì dị chẳng mấy chốc đã lan khắp thị trấn của chúng mình. Khi mình đi học về, cả mẹ cũng biết rồi.

“Nghe nói đám Suzuki đã phát hiện ra một sinh vật hiếm lạ hả?”
Mẹ vừa ăn vặt vừa nói.

“Vâng ạ. Hôm nay các bạn ấy mang tới trường gây náo động kinh khủng.”

“Sinh vật đấy trông thế nào?”

Mình cho mẹ xem hình ảnh mình vẽ lại và giải thích. Mẹ nhăn mặt. “Không thích. Sinh vật này thấy cứ ghê ghê. Cái thứ sinh vật bò trước nhà cộng đồng đạo trước chắc chính là con này.”

“Con cũng không rõ nữa.”

“Lũ chim cánh cụt cũng vậy, mấy người đem ném vật nuôi đi như thế quả là phiền hà.”

Hình như mẹ không biết sinh vật kì lạ này là một loài chưa từng được phát hiện, không xuất hiện trong từ điển. Mẹ chưa từng đọc nát cuốn từ điển tranh về sinh vật mà.

Ngày hôm đó, ngực mình cứ cảm thấy bút rút, không thể nào bình tĩnh nổi. Thường thì mình khá tỉnh táo nên chuyện này quả là hiếm có. Thế rồi, mình nhận được cuộc gọi từ Hamamoto, quyết định ra trạm quan trắc. Mình cũng gọi cho cả Uchida nữa.

Bọn mình hẹn nhau ở ngọn đồi thắp nước, cùng đi vào khu rừng Quái vật xì xám.

Khi cùng đi từ trong rừng ra tới thảo nguyên, chúng mình ngạc nhiên khựng lại. Biển đã phình to đến khó tin. Nói một nửa thảo nguyên đã trở thành Biển cũng không ngoa. Nếu cứ tiếp tục lớn lên với tốc độ này, chưa đến vài hôm nữa, Biển sẽ nuốt chửng trạm quan trắc của bọn mình.

“Cậu nghĩ họ sẽ nghe bọn mình ư?”

Ba đưa mở cuộc họp khẩn cấp.

“Thời kì trương phình của Biển vẫn còn tiếp tục.”

Hamamoto vừa nhìn số vừa nói. “Sao tự dưng nó lại to đến thế nhỉ?”

“Chắc là do không có lũ chim cánh cụt đó. Dạo gần đây không thấy có cánh cụt ở thảo nguyên nữa mà?”

“Cậu nói thế, tớ thấy có vẻ cũng hợp lý.”

“Tại con Quái vật xì xám đó ăn thịt cánh cụt mà.”

Uchida nói. “Thứ sinh vật kinh tởm đó.”

“Sinh vật mấy cậu nhìn thấy thực sự giống với sinh vật hội Suzuki bắt được sao?”

“Kích cỡ thì khác, nhưng tớ nghĩ chúng cùng là Quái vật xì xám.”

“Phát hiện đó đã bị bọn Suzuki làm náo động lên như vậy. Giờ thì Biển cũng to đùng ra thế này. Chắc chắn người lớn sẽ tìm tới đây, nghiên cứu này của bọn mình thế nào cũng bị lộ.”

“Vốn dĩ bí mật này không bị lộ tới tận bây giờ cũng là do bọn mình may mắn đó. Bọn mình phải chuẩn bị tinh thần cho việc nghiên cứu này bị chuyển giao sang người khác đi là vừa. Tuy đáng buồn nhưng trong trường hợp đó, bọn mình có thể cung cấp cho họ dữ liệu thực nghiệm. Thế rồi, một dự án nghiên cứu lớn sẽ được tiến hành.”

“Cậu nghĩ họ sẽ nghe bọn mình ư?”

“Tớ không biết. Chuyện quá kì lạ mà.”

“Aoyama đã nói mọi nghiên cứu chỉ là một đúng không?”

“Đúng, tớ cho là vậy.”

“Nếu thế, chúng ta sẽ phải kể về người đó nữa. Thứ đã phá Biển là chim cánh cụt, chim cánh cụt là do người ấy tạo ra. Aoyama thấy như vậy ỏn sao?”

Mình chẳng thể nói gì.

Chúng mình nên làm thế nào đây?

Đúng lúc đó, Hamamoto giương ra vẻ mặt đáng sợ, quay phắt về phía khu rừng. Cậu ấy gườm gườm nhìn về phía tàng cây tối. “Hội Suzuki phải không?” Cậu ấy nói với giọng sắc lẹm.

“Tớ có thấy gì đâu.” Uchida nói.

“Chắc cậu nhạy cảm quá thôi.” Mình bảo vậy nhưng cũng không dám chắc. Hội Suzuki đã đặc ý vì bắt được sinh vật kia, nhiều khả năng mấy cậu ấy muốn nghiên cứu luôn cả thứ còn kì lạ hơn là Biển này.

Bọn mình bỏ lại cánh rừng sau lưng, lo lắng về tương lai cuộc nghiên cứu.

Hôm sau, mọi thứ còn loạn hơn.

Sinh vật bọn Suzuki bắt được bị bảo quản nghiêm mật trong phòng giáo vụ, không cho học sinh xem. Chỉ có mấy đứa Suzuki được đặc cách ra vào phòng giáo vụ. Sau giờ học, mấy thầy cô trường đại học đến hỏi han tình hình từ hội Suzuki, nghe đâu cả bên truyền hình cũng sẽ tới lấy tin.

Mọi người vây quanh Suzuki khi cậu ta quay trở về từ phòng giáo vụ sau cuộc nói chuyện với mấy thầy cô bên đại học.

“Họ hỏi cậu điều gì đó?” Khi được hỏi vậy, Suzuki cũng chỉ cười mỉm rồi bảo, “Đây là vấn đề cơ mật. Nếu tớ mở miệng nói lung tung

sẽ thành vấn đề xã hội mất.”

Lúc chuẩn bị về, bọn mình đón lõng Suzuki ngoài hành lang.

“Suzuki, cậu đã nói gì với mấy thầy cô trường đại học?”

“Chuyện cơ mật, không thể tùy tiện nói.”

Hamamoto nhẹ nhàng cầm lấy cánh tay của Suzuki.

“Cậu không nói gì về nghiên cứu của bọn tớ chứ?”

Suzuki vốn bình thản nhưng khi đôi mắt to của Hamamoto nhìn chăm chăm vào mắt cậu ta, cậu chàng né ánh mắt đi chỗ khác, ấp úng. “Tao chỉ nói về phát hiện của bọn tao thôi. Chỉ có thế thôi.”

Suzuki hất tay Hamamoto ra, chạy vọt qua hành lang như thể chạy trốn.

“Dự cảm chẳng lành rồi.”

Hamamoto lầm bầm.

Phóng viên của bên truyền hình và báo chí đã tìm đến thị trấn chúng mình, chụp ảnh hội Suzuki chung với sinh vật kì lạ đó, và phỏng vấn mấy đứa nó. Vụ chim cánh cụt hồi mùa xuân lại rộ lên lần nữa. Được mệnh danh là “Thị trấn xuất hiện những sinh vật huyền bí”, thị trấn của chúng mình đột nhiên trở thành tiêu điểm.

Giờ nghỉ trưa, cô giáo bật ti vi lên thì thấy chiếu đoạn phỏng vấn hội Suzuki. Lúc đó, lần đầu tiên mình được nhìn thấy sinh vật mấy đứa Suzuki bắt được. So với sinh vật bọn mình đã chứng kiến trong rừng, nó khá nhỏ mà béo, cũng có điểm dễ thương. Chắc nó là con của Quái vật xì xám. Con Quái vật xì xám đó dùng tứ chi bò chậm rãi từng bước nhỏ trong bể, khá là tĩnh tại.

Sau giờ học, cô giáo đứng trước lớp báo tin.

“Kể từ hôm nay, sẽ có đoàn khảo sát của bên trường đại học đến khảo sát khu rừng ở phía bên kia sân đấu của thị trấn. Khu vực sân đấu sẽ thành trại nghiên cứu nên không thể sử dụng được trong một thời gian dài. Các em hãy tránh gây phiền hà cho họ nhé.”

Mình gio tay. “Cô ơi, đoàn khảo sát vào rừng làm gì vậy ạ?”

“Họ sẽ khảo sát sinh thái học và khí tượng học thì phải. Aoyama có vẻ hứng thú nhỉ?”

“Có liên quan gì đến sinh vật nhóm bạn Suzuki tìm ra không ạ?”

“Cô cũng không rõ, nhưng có lẽ không phải.”

“Khảo sát xong thì có thể vào rừng không ạ?”

“Khu rừng đó vốn đã cấm ra vào rồi cơ mà.”

Cô nghiêm khắc nói. “Sau khi đoàn khảo sát kết thúc công việc, các em cũng không được vào.”

Hamamoto tái mặt nhìn về phía mình.

Dự cảm không lành của bọn mình đã thành hiện thực.

Sau khi tan học, Hamamoto với Uchida và mình vội vàng rời khỏi trường. Ghé qua nhà rồi đi thì phiền phức quá, nên cả bọn đi thẳng về phía ngọn đồi có tháp nước.

“Cậu nghĩ họ đã tìm ra Biển chưa?” Hamamoto nói.

“Tớ nghĩ chắc họ đã tìm ra rồi. Bởi vì nếu chỉ để khảo sát sinh vật, đội khảo sát sẽ không đến đây gấp như vậy đâu. Chắc chắn họ đã phát hiện ra Biển. Họ đã đánh giá nó là ‘quá kì lạ và có thể gây nguy hiểm’ nên mới lập tức hành động.”

Bọn mình đi về phía ngọn đồi tháp nước với nỗi bất an trong

lòng. Càng lại gần khu rừng, thị trấn dường như càng náo nhiệt hẳn lên. Bên đường có cả mấy bác gái đang đứng nói chuyện.

Cuối cùng bọn mình cũng đến ngọn đồi có tháp nước, nhưng phía dưới bậc thang bê tông dẫn lên trên đồi đã bị giăng dây thừng vàng thòng biển báo “Đang khảo sát” và “Không phận sự miễn vào”. Bọn mình định trèo qua dây đi lên nhưng một người đàn ông trẻ tuổi đeo kính từ trên bậc thang lao xuống, nghiêm khắc nói, “Mấy đứa không được vào.”

“Bọn cháu có việc cần phải vào trong khu rừng này.”

“Hiện đang trong quá trình khảo sát nên người ngoài không được phép ra vào.”

Người đó đứng trên bậc thang trông chừng nên bọn mình không vào rừng được.

Nghĩ bụng đi theo lối khác liệu có vào rừng được không nhỉ, bọn mình đi vòng quanh con đồi tháp nước, đi ngang qua khu dân cư về phía sân đấu. Bầu không khí quanh sân lại càng nghiêm túc hơn. Những căn lều trại màu trắng được dựng trong bãi đỗ xe, có mấy người mặt đăm chiêu đang nhìn vào màn hình, điều khiển máy đo đạc, rồi thì vừa vẽ biểu đồ gì đó lên bảng trắng vừa thảo luận với nhau. Bọn mình còn nghe thấy tiếng máy phát điện.

Hamamoto đang sẫm soi bãi đỗ xe, đột nhiên kêu lớn, “BỐ!”

Hamamoto đi phăm phăm về phía dãy lều trại nên mình và Uchida cũng bám theo. Bác Hamamoto đang cùng mọi người nhìn vào màn hình, nhưng khi thấy Hamamoto tiến lại liền chậm rãi đứng dậy. Ông gãi gương mặt trông như gấu của mình. Tai phải giắt một cây bút bi, tay trái cầm một cuốn sổ ô li nhẵn nhéo.

“Con làm gì ở chỗ này vậy?”

“Bố này, mọi người đang nghiên cứu gì thế?”

“Trong khu rừng này xuất hiện hiện tượng huyền bí. Bố cũng được triệu tập khẩn cấp.”

“Hiện tượng gì thế ạ?”

Khi mình hỏi vậy, bác ấy có vẻ khó xử. “Hiện bác chưa thể nói được. Vẫn còn trong giai đoạn khảo sát.”

“Bọn con muốn vào trong rừng.”

“Phải đợi khảo sát xem có đảm bảo an toàn hay không đã. Nào, các con ở đây sẽ gây ảnh hưởng tới người khác, mau về đi.”

Hamamoto còn muốn nhõng nhẽo bố chút nữa, nhưng mình và Uchida giữ tay cậu ấy lại. Mình biết, có ở đây đòi bác ấy đến mấy bọn mình cũng không được vào trong rừng, mà khiến mọi người nghi ngờ thì còn tệ nữa. Hamamoto phồng má, định bỏ cuộc.

Đúng lúc đó, cậu ấy phát hiện ra hội Suzuki đang ở trong một căn lều sâu trong bãi đỗ.

“Tại sao mấy bạn Suzuki lại ở đây ạ?”

“Các bạn nhóm Suzuki sẽ giúp đỡ cho khảo sát lần này,” bác Hamamoto nói. “Mấy bạn ấy đã liên lạc với chúng ta về hiện tượng xảy ra trong rừng. Chính vì vậy mới có lần khảo sát khẩn cấp này. Do mấy bạn ấy biết rõ tình hình khu rừng nên bên bố cần phải giữ lại hỏi han nhiều chuyện.”

Giây phút đó, Hamamoto giăng ra khỏi tay mình và Uchida. Mái tóc màu hạt dẻ tung bay, cậu ấy hùng hổ chạy đi như tên lửa. “Đợi đã!” Bác Hamamoto gào lên và vươn ra định bắt lại, nhưng động tác

chậm như con gấu vừa bừng tỉnh khỏi giấc ngủ đông nên cậu ấy đã thoát ra được khỏi tầm tay của bác ấy.

“Bắt nó lại hộ tôi!”

Nghe thấy tiếng bác Hamamoto, những người trong đoàn khảo sát chạy ra định bắt Hamamoto lại. Cậu ấy khéo léo tránh khỏi mấy người đó, chẳng mấy chốc đã chạy đến chỗ hội Suzuki.

Hội Suzuki giật mình đứng dậy.

Hamamoto giơ cao tay, tát thật lực vào mặt Suzuki. Mình nghe thấy một tiếng vang dội như bong bóng vỡ. Suzuki không hề có phản ứng tự vệ nào, chắc cũng do ngạc nhiên quá đỗi. Nếu mình ở trong tình cảnh của Suzuki, chắc mình cũng đờ ra như vậy thôi. Mấy nhân viên trong đoàn khảo sát và mấy đứa Kobayashi ở gần đó cũng ngạc nhiên không kém. “Cả đời này mình sẽ không tha thứ cho cậu!” Cậu ấy gào lên vang vọng khắp bãi đỗ, gương mặt Suzuki nhăn nhó như thể sắp khóc.

“Gì chứ.” Suzuki rên rỉ. “Cái gì cơ?”

Kể cả khi đã bị bác Hamamoto đuổi kịp và giữ lại, cậu ấy vẫn lặp lại, “Mình sẽ không tha thứ cho cậu!”

Cả đời mình chưa từng thấy cô bé nào tức giận đến mức đấy.

Sau khi bị đuổi khỏi sân thi đấu, cả lũ mở cuộc họp khẩn tại nhà mình.

Hamamoto tựa vào tường, yên lặng lấp những bức tường từ các khối lego xanh. Cậu ấy vẫn còn tức tối vì bị bố mắng đuổi ra. Mấy thứ bánh kẹo mẹ chuẩn bị cho cũng không làm tâm trạng cậu ấy khá

hơn.

Mình cho rằng khả năng cao là Biển đã bị đội khảo sát tìm ra. “Hiện tượng huyền bí” mà bác Hamamoto nhắc tới chắc là Biển thôi. Có lẽ đoàn khảo sát đã bắt đầu nghiên cứu về Biển, dùng những loại máy móc quan trắc tiên tiến nhất. Mình cảm thấy tiếc vì không được tham gia nghiên cứu đó.

“Aoyama định tính sao?” Uchida nói.

“Chúng ta vẫn luôn nghiên cứu về Biển. Tớ nghĩ mình nên giao những phát hiện quan trọng cho phía đoàn khảo sát. Nhưng nghiên cứu của chúng ta tập trung vào chị. Chúng ta lại không thể nói cho mấy nhà nghiên cứu kia về chị. Thật tiến thoái lưỡng nan.”

“Tiến thoái lưỡng nan ư?”

Mình nhìn vào gương mặt Hamamoto. Cậu ấy vẫn chuyên chú lấp những bức tường màu xanh.

“Tớ nghĩ mình phải dừng công việc nghiên cứu lại, rồi quên hết về nghiên cứu này đi. Không được cho ai xem những cuốn sổ ghi chép kết quả nghiên cứu. Cả mối quan hệ giữa Biển và chim cánh cụt, lẫn quan hệ giữa cánh cụt và chị, quên đi tất cả những gì chúng ta đã biết được.”

“Aoyama chấp nhận như vậy sao?” Hamamoto hỏi.

“Tớ có nhiều nghiên cứu lắm. Vậy nên tớ sẽ nghiên cứu những cái khác.”

“Tớ cho rằng bọn mình nên tiếp tục quan trắc Biển.”

“Nhưng khu rừng đã bị phong tỏa rồi.”

“Cho tớ mượn bản đồ thám hiểm.”

Mình lấy tấm bản đồ ra, trải lên sàn. Hamamoto nhào người lên tấm bản đồ, ánh mắt nghiêm túc nhìn vào đó. Cậu ấy dò tay theo đoạn đường cuối cùng mình và Uchida đã đi trong Chiến dịch Amazon.

“Có vài con đường dẫn tới khu rừng Quái vật xì xám. Nếu đã không thể đi theo lối ngọn đồi thấp nước, tớ nghĩ chúng ta có thể vào rừng từ phía ngược lại. Cung đường mà đội Aoyama đã đi là dọc theo tuyến quốc lộ vào trong rừng, nên tớ nghĩ người của đội khảo sát chưa phong tỏa bên đó đâu.”

Mình gật gù. “Ra vậy. Người của đoàn khảo sát cũng không thể phong tỏa toàn bộ khu rừng được.”

Hamamoto hít vào một hơi thật sâu rồi đứng dậy.

“Đi thôi!”

“Ngay bây giờ ư?”

“Tớ đang tức giận. Đây là nghiên cứu của bọn mình mà.”

Chúng mình nhanh chóng chuẩn bị. Giờ cũng hơi muộn rồi, đề phòng phải lưu lại trong rừng đến tận lúc hoàng hôn, mình lấy từ tủ đựng đồ dưới gầm cầu thang một cái đèn pin cỡ lớn cho vào trong ba lô.

Thế rồi, bọn mình rời khỏi nhà.

Lúc tiến hành Chiến dịch Amazon, bọn mình đi dọc theo con sông nên mới phải đi qua khu đất thuộc trường đại học và ngôi làng xưa cũ kia. Đoạn đường này trên bản đồ thành ra khá vòng vèo. Men theo lối đi bộ mọc đầy cỏ dại từ góc trạm xe buýt thì có thể ra ngay đường quốc lộ, sau đó đi dọc đường quốc lộ là đã không còn

xa điểm mình và Uchida bước vào rừng lẫm.

Bọn mình đi ra đường quốc lộ, đi bộ trên con đường trải nhựa nơi ô tô tải chạy ầm ầm cuốn bụi mù mịt. Bên cạnh là khu rừng rậm rạp trải dài khiến xung quanh tối nhờ. Đoạn vỉa hè đi bộ khá hẹp nên những cơn gió khi xe tải đi qua tạo nên chỉ chực như lật bọn mình ngã nhào. Mỗi lần xe tải phóng qua, Hamamoto lại bịt chặt tai lại. Những khi không có ô tô, bọn mình nghe thấy tiếng ve vọng ra từ trong rừng. Khi đi đến điểm dòng sông đang là đường nước ngầm bên dưới đường quốc lộ, bọn mình men theo sông vào rừng.

Khu rừng giờ đã nhờ tối như hoàng hôn và ẩm ướt. Tiếng con sông chảy qua thung lũng mọc đầy cỏ dại vang ầm ĩ. Đi qua rừng tới thảo nguyên, bọn mình thấy lũ chuồn chuồn bay khắp nơi. Bầu trời hướng Đông dần đổi sang màu xanh đen, còn bầu trời phía Tây thì nhuộm sắc cam. Phía tay trái của thảo nguyên, những ngôi nhà thuộc khu dân cư lân cận đã lên đèn. Khu rừng Quái vật xì xám bên kia thảo nguyên thì như thể một sinh vật đen ngòm khổng lồ nào đó ngồi chồm hồm đấy.

Bọn mình bật đèn pin lên, đi qua khu rừng đã càng lúc càng tối.

Thế rồi, theo đúng kế hoạch của Hamamoto, bọn mình vượt qua lưới chắn xung quanh của đoàn khảo sát, hướng tới thảo nguyên. Khi ra khỏi cửa rừng vào thảo nguyên, ba đứa ngạc nhiên đứng khựng lại.

Biển giờ đã to choán hết cả thảo nguyên. Khó mà đo được độ lớn của nó. Nửa dưới của Biển đã ép sát xuống bề mặt thảo nguyên, trông nó giờ giống như một cái ngực bằng nước khổng lồ đặt trên thảo nguyên vậy. Bọn mình vừa đi vòng quanh vừa ngược nhìn,

phần đỉnh dạng vòm của Biển đang hứng ánh chiều tà, chỉ có chỗ đó là ửng đỏ lên.

Hamamoto vừa nhìn lên Biển vừa nói như để xác nhận. “Kì trương phình vẫn tiếp tục. To nhất từ trước đến nay.”

“Nếu cứ tiếp tục phình to nữa, Biển sẽ lan đến tận thị trấn của bọn mình.”

Đúng lúc đó, Uchida chợt chớp lấy cánh tay mình.

“Aoyama, có thứ gì đó ở đây.”

Bọn mình quay lại thì thấy bên kia thảo nguyên, có mấy bóng đen xung quanh trạm quan trắc của bọn mình. Chúng đang oằn cái thân thể láng bóng xuống, bò bằng tứ chi. Những bóng đen đó trông như một tác phẩm nghệ thuật vậy, cứng đờ chẳng động đậy gì. Mình nhỏ giọng thì thầm, “Hamamoto!” Bọn mình cúi thấp người, nấp trong bụi cỏ. “Đoàn khảo sát? Hay chim cánh cụt?” Hamamoto thì thào.

“Không phải bên nào cả. Chúng là Quái vật xì xám đó.”

“Thứ mà hội Suzuki bắt được sao? To thật đấy.”

“Lại còn đông nữa.”

Bọn mình nín thở ở đó một lúc lâu nhưng lũ Quái vật xì xám không hề có động tĩnh gì khác. Ngay lúc bọn mình định di chuyển thì thấy thứ gì đó đang động đậy ở ranh giới giữa khu rừng và thảo nguyên. Một con chim cánh cụt đang lạch bạch bước tới. Không thấy còn con nào khác. Cánh cụt vỗ vỗ cái cánh có vẻ vội vã, băng ngang qua thảo nguyên, rồi đứng khựng lại ngay trước mặt bọn mình. Nó có vẻ mệt mỏi.

Thế rồi, từ những khe hở trong đám cây rừng nơi con chim cánh cụt vừa xuất hiện, nhiều Quái vật xì xám cũng lướt ra. Cách đi lại của lũ Quái vật là xám này kì dị. Mình nó trông như một con cá voi xanh nhưng lại mọc ra mấy thứ chân tay như của người mất tự nhiên, nên dáng đi cũng có vẻ ngượng nghịu, bó buộc. Hamamoto kêu, “Ghê quá.”

“Con cánh cụt gặp nguy rồi!”

Đàn Quái vật xì xám lướt mình trên thảo nguyên, đuổi theo chim cánh cụt. Con cánh cụt đã mệt mỏi lắm rồi nên dường như không hề nhận ra đám quái thú đang đuổi theo sau lưng.

Đột nhiên, Uchida chạy bay ra.

Chuyện này diễn ra quá sức đột ngột, cả mình lẫn Hamamoto đều không kịp rời khỏi bụi cỏ.

Uchida chạy trên thảo nguyên, ôm lấy con chim cánh cụt. Ngay khoảnh khắc đó, lũ Quái vật xì xám lao ra từ trong rừng cũng tăng tốc, nhắm hướng Uchida mà chạy. Uchida vẫn cứ ôm lấy con chim cánh cụt, chạy ngược hướng với đám Quái vật xì xám.

Cả mình và Hamamoto cũng tháo chạy, đuổi theo Uchida.

Đám Quái vật xì xám đang chiếm đóng quanh trạm quan trắc dường như cũng đã chú ý tới bên này. Những bóng đen này giờ không hề động đậy đều quay về hướng này, bắt đầu chạy bằng tứ chi. Trước khi mình và Hamamoto đuổi kịp, Uchida đã bị một con Quái vật xì xám từ ngang hông chạy sang đánh trúng. Con chim cánh cụt văng ra lộn nhào trên cỏ. Mình vội vàng lao đến định cứu nó nhưng lũ Quái vật xì xám đã nhanh chân vượt qua mình.

Con chim cánh cụt chẳng mấy chốc đã bị con Quái vật xì xám nuốt chửng. Cơ thể con Quái vật xì xám đó lại phình to lên như hít vào khí heli. Những luồng gió phì ra từ cái miệng đó làm đám cỏ trên thảo nguyên đung đưa.

“A!” Uchida gào lên. “Mày ăn thịt nó rồi!”

Uchida đánh con Quái vật xì xám đó. Nhưng lại có thêm Quái vật xì xám sẵn đến. Minh tấn công con Quái vật xì xám đang định đè Uchida ra.

Đúng lúc đó, Hamamoto bật đèn pin lên, chiếu thẳng vào đám Quái vật xì xám. Giây phút đấy chúng mình nghe thấy những tiếng rấm rích như tiếng trẻ con khóc. Lũ Quái vật xì xám chạy loạn trên cánh đồng như thể muốn trốn khỏi ánh đèn pin của Hamamoto.

“Bọn chúng ghét ánh sáng! Phía này!”

Hamamoto chỉ tay về phía trạm quan trắc rồi gào lên. Minh kéo tay Uchida, chạy về phía Hamamoto đang đứng.

Tại trạm quan trắc, Hamamoto mở sổ ra, nhanh tay đo đạc độ lớn của Biển.

Biển đã tiến sát gần ngay trước mắt. Nó chỉ cần to ra chút nữa là trạm quan trắc của bọn mình sẽ bị nuốt gọn. Biển cứ như được làm từ sắt, lạnh và sáng màu bạc. Giữa bọn mình và Biển còn độ mười con Quái vật xì xám đứng bằng tứ chi chặn ngang. Dường như chúng đã quên hẳn bọn mình rồi. Chúng ngẩng đầu lên như thể đang nhìn đến một nơi nào xa xăm lắm, không hề động đậy gì y như những bức tranh vẽ bóng. Nhìn thấy hình ảnh đó, mình lại nhớ đến những con chim cánh cụt đứng trên thảo nguyên nhìn ngắm bầu trời. Mình thấy dường như cả chim cánh cụt lẫn Quái vật xì

xám đều là sinh vật ngoài vũ trụ, đến từ một tinh cầu khác, bị mắc kẹt ở Địa cầu.

“Lũ Quái vật xì xám là thứ gì vậy nhỉ?”

Mình lâm bầm.

Đúng lúc đó, chúng mình nghe thấy tiếng hét của người lớn từ đâu vọng lại. Luồng ánh sáng cực mạnh chiếu ra từ khu rừng sau lưng bọn mình, rọi lên bề mặt Biển như thể ánh đèn sân khấu. Lũ Quái vật xì xám vội vàng lui đi. Chúng mình bị những thứ ánh sáng trắng xóa từ rừng bao vây, chẳng thể nhìn thấy gì.

“Có trẻ con ở đây!” Mình nghe thấy tiếng người của đoàn khảo sát nói.

Vậy là, nghiên cứu về Biển của bọn mình đã kết thúc.

Khi ba đứa bị dẫn độ về căn cứ trong sân thi đấu, những người lớn có mặt ở đó đều trưng ra bộ mặt nghiêm nghị. Bác Hamamoto dưới ánh đèn sáng rực của trại lại càng đáng sợ. Bác không thuyết giảng bọn mình một tràng dài như bác cô trên trường tiểu học, chỉ hỏi, “Mấy đứa vào rừng bằng cách nào?” Chúng mình thành thật kể là đã đi vào từ đầu kia của khu rừng, bác gật đầu. “Không được đặt chân vào đấy lần nào nữa. Hiểu chưa?”

“Nhưng mà...” Hamamoto định lên tiếng phân bua nhưng bác đã gầm lên như sấm. “Không được đặt chân vào đấy một lần nào nữa!”

Ba đứa mình giật nảy khỏi ghế.

Đến cả Hamamoto cũng chẳng dám hó hé một lời.

Dù vậy, mình đã định nói cho bác Hamamoto biết mức độ nguy

hiểm của Biển, chỉ chuyện đó thôi. Mình còn định giải thích về vụ tàu trinh sát đã biến mất khi được thả vào trong Biển, nhưng thầy còn không cho mình thời gian để thực hiện ý định.

“Aoyama, cháu không cần phải lo lắng về chuyện đấy .” Bác nói.

Bọn mình cứ đợi mãi trong lều như vậy. Hamamoto cúi gằm, không nói một lời. Uchida đang khóc. Một người của đoàn khảo sát lại gần, đưa cho Uchida cái khăn tay.

Mãi rồi phụ huynh của từng đứa cũng tới đưa bọn mình về nhà.

Sáng hôm sau, mình định đến trường nhưng cơ thể kiệt quệ, chẳng thể cựa cựa được. Người mình nặng như thể chẳng còn là của mình. Mẹ lo vì mãi không thấy mình dậy nên lên nhà xem xét tình hình. Mẹ đặt tay lên trán mình.

“Con sốt rồi.” Mẹ nói. “Hình phạt cho cái tội hôm qua bày trò nguy hiểm đây mà. Hôm nay con nghỉ học đi.”

“Con bận lắm.”

“Con nói gì vậy hả?”

Mẹ cho mình ăn xúp ngô và sữa chua có bỏ thêm táo.

Ngày hôm đấy, mình nằm rìt trên giường. Sau khi em gái đi học, mình nghe thấy tiếng mẹ bật máy giặt rồi máy hút bụi. Ánh sáng len lỏi qua lớp rèm chiếu vào trong phòng. Mình bận rộn nên chẳng mấy khi nằm trên giường khi trời sáng thế này. Cảm giác thật kì lạ.

Mình chợt nhớ tới lời khuyên của bố trước khi đi công tác, liền đặt một tờ giấy sang bên cạnh gối, tóm gọn lại những điều đã nghiên cứu được cho đến nay.

- Chị tạo ra chim cánh cụt.
- Chim cánh cụt sống bằng năng lượng cánh cụt.
- Chim cánh cụt đi xe điện sẽ bị bốc hơi.
- Khi chị khỏe lên, chị sẽ muốn tạo ra chim cánh cụt.
- Khi tạo ra quá nhiều cánh cụt, chị sẽ yếu đi.
- Khi tạo ra Quái vật xì xám, chị sẽ khỏe lên.
- Chim cánh cụt phá vỡ Biển.
- Quái vật xì xám tiêu diệt chim cánh cụt.
- Biển và tình trạng sức khỏe của chị có liên quan.
- Biển có thể bẻ gãy không gian, thời gian.

Mình nằm sấp trên giường, nhìn chăm chăm vào danh sách đó. Mình đọc đi đọc lại, nghĩ cho đến khi chúng bay lượn trong đầu. Những ghi chú này có mối liên hệ gì với nhau? Làm thế nào để kết nối hợp lý? Mãi vẫn chưa thấy eureka được.

Tâm trước trưa, mẹ lại lên. “Này!” Mẹ đe. “Con mà không ngoan ngoan ngủ thì không khỏi bệnh được đâu.”

Thế là, mẹ đem luôn sổ và tờ giấy của mình đi mất.

Mình là đứa học sinh tiêu học mình đồng da sắt. Lần cuối cùng mình bị sốt là vào tháng Mười hai năm ngoái. Mình có ghi chép lại nỗi khổ sở của lần ấy, nhưng mình vẫn một lần nữa ngạc nhiên vì sự khổ sở này. Hôm qua mình còn khỏe mạnh chạy khắp nơi như thế, nay đã oặt ra chẳng muốn cục cựa. Mình cảm thấy bất an khi không rõ điều gì đang xảy ra với cơ thể mình.

Mẹ làm mì udon cho bữa trưa, rồi cùng ăn trong phòng mình. Khi cùng mẹ ăn udon có thêm trứng, mặc dù đã là một đứa học sinh

lớp Bốn, nhưng mình có cảm giác như quay trở về những ngày còn bé chưa biết đọc biết viết.

Sau khi mẹ ra ngoài mua đồ, mình lấy từ bàn ra một cuốn sổ bỏ túi và một cây bút bi cỡ nhỏ. Mình đã giấu dưới gối để không bị mẹ tìm ra. Cuối cùng mình đã có thể bình tĩnh lại. Mẹ không biết rằng mình không thể nào bình tĩnh nổi nếu không có sổ ghi chép bên cạnh.

Ngước nhìn trần nhà sáng lên do ánh sáng xuyên qua lớp rèm chiếu vào, mình nghĩ đến hội Hamamoto, Uchida và Suzuki giờ này đang làm gì, nghiên cứu Biển của đoàn khảo sát có tiến triển gì không. Ngoài kia nhất định đang xảy ra nhiều chuyện, chỉ có mình bị tách ra và nằm ngủ trên giường. Trong nhà tĩnh lặng như thế ở trên một đám mây vũ tích. Thế rồi, mình lại thấy lo cho chị. Chị có vài điểm khá bất cần, nên mình cần phải hỗ trợ để chị không bị đoàn khảo sát bắt được.

Thế rồi, mình cũng dần gà gật.

Ban đầu, mình cứ mơ đi mơ lại một giấc mơ ngắn về cảnh mình không ngừng tuột xuống một cái cột dài. Chẳng hiểu sao mình cứ đinh ninh cái cột đó chính là thang máy vũ trụ.

Rồi đến khi tỉnh dậy thì mình đã là một phi hành gia.

Phi thuyền của mình trông giống hệt cái bể chứa nước trên đồi, đang quay tròn để tạo trọng lực cho khoang thuyền. Phi hành đoàn chỉ có mình. Mình đã bay khá xa, đáp xuống một hành tinh kì lạ.

Mình đáp phi thuyền vũ trụ dạng bể chứa nước xuống cạnh một ngọn đồi xanh lồi lên trông như bầu ngực to tướng, rồi bước ra để

thám hiểm hành tinh xa lạ đó. Bầu trời nơi đó cũng trong xanh như trái đất lúc hè về, thấy cả mây vũ tích lơ lửng. Thế rồi, từ chân ngọn đồi trông như bầu ngực đó, những khoảnh đất trống được phân chia như cuốn sổ ô li bằng những khối bê tông, kéo dài đến tận đường chân trời.

Cột điện cao thế xếp thành một hàng chạy liên tục nên mình cứ đi bộ dọc theo đường điện đó.

Mấy cái máy bán hàng tự động xuất hiện rải rác trên những khoảnh đất trống, xung quanh có chim cánh cụt.

Trên hành tinh này chỉ có duy nhất loài chim cánh cụt sinh sống thì phải. Đối với bọn chúng, mình là một sinh vật ngoài hành tinh đột nhiên từ trên trời rơi xuống. “Ya!” Mình có kêu lên cũng không khiến lũ chim cánh cụt ngạc nhiên chút nào. Chúng chỉ đứng giữa mảnh đất trống nhìn lên bầu trời, hoặc nằm sấp bụng lẩn lẩn.

Mình đã đi bộ một đoạn khá xa. Những khoảnh đất trống đã được san bằng thừa thớt dần, thảo nguyên ngày càng nhiều. Cuối cùng, mình ra đến một bờ biển vắng vẻ. Hàng cột điện cao thế cũng kết thúc ở nơi đó. Bầu trời xanh là vậy, màu biển lại trông thật lạnh. Phía xa xa đường chân trời như được nối với ánh đèn trung tâm mua sắm.

Khi mình đi trên bãi cát không một bóng người, mình thấy một con cá voi xanh to kèn bị dạt vào bờ. Mình chẳng rõ nó còn sống hay đã chết. Khi mình ngược lên nhìn nó, cá voi xanh cất tiếng, “Cậu khỏe không?” Trông nó không có vẻ gì là khổ sở. Giọng nói kia còn nghe như tươi tỉnh. Mình có cảm giác từng nghe thấy giọng nói này ở đâu.

Mình biết con cá voi xanh đó chính là Quái vật xì xám.

Mình ngồi xuống bãi cát, nhìn ra mặt biển.

Thế rồi, mình nghe thấy một giọng nói êm dịu, “Mùng em trở về.” Chị ngồi xuống bên cạnh mình.

“Tại sao chị lại ở đây vậy?”

“Chị đã ở đây từ xưa rồi. Bởi đây chính là trái đất mà.”

“Em có cảm giác mình đã đi xa lắm rồi chứ.”

“Nếu ta đi xa thật xa thì sẽ quay trở về chốn cũ mà.” Chị trở biển cả trước mặt.

“Đây là biển của kỉ Cambri đó, cậu nhóc.”

“Em nghĩ kỉ Cambri thuộc về một quá khứ xa xôi lắm rồi mà.”

“Nếu cứ đi mãi về quá khứ xưa xưa xưa xưa, ta quay trở về chốn cũ.”

Chim cánh cụt lạch bạch đi trên bãi cát. Chúng đứng lại, nhìn về phía đường chân trời, không hề động đậy.

Con cá voi xanh đang làm bầm điều gì đó.

“Quái vật xì xám, mày nói gì đó?”

“Thần thánh cũng có lúc thất bại nhì.”

Cá voi xanh nói, “Phải không?”

“Không thể có chuyện đó được.”

“Lũ chim cánh cụt đều nói thế.”

“Tôi có phải chim cánh cụt đâu.”

“Biển sẽ đến! Biển sẽ đến đấy!”

Cá voi xanh đã nói những lời bí hiểm như vậy.

Chẳng biết từ lúc nào, phía bên kia mặt biển đã tối hẳn. Không còn thấy ánh đèn trung tâm thương mại, mây đen yên lặng ùn ùn kéo tới. Thế rồi, những ánh sét tím xẹt qua phía trên đường chân trời như thể pháo hoa. Đúng ra mình phải sợ sấm sét lắm, nhưng chẳng hiểu sao lúc đó lại thản nhiên.

Mình chợt nghĩ ra nếu đây chính là trái đất, thì mọi thứ đều đã biến mất rồi. Bố mẹ và em gái, cả Hamamoto lẫn Uchida, hội Suzuki, cả quán Cà phê Ven biển, phòng nha, cả trường tiểu học nữa. Trong khi mình lên đường du hành tới nơi xa xôi, mọi người đã biến mất cả rồi. Mình cảm thấy như đã làm ra điều chẳng thể nào cứu vãn nổi. Dù bản thân là một đứa học sinh tiểu học nhất định không khóc, nước mắt vẫn cứ trào ra.

“Tại sao em lại khóc vậy cậu nhóc?”

“Em cũng chẳng rõ nữa.”

“... Xin lỗi nhé.”

“Chị đâu có lỗi gì.”

“Xin lỗi nhé.”

Mỗi lần thấy chị nói xin lỗi, mình lại càng cảm thấy buồn hơn.

“Đáng thương quá, chắc em thấy khổ sở lắm nhỉ.”

Mình nghe thấy tiếng nói từ đâu vọng lại, rồi một bàn tay lạnh lẽo đặt lên trán mình. Thoái mái quá. Mình mở mắt ra thì thấy chị đang ngồi trên cái ghế cạnh giường, nhìn chăm chăm vào mặt mình. Cả bầu má lẫn bộ ngực của chị đều phình to lên rồi, có vẻ chị khỏe mạnh. Căn phòng nhờ tối, mình chẳng biết bây giờ đã là mấy giờ nữa. Đầu óc mình trống rỗng. Khóe mắt mình đang ặng nước,

gương mặt chị bị nhòe đi.

“Chị thì khỏe mạnh mà em lại lăn ra ốm thế này. Hiếm có thật đấy.”

“Em chỉ phát sốt thôi.”

“Chị biết chứ.”

“Em thấy một giấc mơ. Chị cũng xuất hiện trong đó.”

Chị cười cười, nhẹ nhàng vỗ đầu mình.

“Em đã định liên lạc với chị. Đoàn khảo sát của trường đại học vào trong rừng rồi.”

“Chị biết.”

“Nên chị không được tạo ra chim cánh cụt nữa. Nếu bị người ta phát hiện thì nguy hiểm lắm.”

“Đúng nhỉ. Chị sẽ gắng nhịn đến khi em khỏe lại. Bao giờ em mới khỏe lại?”

“Em dai sức lắm, sẽ khỏe lại ngay thôi.”

“Phải nạp dinh dưỡng vào đi. Con người cần năng lượng mà.”

“Chị cũng phải nạp dinh dưỡng vào đấy nhé.”

“Nhóc này.” Chị suy nghĩ một lúc, rồi thì thào. “Em đã làm thực nghiệm không ăn gì rồi đúng không? Chị cũng làm thử rồi đấy.”

“Chị không được làm mấy thực nghiệm kiểu đấy. Ngực chị sẽ bé đi mất.”

Chị cười khùng khục. “Chị đây thi thoảng cũng làm thực nghiệm mà.”

“Khổ sở lắm phải không ạ?”

“Chẳng khổ sở gì cả. Đến tận hôm nay chị vẫn chưa ăn gì hết.”

Lúc đó, cơn sốt hăm hập khiến đầu óc mình chẳng thể hoạt động nổi.

“Năng lượng cánh cụt đó.” Chị nói.

“Đó là năng lượng dành cho lũ chim cánh cụt. Không phải là năng lượng dành cho người.”

Chị nhìn vào mắt mình.

“Chị không phải con người mà.”

“Chị không phải con người?”

“Chị tạo ra chim cánh cụt, nhưng ai đã tạo ra chị đây?”

“Hiện giờ đầu óc em đang hoạt động không tốt. Do cơn sốt đây mà.”

“Xin lỗi nhé.”

Chị cúi người, áp cái trán lạnh của chị lên trán mình. Sao chị lại phải xin lỗi vậy. Những giọt nước mắt trong mơ trào ra khỏi khóe mắt, chảy dài xuống mặt mình.

“Đừng khóc, cậu nhóc.” Chị nói.

“Em đâu có khóc.” Mình đáp.

Sáng ra, mình tỉnh dậy trên giường, nhìn bầu trời qua những kẽ rèm. Những đám mây nhỏ tản mạn khắp nơi. Khi mình mở cửa, cơn gió mát lạnh như gió thu ùa vào phòng. Cơn sốt đã hạ, đầu óc mình giờ lại thoáng đãng như bầu trời xanh sau cơn mưa dầm dề.

Mình ăn sáng trong phòng khách dưới tầng một. Thèm ăn lắm luôn. Giờ mình đã khỏe lại rồi mà.

Trong lúc mình ngủ mê mết, hình như bố có gọi từ Pháp về. Bố có vẻ lo lắng khi hay tin mình bị sốt và đang ngủ li bì, nên mẹ dặn mình lần sau bố gọi về thì nhớ nói chuyện với bố.

“Có ai đến thăm lúc con ngủ không ạ?”

“Chị gái ở phòng nha có đến đấy. Con có nhớ gì không?”

“Con nhớ chứ. Nhưng con cứ nghĩ đó chỉ là mơ.”

Khi đi bộ qua khu dân cư với bầu không khí mát mẻ của buổi sáng tới trường, chẳng hiểu sao mình đột nhiên cảm thấy thật buồn. Tại sao mình lại có cảm giác như vậy nhỉ, ban đầu mình cũng không hiểu rõ. Khi ngẫm ngợi lý do của nỗi buồn, đầu mình chợt nảy ra những mảnh kí ức về cuộc trò chuyện như trong mơ kia với chị.

Mình lấy cuốn sổ nhỏ từ trong túi ra. Mình đã luyện tập nhiều để dù đầu óc trống rỗng đến mấy cũng có thể ghi chép được. Tuy chữ nghĩa có hơi khó nhìn, nhưng mình vẫn đọc ra những lời ghi lại trong cuốn sổ ô li nhỏ kia. Giấc mơ thám hiểm một hành tinh khác, rồi cả những lời chị nói. Mình vừa đi vừa đọc lại những ghi chép đó thật cẩn thận.

Mình đi qua phòng nha, đến trước ô đất trống chỗ lần đầu tiên chim cánh cụt xuất hiện. Một cơn gió lạnh thổi tới, khiến trảng cỏ trên bãi đất trống xào xạc. Lúc đó, hoàn toàn đột ngột, những ghi chép mình đang đọc lại và những ghi chép trước giờ trong sổ bay lượn trong đầu, rồi chúng lạch cạch ráp lại với nhau như xây lên bức tường xanh đẹp đẽ từ khối lego. Mình còn chẳng làm gì đặc biệt cả. Chỉ đứng đó chứng kiến chúng ráp lại với nhau trong giây lát.

Khi mình nhận ra, bức tường xanh đó đã hoàn thành rồi.

Mình bất giác dừng lại trước trảng đất trống. Mình có một cảm giác quái dị như thể não đã chết lặng, chẳng thể nghĩ đến điều khác nữa. Em gái đang đi bộ đằng trước, quay lại nhìn mình, “Anh này!” Nó gọi nhưng mình chẳng thềm đáp. Con bé cứ thế đi trước luôn với mấy đứa trẻ khác.

Mình đứng lại một mình cạnh trảng đất trống.

Và lâm bầm, “Eureka.”

Phát hiện Eureka ban sáng tràn ngập đầu óc mình, cả ngày hôm đó mình cứ như trên mây. Mình mở sổ, bận rộn lập ra những giả thuyết. Hamamoto có vẻ muốn nói về nghiên cứu Biển, nhưng mình chỉ đáp lại nửa vời nên cậu ấy bày ra một vẻ mặt quái dị rồi bỏ về chỗ ngồi.

“Aoyama có vẻ lạ lắm.” Uchida nói.

“Vậy sao?”

“Cậu ấy chẳng nói năng gì. Đầu óc cứ bay đâu đâu. Chắc vẫn còn sốt đó.”

“Cũng có thể.”

Kể cả trong giờ học, mình cũng chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, quan sát những đám mây đang trôi nổi trên bầu trời, trong khi đầu óc chỉ toàn nghĩ tới chị.

Ngày hôm đó, Suzuki cũng cực kì im ắng. Từ dạo phát hiện ra loài sinh vật mới kia, cậu ấy luôn khoe khoang vào mỗi giờ giải lao, nhưng hôm nay lại chẳng mở miệng nói lời nào. Hình như cậu ấy cứ lén nhìn Hamamoto suốt, nhưng Hamamoto chẳng thềm nhìn về

phía Suzuki một lần nào.

Sau khi tan học, Suzuki còn ra tận bàn mình.

“Hamamoto nói cả đời sẽ không tha thứ cho tao...” Cậu ấy lên tiếng. “Tao vốn không định nói nhiều đến vậy đâu.”

“Nhưng cậu đã lỡ nói ra rồi còn gì?”

“Thì tại, tao bị truy hỏi nhiều lắm. Có người còn nghi ngờ bọn tao bịa chuyện, ức chế vô cùng. Khi bọn tao nói đến điều này điều kia thì lỗ miệng khai ra tuốt tuồn tuột. Tao không định nói đến tận vụ nghiên cứu của bọn mày...”

“Vụ nghiên cứu nào?”

“Thì nghiên cứu của chúng mày đó. Về thứ kì lạ ở trong khu rừng đó.”

“Bọn tớ chẳng biết gì cả. Bọn tớ chẳng có nghiên cứu nào như thế.”

“Đừng có nói dối.” Suzuki có vẻ khó chịu. “Sao mày lại nói thế chứ?”

“Suzuki, bọn tớ đã quên hết tất cả rồi. Nghiên cứu của bọn tớ đã kết thúc rồi. Về sau sẽ có đoàn khảo sát nghiên cứu nó cẩn thận thay cho bọn tớ.”

“Mày giận hả?”

“Tớ nhất định không giận. Nhưng mà, Hamamoto thì không nhất định như tớ đâu.”

“Là do lỗi của tao sao?”

“Tuy nói điều này cũng hơi có lỗi với Suzuki, nhưng đúng là tại Suzuki cả đó.”

“Tao xin mày đấy, khuyên Hamamoto giùm đi. Tao không cố ý làm vậy đâu mà.”

Khi Suzuki nói thế rồi bám rề mãi chỗ bàn mình, cái loa gắn gần trần lớp học chợt kêu lên rừ rừ, có thông báo đến toàn trường. Giọng này là của hiệu trưởng.

“Gửi toàn trường, khu vực gần đây vừa xảy ra một vụ tai nạn, cho đến khi có chỉ thị của giáo viên, toàn bộ học sinh không được ra khỏi trường. Các em sẽ được an toàn bên trong trường. Thầy xin nhắc lại. Cho đến khi có chỉ thị của giáo viên, toàn bộ học sinh không được ra khỏi trường. Các em sẽ được an toàn bên trong trường.”

Thông báo kết thúc như vậy.

Suzuki có vẻ nghi ngờ, lầm bầm, “Tai nạn gì đây?” Cả lớp học lặng im khi có thông báo giờ huyền não cả lên.

“Các em về chỗ.” Cô giáo nói. “Cả lớp trật tự.”

Giáo viên lớp bên cạnh sang, đứng ở chỗ cửa lớp nói chuyện với cô giáo lớp mình. Trông họ có vẻ lo lắng lắm. Mình thử quan sát thật kỹ cử động miệng của mấy thầy cô, nhưng vẫn chẳng hiểu được họ đang nói đến điều gì. Thế rồi, khi mình rời mắt khỏi mấy thầy cô và nhìn quanh lớp, ánh mắt mình bắt gặp ánh mắt Hamamoto. Bạn ấy đang nhìn về phía mình, mặt tái xanh. Khi mình nghiêng đầu nhìn lại thì bạn ấy đứng dậy, đi về phía các thầy cô. Tiếng huyền não trong lớp dần lắng xuống, mọi người nín thở.

Hamamoto nói chuyện với thầy cô. Các thầy cô có vẻ khó xử.

Suzuki vẫn cứ dõi theo Hamamoto. “Gì thế?” Uchida nhìn sang

mình, môi cậu ấy mấp máy. Mình đáp lại, “Chẳng rõ nữa.”

Hamamoto quay lại chỗ ngồi, mặt càng u ám hơn. Bạn ấy dùng hai tay kẹp đầu lại, cúi gằm xuống. Mình đứng dậy, đi sang chỗ Hamamoto. “Sao thế?” Mình hỏi nhỏ.

“Không biết nữa. Nhưng tai nạn đã xảy ra với đoàn khảo sát. Thầy cô nói năm người đã mất tích.”

“Mất tích?”

“Bố tớ cũng mất tích.”

“Sao cậu biết được? Thầy cô nói ư?”

“Họ không nói. Nhưng nhìn mặt họ là tớ hiểu.”

“Vì Biển sao?”

“Còn có thể vì thứ gì khác?”

Hamamoto ngẩng mặt lên. Đôi mắt to tròn ngấn nước nhìn mình. “Này, thực ra cậu vẫn chưa từ bỏ nghiên cứu về Biển đúng không? Tớ nên làm thế nào bây giờ? Cậu đã tìm hiểu được đến đâu rồi?”

Mình suy nghĩ đôi chút.

“Tớ chỉ biết điều bọn mình cần làm là gì thôi.”

“Vậy thì làm đi.”

Cô giáo nói, “Aoyama, về chỗ đi em.”

Mình quay về phía cô, giơ tay lên.

“Cô ơi. Bạn Hamamoto không được khỏe, em đưa bạn ấy lên phòng y tế được không ạ?”

Bọn mình nhỏ giọng bàn luận với nhau, tránh để giáo viên y tế nghe được.

“Tóm lại, bọn mình phải trốn ra được khỏi trường đã.”

“Ra được bên ngoài rồi cậu định thế nào?”

“Để xử lý được vấn đề này, bọn mình phải nhờ chị giúp đỡ. Tôi không rõ có thể cứu được bố cậu hay không, nhưng bọn mình không còn cách nào khác.”

Đúng lúc đấy, bọn mình nghe thấy tiếng cửa phòng y tế mở. Rồi nghe thấy có tiếng học sinh đang nói chuyện với giáo viên y tế. Mình và Hamamoto lắng tai nghe tiếng nói từ bên kia tấm rèm. Cuối cùng, gương mặt của Uchida xuất hiện trong khe rèm. “Nếu hai cậu định đi đâu thì cho tớ đi cùng với,” cậu ấy nói.

Bọn mình đợi lúc giáo viên y tế ra ngoài đi vệ sinh thì trốn khỏi phòng y tế.

Chạy một chút trên hành lang vắng người là lập tức ra đến chỗ để giày. Chúng mình đi giày vào rồi vừa trốn ở chỗ để giày vừa quan sát phía cổng trường.

Bọn mình thấy mấy giáo viên đang bận rộn đi lại ở bên kia cánh cửa kính, thấy cả người dân chạy nạn đi vào từ cổng trường. Hình như mọi người đi về phía nhà thể chất. Gương mặt người nào cũng đầy vẻ bất an. Có lẽ mẹ cũng ở đâu đó trong đám người này chẳng. Bọn mình đã định lườn qua kẽ hở của các thầy cô để thoát ra từ cổng, nhưng với bằng đó con người thì không thể trốn ra theo lối cổng được.

Thế rồi, Suzuki, Kobayashi và Nagasaki chạy tới.

“Bọn mày đang làm gì thế?” Suzuki hỏi.

“Không liên quan đến mấy cậu.” Hamamoto gắt. “Mấy cậu làm thế nào mà chạy ra được?”

“Nếu mấy đứa mày muốn ra ngoài, bọn tao sẽ giúp.” Suzuki nói thế làm chúng mình ngạc nhiên nhìn cậu ta. “Tai nạn, có liên quan đến thứ ở trong rừng đúng không?” Cậu ấy nói.

“Suzuki cũng có năng lực suy luận cơ đấy.”

“Đừng có chọc tao.”

“Nhưng công trường có nhiều người lắm, không ra ngoài được đâu.”

“Đi vòng theo lối chuồng thỏ rồi trèo qua tường là được. Thế mày sẽ tha thứ cho tao chứ?”

“Cái này thì không biết được.”

Hamamoto nói.

Bọn mình đi theo Suzuki ra chỗ sân nhỏ trong trường. Có lẽ hiệu trưởng cuống quá, chỉ có hai lần loa báo nổi lên mà chỉ có những tiếng ping pong ra hiệu có thông báo, ngoài ra ngôi trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Theo lời Suzuki, mấy cậu ấy đã nhiều lần trốn ra ngoài bằng cách trèo tường sau khu chuồng thỏ rồi. Đất nơi đó gồ lên nên chỉ cần nhảy một cái thật cao là có thể với tay đến gờ tường. Thường khi qua lại theo lối cổng chính thì chẳng cần thiết phải trèo tường, nhưng mình thấy ấn tượng, những kiến thức kiểu này không ngờ cũng có ích.

Chúng mình đi vòng ra sau chuồng thỏ.

Suzuki trèo lên đầu tiên làm mẫu. Cậu ấy bám trên gờ tường, thì thào, “Nhanh lên.”

Uchida nhẹ nhàng chạy mấy bước lấy đà rồi nhảy lên tường.

Hamamoto thì không trèo được dễ dàng như thế. “Kobayashi, làm bệ đỡ cậu ấy lên.” Suzuki nói thế, Kobayashi miễn cưỡng chống tay bò trên đất. “Xin lỗi nhé,” Hamamoto nói rồi trèo lên người Kobayashi. Nhưng cậu ấy cũng chỉ có thể bám tay vào gờ tường, không cách nào đu mình lên nổi. Mình đẩy mông cậu ấy lên.

“Mông tó! Cậu sờ vào mông tó!” Hamamoto gào lên.

“Đâu còn cách nào khác.”

“Yên đi nào, bị phát hiện giờ.”

Suzuki nói đúng. Sau khi Hamamoto cuối cùng cũng trèo lên được, bọn mình nghe có tiếng giáo viên. Suzuki, Uchida và Hamamoto nhanh chóng nhảy xuống khỏi tường. Mình cũng vội phi qua. Mình không bị bắt lại cũng nhờ Kobayashi và Nagasaki đã giữ chân các thầy cô lại.

Bên kia bức tường, mình nghe thấy tiếng găt đây giận dữ của mấy thầy cô. “Này! Quay lại mau!”

Bọn mình chạy thục mạng trên con đường hẹp dọc khu dân cư.

“Rốt cuộc phải làm gì bây giờ?” Suzuki thở hển hển nói. Cậu ta có hơi béo nên không giỏi khoản chạy lắm.

“Đi gặp chị gái ở phòng nha.” Mình nói.

“Chị lại chẳng đi chạy nạn rồi?”

“Chị sẽ không làm thế đâu.”

Nếu chị đã phát hiện ra thân thể của chính mình, mình nghĩ chắc

chấn chí sẽ bình tĩnh ngồi đợi.

May mắn là, bọn mình cứ thế đi mà không gặp phải dòng người chạy nạn nào. Chúng mình có thấy một ông cụ nhưng cũng không có vấn đề gì lớn. “Có thông báo tị nạn đó, ông đi về chỗ trường tiểu học đi,” mình bảo. “Vậy hả,” ông ấy đáp rồi cúi đầu, “Cảm ơn mấy đứa.”

Bọn mình cẩn trọng chạy qua con đường hẹp, thò mặt ra tuyến đường chính, con đường hai làn xe vắng tanh, chẳng hề có bóng dáng chiếc ô tô nào. Cảm giác như thế giới đã kết thúc trong khi bọn mình còn đang ở trường tiểu học.

Thế rồi, bọn mình thấy cả dãy ô tô cứu hỏa nhiều chưa từng thấy đang xếp thành một hàng dọc con đường, như thể phân tách thị trấn này ra. Từng đó ô tô cứu hỏa từ đâu tới vậy nhỉ. Trên con đường vắng tanh của khu dân cư, ô tô cứu hỏa lớn nhỏ xếp thành hàng ngay ngắn như thể mô hình, đỏ rực dưới ánh nắng. Mấy chú người lớn mặc đồng phục màu xanh đậm đang đứng cạnh xe cứu hỏa. Cách chỗ mấy cái xe cứu hỏa một đoạn là hai xe cứu thương đang đỗ, bọn mình còn thấy cả xe cảnh sát. Mọi thứ đều quá tĩnh lặng, nên trông chẳng có vẻ là đang có nguy hiểm. Nhưng khu rừng nơi ngọn đồi thấp nước xuất hiện một thứ gì đó hình vòm khổng lồ ánh lên màu bạc, chúng mình còn nghe văng vẳng âm thanh kì lạ như tiếng thứ gì đang cọ sát phát ra từ trong khu rừng.

“Kinh thật.” Suzuki thốt lên.

Đúng là một cảnh tượng khiến lòng người chấn động.

“Thị trấn đã bị phong tỏa.” Mình nói. “Không qua được chỗ này thì không thể đến phòng nha.”

“Nhẹ nhàng luồn qua.”

Những người đang tập trung ở đằng kia đều đang dồn hết sự chú ý về phía ngọn đồi tháp nước. Bọn mình khẽ khàng qua đường như viên bi lăn trên thảm. Tiếp đó, cả bọn đi dọc con đường ở giữa cửa hàng văn phòng phẩm và cửa hàng giặt là, tiến vào khu dân cư.

Khi bọn mình nghĩ rằng chỉ cần chạy về phía phòng nha là xong, thì bị ba người lính cứu hỏa mặc đồng phục hình như đang đi tuần tra phát hiện ra.

“Các cháu đang làm gì ở đây thế?”

Một người dịu dàng nói. “Đã có thông báo tị nạn rồi mà...”

“Nào, chạy!”

Suzuki gào lên.

Theo đúng chỉ thị của cậu ấy, bọn mình đồng loạt bỏ chạy. Các chú lính cứu hỏa giang hai tay ra định chặn lối, nhưng bọn mình chạy tỏa ra theo nhiều hướng nên mấy chú không thể bắt lại hết được. Mình luồn lách qua được một chú lính, thoáng thấy Uchida và Hamamoto sắp bị bắt.

Suzuki đang chạy ngay trước mắt mình.

“Hội Hamamoto bị bắt mất rồi!” Mình gào lên như vậy thì thấy Suzuki vừa chạy vừa ngoái lại. Đúng lúc đấy, mình bị ai đó thộp lấy vai. Người đó kêu với giọng giận dữ, “Này!”

Đúng lúc đó, Suzuki bỗng nhiên quay phắt lại, ôm chặt lấy hông người đã bắt lấy mình.

Nhờ thế, mình mới thoát được khỏi tay chú ấy.

“Chạy đi! Chạy đi!”

Mình vừa nghe thấy tiếng Suzuki gọi với theo sau, vừa chạy bằng một tốc độ chưa từng thấy trong đời mình. Tốc độ chạy nhanh đến mức thật đáng tiếc khi không được lưu lại vào trong sách kỉ lục.

Cứ thế, mình chạy trên con đường hàng cây vắng tanh không một bóng người.

Khi đi qua trước cửa quán Cà phê Ven biển, mình thấy chị đang ngồi ở chỗ cạnh cửa sổ. Chị chống tay lên bàn, đang gà gật. Đèn đuốc trong quán Cà phê Ven biển đã tắt cả, không thấy bóng dáng vị khách nào khác, cũng chẳng thấy anh Yamaguchi đâu. Chắc mọi người đã đi tị nạn cả rồi.

Mình bước vào quán cà phê, ngồi xuống đối diện thì chị mở bừng mắt ra. Chị bình tĩnh như thể việc mình có mặt ở nơi này là điều đương nhiên vậy. Mình vui vì gặp được chị.

“Chào chị.” Mình nói.

“Chào em.”

Chị ngáp. “Em đã khỏe hơn chưa?”

“Em đã khỏe lại rồi. Em cứ nghĩ chị sẽ ở phòng nha cơ.”

“Có thông báo tị nạn mà? Hôm nay phòng khám nghỉ rồi. Nhưng chị lại chạy đi tị nạn thì có vẻ hơi ngu, nghĩ biết đâu em sẽ đến nên ra đợi ở đây.”

“Chị biết em sẽ tới sao?”

“Chị hiểu hết suy nghĩ của em mà.”

Lúc đó, chị nhìn ra ngoài cửa sổ rồi “A” lên một tiếng. Có vẻ mấy chú lính cứu hỏa đã đuổi tới.

Mình và chị núp đi cho đến khi mấy chú ấy chạy qua.

Dưới gầm bàn, chị cụng trán chị vào trán mình rồi cười.

“Vậy thì, cậu nhóc đã giải được bí ẩn rồi hả?”

Mình gật đầu.

Mình xem lại cuốn sổ ô li một lần nữa dưới gầm bàn, sắp xếp lại giả thuyết của mình.

“Chị không phải con người.” Mình nói.

“Đúng, chị không phải con người.”

“Nhờ chị chỉ cho điều đó, em đã đặt ra được giả thuyết Aoyama. Nếu chị không phải con người, mà là một sự tồn tại gắn với chim cánh cụt thì ta có thể lý giải được ‘Thực nghiệm nhịn ăn’ của chị, cũng có thể giải thích được chuyện khi lên tàu điện chị lại ốm yếu như lũ chim cánh cụt. Chị sống bằng năng lượng cánh cụt.”

“Năng lượng cánh cụt đến từ đâu vậy?”

“Em có so sánh đồ thị tình hình của chị với Biển. Tình trạng sức khỏe của chị có liên kết với đường kính của Biển. Khi Biển bắt đầu trương phình, chị sẽ khỏe lên. Ngược lại, khi Biển thu nhỏ, chị sẽ yếu đi. Cả chị lẫn lũ chim cánh cụt đều sống bằng thứ năng lượng không hình không dạng được phóng ra từ Biển. Biển to lên, mức năng lượng cũng tăng theo, chính vì vậy chị mới khỏe mạnh. Như vậy, ta có thể giải thích được lý do tại sao khi chị và chim cánh cụt đi tàu điện lại khổ sở như vậy. Bởi khi lên tàu điện và đi quá một khoảng cách giới hạn nhất định, năng lượng từ Biển sẽ không tới được.”

“Không, có điểm kì lạ đấy.”

Chị giơ tay lên. “Chim cánh cụt phá vỡ Biển đúng không? Hành động này không phải là mâu thuẫn sao?”

“Đúng là chim cánh cụt đã phá Biển khiến nó nhỏ lại. Chính vì thế, chị càng tạo ra nhiều chim cánh cụt, Biển càng bị phá và thu nhỏ lại, năng lượng cánh cụt phát tán ra cũng ít đi, thành thử chị cũng yếu đi. Thay vào đó, lại tồn tại loài sinh vật thiên địch của chim cánh cụt là Quái vật xì xám. Lũ Quái vật xì xám ăn chim cánh cụt, dẫn đến số lượng chim cánh cụt giảm đi, Biển lại bắt đầu phình to ra. Thế là, chị khỏe trở lại.”

“Giống chuỗi thức ăn nhỉ.”

“Em đặt tên nó là Cơ chế cánh cụt. Coi như chim cánh cụt và Quái vật xì xám nằm trong thế đối lập với nhau, còn Biển ở giữa cân bằng cả hai bên. Nào, em vẫn luôn thắc mắc Biển là thứ gì. Cho đến nay, bọn em đã phát hiện được nhiều tính chất dị thường của Biển. Nó có thể bẻ cong những đường ánh sáng nhất định, có thể khiến người ta du hành xuyên thời gian, cũng có thể thay đổi được hình dạng những đám mây trên trời. Bọn em đã thám hiểm một dòng sông cho Chiến dịch Amazon, nhưng dòng sông đó đi qua thảo nguyên nơi có Biển lơ lửng, mãi mãi chảy lòng vòng về cùng một nơi. Những điều đó là quá sức hoang đường về mặt khoa học, nhưng Biển đã khiến nó thành có thể.”

“Nếu đã hoang đường về mặt khoa học thì vốn là điều không thể xảy ra được còn gì?”

“Không thể xảy ra trong thế giới của chúng ta. Vậy nên, em vẫn luôn nghĩ Biển là một thứ quái dị đến không thể tin nổi. Nhưng, em đã thử nghĩ theo hướng vốn dĩ Biển là thứ không được phép tồn tại

trong thế giới của chúng ta. Bọn em đã luôn nghĩ Biển là một vật thể. Nhưng nếu Biển lại là một cái lỗ? Là điểm rách của thế giới này, là điểm thánh thần đã làm hỏng, chúng ta đã nhìn cái lỗ đó thành Biển chẳng?”

“Hơi khó hiểu đấy.”

“Cách nói chim cánh cụt phá hỏng Biển là không chính xác. Phải là Biển bị hỏng. Chim cánh cụt đang sửa lại nó. Ta thấy hành động của lũ chim cánh cụt mâu thuẫn, là do ta không biết rằng chúng tồn tại để sửa chữa thứ bị hỏng là Biển.”

Chị giơ tay lên, suy nghĩ một lúc lâu.

“Vậy thì, chị tạo ra chim cánh cụt là để vá lỗ rách của thế giới?”
Chị nói.

“Em nghĩ vậy.”

“Dạo này chị không tạo ra chim cánh cụt đâu đấy.”

“Đêm về chị lại tạo ra Quái vật xì xám. Trong rừng có nhiều Quái vật xì xám lắm. Sinh vật Suzuki bắt được rồi gây ra náo động gần đây cũng là Quái vật xì xám. Em từng khuyên chị mà. Rằng chị hãy thử tạo ra những thứ khác ngoài chim cánh cụt, có lẽ sẽ khỏe lên. Cũng có nghĩa là, chị tạo ra những thứ ngoài cánh cụt, chúng sẽ trở thành Quái vật xì xám, rồi ăn lũ chim cánh cụt. Biển sẽ phình to ra và chị sẽ khỏe lên. Tức là, chị muốn trốn tránh sự khổ sở nên mới tạo ra lũ Quái vật xì xám. Thay vào đó, phần bị hỏng ở thế giới của chúng ta lại phình to ra. Đến như bây giờ.”

Mình và chị nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ở phía có khu rừng Quái vật xì xám, mình thấy những đám mây

trôi nổi trên bầu trời mang hình dạng như cái phễu. Thấy cả Biển đang phình lên từ trong khu rừng. Biển đang dần nuốt gọn cả khu rừng.

“Giỏi thật. Em suy nghĩ kín kẽ lắm.”

Chị đặt hai tay chống lên hông, nhìn ra ngoài ô cửa sổ. Gương mặt chị sáng lên rực rỡ. Tuy mình là người đưa ra giả thuyết đó nhưng thực lòng vẫn không thể tin chị chẳng phải con người. Việc lập ra giả thuyết khác với việc tin tưởng.

Chị vẫn nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi nói, “Đi thôi nào, cậu nhóc.”

Mình và chị rời khỏi quán Cà phê Ven biển, đi dọc theo khu chung cư vắng lặng. Có một lần, ô tô tuần tra tìm thấy chúng mình và dùng loa gọi, nhưng sau đó hai chị em đã khéo léo trốn đi rồi lại tiếp tục tiến bước. Nhìn về phía khu rừng từ công viên đã tổ chức lễ hội mùa hè, Biển trông như một mái vòm khổng lồ, gọn sóng và sáng lên như mặt biển thật vậy.

“Nó gần như nuốt trọn khu rừng rồi.”

Chị nói.

“Chắc chắn đoàn khảo sát ở bên trong Biển.”

“Nếu vào trong Biển chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?”

“Em cũng không rõ nữa. Con tàu trinh sát đã không trở lại.”

“Cho lũ chim cánh cụt vào đó được không?”

Trong lúc bọn mình đi dọc theo khu dân cư, bên cạnh chị liên tục sinh ra chim cánh cụt. Mặt đường nhựa như miếng bánh dày

nướng, phòng lên rồi nở ra chim cánh cụt, bóng đèn đường cũng biến thành chim cánh cụt nhảy xuống. Máy bán hàng tự động thành chim cánh cụt, những lon nước hoa quả rỗng lăn lông lốc hay xác cái xe máy trên khoảnh đất trống cũng lăn lượt biến thành chim cánh cụt hết thảy. Thế rồi, khi chị huýt sáo và giơ tay lên, lũ chim cánh cụt vừa được sinh ra đứng nghiêm như những hiệp sĩ đến từ Anh quốc, chen chúc với nhau đuổi theo bọn mình.

Khi đi đến bãi đỗ xe của sân thi đấu, sau lưng bọn mình đã là cả một đoàn quân chim cánh cụt. Chị đứng khựng lại ngay trước bãi đỗ xe, lũ chúng nó cũng đứng lại đến va cả vào nhau.

Chị nhìn chăm chăm về phía bãi đỗ.

“Chẳng có ai cả.”

“Em nghĩ mọi người đã chạy trốn hết rồi.”

Thanh âm kinh khủng phát ra từ khu rừng không ngừng vọng tới. Tiếng thân cây bị xé rách kết hợp với tiếng lá rừng đang xào xạo.

Biển đã phình to ra, áp sát đến tận lùm cây ở gần kề phía ngoài sân thi đấu của khu rừng. Âm thanh bọn mình nghe được từ khu rừng dường như là tiếng cây lá rào rào khi Biển lấn đến. Minh nheo mắt lại quan sát thử nhưng cũng không rõ bên trong Biển giờ như thế nào. Minh chỉ thấy sâu trong khu rừng sáng lên màu của biển.

Căn cứ của đoàn khảo sát đã chẳng còn bất cứ ai. Mấy cái lều vẫn nguyên đấy, máy móc cũng bị bỏ lại. Minh không rõ chuyện gì đã xảy ra với đoàn khảo sát, nhưng chắc vì tai nạn của mấy người nhóm bác Hamamoto nên mọi người đã vội vàng di tản cả.

Chị với mình và lũ chim cánh cụt đi vào trong bãi đỗ.

Đám máy móc, dụng cụ để trong bãi đỗ đồng loạt phòng lên rồi vỡ ra, tất cả đều biến thành chim cánh cụt, lạch bạch đi tản ra bốn phương tám hướng. Hiện tượng đó còn tiếp diễn suốt trong khi chị đi ngang qua bãi đỗ xe, thêm cả lũ chim cánh cụt dòn cục trên đoạn đường đi từ khu dân cư, quang cảnh bãi đỗ xe giờ không khác gì bờ biển Nam Cực đầy ắp lũ chim cánh cụt tụ tập lại để cùng vượt qua mùa đông. Chị huýt sáo, lũ chim cánh cụt bắt đầu đi về phía khu rừng.

“Chị cứ như trưởng đoàn xiếc chim cánh cụt vậy.”

“Nghe cũng hay đấy. Được thế thì tốt.”

Bao quanh căn cứ của đoàn khảo sát là hàng rào khá cao, dài dằng dặc chắn giữa khu rừng và bãi đỗ. Đoàn khảo sát có vẻ vẫn dùng một cánh cổng có khóa ở góc hàng rào để ra vào, nhưng bọn mình đã không cần đến nó.

Lũ chim cánh cụt đi về hướng khu rừng bắt đầu húc thật lực vào cái hàng rào, mãnh liệt đấy.

Chị định trèo qua hàng rào nên mình cũng trèo cùng chị. Chị đang vắt chân qua hàng rào, quay đầu lại nhìn bãi đỗ xe thì thốt lên, “Oái! Lũ chim cánh cụt đang đẩy tới kìa!”

Khi hai chị em nhảy sang bên kia hàng rào rồi bước vào trong tàng cây, hàng rào đằng sau liền đổ sập tạo ra một âm thanh vang trời, lũ chim cánh cụt cũng vừa kêu kiu kiu vừa ùa sang. Mình và chị như bị khí thế đó đẩy đi, ngày càng tiến sâu vào trong rừng cây.

“Không ổn rồi, cậu nhóc! Biển đã ở ngay đây rồi!”

Tại thời điểm chị gào lên như vậy, Biển đã áp sát trước mặt bọn

mình. Ranh giới giữa khu rừng và Biển là một bức tường nước xoáy nhưng lại sáng lên màu xanh lơ đậm. Ánh sáng mỏng manh leo lắt từ phía bên kia thấp sáng cả khu rừng. Bức tường nước đó phun ra những quả bóng nước to cỡ bóng nê, lũ chim cánh cụt lập tức bu quanh những quả bóng đó rồi mô tung chúng ra.

Từ kẽ hở giữa đám cây, mình thấy một đám Quái vật xì xám xuất hiện. Gương mặt như mặt cá voi xanh của bọn chúng chẳng có biểu cảm gì, nhìn thấy cả lũ chim cánh cụt lớn như vậy nhưng chúng cũng không có vẻ gì là ngạc nhiên. Bọn chúng há to miệng lần lượt nuốt gọn chim cánh cụt, nhưng số lượng chim cánh cụt quá lớn nên cũng chẳng xi nhê. Chẳng mấy chốc lũ Quái vật xì xám cũng bị đàn chim cánh cụt trông như một con sóng thần màu đen quét đi mất.

Lũ chim cánh cụt đi đầu lần lượt từng con một phi vào trong bức tường nước kia. Ngay sau khi nhảy vào đó, chúng lại quay tít thò lò thành hình xoắn ốc bên trong lòng nước phát sáng, rồi cứ thế hướng về phía bầu trời, bay lên như tên lửa, mất hút.

Bị kẹp giữa lũ chim cánh cụt và Biển, mình và chị chẳng còn chỗ nào để trốn.

Chị đột nhiên kéo mình lại gần rồi ôm chầm lấy mình. Giây phút tiếp theo, đoàn quân chim cánh cụt như nhấc bổng bọn mình lên đem vào trong Biển.

Không gian bên trong Biển đong đầy thứ ánh sáng êm ái kì lạ. Vùng biển nông của kỉ Cambri chắc cũng sáng như vậy chẳng. Chị nhắm nghiền mắt, gí sát mặt vào mặt mình. Gương mặt chị như lạnh lẽo mà lại như ấm áp. Mình thấy mấy chục con chim cánh cụt

cùng bị cuốn vào trong Biển với hai chị em đang kéo theo cái đuôi bong bóng trắng như thể tên lửa vũ trụ, boi lượn qua nhau rồi bay về phía bầu trời.

Đến khi tỉnh lại, mình và chị đã đập dềnh trên mặt nước, nhìn lên bầu trời xanh.

Một đám mây còn sót lại từ máy bay cắt ngang bầu trời.

Chị ngồi dậy rồi thì thào, “Đây là bên trong Biển?” Mình cũng ngồi dậy nhìn ngó xung quanh. Trong tầm mắt mình chỉ có biển trải rộng ngút ngàn. Nhìn xuống dưới thì thấy bọn mình đang ở trên một thứ trông như cái bè lớn màu đen kết từ lông chim cánh cụt. thỉnh thoảng những đợt sóng lớn đập dềnh đánh tới, chúng mình và lông chim cánh cụt cũng nhẹ nhàng cưỡi lên con sóng. Con thuyền chim cánh cụt của chúng mình cực kì hoành tráng đó, đừng đùa.

Phía trên đường chân trời, những đám mây vũ tích đang trôi nổi hệt như bầu trời mùa hè, nhưng những đám mây đó lại thay hình đổi dạng liên tục, tựa như một đoạn phim được tua nhanh. Trông như có ai đó đang nghịch ngợm thay đổi hình dạng mấy cây kẹo bông. Mình vừa mới nghĩ vậy thì thấy ở phía ngược lại, riêng phía trên đường chân trời lại tối đen như thể đã về đêm, những tia chớp màu tím rạch ngang trời.

“Có vẻ chị em mình vẫn còn sống.”

“Đoàn khảo sát ở đâu nhỉ?”

Chị lầm bầm. “Chim cánh cụt ơi, đưa bọn chị đến chỗ đó đi.”

Bọn mình chậm rãi tiến lên giữa biển cả.

Vùng biển bí ẩn này có nhiều hòn đảo nằm rải rác. Mình có ấn tượng như thể trái đất đã chìm xuống nước cả, chỉ còn sót chút tàn tích nổi lên trên.

Thứ đầu tiên bọn mình tiến lại gần là một trung tâm thương mại lớn. Quá phân nửa đã chìm trong nước. Nơi này bị dương xỉ vây kín, nhìn như đã bỏ hoang, nhưng nó chính là trung tâm thương mại của thị trấn chúng mình. Khu trung tâm thương mại chẳng có bóng người, trông cũng không khác gì một con thuyền gặp nạn. Một đàn chim lớn đang đậu trên nóc, chúng nhìn chăm chăm theo bọn mình đang lững lờ đi ngang qua trên mặt biển.

“Trông cứ như tận cùng của thế giới ấy nhỉ?” Chị nói.

“Có lẽ em là người đầu tiên đặt chân đến tận cùng thế giới. Vậy em là đại diện của nhân loại rồi.”

“Một đại diện tí hon.”

“Đây là bước đi nhỏ bé của con người, nhưng là bước tiến khổng lồ của nhân loại.”^[17]

Do trung tâm thương mại không có chỗ nào để lên bờ nên bọn mình cứ đi tiếp.

Bọn mình đi qua một chỗ có nhiều cột điện cao thế chọc thẳng lên trên bề mặt biển, thấy một thảo nguyên như xa van trên bề mặt một hòn đảo và lũ ngựa vằn đang chạy ngông nghênh nơi đó. Ở nơi xa thật xa phía đường chân trời có một đường thẳng chọc lên tận trời, mình nghĩ có khi nó là thang máy vũ trụ.

“Em nhìn đằng kia xem.”

Chị đứng lên chỉ trỏ.

Hòn đảo đó có vài ngôi nhà. Mấy ngôi nhà bé xinh y như nhà cửa trong khu dân cư của chúng mình. Hòn đảo đó được phân ô bằng bê tông, chỉ có hai ô trong đó đã dựng nhà. Mình và chị lên đảo, đi vòng quanh một lúc. Hơn nửa hòn đảo toàn đất hoang mọc đầy cỏ dại, chỉ có một cây bán hàng tự động. Khi đi lòng vòng quanh nơi đó, mình chợt nhớ tới thị trấn hồi gia đình mình mới chuyển về. Nơi này như một phiên bản thu nhỏ của thị trấn chúng mình hồi đấy.

“Hòn đảo này là lạ thật đấy.” Mình nói.

Chị tựa vào cái máy bán hàng tự động nhìn lên bầu trời rồi nói, “Bí ẩn thật.”

Cách hòn đảo đấy không xa, chúng mình bắt gặp một hòn đảo lớn hơn, mà cũng có thể là đất liền. Trước khi bọn mình kịp cập bờ đã thấy một lũ chim cánh cụt đang tụ tập ở bãi cát. Khi có sóng đánh vào bờ, có con vãn ngơ ngác, cũng có con lạch bạch đi lại trên bờ cát.

Khi mình và chị lên bờ cát xem thử, lũ chim cánh cụt xếp thành hàng kéo dài trên bãi cát. Cuối Xa lộ Chim cánh cụt đó, bãi cát đột nhiên thay bằng thị trấn. Một thị trấn nằm trên mặt phẳng nghiêng như triền dốc.

“Ở đó là thị trấn ven biển.”

Chị nói. “Là nó đấy.”

Bọn mình men theo Xa lộ Chim cánh cụt, đi trên bãi cát. Tiếng sóng biển rì rào.

Vừa đi chị vừa chỉ về phía biển. “Em nhìn xem.”

Một hiện tượng huyền bí đang xảy ra ở phía bên kia biển.

Một góc của vùng biển đang sủi bọt sùng sục. Một thứ tròn tròn như quả bóng bay trời lên trên bề mặt biển, vỡ ra rồi tan chảy. Bọn mình đang đứng ở bãi cát nhìn ra nên trông nó chỉ to cỡ quả bóng bay, chứ trên thực tế đám bọt đó chắc chắn còn lớn hơn chị. Cuối cùng, từ khe hở của đám bong bóng đó, cái đầu cá voi xanh hiện ra. Không phải từ dưới đáy biển nổi lên. Là một con cá voi xanh đang được tạo ra trên mặt biển. Cơ thể nó được làm ra từ nước biển nên nhìn thấu được màu trời xanh. Con cá voi không lộ trong suốt đó oằn mình, nhảy bật từ mặt biển lên không trung. Rồi nó lại lặn xuống dưới biển. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cơ thể con cá voi dần vỡ vụn, cổ thon dài dần ra. Mình vừa mới nghĩ trông giống khủng long cổ dài quá thì lần này nó lại mọc ra đôi cánh lớn, cổ và đầu nhỏ đi như thể tan rã. Hoặc nó lại trời lên cả đống thứ trông như sừng kì lân, rồi thì cái vòi dài của loài voi, như ẩn như hiện giữa những làn sóng.

Hiện tượng hoành tráng này còn diễn ra liên tục.

Cứ lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại, tạo thành nhiều thứ như thể đang cố tìm cho ra một hình dạng ưng ý. Chỉ cần nó không thấy ưng là phá bỏ ngay lập tức, như thể có một đứa trẻ không lồ vô hình đang mãi mê chơi với những khối lego. Thú vị đến mức mình nhìn nó thay hình đổi dạng bao nhiêu cũng không biết chán.

“Cứ như thánh thần đang thực nghiệm ấy nhỉ?”

Chị đã nhận xét như thế đấy.

Cuối cùng, bọn mình cũng đi hết được bãi cát, đằng trước chính là thị trấn ven biển. Trên mặt phẳng nghiêng từ biển về phía núi có

những ngôi nhà kiểu Tây được dựng lên, những con dốc như thể mê cung chạy khắp nơi. Không hề có người sinh sống ở nơi này. Trên con đường nhỏ hẹp chỉ có chim cánh cụt nghiêm chỉnh xếp thành hàng. Bọn mình đi qua nơi có vẻ là đường hầm của một tòa nhà, rồi lại qua một con đường có băng ghế đặt cạnh hàng cây. Có một ngôi nhà sơn tường trắng ở trên đồi, ô cửa sổ mở rộng, cánh rèm đung đưa. Tưởng như lúc này đây cũng đang có ai đó nhoài người qua ô cửa sổ, giang hai cánh tay về phía biển.

“Nếu chị không phải người, vậy những kí ức về thị trấn ven biển là gì đây?”

Chị vừa đi trên đường vừa nói như vậy. “Chị vẫn còn nhớ bố mẹ, có cả những kí ức về cuộc đời mình từ trước tới nay. Tất cả đều được tạo ra sao?”

“Em cũng không biết nữa.”

“Nhưng tóm lại, giờ ta đã đến thị trấn ven biển rồi.”

Hai chị em chậm rãi leo lên con dốc. Khi quay người nhìn lại, lũ chim cánh cụt dường như đang đuổi theo chúng mình, tụ tập đầy đường, cố hết sức để leo lên.

“Lũ chim cánh cụt đang chờ để phá Biển phải không ạ?”

“Này, nếu như Biển biến mất, thế giới được vá lại hoàn chỉnh, chị sẽ ra sao nhỉ?”

“Em không biết.”

“.... Thực ra em biết đúng không?”

“Nếu giả thuyết của em là đúng, thì chắc lũ chim cánh cụt sẽ biến mất.”

“Còn chị?”

Mình ghen lời.

“Đó là câu trả lời của em sao, cậu nhóc?” Chị đã hỏi câu ấy bằng một giọng dịu dàng.

“Đây cũng chỉ là giả thuyết của em thôi.”

“Ý em là em cũng có thể sai ư?”

“Nhiều là đằng khác.”

Mình chợt thấy khói đen bốc lên nơi ngọn đồi hai chị em đang đi tới.

Khi bọn mình leo đến trên đỉnh dốc thì thấy giữa những bậc thang, một người đàn ông trông như sinh viên đại học đang ngồi đó. Khi Uchida bị mấy người của đoàn khảo sát ở khu trại mắng đến khóc òa lên, chính người này đã đưa khăn tay cho cậu ấy. Nhìn thấy mình và chị đi trên con dốc, anh ấy có vẻ ngạc nhiên đến mãi chẳng thể thốt lên lời. Thế rồi anh ấy quay lại, kêu toáng, “Thầy! Thầy ơi!”

Phía trước nhà thờ là một quảng trường nhỏ lát đá, mấy người của đoàn khảo sát bị Biển nứt chứng đều đang tập trung ở đó. Do mọi người không biết cách trở về, đành phải bắt chước Robinson Crusoe bị lạc vào hoang đảo dựng lều trại. Cuối cùng bác Hamamoto cũng chạy đến, bác lặng yên nhìn mình một lúc lâu. Lúc này trông bác thực sự khổ sở, y như một cậu nhóc tiểu học to xác để râu.

“Aoyama.” Bác Hamamoto nói. “Sao cháu lại ở đây?”

Mình cúi người chào rồi nói, “Chúng cháu đến cứu mọi người

a.”

Lũ chim cánh cụt sau lưng chúng mình lũ lượt chen lấn nhau bu lại, lấp kín mọi góc ngách trên đoạn dốc nhỏ hẹp. Sau khi tìm được chỗ đứng của mình, chúng lại đứng nghiêm nhìn lên bầu trời xanh.

“Đến lúc trở về rồi nhỉ?” Chị nói thế rồi ngẩng lên nhìn bầu trời như lũ chim cánh cụt vậy. “Ta có thể lưu lại một chút của Biển được không?”

“Để làm gì?”

“Lưu lại một chút của nó, tức là lưu lại được năng lượng cánh cụt. Chị có thể sống khỏe mạnh.”

“Không biết có được dễ dàng như thế không.”

Chị nhảy lên một bức tường trên con đường đồi, nhìn xuống thị trấn ven biển. Thị trấn ven biển đã chìm trong lũ chim cánh cụt tụ tập tới. Dường như toàn bộ đàn chim cánh cụt đang nín thở chờ đợi chỉ thị từ phía chị.

“Vậy thì, chúng ta về nhà thôi.”

Chị nói thế rồi giơ tay chỉ lên bầu trời xanh trong như có từ kỉ Cambri.

Một sự náo động lan truyền như làn sóng quét qua toàn bộ lũ chim cánh cụt. Những con chim cánh cụt đang ngược nhìn bầu trời bắt đầu lần lượt bay lên trời xanh. Trong một thoáng, số lượng của chúng đã đông đến mức khiến xung quanh tối sầm. Thế rồi, lũ chim cánh cụt đó bắt đầu bay tỏa ra bốn phương tám hướng, quỹ đạo bay của chúng để lại những vệt giống như dấu tích của máy bay trên bầu trời, lấy những đường dấu tích đó làm tâm, mình thấy bầu trời

xanh dần nứt toác ra.

Cứ thế, Biển sụp đổ.

Vô số những vết nứt trên bầu trời hợp lại thành một vết nứt khổng lồ, mình vừa mới nghĩ không biết liệu nó có đánh xuống chúng mình như một cây roi khổng lồ không, thì giây tiếp theo bọn mình đã đứng trên bãi đỗ xe của sân thi đấu thị trấn. Sau lưng bọn mình, Biển đang nứt ra roi là tả, những mảnh vỡ kích cỡ đa dạng của Biển lăn về phía khu dân cư.

Hai chị em và mấy người của đoàn khảo sát trốn lên khán đài của sân thi đấu, để tránh không bị dính phải những mảnh xác của Biển. Hình như mấy người của đoàn khảo sát vẫn chưa rõ bản thân đang chứng kiến điều gì.

Ngay trước mắt chúng mình, những mảnh vỡ Biển trào ra từ trong rừng, tràn về phía khu dân cư như sóng thần. Không một tiếng động. Mình thấy lũ chim cánh cụt đang nhẹ nhàng bơi quanh trên những làn sóng Biển. Trên bề mặt những Biển đang tràn xuống, mình thấy nhiều cầu vồng nhỏ hiện lên rồi lại biến mất. Làn sóng tách ra, hề có Biển lăn trên sân thi đấu là lại bị lũ chim cánh cụt mổ hết.

“Lũ chim cánh cụt đang làm gì thế nhỉ?”

Bác Hamamoto hỏi.

“Cháu cũng không biết nữa.” Mình nói.

“Thứ vật chất như nước đó là gì nhỉ. Aoyama, cháu biết chuyện gì đang xảy ra mà phải không?”

“Có lẽ là cháu biết. Nhưng đây là nghiên cứu quan trọng của cháu. Cháu sẽ không nói cho bất cứ ai biết bí mật của nghiên cứu này.”

Bác Hamamoto nhìn mình với vẻ mặt cực kì đáng sợ. Mình cũng nhìn lại bác.

Bác cứ im lặng như vậy.

Mình đứng trên khán đài nhìn về phía khu rừng thì thấy, cả đàn Quái vật xì xám đang tụ tập trên đỉnh tháp nước phía bên kia những tàng cây. Đám Quái vật xì xám đã trèo lên đỉnh tháp nước bất động như bị đông cứng, thế rồi chúng lần lượt biến mất như bong bóng nước bị chọc vỡ.

Cuối cùng Biển đã hoàn toàn sụp đổ, cơn sóng ủa tới thị trấn của chúng mình cũng ngày một yếu dần.

“Đến lúc chúng ta phải đi rồi.”

Chị chìa tay ra cho mình. Mình và chị nắm tay nhau đi xuống khán đài. Máy người của đoàn khảo sát vẫn không thể rời khỏi đó, chỉ nhìn theo hai chị em. “Hai người!” Bác Hamamoto tiến lên trước một bước rồi nói lớn. “Nguy hiểm đó. Hãy ở lại với chúng tôi.”

“Thầy giữ gìn sức khỏe nhé. Tạm biệt.” Chị nói.

“Tôi đã bảo là nguy hiểm mà.”

“Nhưng thầy à, bọn em còn có việc quan trọng.”

Mình và chị vẫy tay với mấy người của đoàn khảo sát rồi đi xuống khán đài, ra khỏi sân thi đấu.

Rải rác trong thị trấn là những mảnh vụn bị nứt vỡ của Biển, lũ chim cánh cụt đang đi theo bọn mình lần lượt mổ vỡ hết bọn chúng.

Thị trấn không một bóng người, chỉ có tiếng kêu của lũ chim cánh cụt vang lên nghe thật u uất. Chúng mình đã từ nơi tận cùng thế giới trở về, vậy nhưng thế giới bên này trông cũng chẳng khác gì nơi tận cùng thế giới. Hai chị em đi trong khu dân cư và quay đầu lại nhìn, đã không còn thấy vòm Biển khổng lồ nhô ra khỏi khu rừng Quái vật xì xám nữa.

Thay vào đó, những mảnh vỡ của Biển đang tự do lăn khắp khu dân cư. Khi hai chị em đến quán Cà phê Ven biển, chúng đã theo sát tới tận ô đất trống bên cạnh phòng nha. Chị đứng ngay cạnh đó, sút một phát đá bay Biển, thế là nó biến thành một viên tròn nhỏ như hòn bi bay thẳng vào không trung, nhẹ nhàng biến mất.

Hai chị em bước vào quán Cà phê Ven biển vắng bóng người.

Chị đi vào chỗ quầy pha chế, rót cà phê ra. “Em uống được nhi?” Chị hỏi vậy nên mình cũng đáp, “Vâng.” Hai chị em ngồi xuống vị trí quen thuộc bên cạnh cửa sổ, cầm tách cà phê còn bốc hơi nghi ngút. Người mình ướt đẫm nên giờ cũng thấy ngấm lạnh, ly cà phê ấm nóng thật tốt.

“Em cho đường vào chứ?”

“Em không cần.”

“Sao phải cố ép mình thế.”

Hai chị em vừa uống cà phê vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Những mảnh Biển đuổi đến tận quán Cà phê Ven biển cũng rút dần. Đám cầu vồng hiện lên rõ ràng ở đây đó cũng chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Lũ chim cánh cụt tập trung ở ô đất trống bên cạnh phòng nha.

Ban đầu chỉ có vài con, nhưng từ những góc ngách trong khu dân cư vắng bóng người, lũ chim cánh cụt khác cũng ùn ùn kéo tới. Nhiều không đếm xuể. Số lượng nhiều đến mức tương như chim cánh cụt ở Nam Cực đã di dân về nơi này cả rồi. Lũ chim cánh cụt đang cố hết sức lạch bạch bước đi, nhập lại với lũ chim cánh cụt đã đứng lấp đầy ô đất trống, thế rồi chúng dừng mọi cử động như thể thở phào nhẹ nhõm.

Cả lũ chim cánh cụt đều nhìn lên bầu trời, tựa như đang chờ đợi điều gì.

Mình và chị đặt bàn cờ lên trên bàn.

Nhưng hai chị em không chơi cờ.

“Nhóc này, có vẻ Biển đã bị phá hủy hoàn toàn rồi.”

“Số lượng chim cánh cụt nhiều quá mà.”

Gương mặt chị dịu dàng mà đằm tĩnh, nhìn lũ chim cánh cụt bên ngoài ô cửa sổ.

Bầy cánh cụt đông đến mức như muốn tràn ra khỏi ô đất trống, chúng vẫn nhìn lên bầu trời, rồi bắt đầu lũ lượt tan biến. Nhiều lốc xoáy nho nhỏ nổi lên, kính cửa sổ quán Cà phê Ven biển cũng rung động theo. Lũ chim cánh cụt không hề ồn ào. Chỉ lặng lẽ tan biến đi như thế.

Chị lấy tay chống má nhìn mình.

“Cả chị lẫn kí ức của chị đều là thứ được tạo ra.”

“Chị chấp nhận điều đó sao?”

“Đời nào.”

“Em cũng không chấp nhận.”

“Aoyama, tại sao chị lại được sinh ra nhỉ?”

“Em không rõ nữa.”

“Em có biết tại sao em lại được sinh ra không?”

“Thỉnh thoảng em cũng có bàn luận về điều này với Uchida. Nhưng nó quá khó với bọn em. Uchida nói nghĩ đến mấy điều đó khiến cậu ấy ong hết cả đầu.”

“Vậy sao, thế thì chịu rồi.”

“Nhưng rồi sẽ có một ngày em hiểu được lý do mình sinh ra.”

“Nếu hiểu được thì nhớ bảo cho chị biết nhé.”

“Em sẽ bảo.”

Chị đứng lên, rồi ngồi xuống bên cạnh mình. Chị dùng cả hai tay ôm mình vào lòng. Bộ ngực nổi cao như núi của chị thật mềm và cũng thật ấm. Hơi thở của chị ấm áp và ẩm ướt như làn gió biển phả vào khiến tai mình ngứa ngáy. Ấm áp và ẩm ướt đến vậy cơ mà, mình không thể thuyết phục bản thân rằng chị không phải sinh vật thuộc về thế giới của chúng mình.

“Chị không phải là con người.”

“Em chẳng thể nào tin nổi.”

“Mà em là đại diện của loài người nhỉ.”

“Đúng vậy. Đẳng nào em cũng sẽ thực sự trở thành đại diện của loài người. Em sẽ đi vào vũ trụ nữa.”

“Nếu em có thể trở thành một người tài giỏi đến vậy, chắc sẽ giải được bí mật về chị thôi. Khi đó hãy tìm và đến gặp chị nhé.”

“Em sẽ đi gặp chị.”

Mình từng có lần ngấm nhìn gương mặt say ngủ của chị rồi nghĩ

tại sao gương mặt của chị lại được tạo thành như thế. Nếu vậy thì, tại sao mình lại ở đây? Tại sao chỉ có mình đang ở đây coi chị gái đang ở đây là một người đặc biệt? Tại sao gương mặt của chị, cách chị chống tay vào má, mái tóc ánh lên tia sáng hay tiếng thở dài lại khiến mình nhìn đi ngấm lại không biết bao nhiêu lần? Mình biết sự sống được sinh ra từ lòng biển thời cổ đại, mất một khoảng thời gian dài đằng đẵng loài người mới xuất hiện, để rồi sinh ra mình như bây giờ. Mình biết, bởi vì mình là đàn ông, nên gen di truyền trong các tế bào mới mách bảo mình yêu thương chị. Nhưng mình không muốn lập ra giả thuyết, cũng không muốn đưa ra lý luận. Điều mình muốn biết không phải là những điều đó. Đây cũng là điều duy nhất mình hiểu được.

“Vậy thì, đã đến lúc chúng ta phải nói lời tạm biệt rồi.”

Chị buông mình ra rồi đứng dậy, bước đi.

Mình đã định đứng lên nhưng ở ngưỡng cửa quán Cà phê Ven biển, chị quay mặt lại nói, “Em ở lại đây. Có thể nguy hiểm đó.”

Chị nhìn mình ngồi trên ghế rồi cười nhe răng.

“Đừng khóc nhé, cậu nhóc.”

“Em không khóc đâu.”

Thế rồi, chị rời khỏi quán Cà phê Ven biển.

Bầu trời trong xanh, sáng sủa, gió đã bắt đầu nổi lên. Mái tóc chị ánh lên tia sáng, bông bành trong làn gió. Chị thong thả đi qua đường, bước vào ô đất trống bên cạnh phòng nha. Đó là ô đất trống nơi chim cánh cụt lần đầu xuất hiện trong thị trấn chúng mình, cũng là nơi chúng biến mất. Bên trong quán Cà phê Ven biển lặng thinh, nhưng mình vẫn có thể tưởng tượng ra tiếng chị bước trên cỏ, cũng

tương tượng ra con gió lay nhẹ mái tóc chị.

Chị lơ đãng dạo bước.

Thế rồi, chị đứng giữa ô đất trống, vẫy tay về phía mình. Giây tiếp theo, một con gió lớn nổi lên, đập một tiếng rõ to vào cánh cửa kính của quán Cà phê Ven biển. Con gió cứ thế quét qua thị trấn của chúng mình, làm lay động màu xanh trên những ngọn đồi trời lên như bầu ngực rải khắp thị trấn, mình chắc chắn có nghe vọng lại những thanh âm như tiếng thác chảy.

Khi con gió lặng đi, chị chẳng còn trên ô đất trống nữa.

Mình ngồi lặng một mình hồi lâu.

Lúc đó, mình đã ghi chép lại cảm xúc khi ngồi một mình ở cái ghế cạnh cửa sổ, nhưng giờ đọc lại lại thấy như mình đã không lưu giữ được đúng cảm xúc khi đó. Mình không thể tái hiện một cách chính xác. Cảm giác như vậy, mình chỉ có thể nếm trải duy nhất một lần trong đời mà thôi. Mình đã học được rằng những điều chỉ có thể xuất hiện một lần trong đời sẽ khó mà ghi chép lại vào trong sổ.

Một lúc lâu sau đó, mình rời khỏi quán Cà phê Ven biển.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi xuống khu dân cư không người.

Mình thử lắng tai nghe thanh âm của thị trấn, nhưng chẳng thấy vọng lại bất kì tiếng động nào. Chỉ có tiếng gió mát thổi vãn vơ, tiếng xào xạc của đám cỏ dại trên ô đất trống. Tháp nước vươn mình thẳng đứng trên ngọn đồi, cây bán hàng tự động bên lề đường, con đường nhựa vắng tanh hay cột điện cao thế trời lên bên kia rừng, tất cả vẫn còn nguyên như thế.

Mình đi bộ dọc theo con đường có hàng cây du Nhật, thấy mấy

cái xe cứu hỏa màu đỏ đang xếp thành hàng bên kia đường, một đám đông tụ lại đằng đó. Ánh đèn xe cứu thương sáng nhấp nháy. Mấy người của đoàn khảo sát đang quấn khăn và những người lính cứu hỏa đang vây quanh họ. Bác Hamamoto to lừng lững như một con gấu gờ cũng đang ngồi xôm, ôm lấy một thứ gì đó. Thứ đó quá nhỏ bé so với bác nên ban đầu mình cứ nghĩ bác chỉ đang ngồi thu lu một mình.

Mấy chú lính cứu hỏa đã phát hiện ra mình đang đi trên đường.

Đột nhiên, mình nghe thấy bên kia hô hào gấp gáp, mấy người đó chạy đến như để giúp mình. Đúng lúc đó, Hamamoto lao ra khỏi vòng tay của bố, chạy đến chỗ mình nhanh hơn ai hết. Rồi khi Hamamoto ôm chầm lấy mình, mình nhận ra bạn ấy đang khóc, cũng nhận ra thân hình bạn ấy thực sự nhỏ bé và gầy guộc y như một con búp bê vậy.

Hai đứa chúng mình cứ ôm nhau một lúc lâu như thế.

Hamamoto thì thào nhỏ nhỏ như thổi dài. “Người đó đâu?”

“Chị đi mất rồi.”

Đôi mắt to tròn của Hamamoto nhìn chăm chăm vào mặt mình.

“Aoyama đang khóc sao?”

“Tớ đã thành thói quen không khóc.”

Mình sẽ không khóc đúng như lời chị dặn.

Sau khi từ Pháp trở về, bố thấy thị trấn của chúng mình được giới thiệu trên khắp mặt báo và ti vi thì sốc lắm.

Hiện tượng xảy ra ở thị trấn mình quá sức huyền bí. Nhiều học

giả tài năng lỗi lạc khắp Nhật Bản đã bắt tay vào tìm cách lý giải. Có người nêu ra giả thuyết là động đất, có người lại kêu là vòi rồng. Một người khác nữa kết hợp những giả thuyết kia, đưa ra thuyết “mây kết dính”. Lại thêm người khác nữa đưa ra thuyết “ảo giác dây chuyền”. Trong tình hình đó, quá nhiều người đưa ra đủ các loại giả thuyết khác nhau khiến mọi thứ rối rắm hơn, thế là mọi người đều quên đi chuyện này. Tuy là điều hiển nhiên, nhưng không có ai đưa ra được giả thuyết Aoyama.

Cuối cùng, những chiếc trực thăng quần thảo trên bầu trời và ô tô của nhà đài cũng rời đi, thị trấn yên tĩnh trở lại.

Mình lại trở về với cuộc đời đi học của một đứa học sinh tiểu học như từ trước đến giờ. Các nghiên cứu cần thực hiện vẫn nhiều như vậy, bận rộn cực kì.

Bác Hamamoto không công bố những chuyện đã xảy ra bên trong Biển, hình như cũng chẳng kể cho Hamamoto.

Mọi người càng lúc càng ít nói đến vụ việc đó hơn. Cả sinh vật hội Suzuki bắt về cũng biến mất, Biển từng tràn ra khắp thị trấn chúng mình, dù chỉ trong giây lát, cũng mất tăm chẳng lưu lại chút dấu tích nào. Ai cũng như vừa trải qua một cơn mơ, chẳng có tâm trạng nghiêm túc nói về những điều đó. Hơn nữa, chính bản thân chúng mình có vẻ cũng đang tránh né nói về Biển, chị hay lũ chim cánh cụt.

Một ngày nọ, trong khi mình đang cùng Uchida nghiên cứu về nam châm trong thư viện thị trấn, Hamamoto đã ngồi xuống cái sofa bên cạnh tự lúc nào. Bọn mình bàn luận về nam châm một lúc lâu.

Cuối cùng, Hamamoto mới nói, “Aoyama, cậu nghĩ Biển là thứ gì?” Mình có cảm giác cậu ấy đã phải quyết tâm lắm để hỏi ra được câu đấy. Uchida nhìn mình chăm chú.

“Đến giờ tớ vẫn đang suy nghĩ.”

“Có giả thuyết nào không?”

“Nói sao nhỉ? Tớ không thích giả thuyết mình đặt ra cho lắm.”

“Không thể kể cho tớ sao?”

“Nghiên cứu này cần nhiều thời gian. Tớ nghĩ chắc phải mãi về sau nữa.”

“Vậy sao? Tớ hiểu rồi.”

Hamamoto nhẹ gật đầu.

“Tớ nghĩ Aoyama sẽ nghĩ ra được thôi.” Uchida nói. “Tớ tin là vậy.”

Những ngày thường, mình đến trường, cùng Hamamoto đánh cờ hoặc chơi với Uchida. Mình mừng vì Suzuki không còn bày ra những trò chọc phá bọn mình nữa. Thậm chí thỉnh thoảng chúng mình còn chơi game với Suzuki. Còn ngày nghỉ, mình sẽ lên thư viện, hay cùng Uchida và Hamamoto thám hiểm thị trấn. Có lúc mấy đứa ngồi tranh luận với nhau về thuyết tương đối hay khởi nguyên của sinh vật. Mình vẫn đến phòng nha, vẫn ra quán Cà phê Ven biển.

Mọi thứ nhìn chung vẫn vậy nhưng cũng có vài điểm đổi thay.

Bọn mình có cố gắng tìm kiếm đến mấy cũng không tài nào tìm ra được thảo nguyên từng nằm sâu trong rừng Quái vật xì xám. Thảo nguyên vốn là thứ không được phép tồn tại đó cũng đã tan

biển khỏi thế giới của chúng mình cùng với sự biến mất của Biển. Còn có, con sông chảy thành một vòng tròn bọt mình đã thám hiểm trong Chiến dịch Amazon cũng đã mất một phần, một phần bị khô cạn, giờ còn chẳng thể tính là dòng sông.

Và, mình không còn gặp được chị nữa. Kể cả lúc mình đến phòng nha, hay khi ra quán Cà phê Ven biển, đều chẳng thấy bóng dáng chị ở bất cứ nơi đâu.

Một ngày đậm sắc thu, mình theo bố lái xe ra ngoài.

Hai bố con đã đi xa. Bầu trời rải rác những đám mây mỏng như miếng bông được kéo dãn ra, chiếc ô tô của bố con mình chạy bon bon bên dưới. Sau khi đi qua vài ngọn đồi thoải, bố con mình đến một thị trấn xa xôi. Tại một quán cà phê nằm trong cái ga nhỏ tới mức bố còn chẳng biết đến, hai bố con cùng nhau uống cà phê.

Kể từ khi bố trở về từ Pháp, mình và bố chưa từng nhắc về chị.

“Con buồn lắm nhỉ?” Bố nói.

“Vâng ạ.”

“Chị có nói gì với con không?”

“Hai chị em có nói lời tạm biệt rồi ạ.”

“Vậy sao? Nhưng mọi chuyện đột ngột quá nhỉ.”

Mình và bố lặng im nhắm nháp cà phê một lúc.

“Bố từng nói trên thế giới này có những vấn đề không nên giải đúng không ạ? Bố nói nếu con cố lý giải chúng, con sẽ bị tổn thương.”

“Bố đúng là đã nói thế.”

“Con có cảm giác mình hiểu được điều này. Nhưng không thể không giải chúng được.”

“Ý của bố là, nếu không tìm ra lời giải thì bản thân người đó sẽ thấy hạnh phúc hơn. Nhưng đôi lúc tình huống lại không cho phép ta làm như vậy. Ý con là thế phải không?”

“Tại sao chị nhất định phải ra đi chứ?”

“Con nghĩ điều đó là vô lý sao?”

“Con thấy vô lý.”

Bố đặt tách cà phê xuống bàn, nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi suy nghĩ. Hai cuốn sổ của bố và mình đặt trên bàn. Chúng là sổ bố mới mua từ Pháp về. Bìa của hai cuốn sổ sáng lên lấp lánh.

“Ở đó cũng có tận cùng thế giới nhỉ.” Bố nói.

“Ở đâu ạ?”

“Chuyện con thấy vô lý đó. Bởi đây là điều bất khả kháng với con.”

“Con có hứng thú với tận cùng thế giới lắm. Nhưng nó phiền phức quá.”

“Dẫu vậy, mọi người vẫn phải nhìn thấy tận cùng thế giới.”

“Tại sao phải nhìn ạ?”

“Tại sao nhỉ?”

Mình ngẫm nghĩ. Bố vừa nói ra một điều khó. Cái nét bí hiểm này ở bố cũng giống chị.

“Nhìn thấy tận cùng thế giới vậy mà cũng thật buồn bố nhỉ.”

“Đương nhiên rồi. Vậy nên con người mới khóc.”

“Kể từ lúc lên tiểu học, con đã không khóc nữa rồi.”

“Con cứ làm như mình nghĩ là được.”

“Con sẽ làm được như những gì mình nghĩ.”

Mình uống cà phê. Không cho đường nên cà phê đắng. Tuy mình thấy nó chẳng ngon lành gì cho cam, nhưng cơ thể ấm lên nhiều. Mỗi lần cà phê trôi xuống đáy dạ dày, mình cảm thấy bản thân như khỏe lên, cũng càng buồn hơn.

“Bố này, con thích chị lắm.” Mình nói.

“Bố biết.” Bố đáp.

Mình sống trong một thị trấn ở vùng ngoại ô. Nơi đây có đôi thoải trải dài cùng nhiều ngôi nhà nhỏ nhỏ. Đi xa dần khỏi nhà ga sẽ thấy thị trấn đang thay da đổi thịt với biết bao ngôi nhà màu sắc tươi sáng đáng yêu, rục rĩ, tưởng như được dựng bằng bộ xếp hình lego. Những ngày đẹp trời, cả thị trấn lấp lánh như những viên kẹo ngọt được gom lại với nhau. Thị trấn của mình có trung tâm thương mại, cột điện cao thế, phòng nha, quán Cà phê Ven biển, bể chứa nước nhìn không khác gì tàu vũ trụ ở trên trời, khu đất trống như sa van, có cả ngôi trường tiểu học mình đang theo học và ngôi nhà mình đang sống.

Mình dậy từ sớm, một mình đi thám hiểm thị trấn khi trời vừa mới bình minh. Những lúc như thế, thị trấn của mình vắng tanh, cảm giác như vừa đi đến tận cùng thế giới vậy.

Rồi mình sẽ nhanh chóng chạy tới điểm tận cùng thế giới. Mình dự định sẽ chạy bằng một tốc độ nhanh tới mức mọi người phải

ngạc nhiên, nhanh đến chẳng thể đuổi kịp. Con đường đi tới tận cùng thế giới chính là Xa lộ Chim cánh cụt. Mình tin rằng nếu đi theo con đường đó, mình sẽ gặp được chị một lần nữa. Đây không phải là giả thuyết. Mà là chấp niệm của bản thân mình.

Hôm nay mình đã tính thử, mình vẫn còn 3748 ngày nữa mới trở thành người lớn. Mỗi ngày mình đều sẽ học thêm về thế giới để trở nên tài giỏi hơn mình của ngày hôm qua. Mình không tưởng tượng nổi lúc đó mình sẽ tài giỏi tới mức nào đây. Rồi mình sẽ không còn buồn ngủ khi đêm về, cũng sẽ có hàm răng vĩnh viễn trắng bóng, trở thành một người lớn thật xuất chúng. Mình rồi cũng sẽ cao lên, cơ bắp săn chắc hơn. Đến lúc đó e rằng sẽ có nhiều cô gái muốn cưới mình. Nhưng mình đã có đối tượng rồi, nên chẳng thể cưới họ nữa.

Mình sẽ có thể cùng chị thức đến canh khuya, cũng có thể công chị khi chị thấy buồn ngủ. Khi mình đã trở thành một chàng trai tài giỏi, chắc chị sẽ để ý đến mình. Có lẽ chị còn khen mình “Tuyệt quá” nữa. Nhưng dù chị chỉ “Hừm” một cái với mình thôi cũng chẳng vấn đề gì.

Vì mình muốn được một lần nữa nghe thấy tiếng “Hừm” của chị.

Lần tới, hai chị em sẽ cùng nhau đi tàu điện đến thị trấn ven biển kia.

Trên tàu điện, mình sẽ kể cho chị nghe nhiều chuyện, về cuộc chạy trên Xa lộ Chim cánh cụt. Về tất cả những nơi chốn mình đi thám hiểm trong đời, những con người mình gặp gỡ, những điều mắt thấy tai nghe, và tất cả những suy tư trong tâm trí. Tóm lại là kể

cho chị nghe, tới khi gặp lại chị, mình đã trưởng thành đến mức nào.

Thích chị đến mức nào.

Và muốn gặp lại chị đến mức nào nữa.

Chú Thích

[1] Trảng cỏ, một đặc trưng của thực vật nhiệt đới, với cỏ cao tầm 80 cm trở lên chiếm tỷ lệ áp đảo. (Các chú thích trong sách là của ban biên tập tiếng Việt.)

[2] (1867-1941), nhà nghiên cứu khoa học người Nhật, lĩnh vực nghiên cứu gồm sinh vật, tự nhiên, dân tộc học.

[3] Năm học ở Nhật bắt đầu từ tháng Tư. Hầu hết các trường sau mỗi một năm học sẽ chia lại lớp.

[4] Tên bệnh do Aoyama bịa ra.

[5] Trò chơi truyền thống của Nhật, mọi người châu lưng vào nhau, cố đẩy những người còn lại ra khỏi phạm vi đã định.

[6] Một thời kì trong niên đại địa chất, cách đây khoảng hơn 500 triệu năm.

[7] Jabberwocky. Một quái vật trong bài thơ cùng tên của Lewis Carroll, có dẫn trong Alice ở xứ sở diệu kỳ và thế giới trong gương.

[8] Phương trình liên quan đến thuyết tương đối của Albert Einstein.

[9] Một loại công truyền thống của Nhật, thường được thấy ở lối các đền thờ Thần đạo.

[10] Hai nhà lãnh đạo hai đoàn thám hiểm tại Nam Cực.

[11] Loại vật liệu có khả năng khôi phục lại hình dạng ban đầu khi trải qua một quá trình xử lý nhiệt cơ học thích hợp.

[12] Một loại hạt sơ cấp di chuyển nhanh hơn ánh sáng.

[13] Ở Nhật, cứ giữa kì nghỉ hè, hầu hết các trường đều có một ngày tập trung để các học sinh gặp mặt nhau, chưa vào năm học.

[14] Món cơm đặng trong bát lớn, nguyên liệu chính là thịt gà và trứng. “Oya” nghĩa là cha mẹ, “ko” nghĩa là con cái.

[15] Một loại bánh bắt nguồn từ Đức, tạo từ nhiều lớp bánh mỏng xếp chồng lên nhau.

[16] (Tiếng Hy Lạp cổ) Tìm ra rồi! Câu cảm thán nổi tiếng của Archimedes, khi ông tìm ra lực đẩy của chất lỏng (nay gọi là lực đẩy Archimedes) trong lúc nằm bồn tắm.

[17] Câu nói nổi tiếng của phi hành gia Neil Armstrong khi đặt chân xuống mặt trăng.

Table of Contents

Start

1 CÀ PHÊ VEN BIÊN

2 TRẠM QUAN TRẮC

3 SÂU TRONG RỪNG

4 XA LỘ CHIM CÁNH CỤT